

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TERRY GOODKIND

DOĞRULUK KILICI SERİSİ 1

BÜYÜCÜNÜN İLK KURALI

KISIM I

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Terry Goodkind okurlarını bir efsunun içine
çekip kurtulmalarına imkân tanımıyor.”

Publishers Weekly

“Son derece yaratıcı, akıcı ve nefes kesici bir
fantastik efsane. Goodkind’in yaratıcılığının
sonu yok.”

Kirkus Reviews

“Doğruluk Kılıcı serisini okumaya başlayanlar
bir daha ellerinden bırakamayacaklar.
Büyüleyici!”

Romantic Times

“Goodkind, karakterleri ve dünyalarını öyle
iyi tasvir etmiş ki okurun onları gözünde
canlandırmaması imkânsız.”

Roland Green

“Bu kitap yazarın şöhretini ileriye taşıyor.
Bunun için gereken bütün unsurlara sahip;
sempatik bir kahraman, güzel ve gizemli
bir kadın, bütün dünyayı ele geçirmeye
çalışan bir cani, artık eski gücü kalmayan
bilge bir büyücü, iyilerin ya da kötülerin
tarafını tutanlar, canavarlar, büyü ve sıradışı
kültürler... Goodkind orijinal bir hikâyeyle
karşımızda.”

Science Fiction Chronicle

“Harika karakterler, güçlü bir hikâye ve
unutulmayacak sahneler.”

Gordon R. Dickson

“Büyücünün İlk Kuralı, Terry Goodkind’in
ilk kitabı olabilir ama kariyerinde çoktan
etkileyici başarılarla imza atmış biri o. Klasik
fantastik edebiyatın tüm özelliklerine ve çok
daha fazlasına sahip bir roman bu.”

Piers Anthony

BÜYÜCÜNÜN İLK KURALI

KISIM I

Pegasus Yayınları: 1407

Bestseller Roman: 613

BÜYÜCÜNÜN İLK KURALI KISIM I

DOĞRULUK KILICI SERİSİ I

TERRY GOODKIND

Özgün Adı: Wizard's First Rule

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan

Editör: Dilara Anıl Özgen

Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Ağustos 2016

ISBN: 978-605-343-819-9

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016

© Terry Goodkind, 1994

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları
Ajansı aracılığıyla Baror International, Inc.'dan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik,
elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz,
basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

TERRY GOODKIND

DOĞRULUK KILICI SERİSİ I
BÜYÜCÜNÜN
İLK KURALI
KISIM I

İngilizceden Çeviren:
DENİZ AKKUŞ

PEGASUS YAYINLARI

Jeri için

×

TEŞEKKÜRLER

Bazı özel insanlara teşekkür borçluyum:

Bana okumamı söylemek yerine okuyan ve merak aşıl原因an babam Leo'ya.

Kitabın ham halini okuyup değerli öneriler getiren ve en ihtiyacım olduğı anda bana inanan dostlarım Rachel Kahlandt ve Gloria Avner'a.

Kılıcı ilk tutan ve hayallerimi gerçekleştiren temsilcim Russell Galen'a.

Olağüstü yayıncılık yeteneğı, yönlendirmesi ve düzeltmelerinin yanı sıra esprileri ve sabrıyla bana daha iyi bir yazar olmayı öğreten editörüm James Frenkel'e.

Coşku ve çalışkanlıkları için Tor çalışanlarına.

Ve hikâyelerini anlatmam için beni seçen Richard ve Kahlan'a. Acılarını ve sevinçlerini yüreğimde hissettim. Bir daha eskisi gibi olmayacağım.

BİRİNCİ BÖLÜM

Sarmaşığın tuhaf bir görünümü vardı. Koyu renkli yapraklardan oluşan sapı, güzel kokulu bir köknar ağacının pürüzsüz gövdesini sıkıca sarmıştı. Yaralı gövdesinden akan özsuğu ve başını öne eğmiş kuru dallarıyla köknar, nemli sabah havasında acısını dile getirmeye çalışıyordu sanki. Köknarı boylu boyunca saran sarmaşığın kolları, muhtemel görgü tanıklarına karşı çevreyi gözetliyor gibiydi.

Dikkatini ilk çeken şey kokuydu. Canlı hali bile tiksinti verici bir şeyin yürümesini andıran bir koku. Richard sarmaşığı görür görmez dikkat kesildi ve zihnindeki umutsuzluk bulutları bir anda dağıldı. Çevresini tarayarak başkalarını da aradı ama görmedi. Sarmaşık dışında her şey normaldi. Yukarı Ven Ormanı'nın akçaağaçları, şimdiden kızıla çılmıştı ve hafif esintide yepyeni örtülerini gururla sergiliyorlardı. Geceler serinledikçe, Hartland Ormanı'ndaki kuzenleri de çok geçmeden onlara katılacaktı. Mevsime en son boyun eğen meşe ağaçlarıysa ağırbaşlılıkla koyu yeşil yapraklarını koruyordu.

Hayatının büyük bir bölümünü ormanda geçiren Richard bitkileri tanır, adlarını bilmeseyse bile ne işe yaradıklarını bilirdi. Küçük yaşlardan beri dostu Zedd onu özel bitkiler bulmak için ormana götürürdü. Zedd hangi bitkileri araması gerektiğini, nerede ve neden yetiştiklerini ve gördükleri her şeyin adını öğretmişti. Çoğu zaman yalnızca konuşurlardı. Yaşlı adam, ona kendi dengiymiş gibi davranıp yalnızca sorularına yanıt vermekle kalmaz, soru da sorardı. Zedd, Richard'ın öğrenmeye ve bilgiye olan iştahını kamçılamıştı.

Richard bu sarmaşığı daha önce bir kez görmüştü ama ormanda değil. Bu sarmaşığın ince bir dalı, babasının evinde, küçük bir çocukken yaptığı mavi çömleğin içindeydi. Tüccar olan babası sık sık yolculuğa çıkar, egzotik ya da nadir parçalar arardı. Pek çok kez varlıklı insanlar, ne getirdiğini görmek için onu ziyaret ederdi. Babası bulmaktan çok, aramaktan hoşlanır ve en son keşfinden ayrılınca bir sonraki avının peşinden koşabileceği için mutluluk duyardı.

Richard, küçüklüğünden beri babası yolculuğa çıktığında zamanını Zedd'le geçirirdi. Birkaç yaş büyük ağabeyi Michael ormanla ilgilenmez, Zedd'in konudan konuya atladığı konuşmalarına kulak asmaz, zamanını varlıklı insanlarla geçirmeyi yeğlerdi. Yaklaşık beş yıl önce tek başına yaşamak için evden ayrılmasına rağmen Richard, babasına sık sık uğruyordu. Ağabeyi Michael'sa sürekli meşguldü ve babasını ziyaret edecek zamanı pek olmuyordu. Babası bir yerlere gittiğinde Richard'a en son haberleri, dedikoduları ya da gördüklerini yazarak mavi çömleğin içine bırakırdı.

Üç hafta önce Michael babalarının öldürüldüğünü söylediğinde Richard, ağabeyinin, gitmesine hiç gerek olmadığını söylemesine ve yapabileceği hiçbir şey olmadığını konusunda ısrar etmesine rağmen eve gitmişti. Ağabeyinin sözünü dinlediği yaşı

çoktan geçmişti. Evdekiler üzülmemesi için babasının cesedini görmesine izin vermemişlerdi ama Richard tahta zemindeki kurumuş kahverengi kan lekelerini görmüştü. Richard yaklaşıncı konuşmalar kesilmiş, yalnızca başsağlığı dileyenlerin sesi kalmıştı. Bu da kanayan yarayı deşmekten başka bir işe yaramamıştı. Yine de insanların kısık bir sesle, sınırdı meydana gelen olaylarla ilgili hikâyeler ve korkunç yaratıklar hakkında konuştuklarını işitmişti.

Büyülü yaratıklar.

Richard, küçük evin harap olduğunu görünce şaşırmıştı. Sanki evin içinde bir fırtına kopmuştu. Yalnızca birkaç şeye dokunulmamıştı. Mavi mesaj çömleği hâlâ rafın üzerinde duruyordu ve sarmaşığın ince dalı da çömleğin içindeydi. Onu hâlâ cebinde taşıyordu. Babasının bu sarmaşık dalını bırakarak ne demek istediğini bir türlü kestiremiyordu.

Üzüntü ve sıkıntı Richard'ı esir almıştı, ağabeyi hâlâ yanında olduğu halde kendisini terk edilmiş hissediyordu. Büyüyüp erkeklığe adım atmış olması, bu dünyada öksüz ve yalnız kalmanın verdiği terk edilmişlik duygusuna karşı bir sığınak sağlamıyordu. Bu duyguyu, annesini genç yaşta kaybettiğinde de yaşamıştı. Babası sık sık, bazen haftalarca evden uzak olduğunda, onun bir yerlerde olduğunu ve geri döneceğini bilirdi. Ama babası artık hiç geri dönmeyecekti.

Michael, katilin aranmasına Richard'ı hiçbir biçimde karıştırmayacaktı. Ordudaki en iyi iz sürücülere katili arattığını ve Richard'ın bu olaydan kendi iyiliği için uzak durmasını istediğini söyledi. Bu yüzden Richard sarmaşığı Michael'a göstermedi ve her gün tek başına yollara düşüp sarmaşığı aradı. Üç hafta boyunca Hartland Ormanı'ndaki bütün patikaları, hatta kim-

senin bilmediği patikaları bile gezdi ama sarmaşığın izine bir türlü rastlayamadı.

En sonunda, mantığı bir yana bırakıp zihnindeki fısıltılara kulak vererek sınırın yakınındaki yukarı Ven Ormanı'na gitti. Fısıltılar babasının neden öldürüldüğünü bir biçimde bildiği hissini aklına sokmuştu. Onunla alay ediyor, tam gerçeği kavrayacakken elinden kaçıyor ve göremediği için ona gülüyorlardı. Richard, üzüntü yüzünden aklının ona oyunlar oynadığını ve hiçbirinin gerçek olmadığını söylüyordu kendi kendine.

Sarmaşığı bulduğunda birtakım yanıtlara ulaşacağını sanmıştı ama şimdi ne düşüneceğini bilmiyordu. Fısıltılar artık alaylarına son vermiş, şimdi kapkara bir kedere bürünmüşlerdi. Bütün bunların hayal ürünü olduğunu biliyordu, fısıltıları kendinden ayrı, canlı bir varlık olarak algılamamalıydı. Zedd ona daha akıllıca davranmayı öğretmişti.

Başını kaldırıp acıyla can çekişen köknara baktı. Babasının ölümü geldi aklına. Sarmaşık oradaydı ve şimdi de bu ağacı öldürüyordu. Bunun iyi bir şey olması olanaksızdı. Babası için hiçbir şey yapamamıştı ama sarmaşığın başka bir ölüme neden olmasına izin vermeyecekti. Bitkiyi yavaşça kavrayarak çekti ve güçlü kasları sayesinde asalak dallarını ağaçtan söküp attı.

Sarmaşık, onu işte o zaman ısırды.

Sarmaşığın kollarından biri fırlayıp sol elinin üstüne çarpınca şaşkınlık ve acıyla geri sıçradı. Küçük yarayı inceleyince etine giren dikenin fark etti. Anlamıştı artık, bu sarmaşık tam bir belaydı. Dikenin çıkarmak için bıçağına uzandı ama bıçağı yerinde değildi. İlk başta bu duruma çok şaşırdı, ardından bıçağı neden unuttuğunu hatırlayınca sıkıntısının, ormana giderken yanına alması gereken en önemli şeylerden biri olan bıçağı unutturacak kadar kafasını bulandırmasına izin verdiği için kendisini azarladı.

Tırnaklarını kullanarak dikenini çıkarmaya çalıştı. Merakı gittikçe artıyordu. Diken canlıymışçasına daha da derine ilerlemişti. Richard tırnağını yaranın çevresine bastırarak dikenini çıkarmaya çalıştı ama diken daha da derine kaçtı. Etrafını yolarak daha da büyüttüğü yara midelerini bulandırınca dikenini çıkarmaktan vazgeçti. Diken, kan sızdıran yaranın içinde kaybolmuştu artık.

Richard çevresine bakınarak sonbaharla birlikte yaprakları morumsu bir kırmızılık kazanmış, koyu mavi meyveleri olan küçük bir çilek ağacını gözüne kestirdi. Aradığı “aum” bitkisi ağacın köklerinden birinin kıvrımına yuva yapmıştı. Rahatlayarak bitkinin yumuşak sapını dikkatle kopardı ve yapışkan, berrak sıvısını yarasına akıttı. Aumun yaraları daha çabuk iyileştirdiğini öğreten yaşlı Zedd’i hatırlayınca gülümsedi. İnce, yumuşak yapraklar Richard’a her zaman Zedd’i hatırlatırdı. Aumun sıvısı dikenini çıkartamamış olmaktan dolayı duyduğu endişeyi gidere-mese de açılan yaranın sıvısını dindirmişti. Ancak Richard yine de dikenin gittikçe daha da derine saplandığını hissedebiliyordu.

Richard yere çömeldi ve parmağıyla yerde bir delik açıp aumun sapını içine yerleştirdi ve tekrar büyüyebersin diye sapının çevresini yosunla kapladı.

Birden ormanın cıvıltısı yerini ölüm sessizliğine bıraktı. Richard başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Başının üzerinden hızla geçip ağaçların dallarının üstünden süzülen karanlık gölgeyi görünce birden irkildi. Gökyüzünü şiddetli bir rüzgâr ve uğultu kapladı. Gölgenin boyutları korkutucuydu, kuşlar saklandıkları yerden çıkıp çılgınlıkla dört bir yana dağıldılar. Richard yeşil ve altın renkli yaprakların arasından gökyüzünü görmeye çalışarak bu gölgenin neye ait olduğunu anlamaya çalıştı. Bir an kocaman bir şey gördü. Kırmızı ve kocaman. Ne olabileceğini hayal bile edemiyordu ama sınırın ötesinden gelen yaratıklar hakkında

duyduğu söylentiler ve hikâyeler aklına gelince bedenini soğuk bir ürperti kapladı.

Sarmaşık tam bir baş belası, diye düşündü tekrar. Gökyüzündeki bu şeyin de ondan aşağı kalır yanı yoktu. Sürekli işittiği bir sözü hatırladı: Belanın üç çocuğu vardır. Üçüncü çocukla karşılaşmak istemediğini adı gibi biliyordu.

Korkularına aldırmadan koşmaya başladı. Batıl inançlı insanların boş konuşmaları, diyordu kendi kendine. Bu kadar kocaman ve kırmızı ne olabilirdi? Bu olanaksızdı, o büyüklükte uçabilen bir canlı yoktu. Belki de bir bulut ya da bir göz aldanmasıydı ama kendini kandırmanın bir anlamı yoktu. Gördüğü bir bulut değildi.

Koşarken uçan gölgeyi bir kere daha görme umuduyla yurkarı bakıp yamacın çevresini dolanan patikaya doğru ilerledi. Patikanın diğer tarafında yolun keskin bir eğimle alçaldığını ve gökyüzünü hiçbir engel olmadan görebileceğini biliyordu. Önceki gece yağın yağmurla ıslanan ağaçların dalları, kütükler ve çakıl kaplı küçük bir derenin üzerinden atlayarak koşan Richard'ın yüzüne çarpıyor, çalılar bacaklarına batıyordu. Yer yer artan güneş ışığı onu gökyüzüne bakması için kışkırtıyor ama ihtiyacı olan açıklığı bir türlü bulamıyordu. Giysileri yırtılmış ve nefes nefese kalmış bir halde yamaçtan aşağı çılgın gibi koşarken kalbi güm güm atıyor, yüzünden soğuk terler akıyordu. En sonunda ağaçların arasından tökezleyerek patikaya çıktı.

Gökyüzünü incelediğinde yarattığı gördü. Artık onun ne olduğunu anlayamayacağı kadar uzaktaydı ama kanatlarını görmüştü sanki. Emin olmak için elini gözüne siper edip gökyüzünün mavi berraklığına baktı. Ne var ki yaratık birden tepenin arkasına süzülüp gözden kayboldu. Richard bu yaratığın gerçekten kırmızı olup olmadığını bile anlayamamıştı.

Genç adam soluk soluğa patikanın kenarındaki granit taşının üzerine çöktü. Dalgın dalgın yanı başındaki bir fidanın ölü dallarını koparırken gözü yamacın aşağısında kalan Trunt Gölü'ne takıldı. Belki de Michael'a sarmaşıkla yaşadığı macerayı ve gökyüzünde gördüğü kırmızı şeyi anlatmalıydı. Michael'ın bu kırmızı yaratık olayına güleceğini biliyordu. Gözüyle görmemiş olsa bu hikâyelere kendisi de gülerdi.

Hayır, Michael ona yalnızca, sınırın yakınlarında dolaştığı ve babalarının katilinin izini sürdüğü için kızardı. Ağabeyinin onu düşündüğünü biliyordu, ona rahat vermemesi bu yüzdendi. Artık büyümüştü ve hoşnutsuz bakışlara katlanmak zorunda kalmasına rağmen, ağabeyinin bitmez tükenmez emirlerine gülüp geçebilirdi.

Richard bir dal daha koparıp öfkeyle düz bir kayaya fırlattı. Kendini yalnız hissetmemesi gerektiğine karar verdi. Ne de olsa Michael, babası da dâhil herkese ne yapmaları gerektiğini söylerdi.

Ağabeyi hakkındaki acımasız yargılarını bir yana bıraktı. Ayrıca bugün Michael için büyük bir gündü çünkü Başvekillik görevine kabul edilecekti. Artık yalnızca Hartland kasabası değil, Batı Diyar'daki bütün kasabalar ve köyler, hatta insanlar onun yönetimi altına girecekti. Her şeyden ve herkesten o sorumlu olacaktı. Michael, Richard'ın desteğini hak ediyordu, buna ihtiyacı vardı. Sonuçta o da babasını kaybetmişti.

Öğleden sonra, Michael'ın evinde bir tören düzenlenecek ve büyük bir kutlama yapılacaktı. Richard'ın da orada olması gerekiyordu. Batı Diyar'ın en uzak köşelerinden gelen önemli kişiler Michael'ın evinde buluşacaktı. En azından bir sürü leziz yemek olacaktı. Richard aniden çok acıktığını fark etti.

Düşünceli bir halde otururken aşağıda kalan Trunt Gölü'nün karşı kıyısına göz gezdirdi. Bu yükseklikten bakıldığında, gö-

lün berrak suyunun altında yer yer taşlı dibi ve derin çukurları çevreleyen yeşil yosunlar net bir biçimde görünüyordu. Gölün kenarındaki Şahinciler Patikası'nın kimi yerleri açıkta kimi yerleri de ağaçların arasında kalıyordu. Richard'ın yolu birçok kez patikanın o bölümüne düşmüştü. Baharda ıslak ve sisli olurdu bu yol ama yılın bu zamanında kuru olması gerekirdi. Daha kuzeyde ve güneyde kalan bölgelerde, patikanın yukarı Ven Ormanı'ndan geçen bölümleri, insanı tedirgin edecek kadar sınıra yakındı. Bu yüzden birçok yolcu bu patika yerine Hartland Ormanı'ndaki patikalardan geçmeyi tercih ederdi. Bir orman rehberi olan Richard, yolcuların güvenli bir biçimde Hartland Ormanı'ndan geçmelerini sağlardı. Yol gösterdiği yüksek mevki sahibi insanların çoğu, Richard'ın yol göstermesinden çok, yerel bir rehberin getireceği prestije önem veren yolculardı.

Birden, Richard'ın gözleri bir şeye takıldı. Aşağıda bir hareket vardı. Gördüğünün ne olduğundan emin olmadan gölün uzak ucundaki noktaya uzun uzun baktı. Karartı, ağaçların seyredildiği bir noktadan patikaya çıktığında onun bir insan olduğundan emin oldu. Belki de dostu Chase'di bu. Buralarda bir sınır muhafızından başka kim gezebilirdi ki?

Oturduğu kayadan inip önündeki dalları bir kenara iterek birkaç adım ilerledi. Gördüğü figür, patikayı takip ederek gölün kenarındaki açıklığa çıktı. Bu insan, Chase değil, bir kadındı. Elbiseli bir kadın. Ven Ormanı'nın bu uzak köşesinde elbiseli bir kadının ne işi vardı? Kadın kâh gözden kaybolup kâh ortaya çıkarak göl kıyısı boyunca patikayı izliyordu. Acele etmiyordu ama yavaş yürüdüğü de söylenemezdi. Aslında deneyimli bir gezginin ölçülü adımlarıyla ilerliyordu. Bütün bunların bir anlamı olmalıydı çünkü Trunt Gölü civarında hiç kimse yaşamazdı.

Richard'ın dikkatini bir hareket daha çekti. Gözleriyle gölgede kalan yerleri tararken kadının arkasından gelenlerin olduğunu

fark etti. Başlıklı orman pelerinleri içinde üç, hayır, dört adam arayı koruyarak kadını izliyordu. Kayaların ve ağaçların arkasına gizlenerek ilerliyorlardı. Çevrelerini kolaçan ediyor, bekliyor, ardından yollarına devam ediyorlardı. Richard gözlerini dört açarak doğruldu, dikkatini topladı.

Adamlar kadını takip ediyordu.

Richard, belanın üçüncü çocuğuyla karşı karşıya olduğunu anlamakta gecikmemişti.

İKİNCİ BÖLÜM

Richard ilk başta ne yapacağını bilemeden donakaldı. Dört adamın kadını gerçekten yakalamaya çalıştığından emin değildi ama emin olana kadar çok geç olabilirdi. Ama bu durum onu ne ilgilendirirdi ki? Ayrıca yanında bıçağı hile yoktu. Silahsız bir adamın, dört kişiye karşı şansı ne olabilirdi? Adamlarla kadını gözlemeye devam etti.

Kadının ne kadar şansı olabilirdi?

Richard kasları gergin bir halde yere çömeldi. Ne yapabileceğini düşünürken, kalbi hızla atıyordu. Sabah güneşinin sıcaklığını yüzünde hissedebiliyordu. Yaşadığı korku yüzünden daha da hızlı nefes alıp vermeye başlamıştı. Şahinciler Patikası'nda kadının bulunduğu yerin az ilerisinde küçük bir kestirme yol olduğunu biliyordu. Büyük bir telaşla patikanın tam yerini hatırlamaya çalıştı. Kadının solunda kalan ana yol, gölün çevresinden geçerek bulunduğu tepeye çıkıyordu. Kadın, ana patikada kalacak olursa Richard onu bekleyip peşindeki adamlar hakkında uyarabilirdi. Peki, sonra ne olacaktı? Hem bu yol daha uzun olduğu için adamlar çok geçmeden onu yakalamış olacaktlardı. Richard'ın

aklında bir plan biçimleniyordu. Ayağa kalkıp patikadan aşağı koşmaya başladı.

Adamlar yakalamadan ve kestirme yola varmadan önce kadına ulaşmayı başarırca, onu sağdaki patikadan götürebilirdi. Ağaçları geride bırakarak açıklıktaki kayalıklara çıkan bu yolu izleyecek olurlarsa, sınırdan uzaklaşarak yardım istemek için Hartland kasabasına doğru yol alabilirlerdi. Yeterince hızlı hareket ederlerse Richard geride bıraktıkları izleri yok edebilirdi. Kadının sağdaki patikaya sapmış olabileceği adamların aklına bile gelmezdi. En azından bir süre onun ana patikayı izlediğini düşüneceklerdi ki bu da onları atlatıp kadını güvenli bir yere ulaştırmaya yeterdi.

Hâlâ soluk soluğa olan Richard, son hızla patikadan aşağı koşturdu. Patika çok geçmeden ağaçların arasına girdi, en azından artık adamların onu görecekt diye endişelenmesine gerek yoktu. Var gücüyle koşarken güneş ağaçların dalları arasından parlıyordu. Patika boyunca sıralanmış yaşlı çam ağaçlarından dökülen iğnelerin oluşturduğu yumuşak örtü, ayak seslerini boğuyordu.

Bir süre koşuktan sonra yol ayrımını aramaya başladı. Ne kadar ilerlediğinden emin olamıyordu. Ormanda her yer birbirine benziyordu, üstelik kestirme yolun nerede olduğunu bir türlü hatırlayamıyordu. Küçük bir yoldu ve kolayca gözden kaçırmış olabilirdi. Her dönemeci, kestirme yolu göreceği umuduyla geçiyordu. Bir yandan da kadını bulduğunda ona ne söyleyeceğini düşünüyordu. Akli da bacakları kadar hızlı çalışıyordu. Kadın, Richard'ın da takipçilerle birlikte olduğunu düşünebilir, ondan korkabilir ya da ona inanmayabilirdi. Kadını onunla gelmeye ikna etmek için fazla zamanı olmayacaktı.

Küçük bir bayırın tepesine vardığında tekrar yol ayrımını aradı ama göremeyince koşmaya devam etti. Soluk almakta zorlanıyordu. Yol ayrımına kadından önce varamazsa tuzağa düşeceklerini ve koşarak adamlardan kaçmak ya da onlarla dövüşmekten başka seçeneklerinin kalmayacağını biliyordu. İki-sini de yapamayacak kadar tıkanmıştı. Bu düşünce, Richard'ın kendini daha da zorlamasına neden oldu. Sırtından akan terle gömleği tenine yapışmıştı. Sabah serinliği, yerini boğucu bir sıcağa bırakmıştı sanki. Bu duygunun aslında yaşadığı yorgunluktan kaynaklandığını biliyordu. Koşarken orman iki yanında bulanık bir hayale dönüşüyordu.

Sonunda, sağa kıvrılan keskin bir dönemeçten hemen önce kestirme yolu buldu. Az kalsın kaçıırıyordu. Kadının oradan geçip küçük patikaya sapıp sapmadığını anlamasına yardımcı olacak izler bulmak için hızlı bir araştırma yaptı. Ortada hiç iz yoktu. Bütün bedenini bir rahatlık sardı. Diz üstü çöküp bitkin bir halde soluklanmaya çalıştı. Planının ilk bölümünü başarıyla tamamlamıştı. Patika ayrımına kadından önce varmayı başarmıştı. Geriye, çok geç olmadan kadını kendisiyle gelmeye ikna etmek kalıyordu.

Sağ elini böğründeki sancıyan yere bastırıp soluklarını bir düzene sokmaya çalıştı ve aptal gibi görünmekten endişelendi. Ya bütün bunlar bir kızın erkek kardeşleriyle oynadığı basit bir oyunsa? O zaman aptal durumuna düşecek ve onun dışında herkes bir güzel eğlenecekti.

Elinin üstündeki yaraya baktı. Kızarmıştı ve acıyla zonkluyordu. Gökyüzünde gördüğü şeyi hatırladı. Kız bir hedefe doğru gidermiş gibi görüldüğü için bütün bunların bir oyun olmadığını düşündü. Gördüğü bir kadındı, oyun oynayan bir kız değil. Dört adamı gördüğünde bedenini saran soğuk korkuyu hatırladı. Bir kadını gölge gibi izleyen dört adam. Bu sabahki üçüncü tuhaf

olaydı bu. Belanın üçüncü çocuğu. Başını sallayarak, hayır, bu bir oyun değil, diye düşündü, gördüklerinin ne anlama geldiğini biliyordu. Oyun oynandığı falan yoktu. Adamlar düpedüz kadını izliyordu.

Richard hafifçe doğruldu. Bedeninden sıcaklık dalgaları yükseliyordu. Ayağa kalkmadan önce elini dizine dayayıp birkaç kez derin nefes aldı.

Genç kadın ansızın önündeki dönemeçten karşısına çıktı. Bir an nefesini tuttu. Kadının uzun ve gür saçları bedenini sarıyordu. Neredeyse Richard kadar uzun boyluydu. Genç adam kadının üzerindeki gibi bir elbiseyi daha önce hiç görmemişti. Boyun kısmı kare biçiminde kesilmiş bu beyaz elbisede göze çarpan tek şey, hâki renkli küçük bir bel kesesiydi. Zarif ve düzgün dokunmuş kumaş parlıyordu ve Richard'ın görmeye alışkın olduğu dantellerden ya da fırırlardan iz yoktu. Dikkati çeken bir deseni ya da rengi olduğu da söylenemezdi. İnsan yalnızca elbisenin kadının bedenini nasıl sardığına bakıyordu. Elbisenin zarıflığı sadeliğinden kaynaklanıyordu. Kadın durduğunda, arkasında uçuşan eteğinin zarif ve uzun kıvrımları bacaklarının çevresinde toplandı.

Richard kadına doğru yaklaşarak bir tehdit oluşturmadığını göstermek için üç adım uzağında durdu. Kadın, kolları iki yana sarkmış bir halde dimdik ve sessizce duruyordu. Yay biçimli kaşları, yırtıcı bir kuşun kanatları gibi zarıftı. Yeşil gözleri korkusuzca Richard'a bakıyordu. Bu göz teması öyle yoğundu ki Richard kendi benliğini yitirmekten korktu. Kadını ömrü boyunca tanıdığını, hatta onun kendisinin bir parçası olduğunu ve onun ihtiyaçlarının kendi ihtiyaçları olduğunu hissetti. Kadın, bakışlarıyla Richard'ı sanki demir bir yumrukla olduğu yere mıhlamıştı. Richard'ın ruhunun derinliklerini araştırırcasına gözlerinin içine bakıyor, bir şeylerin cevabını bulmaya çalışıyordu. Sana yardım etmek

için buradayım, dedi Richard içinden. Hayatında hiç bu kadar içten olduğunu hatırlamıyordu.

Kadının bakışlarındaki yoğunluk hafifledi ve en sonunda Richard'ı bıraktı. Richard'ın en çok ilgisini çeken, kadının gözlerinde okuduğu bir şey olmuştu. Zekâ. Gözlerinde parladığını, içinde yandığını gördü ve her şeyin ötesinde onun dürüstlüğünü hissetti.

Zihninde şimşek gibi çakan bir uyarı, Richard'a neden orada olduğunu ve zamanın çok değerli olduğunu hatırlattı.

“Ben yukarıdaydım,” dedi tepeyi işaret ederek, “ve seni gördüm.” Kadın, Richard'ın işaret ettiği yere baktı. Richard bakınca, ağaç dallarının birbirine girdiği bir yeri gösterdiği fark etti. Tepeyi göremiyorlardı çünkü ağaçlar görüş açılarına engel oluyordu. Richard, sessizce kolunu indirip hatasını geçiştirmeye çalıştı. Kadının gözleri Richard'a çevrildi. Bekliyordu.

Richard alçak sesle her şeyi en başından anlatmaya başladı. “Gölün yukarısındaki bir tepedeydim. Göl kıyısındaki patika boyunca yürüdüğünü gördüm. Peşinde birileri var.”

Kadın, hiçbir tepki göstermeden Richard'ın gözlerine bakmaya devam etti. “Kaç kişiler?”

Richard, kadının sorusunu tuhaf bulmuştu ama yine de cevap verdi. “Dört.”

Kadının rengi soldu.

Başını çevirip arkasında kalan ağaçlara dikkatle baktı. Gölgelelere şöyle bir göz gezdirdikten sonra Richard'a döndü yine. Yeşil gözleri, onunkilere kenetlendi.

“Bana yardım etmeye mi karar verdin?” Yüzünün rengine rağmen kusursuz yüz hatları duyguları hakkında hiçbir ipucu vermiyordu.

Richard daha aklında bir düşünce bile belirmeden, “Evet,” dediğini duydu.

Kadının yüz ifadesi yumuşadı. “Ne yapmamızı önerirsin?”

“Buradan ayrılan küçük bir patika var. Oradan gidersek ve onlar da bu patikada ilerlemeye devam ederse güvende oluruz.”

“Ya dediğin gibi olmazsa? Ya izimizi sürerlerse?”

“İzlerimizi sileceğim.” Richard başını sallayarak kadını ikna etmeye çalıştı. “Bizi izlemeyecekler. Bak, hiç zamanımız yok...”

Kadm, Richard’ın sözünü keserek, “Ya izlerlerse?” dedi. “O zaman planın nedir?”

Richard bir an dikkatle kadının yüzüne baktı. “Çok mu tehlikeliler?”

Kadın ciddileşti. “Hem de çok.”

Kadının bunu söyleyiş tarzı Richard’ın nefesini kesti. Kendini soluk almaya zorladı. Bir an, kadının gözlerinden korku dolu bir ifade geçtiğini gördü.

Richard elini saçlarında gezdirdi. “Küçük patika dar ve dönemeçlidir. Çevremizi saramazlar,” dedi.

“Silahın var mı?”

Richard hayır dercesine başını salladı. Bıçağını unuttuğu için kendine çok kızdığından yüksek sesle cevap verememişti.

Kadın başını salladı. “Acele edelim öyleyse.”

Karar verdikten sonra, yerlerini belli etmemek için hiç konuşmadılar. Richard telaşla izlerini silerek kadına önden gitmesini işaret etti. Böylece kendisi kadınla adamların arasında kalmış olacaktı. Kadın hiç tereddüt etmedi. Richard’ın işaret ettiği yöne doğru hızla ilerlerken elbisesinin etekleri arkasından uçuyordu. Ven Ormanı’nın gür yapraklı, genç ve her zaman yeşil ağaçları sıklaşarak patikayı, çalıların ve dalların arasından ilerleyen dar,

karanlık ve yeşil duvarlı bir yola çevirmişti. Çevrelerindeki hiçbir şeyi göremiyorlardı. Richard, pek uzağı görememesine rağmen bir yandan arkalarını kontrol ediyor, bir yandan da yola devam ediyordu. Görebildiği kadarıyla şimdilik bir tehlike yoktu. Kadın, Richard'dan destek beklemeden hızla ilerliyordu.

Bir süre sonra patika yükselmeye ve toprak, yerini kayalara bırakmaya başladı. Ağaçların seyrelmesiyle daha geniş bir görüş açısına kavuştular. Patika, arazideki gölgeli yarıklar boyunca kıvrılıyor, ölü yapraklarla kaplı derin vadilerden geçiyordu. Geçtikleri yerlerdeki kuru yapraklar ayaklarının altında dağılıyordu. Çam ve ladinler, yerlerini sert kabuklu ağaçlara, özellikle beyaz huş ağaçlarına bıraktı. Başlarının üzerindeki dallar sallandıkça, süzülen güneş ışığı ormanın zemininde dans ediyordu. Huş ağaçlarının siyah benekli beyaz dalları, yüzlerce gözün kendilerini izlediği izlenimini veriyordu. Birkaç kuzgunun kaba sesleriyle çıkardığı gürültü dışında çok sessiz ve huzur dolu bir yerdi.

Patikanın izlediği granit bir duvara ulaştıklarında, Richard bir parmağını dudasına götürerek yankı yapıp yerlerini belli edecek sesler çıkarmamak için adımlarını dikkatli atmaları gerektiğini anlattı. Ne zaman bir kuzgun ötse sesinin bütün tepelerde yankılandığı işitilebiliyordu. Richard bu bölgeyi yakından tanıyordu, taş duvarın biçimi bir sesi kilometrelerce öteye taşıyabilirdi. Richard, ormanın düz zeminine dağılmış, yosun kaplı yuvarlak taşları gösterdi, ölü yaprakların altında kalan dalları kırmamak için bu taşların üzerine basmaları gerektiğini anlattı. Birkaç yaprağı kaldırarak altlarında gizlenen dalları gösterdi ve onları kırarmış gibi yaptıktan sonra, ellerini kulaklarına götürdü. Kız başını sallayarak anladığını belirtti. Sonra eteklerini toplayarak taşların üzerinden yürümeye başladı. Richard onun koluna dokundu. Ayağı kayıp düşmüş gibi yaparak kaygan yosunlarda dikkatli yürümesi gerektiğini anlattı.

Kız aceleyle ilerlemeden önce gülümseyerek tekrar başını salladı. Bu beklenmedik gülümsemeyle içi ısınan Richard'ın korkusu bir parça olsun azaldı. Kayadan kayaya adım atarken kaçışları konusunda biraz olsun umutlandı.

Patika düzenli bir biçimde yükseldikçe ağaçlar seyrekleşti. Toprağı örten kayalar, ağaçların kök salmasına izin vermiyordu. Kısa bir süre sonra yalnızca, rüzgârla zayıf köklerinden kopmak için fazla büyümemiş, eğri büğrü ağaçlarla karşılaşmaya başladılar.

Sessizce ağaçların arasından çıkıp taşlık patikaya vardılar. Yol her zaman belirgin olmadığından, yanlış yöne sapmamak için dikkatli olmak zorundaydılar. Kız zaman zaman Richard'a dönmek zorunda kalıyor, o da eliyle işaret ederek ya da başını sallayarak ona yolu gösteriyordu. Richard onun adını merak ediyordu ama peşlerindeki adamların duymasından korktuğu için konuşmuyordu. Yol dik ve zorlu olmasına rağmen Richard, kızın yüzünden yavaşlamak zorunda kalmadı. Genç kadın güçlü ve çevik bir tırmanıcıydı. Yumuşak deriden iyi çizmeler giyiyordu. Yolculuk yapmaya alışkın birinin giyeceği türden çizmeler.

Ağaçları geride bırakıp düzenli tırmanışa geçmelerinin üzerinden bir saat geçmişti. Yol tekrar batıya kıvrılana kadar taşlık arazide yürümeye devam ettiler. Adamlar izlemeye devam etmişse onları görebilmek için güneşe bakmaları gerekecekti. Mümkün olduğu kadar çömelerek ilerliyorlardı, Richard omzunun üzerinden sürekli arkasını kolaçan ediyordu. Adamları Trunt Gölü'nün yakınında gördüğünde çok iyi saklanmışlardı ama burası sürekli gizlenemeyecekleri kadar açıkta bir yerdi. Richard, hiçbir şey göremeyince kendini daha iyi hissetmeye başladı. Adamlar ortalıkta yoktu. Muhtemelen Şahinciler Patikası'nı izleyerek çoktan kilometrelerce uzaklaşmışlardı. Sınırdan uzaklaşıp kasabaya yaklaştıkça Richard daha da rahatladı. Planı işe yaramıştı.

İzlendiklerine dair hiçbir işaret göremeyen ve eli zonklayan Richard, dinlenmek için durmak istiyordu ama kız yorulmak bilmeden adamlar enselerindeymiş gibi ilerlemeye devam ediyordu. Richard, adamların tehlikeli olup olmadığını sorduğunda, onun yüzünde beliren ifadeyi hatırlayınca dinlenme isteğini bir yana bıraktı.

Saatler ilerledikçe yılın o mevsimine göre hava fazla ısındı. Parlak ve açık mavi gökyüzünde yalnızca birkaç beyaz bulut parçası süzülüyordu. Bulutlardan biri, başı aşağıda ve kuyruğu yukarıda bir yılan biçimini almıştı. Alışılmamış bir görüntü olduğundan Richard, aynı bulutu günün erken saatlerinde de gördüğünü hatırladı. Yoksa dün mü görmüştü? Zedd'i bir sonraki görüşünde bu buluttan söz etmeyi unutmamalıydı. Zedd bir Bulut Okuyucusu'ydu ve Richard gördüğünü ona söylemeyi unutacak olursa, bulutların önemi üzerine bir saatlik bir söyleve katlanmak zorunda kalırdı. Zedd de büyük olasılıkla onunla aynı anda bu bulutu izliyor ve Richard'ın dikkat edip etmediğini düşünüyor olmalıydı.

Patika onları küçük Blunt Dağı'nın güney yüzüne, oradan da adını dağdan alan dik bir uçuruma çıkarmıştı. Uçurumun yarısını tırmanınca patikadan baktıklarında Ven Ormanı'nın güneyini kuş bakışı gördüler. Sol taraflarındaysa neredeyse uçurumun ardına gizlenmiş olan sınır bölgesinin yüksek ve kayalık tepeleri, bulutların ve sislerin arasından seçilebiliyordu. Richard, yeşil bitki örtüsünün arasında kurumuş kahverengi ağaçları görebiliyordu. Yukarılarda, sınıra yakın bölgelerde, ölü ağaçlar daha çoktu. Sarmaşığın işi olmalı, dedi içinden.

Uçurumun kenarındaki patikada hızla ilerlediler. Artık tamamen açıklığa çıkmışlardı, saklanma şansları yoktu ve kolayca görülebilirlerdi ama uçurumu geçtikten sonra patika, Hartland Ormanı'na ve sonra da kasabaya inecekti. Adamlar yaptıkları

hatanın farkına varıp peşlerine düşseler bile, ikisi güvenli bir biçimde kasabaya ulaşmış olurlardı.

Uçurumun uzak tarafına yaklaştıklarında dar ve tehlikeli patika iki kişinin yan yana yürüyebileceği kadar genişledi. Richard, birkaç yüz metre aşağıdaki kayalık araziye bakarken kendini güvende hissetmek için sağ eliyle taş duvara tutundu. Dönüp arkasını kontrol etti. Hâlâ tehlike yoktu.

Önüne dönmesiyle birlikte kızın yolun ortasında donakaldığını gördü.

Yalnızca bir dakika öncesine kadar bomboş olan patikanın ilerisinde iki adam bekliyordu. Richard, birçok kişiye göre iriyarı sayılırdı, ne var ki bu adamlar ondan bile iriydı. Koyu yeşil pelerinlerinin başlıkları yüzlerini gizlese de kaslı vücutları pelerinin altından belli oluyordu. Adamların nasıl olup da önlerine çıkmayı başardıklarını anlamaya çalışan Richard'ın aklından düşünceler hızla geçmeye başladı.

Richard ve kız, arkalarını adamlara dönerek koşmaya hazırlandılar. Ama yukarıdaki kayadan aşağı iki ip sarktı ve diğer iki adam da patikaya inerek kaçış yolunu kapadı. Bunlarda ilk ikisi kadar iriyarıydı. Pelerinlerinin altındaki tokalarda ve kayışlarda güneş ışığında parlayan silahlar vardı.

Richard ilk iki adama döndü. Adamlar yavaşça başlıklarını geriye ittiler. İkisinin de gür, sarı saçları ve kalın enseleri vardı, yüzleri sert ve güzeldi.

“Sen geçebilirsin evlat. Bizim işimiz kızla.” Adamın sesi derinden geliyordu ama neredeyse dostçaydı. Yine de sesindeki tehdit gün gibi açıktı. Konuşurken Richard'a bakmaya bile zahmet etmeyip, deri eldivenlerini çıkarıp kemerine sıkıştırdı. Richard'ı bir engel olarak görmediği belliydi. Lider o olmalıydı çünkü konuşurken diğer üçü sessizce bekliyordu.

Richard daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştı. Beladan uzak kalma konusunda her zaman başarılı olmuştu. Hiçbir zaman öfkesine yenik düşmemiş, sakın yaradılışıyla sert bakışları gülümsemeye dönüştürmeyi bilmişti. Konuşmanın işe yaramadığı durumlardaysa, kimsenin canı yanmadan tehditlere bir son verecek kadar hızlı ve güçlüydü, gerektiğinde sırtını dönüp gidebilirdi. Bu adamların konuşmakla ilgilenmediğini biliyordu. Ondan korkmadıkları da açıktı. Keşke şimdi de sırtını dönüp uzaklaşabilseydi.

Richard kızın yeşil gözlerine bakınca karşısında yardımını isteyen, gururlu bir insan gördü.

Eğilip ona yaklaştı ve “Seni bırakmayacağım,” dedi alçak ama kararlı bir sesle.

Kız rahatladı. Yavaşça Richard’ın koluna dokunarak usulca başını salladı. “Onlarla aramda kal, hepsinin birden üzerime gelmesine sakın izin verme,” diye fısıldadı. “Ve geldiklerinde sakın bana dokunma.” Richard’ın kolunu sıktı ve söylediklerini anlayıp anlamadığından emin olmak için ona baktı. Richard, kızın neden böyle bir şey söylediğini anlamadıysa da başını yavaşça sallayıp kabul ettiğini belirtti. “İyi ruhlar bizimle olsun,” dedi kız. Kollarını iki yana sarkıtıp arkalarındaki iki adama döndü. Bakışları duygusuzdu.

“Kendi yoluna git evlat.” Liderin sesi bu kez daha sertti. Mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. “Son şansın,” dedi dişlerinin arasından.

Richard zorlukla yutkundu. Kendinden emin bir biçimde konuşmaya çalıştı. “Birlikte geçeceğiz.” Richard yüreğinin ağzına geldiğini hissediyordu.

“Bugün değil,” dedi lider, konuşmanın sona erdiğini söyleyen bir tonla. Derken uğursuz görünüşlü bir hançer çıkardı.

Yanındaki adam sırtında çapraz duran kayıştan kısa bir kılıç çekti. Korkunç bir sırtımayla kılıcı kaslı kolunun iç kısmına sürüp çeliği kana buladı. Richard, arkasında çekilen kılıçların sesini duydu. Korkudan donup kalmıştı. Her şey çok hızlı geliyordu. Hiç şansları yoktu. Hem de hiç.

Bir süre kimse kıpırdamadı. Sonra adamların dördü de ölüme hazır savaşçılar gibi kükreyerek hızla saldırıya geçti. Kısa kılıçlı adam kılıcını havada savurarak Richard'a yöneldi. Richard arkadaki adamlardan birinin kızı yakaladığını duydu.

Tam o sırada, adam Richard'a ulaşmadan, çevrelerindeki hava şiddetli bir darbeye sıkıştı. Sessiz bir gök gürültüsüne benziyordu bu ve şiddetiyle Richard'ın bütün eklemlerine keskin bir acı saplandı. Kalkan toz, halka biçiminde çevreye yayıldı.

Kılıçlı adam da darbenin acısını hissetmiş ve bir an için dikkati Richard'dan kıza kaymıştı. Adam ileri atılırken, Richard sırtüstü duvara yapıştı ve iki ayağıyla adamın göğsüne elinden geldiğince sert bir darbe indirdi. Adam bu darbeye patikadan boşluğa uçtu. Gözleri iri iri açılarak aşağıdaki kayalara sırtüstü çakıldı. Kılıcını hâlâ iki eliyle başının üzerinde tutuyordu.

Richard şaşkınlığını atlatamadan arkasındaki adamlardan birinin göğsü yarılmış, kanlar içinde aşağı uçtuğunu gördü. Richard olanlara bir anlam veremedi hançerli lider, kıza doğru bir hamle yaptı ve boş elini Richard'ın göğsünün ortasına indirdi. Bu darbeye nefesi kesilen Richard duvara doğru savruldu ve başını kayaya çarptı. Bilincini kaybetmemeye çalışırken tek düşüncesi, adamın kıza ulaşmasına engel olmaktı.

Sahip olduğundan haberi olmadığı bir güçle lideri kaslı bileğinden yakalayıp kendine doğru çevirdi. Liderin bıçağı, bir kavis çizerek Richard'ın üzerine geldi. Adamın mavi gözlerinde

yabani bir açlık vardı. Richard hayatında hiç bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu.

Ölmek üzere olduğunu anladı.

Tam o sırada kılıcı kanlar içinde kalmış olan son adam çıktı ortaya. Liderinin üstüne atılıp adamın bağırsaklarını deşti. Öyle bir şiddetle saldırmıştı ki ikisi birden uçuşumun diğer tarafına sürüklendi. Son adamın öfkeli haykırıışları ancak aşağıdaki kayalara çakılmalarıyla son buldu.

Richard sersemlemiş bir halde uçuşumdan aşağı baktı, isteksizce kıza döndü. Kanlar içinde cansız bir beden bulmaktan korkuyordu. Ama kız uçuşumun duvarına yaslanmış, yerde oturuyordu. Bitkin görünüyordu ama yaralanmamıştı. Her şey o kadar çabuk olup bitmişti ki Richard olayları hatırlamakta güçlük çekiyordu. Richard ve kız ansızın çöken sessizlikte tek başlarına kalmışlardı.

Richard, kızın yanına, güneşten ısınmış olan kayaya çöktü. Başını duvara çarptığı için müthiş bir baş ağrısı vardı. İyi olduğunu görebildiği için kıza nasıl olduğunu sormadı. Konuşamayacak kadar yorgun hissediyordu kendini ve kızın da aynı durumda olduğunu seziyordu. Kız elinin üstündeki kanı fark edip duvara sildi ve duvardaki kan lekelerine bir yenisini ekledi. Richard kusmamak için kendini zor tutuyordu.

Hayatta olduklarına inanamıyordu çünkü hayatta kalabilmeleri olanaksızdı. Sessiz gök gürlemesi neyin nesiydi? Ya bu olduğunda hissettiği acıya ne demeli? Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Olanları hatırlayınca ürperdi. Bu her neyse, kızla bir ilgisi vardı ve onun hayatım kurtarmıştı. Olağanüstü bir olay gerçekleşmişti ve ne olduğunu bilmek istediğinden emin değildi.

Kız başını duvara yaslayarak Richard'a baktı. "Adını bile bilmiyorum. Daha önce sormak istedim ama konuşmaya kork-

tum.” Güçsüzce yolun aşağısını işaret etti. “Onlardan çok korkmuştum... Bizi bulmalarını istemiyordum.”

Kızın ağlayacağını düşünerek ona baktı Richard. Kendi adına her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi hissediyordu. Adamlar hakkında söylediklerini anladığını belirtircesine başını salladı.

“Adım Richard Cypher.”

Kız yeşil gözleriyle Richard’ı incelerken hafif bir esintiyle yüzüne bir tutam saç düştü.

Gülümsedi. “Çok az kişi benimle kalmaya cesaret edebilirdi.” Kızın sesi de diğer her şeyi gibi çekiciydi. Gözlerindeki zekâ pırıltısına uyuyordu. Richard soluğunu tuttu. “Eşine az rastlanır bir insansın Richard Cypher.”

Richard, yüzünün kızardığını hissetti. Kız başını çevirip yüzüne gelen saçı çekti ve Richard’ın yüzünün kızardığını görmemiş gibi yaptı.

“Ben...” Kız bir şeyler söyleyecekmiş gibi söze başlamıştı ki susmasının daha iyi olacağını düşündü. Richard’a sırtını döndü. “Adım Kahlan Amnell.”

Richard uzun bir süre kızın gözlerinin içine baktı. “Sen de eşine az rastlanır bir insansın Kahlan Amnell. Senin az önce yaptığın gibi cesurca direnebilecek çok az insan vardır.”

Kahlan’ın yüzü kızarmadı ama dudaklarını kapatarak Richard’a ortak bir sırrı paylaşıyormuşçasına gülümsedi. Richard’a duyduğu güven gözlerinden okunuyordu. Bu gülüş, bir şeyler paylaştıklarını gösteriyordu.

Richard eliyle başının arkasındaki şişkinliğe dokundu, sonra parmaklarında kan olup olmadığına baktı. Hiç kan yoktu, oysa kan olacağını düşünmüştü. Neler olduğunu, Kahlan’ın ne yaptığını ve nasıl yaptığını bir kez daha merak ederek başını ona çevirdi.

Sessiz bir gök gürültüsü olmuş ve adamlardan biri uçurumdan aşağı uçmuştu ve arkasındaki iki adamdan biri Kahlan'ı öldüreceğine liderini ve kendini öldürmüştü.

“Dostum Kahlan, nasıl olup da bizim hayatta kalabildiğimizi ve o dört adamın öldüğünü bana anlatabilir misin?”

Kahlan şaşkınlıkla Richard'a bakarak, “O söylediğinde ciddi misin?” dedi.

“Ne söyledim ki?”

Kahlan duraksadı. “Dostum dedin,” diye cevap verdi.

Richard omzunu silkti. “Ciddiyim. Az önce yanında durduğumu söylemiştin. Bu bir dosttan beklenecek bir davranıştır, öyle değil mi?” dedi ve gülümsedi.

Kahlan başını çevirdi. “Bilemiyorum.” Bakışlarını yere indirirken elbisesinin koluna dokundu. “Daha önce hiç dostum olmamıştı. Belki de kız kardeşim dışında...”

Richard, Kahlan'ın sesindeki acıyı hissetti. “Artık bir tane var,” dedi en neşeli sesiyle. “Sonuçta ikimiz de korkunç bir deneyim yaşadık. Birbirimize yardım ederek hayatta kalmayı başardık.”

Kahlan yalnızca başını salladı. Richard, Ven'e, evi saydığı ormana baktı. Gün ışığında ağaçlar daha yeşil, daha canlı görünüyordu. Gözleri, sağlıklı komşularının yanında çürüyen ve ölen kahverengi ağaçlara takıldı. O sabah, sarmaşık tarafından ısırılana kadar, bitkinin sınırın yukarısına kadar gelip ormanı sardığından haberi yoktu. Ven Ormanı'nın sınıra bu kadar yakın bölümüne çok sık gelmiyordu. Yaşlı insanlar, sınırın birkaç kilometre yakınına bile yaklaşmazdı. Diğerleri, avlanırken ya da Şahinciler Patikası'nda yolculuk yapıyorlarsa sınıra yaklaşırlardı. Bunun dışında hiç kimse sınırın yakınma gitmezdi. Sınır, ölüm demekti. Sınırı geçenlerin yalnızca ölmedikleri, aynı zamanda

ruhlarını da kaybettikleri söylenirdi. Sınır muhafızları, insanları sınırdan uzak tutmakla görevliydi.

Richard göz ucuyla Kahlan'a baktı. "Peki halimize ne demeli? Yani hâlâ hayatta olmamıza. Bu nasıl oldu?"

Kahlan onun bakışlarına karşılık vermedi. "Sanırım iyi ruhlar bizi korudu."

Richard, Kahlan'ın söylediklerinin tek kelimesine inanmamıştı. Cevapları bilmek için can atmasına rağmen karşısındaki insanı, istemediği bir şeyi söylemeye zorlamak doğasına aykırıydı. Babası, onu yetiştirirken insanın sırlarını kendisine saklama hakkına karşı saygı duyması gerektiğini öğretmişti. Kahlan zamanı geldiğinde ve istediğinde ona sırlarını anlatabilirdi ama Richard onu hiçbir zaman zorlamayacaktı.

Herkes gibi Richard'ın da sırları vardı. Aslında, babasının ölümüyle ve bugünkü olaylarla birlikte bu sırların zihninde rahatsız edici bir biçimde harekete geçtiğini hissediyordu.

"Kahlan," dedi güven verici bir sesle konuşmaya çalışarak, "dost olmak, istemediğin şeyleri bana söylemek zorunda olmadığın anlamına gelir ama ben yine de senin dostun kalırım."

Kız ona bakmadı fakat söylediklerini kabul ettiğini belirtircesine başını salladı.

Richard ayağa kalktı. Baş ağrıyor ve eli zonkluyordu, şimdi göğsünün de ağrıdığını fark etmişti. Üstüne üstlük açtı. Michael! Ağabeyinin verdiği kutlama partisini unutmuştu. Güneşe bakınca gecikeceğini anladı. Michael'ın konuşmasını kaçırmadığını umuyordu. Kahlan'ı da yanında götürüp Michael'a adamları anlatacak ve Kahlan'ı korumasını isteyecekti.

Ayağa kalkmasına yardım etmek için Kahlan'a elini uzatınca kız şaşkınlıkla ona baktı. Richard elini çekmedi. Kahlan onun gözlerinin içine bakarak elini tuttu.

Richard gülümsedi. “Daha önce hiç kimse sana yardım eli uzatmadı mı?”

Kahlan bakışlarını kaçırdı. “Hayır.”

Richard, Kahlan’ın rahatsız olduğunu görünce konuyu değiştirdi.

“En son ne zaman yemek yedin?”

“İki gün önce,” dedi kayıtsızca.

Richard’ın kaşları çatıldı. “Öyleyse sen benden de aç olmalısın. Seni ağabeyime götüreceğim.” Uçurumun kenarından aşağı baktı. “Ona cesetleri anlatmamız gerekecek. O ne yapılacağını bilir.” Tekrar Kahlan’a döndü. “Kahlan, o adamların kim olduğunu biliyor musun?”

Kızın yeşil gözlerinde sert bir ifade belirdi. “Onlara suikast timi denir. Onlar... Onlar katildir. Öldürmek için gönderilirler...” Kendini topladı. “İnsanları öldürürler.” Yüzü, Richard’ın onu ilk gördüğündeki o sakin ifadeyi aldı. “Beni ne kadar az insan tanırsa, o kadar güvende olacağımı düşünüyorum.”

Richard ürkmüştü. Daha önce hiç böyle bir şey işitmemişti. Düşünmeye çalışarak parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Karanlık ve belli belirsiz düşünceler tekrar uyandı zihninde. Nedenini bilmeden Kahlan’ın söyleyeceklerinden korkmuştu ama yine de düşündüğü şeyi sormak zorundaydı.

Sert bir biçimde Kahlan’ın gözlerine baktı. Bu kez, gerçeği öğrenmek isti yordu. “Kahlan, bu suikast timi nereden geldi?”

Kahlan bir an Richard’ın yüzüne dikkatle baktı. “Orta Diyar’dan çıkıp sınırı geçene kadar beni izlemiş olmalılar.”

Richard’ın bedenini bir soğukluk kapladı ve kolundan yukarı çıkan bir ürperti dalgasıyla ensesindeki tüyler diken diken

oldu. Yüreğinin derinliklerinde büyük bir kızgınlık uyandı ve içindeki sırlar kıpırdadı.

Yalan söylüyor olmalıydı. Hiç kimse sınırı geçemezdi.

Hiç kimse.

Hiç kimse Orta Diyar'a giremez ya da Orta Diyar'dan çıkamazdı. Sınır, Richard doğmadan uzun yıllar önce Orta Diyar'ı dış dünyaya kapamıştı.

Orta Diyar, büyü'nün topraklarıydı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Michael'ın evi, yoldan hayli uzakta kalan, beyaz taştan büyük bir yapıydı. Arduaz kaplı çatılar, çeşitli açılar ve eğimlerle bitleştirilmiş, üst kısmı ana salona ışık girmesini sağlayan kurşunlu camla kaplanmıştı. Eve giden patika, birer kule gibi yükselen beyaz meşe ağaçları yüzünden parlak öğle güneşine rağmen gölgedeydi. Bu patika, geometrik biçimlerle düzenlenmiş çiçek bahçelerine gelmeden önce geniş çimenliklerden geçiyordu. Bütün bahçeler çiçek açmıştı. Richard, yılın son günleri olduğundan çiçeklerin kutlama için özel olarak seralarda yetiştirildiğini biliyordu.

Bahçede gezinen davetlilerin şık giysilerini gören Richard, bu kutlamada yeri olmadığını hissetti ansızın. Terden bedenine yapışmış kirli orman giysileri içinde berbat göründüğünü biliyordu ama evine gidip temizlenerek zaman kaybetmek istememişti. Ruh hali pek iyi olmadığı için görüntüsü çok da umurunda değildi. Aklında çok daha önemli şeyler vardı.

Öte yandan Kahlan hiç de göze batmıyordu. Tuhaf ama çekici elbisesiyle onun ormandan çıkageldiğine kimse inanmazdı. Blunt Uçurumu'nda ne kadar kan döküldüğü düşünülürse Kahlan'm üzerinde en ufak bir kan lekesi bile olmaması şaşırtıcıydı. Adamlar

birbirlerini öldürürken o her nasılsa olayların dışında kalmayı başarmıştı.

Kahlan, Orta Diyar’dan geldiğini söylediği zaman Richard’ın ne kadar üzüldüğünü görünce bu konu hakkında daha fazla konuşmamıştı. Richard’ın düşünmek için zamana ihtiyacı vardı, bu yüzden Kahlan onun üzerine gitmemiş, genç adama nerede yaşadığını ve Batı Diyar’ın insanlarını sormuştu. Richard da ormanın içindeki evini, kasabadan uzakta yaşamayı sevdiğini ve kasabayla Hartland Ormanı arasında yolculuk yapanlara rehberlik yaptığını anlatmıştı.

“Evinin ocağı var mı?” diye sormuştu Kahlan.

“Var.”

“Kullanıyor musun?”

“Evet, yemeğimi hep ocakta yaparım,” demişti. “Neden sordun?”

Kahlan, kırlara bakarken omzunu silkmekle yetinmişti. “Ateşin karşısında oturmayı özledim, hepsi bu.”

Gün boyu yaşadıklarına ve üzüntüsüne rağmen, biriyle konuşmak iyi gelmişti Richard’a.

Girişin arkasındaki gölgelerden, derin bir ses, “Davetiyeniz var mı efendim?” diye seslendi.

Davetiye mi? Richard kimin seslendiğini görmek için döndüğünde şakacı bir gülümsemeyle karşılaştı. Richard da sırtıtmaya başladı. Sesin sahibi, dostu Chase’di. Sınır muhafızıyla sıcak bir biçimde tokalaştı.

Chase iriyarı bir adamdı. Açık kahverengi saçları gürdü ama şakaklarındaki aklar yaşını gösteriyordu. Kalın kaşlarının gölgelediği koyu kahverengi gözleri konuşurken bile çevreyi tarıyor ve her şeyi görüyordu. Bu huyu yüzünden insanları dinlemiyor-muş gibi görünürdü ama bu oldukça ciddi bir yanılgıydı. Dev

cüssesine rağmen arkadaşının gerektiğinde korkutucu bir hızla hareket edebileceğini Richard iyi biliyordu. Chase, kemerinin bir yanına bir çift bıçak, diğer yanına da altı bıçaklı bir topuz takmıştı. Sağ omzunun üzerinde kısa bir kılıcın kabzası, sol omzunun üzerinde de çelik uçlu oklarıyla birlikte bir yay vardı.

Richard kaşlarını çatarak, “Yemekten payını almayı planlar gibi bir halin var,” dedi.

Chase’in yüzündeki sırtma kayboldu. “Burada konuk olarak bulunmuyorum.” Bakışları Kahlan’a takıldı.

Richard gerginliği hissederek Kahlan’ı kolundan tutup öne çıkardı. Kahlan korkmadan Chase’e yaklaştı.

“Chase, bu dostum Kahlan.” Chase, Kahlan’a gülümsedi. “Tanıştırayım. Dell Brandstone. Herkes ona Chase der. Eski bir dostumdur. Onun yanında güvendeyiz.” Sonra Chase’e döndü. “Kahlan’a güvenebilirsiniz.”

Kahlan iri adama bakarak gülümsedi ve teşekkür edercesine başını salladı.

Chase de başını sallayınca konu kapandı. Richard’ın sözü, Chase’in ihtiyaç duyduğu tek güvenceydi. Sınır muhafızı, onları izleyen biri olup olmadığını anlamak için kalabalığı gözleriyle taradı. Richard ile Kahlan’ı, güneş vuran basamakların açıklığından gölge bir köşeye çekti.

“Ağabeyin bütün sınır muhafızlarını çağırdı.” Duraksayıp çevreye bir kez daha bakındı. “Özel koruması olmaları için.”

“Ne? Bu düpedüz saçmalık!” Richard, duyduklarına inanamıyordu. “Emrinde gönüllü muhafızlar ve ordu varken birkaç sınır muhafızına neden ihtiyaç duysun ki?”

Chase, sol elini bıçak saplarından birine yasladı. “Hayret doğrusu!” Yüz ifadesinden duyguları okunmuyordu. Gerçekten de

duygularını ender belli eden bir adamdı. “Bizi insanları etkilemek için çevresinde istiyor olabilir. Herkes sınır muhafızlarından korkar. Babanın öldürüldüğü günden beri ormandaydın, senin yerinde olsam aynısını yapmazdım, demeye çalışmıyorum. Demek istediğim, bir süredir ortalıkta gözükmedin. Tuhaf şeyler oluyor Richard. Geceleyin insanlar gelip gidiyor. Michael onlara kaygılı yurttaşlar diyor. Yönetim aleyhtarı birtakım komplolar hakkında saçma sapan şeyler söylüyor. Muhafızları dört bir yana saldı.”

Richard çevresine bakındı ama hiç muhafız göremedi. Bunun bir anlamı olmadığını biliyordu. Bir sınır muhafızı görünmek istemezse ayağınıza bassa da onu göremezdiniz.

Çevreyi kolaçan eden Richard’ı izleyen Chase, parmaklarını bıçağının sapında gezdirdi. “Benim çocuklar hemen şurada. Sözüme güvenebilirsiniz.”

“Michael’ın haklı olmadığını nereden biliyorsun? Özellikle de Başvekil’in babası öldürülmüşken?”

Chase, tiksinti dolu bir ifadeyle baktı. “Batı Diyar’daki bütün pislikleri bilirim. Ortada komplo falan yok. Olsaydı bize de eğlence çıkardı ama sanırım yalnızca süs olsun diye buradayım. Michael, ‘ortalıkta görünmemi’ söyledi.” Sınır muhafızının yüz ifadesi sertleşti. “Babanın cinayetine gelince, George Cypher’la olan tanışıklığım, sen doğmadan ve hatta sınır kurulmadan öncesine dayanıyor. İyi bir insandı. Ona dostum demekten gurur duyardım.” Gözlerinden öfke okunuyordu. “Birkaç kişinin kolunu büktüm.” Bütün heybetiyle yerini değiştirerek çevreye tekrar şöyle bir bakındıktan sonra aynı öfkeli ifadeyle Richard’a döndü. “Hem de öyle fena büktüm ki gerçek annelerinin kim olduğunu bilseler, onun bile adını söylerlerdi. Hiç kimsenin bir şeyden haberi yok ve inan bana, bilselerdi, sohbetimizi kısa tutmaktan büyük bir mutluluk duyarlardı. Hayatımda ilk kez

birini kovalayıp en ufak bir ipucu bile bulamadım.” Kollarını kavuşturdu ve Richard’ı baştan aşağı süzerken, eski sırtması yüzüne geri geldi. “Pisliklerden söz açılmışken, sen ne peşindeydin? Özel ilgime maruz kalmış müşterilerimden birine benziyorsun.”

Richard, Kahlan’a baktıktan sonra, tekrar Chase’e döndü. “Yukarı Ven civarlarındaydık.” Richard, sesini alçalttı. “Dört adam tarafından saldırıya uğradık.”

Chase kaşlarını çatı. “Saldıranları tanıyor muyum?”

Richard başını salladı.

Chase tekrar kaşlarını çatarak, “Peki bu dört herif sana saldırdıktan sonra nereye kayboldu?” diye sordu.

“Blunt Uçurumu’nun çevresindeki patikayı biliyor musun?”

“Elbette.”

“Uçurumun dibindeki kayalıkları boyladılar. Konuşmamız gerekecek.” Chase kollarını açarak ikisini süzdü. “Gidip bakacağım.” “Bunu nasıl başardınız?” diye sordu kaşlarını çatarak.

Richard, Kahlan’la çabucak bakıştıktan sonra, sınır muhafızına döndü. “Sanırım bizi iyi ruhlar korudu.”

Chase ikisine de şüpheli bir bakış fırlattı. “Demek öyle. Michael’a bu konudan şimdilik söz etmeseniz iyi olur. İyi ruhlara inandığını pek sanmıyorum.” İkisinin de yüzüne dikkatle baktı. “Gerekirse gelip bende kalabilirsiniz. Evimde güvende olursunuz.”

Richard, Chase’in çocuklarını düşündü, onları tehlikeye atmak istemiyordu ama konuyu geçiştirmek için başını sallamakla yetindi.

“İçeri girsek iyi olur. Michael beni arıyor olmalı.”

“Bir şey daha var,” dedi Chase. “Zedd seni görmek istiyor. Bir şeye canı çok sıkılmış. Gerçekten çok önemli olduğunu söylüyor.”

Richard başını yukarı çevirdiğinde yılanı benzeyen bulutu yine gördü. “Sanırım benim de onu görmem gerek.” Chase’in yanından ayrılmak üzere arkasını döndü.

“Richard,” dedi Chase, Richard’dan başka herkesin canını sıkabilecek bir yüz ifadesiyle, “Yukarı Ven’de ne işin olduğunu bana söylesene.”

Richard hiç çekinmeden yanıtladı. “Senin ne işin varsa, benim de aynısı vardı. Bir ipucu arıyordum.”

Chase’in gergin yüzü gevşedi ve gülümsemesi bir parça olsun yerine geldi. “Bulabildin mi bari?”

Richard kızarmış ve sızlayan sol elini kaldırıp başını salladı. “Üstelik ısıyor.”

Kahlan’la birlikte Michael’in evine giren kalabalığa karıştılar. Beyaz mermer zeminli girişten geçerek zarif mobilyalarla döşenmiş toplantı salonuna ulaştılar. Tepeden süzülen güneş ışığının altında mermer duvarlar ve sütunlar soğuk soğuk parlıyordu. Richard, her zaman için ahşabın sıcaklığını mermerin soğukluğuna tercih etmişti fakat Michael, herkesin ağaçtan istediğini yapabileceğini ama mermerden bir şey yaptırmak için o ahşap kulübelere oturan insanları çalıştırmamanın bir ayrıcalık olduğuna inanıyordu. Richard, anneleri ölmeden önce Michael’la birlikte çamurda oynayıp kırık dallarla evler ve kaleler yaptıklarını çocukluk günlerini hatırladı. O zamanlar Michael ona çok yardım etmişti. Keşke şimdi de yardım edebilseydi.

Richard kendisini selamlayanlara gülümseyerek ya da çabucak ellerini sıkarak karşılık verdi. Onlar da bir gülümseyişle ya da çabucak el sıkışarak selam verdiler. Kahlan yabancı bir diyardan geldiği için Richard onun önemli insanların arasında büyük bir güvenle hareket etmesine şaşırmadan edemedi. Kahlan’ın da

önemli bir kişilik olabileceği aklına bir kez daha geldi. Suikast timleri önemsiz insanları avlamazdı.

Herkese gülümsemek Richard'a zor geliyordu. Sınırın ötesinden gelen şeyler hakkındaki söylentiler gerçekse, bütün Batı Diyar tehlikede idi. Hartland köylüleri geceleri dışarı çıkmaya zaten korkuyorlardı ve Richard'a parçalanmış insanlarla ilgili korkunç hikâyeler anlatmışlardı. Bütün bu ölümlerin birtakım doğal nedenlerden kaynaklandığını ve vahşi hayvanların cesetleri parçaladığını söylemişti Richard. Böyle şeyler hep olurdu ama hikâyelerin ardı arkası kesilmiyordu. Köylüler gökyüzünden canavarların geldiğini söylüyorlardı. Richard ise bütün bunların batıl inanç olduğuna inanıyordu.

En azından bugüne kadar.

Çevresindeki onca insana rağmen boğucu bir yalnızlık hissetti. Aklı karmakarışık ve bu konuda ne yapacağını, kime güveneceğini bilmiyordu. Kendisini daha iyi hissetmesini sağlayan bir tek Kahlan vardı ama o da Richard'ı korkutuyordu. Uçurumun kenarında yaşadıkları macera Richard'ı tedirgin etmişti. Kahlan'ı alıp ağabeyinin evinden ayrılmak istiyordu. Zedd ne yapılacağını bilirdi. Sınır kurulmadan önce Orta Diyar'da yaşamıştı ama bu konuda hiç konuşmazdı. Üstelik bütün bunların bir biçimde babasının ölümüyle ilgili olduğunu hissediyordu. Bu ölümün de kendi sırrıyla bir bağlantısı vardı. Babasının ona emanet ettiği sır.

Kahlan elini Richard'ın koluna koydu. "Richard, üzgünüm. Babanı kaybettiğinden haberim yoktu. Çok üzgünüm."

Chase konuyu açana kadar, yaşadıkları korkunç olaylar yüzünden babasının ölümünü neredeyse unutmuştu. Yavaşça omzunu silkti. "Teşekkürler." Boynunda ve kol ağızlarında beyaz danteller olan mavi ipek elbiseli bir kadının geçmesini bekledi.

Kadın yanından geçerken Richard bakışlarını yere çevirdi, böylece kadın gülümseyecek olursa ona karşılık vermek zorunda kalmayacaktı. “Babamı üç hafta önce kaybettim.” Kahlan anlayışlı bir ifadeyle dinledi.

“Üzgünüm Richard. Belki de yalnız kalsan senin için daha iyi olur.”

Richard gülümsemek için kendini zorladı. “Hayır, sorun değil. Uzun zamandır yalnızım. Konuşacak bir dostumun olması iyi geliyor.”

Kahlan hafifçe gülümsedi. Kalabalığın arasından ilerlediler. Richard, Michael’ın nerede olduğunu merak ediyordu. Hâlâ ortalarda görünmemesi tuhaftı.

Richard iştahını kaybetmişti ama Kahlan’ın iki gündür bir şey yemediğini biliyordu. Çevredeki baştan çıkarıcı yemeklere rağmen Kahlan fazla denetimliydi. Enfes yemek kokularını aldıkça Richard’ın iştahı yerine gelmeye başladı.

Kahlan’ın kulağına eğilerek, “Aç mısın?” diye sordu.

“Hem de çok.”

Richard, onu yemeklerin dizili olduğu uzun masaya götürdü. Masada, büyük ve düz tabaklarda dumanı tüten sosisler ve etler, haşlanmış patatesler, birkaç çeşit kurutulmuş balık, ızgara balık, tavuk, hindi, kabukları soyularak dilimlenmiş çiğ sebzeler, büyük çorba kâselerinde lahana ve sosis çorbası, soğanlı çorba ve baharat çorbası, ekmek dilimleri, peynirler, meyveler, turtalar, kekler, şarap ve bira fıçıları vardı. Hizmetkârlar, tabakları doldurmak için sürekli gidip geliyordu.

Kahlan çevresini dikkatle izliyordu. “Hizmetçi kızların bazılarının saçları uzun. Buna izin veriliyor mu?”

Richard biraz şaşırarak çevresine bakındı. “Evet. Herkes saçını istediği gibi uzatabilir. Bak.” Richard, Kahlan’a doğru eğilip belli belirsiz işaret etti.

“Şurada gördüğün kadınlar konsey üyesi, bazılarının saçları kısa, bazılarının da uzun. Canları nasıl isterse.” Göz ucuyla Kahlan’a baktı. “İnsanlar sana saçını kesmeni mi söylüyor?”

Kahlan kaşlarını çatı. “Hayır. Hiç kimse benden saçımı kesmemi istemedi. Benim geldiğim yerde bir kadının saçları, onun toplum içindeki konumunu gösterir,” dedi.

Richard şakayla karışık, “Bu, senin oldukça yüksek bir mevkide olduğun anlamına mı geliyor?” diye sorarak muzip bir şekilde güldü. “Yani, ne kadar uzun ve güzel saçların var demek istemişim.”

Kahlan neşesiz bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Bazıları öyle düşünebilir. Bu sabah yaşadıklarımızdan sonra aklına böyle bir şeyin gelmesini bekliyordum. İnsan neyse odur. Ne eksik ne de fazla.”

“Bir dostun sormaması gereken sorular sorarsam beni tekmele.”

Kahlan, bu kez sabahki gibi dudaklarını sımsıkı kapatarak gülümsedi. Bu, ortak bir sırrı paylaştıklarını gösteren gülümsemesiydi ve Richard’ın sırtmasına yetti.

Richard masaya dönerek en sevdiği yemeklerden biri olan baharat soslu pirzoladan küçük beyaz bir tabağa birkaç parça koyup Kahlan’a uzattı. “Önce bunları dene, en sevdiğim yemektir.”

Kahlan tabağı uzaktan meraklı gözlerle inceledi. “Hangi yaratığın eti bu?”

“Domuz eti,” dedi Richard biraz şaşırarak. “Bilirsin ya, domuzdan elde edilir. Denesene, inan bana buradaki en lezzetli şeydir.”

Kahlan biraz rahatlayıp etten yemeye başladı. Richard ise her lokmanın tadını çıkararak yarım düzine pırzolayı yuttu.

Sonra tabaklarına birkaç parça sosis koydu. “Bunlardan da dene.”

Kahlan yine kuşkulandı. “Bunlar neden yapılıyor?”

“Domuz ve sığır etiyile hangi tür olduğunu kestiremediğim bazı baharatlardan. Neden sordun? Yiyemediğin yemekler mi var?”

Kahlan çatalındaki sosisi ağzına atmadan önce, “Bazı yemekleri yemem,” dedi çekinerek. “Biraz baharat çorbası alabilir miyim lütfen?”

Richard kenarı simli, güzel, beyaz bir kâseye çorba koyup ona verdi. Kahlan kâseyi iki eliyle kavrayıp çorbanın tadına baktı.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. “Güzelmış, tam benim yaptığım gibi. Dünyalarımız korktuğun kadar farklı değilmiş.”

Kahlan çorbanın geri kalanını içerken onun söyledikleriyle keyfi yerine gelen Richard, bir ekmeğin üzerine küçük parçalara ayrılmış tavuk eti koydu ve Kahlan çorbasını bitirince elindeki kâseyi alıp hazırladığı ekmek dilimini uzattı. Kahlan, tavuklu ekmek dilimini yerken odanın bir köşesine doğru uzaklaşmaya başladı. Richard çorba kâsesini bırakıp onu izledi. Zaman zaman davetlilerle el sıkışıyordu. El sıkıştıkları, Richard’ın giysilerine eleştirel bir gözle bakıyordu. Kahlan, bir sütunun dibindeki ıssız bir köşeye ulaşınca Richard’a döndü.

“Bana bir parça peynir getirebilir misin?”

“Tabii. Hangisinden?”

Kahlan kalabalığı dikkatle inceledi. “Hiç fark etmez.”

Richard kalabalığı yarararak yemek masasına döndü. İki parça peynir alıp birini yiye yiye Kahlan’ın yanına döndü. Kahlan,

uzatılan peyniri aldı ama yiyeceğine kolunu aşağı sarkıtarak sanki elinde tuttuğunu unutmuşçasına yere bıraktı.

“Sevmediğin peynirden mi?”

Kahlan soğuk bir ses tonuyla, “Peynirden nefret ederim,” dedi. Bakışları Richard’ın arkasında bir yere odaklanmıştı.

Richard kaşlarını çattı. “Öyleyse neden istedin?” Alındığı sesinden beli oluyordu.

“Bana bakmaya devam et,” dedi gözlerini Richard’a çevirerek. “Arkanda, odanın diğer ucunda iki adam var. Bizi izliyorlar. Beni mi yoksa seni mi izlemeye çalıştıklarını anlamak istedim. Seni peynir almaya gönderdiğimde, gelip gidişini izlediler. Bana hiç dikkat etmediler. İzledikleri sensin.”

Richard ellerini Kahlan’ın omuzlarına koydu ve başını söylenen yere çevirdi. Kalabalığın üzerinden odanın uzak ucuna baktı. “Onlar Michael’in yardımcıları. Beni tanıyorlar. Büyük olasılıkla nerede olduğumu ve neden üstümün başımın böylesine berbat gözüktüğünü merak ediyorlardır.” Kahlan’ın gözlerinin içine bakarak fısıldadı. “Her şey yolunda Kahlan, biraz rahatla. Bu sabahki adamlar öldü. Artık güvendesin.”

Kahlan başını salladı. “Peşimden başkaları da gelecek. Senin yanında kalmamalıyım. Hayatını daha fazla tehlikeye atmak istemiyorum. Sen benim dostumsun.”

“Artık Hartland’desin, seni buradan hiçbir suikast timi izleyemez. Bu olanaksız.” Richard iz sürme konusunda yeterli bilgiye sahip olduğu için kendinden emindi.

Kahlan, Richard’ın gömleğinden tutup kendine doğru çekti. Yemyeşil gözlerinde öfkeli bir sabırsızlık okunuyordu.

Sert bir fısıltıyla tane tane konuştu. “Yurdumu geride bırakırken beş büyücü, nereye gittiğimi kimsenin öğrenmemesi ve

izlememesi için izlerimi kapadı. Zorla konuşturulmamak için de kendilerini öldürdüler!” Dişleri öfkeyle kenetlenmiş, gözleri yaşarmıştı. Titremeye başladı.

Büyücüler! Richard bir an donakaldı. En sonunda, soluğunu bırakarak Kahlan’ın elini gömleğinden nazıkçe çekip avuçlarının içine aldı. Gürültüde zor işitilen bir sesle, “Üzgünüm,” dedi.

“Richard, korkudan ölüyorum!” Şimdi daha şiddetle titriyordu. “Bugün orada olmasaydın, başıma neler geleceğini tahmin bile edemezsin. Ölüm, benim için en büyük kurtuluş olurdu. O adamları tanımıyorsun.” Kahlan korkusuna yenik düştü ve daha da şiddetli bir şekilde titremeye başladı.

Richard’ın kollarını soğuk bir ürperti sardı. Gözlerden uzak olabilmek için Kahlan’ı bir sütunun arkasına götürdü. “Özür dilerim Kahlan. Bütün bu söylediklerinin ne anlama geldiğini bilmiyorum. Sen hiç olmazsa bir şeyler biliyorsun ama benim hiçbir şeyden haberin yok. Ben de korkuyorum. Bugün uçurumun kenarında... Hiç bu kadar korkmamıştım. Ve bizi kurtaracak hiçbir şey yapamadım.” Kahlan’ın ona ihtiyacı olduğunu görmek, Richard’a onu rahatlatma cesaretini veriyordu.

“Bugün yaptıkların,” dedi Kahlan konuşmaya çabalayarak, “çok şeyi değiştirdi. Yaptıkların bizi kurtarmaya yetti. Sen yaptığının az olduğunu düşünebilirsin ama gereken her şeyi yaptın. Bana yardım etmeseydin... Buradaki varlığımın sana zarar vermesini istemiyorum.”

Richard onun elini daha sıkı tuttu. “Bana hiçbir şey olmaz. Zedd adında bir dostum var. Güvenliğini sağlamak için ne yapabileceğimizi söyleyebilir. Biraz tuhaftır ama tanıdığım en akıllı adam! Ne yapılacağını bilen bir kişi varsa o da Zedd’dir. Michael konuşmasını bitirir bitirmez evime gideriz. Sen ateşin karşısına

geçersin, sabah olunca da seni Zedd'e götürürüm." Gülümsedi ve başıyla pencereyi işaret etti. "Şuraya baksana."

Kahlan döndüğünde üstü kemerli yüksek bir pencerenin dışında duran Chase'i gördü. Sınır muhafızı başını çevirerek ona göz kırptıktan sonra salonu kolaçan etmeyi sürdürdü.

"Chase için bir suikast timiyle dövüşmek oldukça eğlenceli olur. Onları haklarken sana başından geçen tehlikeli maceraları anlatabilir. Adamları anlattığımızdan beri gözünü senden ayırmadı."

Bu söz üzerine Kahlan hafifçe gülümsedi ama bu da çabucak kayboldu. "Dahası var. Batı Diyar'a gelerek güvende olacağımı düşünmüştüm. Öyle olmalıydı. Richard, büyü'nün yardımıyla sınırı geçtim." Hâlâ titriyordu ama Richard'dan güç bularak kendine gelmeye başlamıştı. "O adamların sınırı nasıl geçtiklerini aklım bir türlü almıyor. Sınırı geçememeleri gerekirdi. Orta Diyar'dan ayrıldığımdan bile haberleri olmamalıydı. Her nasılsa kurallar değişmiş."

"Bu konuyla yarın ilgileniriz. Şimdi güvendesin. Ayrıca başka bir suikast timinin buraya varması günler sürer, değil mi? Bu süre içinde biz de planımızı yapmış oluruz."

Kahlan başını salladı. "Teşekkür ederim Richard Cypher. Dostum. Ama şunu bil ki seni tehlikeye soktuğumu anladığım an yanından ayrılacağım." Elini çekti ve gözlerini sildi. "Hâlâ açım. Bir şeyler daha yiyebilir miyiz?"

Richard gülümsedi. "Elbette, ne istersin?"

"En sevdiğin yemekten biraz daha alabilir miyim?"

Yemek masasına geri döndüler ve Michael'ı beklerken biraz daha atıştırdılar. Richard olup bitenler hakkında biraz daha fazla bilgi sahibi olduğu ve Kahlan'ın kendini güvende hissetmesini sağladığı için mutluydu. Bir yolunu bulup onun sorununu çö-

zecek ve sınırdan neler döndüğünü öğrenecekti. Ne kadar korksa da yanıtları bulacaktı.

Başlar odanın uzak ucuna çevrilirken kalabalıktan fısıltılar duyuldu. Michael gelmişti. Richard, ağabeyini daha yakından izleyebilmek için Kahlan'ı elinden tutup odanın öbür ucuna götürdü.

Michael'ın kürsüye adım atmasıyla birlikte Richard, ağabeyinin ortaya çıkmak için neden bu kadar beklediğini anladı. Michael, güneş ışığının, durduğu noktaya vurmasını beklemişti, böylece ışığın altında duracak ve zaferini bütün parlaklığıyla herkese gösterebilecekti.

Richard'dan daha kısa boylu ama daha toplu ve daha yumuşak görünüşlüydü. Dağınık saçları güneş ışığı altında parlıyordu. Bıyığını gururla gösteriyordu. Beyaz, bol bir pantolon giymişti ve üzerindeki beyaz tunik belinden altın bir kuşakla sarılmıştı. Michael, güneş ışığı vuran mermerin soğuk ve ürkütücü pırıltısına sahipti. Gölge arkasındaki önünde hemen göze çarpıyordu.

Richard ağabeyinin dikkatini çekmek için elini kaldırdı. Michael kardeşini görüp gülümsedi. Konuşmasına başlamadan önce bir süre ona baktı, ardından bakışlarını kendisini dinlemek için toplanmış kalabalığa yöneltti.

"Bayanlar ve baylar, bugün Batı Diyar'ın Başvekil'i olmayı kabul ettim." Kalabalıktan coşkulu bir tezahürat yükseldi. Michael onları hiç kıpırdamadan dinledi ve sonra kollarını havaya kaldırarak herkesi sessiz olmaya çağırdı. Çıt çıkmayana kadar bekledi. "Batı Diyar'daki konsey üyelerinin hepsi, bu mücadele döneminde liderlik için beni seçmiş bulunuyor çünkü hepimizin adına yepyeni bir çağın kapılarını açmak için gereken cesarete ve ileri görüşlülüğe sahibim. Uzun zamandır geleceğe değil de geçmişe dönük yaşıyoruz! Uzun zamandır eski hayallerin pe-

şinde koşup yeni ufuklara gözlerimizi kapıyoruz! Uzun zamandır bizleri savaşa sürüklemek isteyenlerin sözlerini dinleyerek barış yolunda bizlere önderlik edecekleri göz ardı ediyoruz!”

Kalabalık çığına döndü. Richard duydukları karşısında afallamıştı. Michael ne diyordu? Hangi savaştan söz ediyordu? Savaşacak kimse yoktu ki!

Michael ellerini tekrar kaldırdı ve bu kez kalabalığın sessizleşmesini beklemeden konuşmaya devam etti. “Batı Diyar’ın bu hainler tarafından kargaşaya sürüklenmesine seyirci kalmayacağım!” Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Kalabalık, bu kez yumruklarını sıkıp havaya kaldırarak gürledi. Hep bir ağızdan Michael’ın adını haykırdılar. Richard ve Kahlan şaşkın bir biçimde baktılar.

“Vatanlarını düşünen insanlar, bu korkak hainlerin ortaya çıkarılmasında yardımcı oldular. Şu anda, ortak bir amaç için gönüllerimizin birleştiği bu günde sınır muhafızları bizleri korurken ordumuzun cesur askerleri yönetime karşı komplo kuran bu hainlerin çevresini sarıyor. Bu hainler, sandığınız gibi adi suçlular değil, yüksek mevkideki saygıdeğer kişilerdir!”

Kalabalıkta fısıldaşmalar oldu. Richard serseme dönmüştü. Bütün bunlar gerçek olabilir miydi? Bir komplo mu? Ağabeyi bulunduğu yere neler olup bittiğini bildiği için gelmişti. Üst düzey yetkililer. Demek bu yüzden Chase bu konuda hiçbir şey bilmiyordu.

Michael fısıltıların sona ermesini bekleyerek gün ışığının altında durdu. Tekrar söze başladığında sesi daha alçak ve daha sıcaktı.

“Ama bunların hepsi geçmişte kaldı. Bugün yeni bir yöne bakıyoruz. Başkan seçilmemin bir nedeni de bir Hartlandli olarak, hayatımı sınırın gölgesinde geçirmiş olmamdır. Hepimizin

hayatını karartan bir gölge. Ama bu da geçmişte kalacak. Yeni bir günün aydınlığı gecenin karanlığına her zaman son verir ve korkularımızın zihnimizdeki hayaletlerden ibaret olduğunu gösterir.

Sınırın ortadan kalkacağı günleri düşlemeliyiz çünkü hiçbir şey sonsuza kadar süremez, değil mi? O günler geldiğinde, dostluk elimizi uzatmalıyız. Bazılarının istediği gibi kılıcımızı değil. Bu, bizleri yalnızca anlamsız savaflara ve gereksiz ölümlere sürükler.

Kaynaklarımızı, uzun zamandır ayrı kaldığımız ve birçoğumuzun atası olan insanlara karşı savaş hazırlıkları yapmak için mi kullanmalıyız? Sırf tanımıyoruz diye kardeşlerimizi öldürmemiz mi gerekir? Ne büyük bir kayıp! Kaynaklarımızı, çevremizdeki asıl güçlükleri ortadan kaldırmak için kullanmamız gerekir. O gün geldiğinde, bizler hayatta olmayabiliriz ama o gün gelecek. Uzun zamandır ayrı kaldığımız kardeşlerimizi karşılamaya hazır olmalıyız. Yalnızca iki dünyayı birleştirmekle kalmayıp üçünü de birleştirmeliyiz! Çünkü nasıl bir gün Batı Diyar ve Orta Diyar arasındaki sınır ortadan kalkacaksa, Orta Diyar ve D'Hara arasındaki ikinci sınır da ortadan kalkacak ve üç diyar birleşecek! Yeterince yürekliyse birleşmenin mutluluğunu yaşayacağımız gün elbette gelecek! Ve bu mutluluğun tohumları bugün burada, Hartland'de atılacak!

İşte bu yüzden sınırlar bir gün ortadan kalkacağından, bizleri kardeşlerimizle birbirimize düşürmeye çalışanlara engel olmak için harekete geçtim. Barış yolunda bizi bekleyen gerçek tehlikelerin ne olduğunu asla bilemeyeceğimiz için orduya ihtiyacımızın olmadığını düşünemeyiz. Ama bir tehdit yaratmak için hiçbir neden olmadığını biliyoruz!”

Michael elini kalabalığa uzattı. “Bu odada bulunan bizler, geleceğin öncüleriyiz. Sözlerimi ülkenin dört bir köşesine duyur-

mak siz, Batı Diyar'ın konsey üyelerinin görevidir! Barış mesajımızı, ülkemizin iyi insanlarına iletin. Kalplerinizin temizliğini onlar da görsün. Lütfen bana yardım edin. Çocuklarımızın ve torunlarımızın, bugün başlattığımız hareketin meyvelerini toplamalarını istiyorum. Bizi geleceğe taşıyacak barış dolu bir düzen kurmak istiyorum. Böylece zamanı geldiğinde gelecek kuşaklar ettiklerimizi biçerek bize teşekkür edecekler.”

Michael başını eğip iki yumruğunu göğsüne bastırarak durdu. Güneş ışığı, onu aydınlatmaya devam ediyordu. Dinleyiciler o kadar etkilenmişti ki mutlak bir sessizlik içinde bekliyorlardı. Richard, erkeklerin gözlerinin yaşardığını ve kadınların hüngür hüngür ağladığını gördü. Bütün gözler, put gibi duran Michael'a dikilmişti.

Richard şaşkındı. Ağabeyinin bu kadar ikna edici ve dokunaklı konuştuğunu daha önce hiç işitmemişti. Söylediği her şey mantıklıydı. Sonuçta sınırın ötesinden, Orta Diyar'dan gelmiş bir kadınla birlikteydi ve onunla dost olmuştu.

Ama yine sınırın ötesinden dört adam onu öldürmeye çalışmıştı. Hayır, aslında Kahlan'ı öldürmek istediler, diye düşündü. Ben yalnızca yollarına çıktım. Ona gidebileceğini söylemişler ama o kalıp dövüşmeyi tercih etmişti. Richard, sınırın ötesinden gelenlerden her zaman korkmuştu ama tıpkı Michael'ın dediği gibi onlardan biriyle dost da olmuştu.

Ağabeyine farklı bir gözle bakıyordu artık. İnsanlar, Michael'ın sözlerinden Richard'ın hiç görmediği bir biçimde etkilenmişlerdi. Michael başka halklarla barış içinde yaşayıp dostluk kurmak için yalvarıyordu. Bunun neresi yanlış olabilirdi?

Neden kendini rahatsız hissediyordu peki?

Michael konuşmasına devam etti. “Çevremizi saran acılara geldi sıra. Tek bir kişiye bile zarar vermeyen sınırlar yüzünden

endişelenirken birçoğumuzun ailesi, arkadaşları ve komşuları acı çekti, hayatlarını yitirdi. Ateşle birlikte gelen trajik ve nedensiz ölümler. Evet, yanlış duymadınız. Ateş.”

İnsanlar akılları karışmış bir halde mırıldandılar. Michael, kalabalığın ilgisini kaybetmek üzereydi. Bu durumu bekliyor gibi bir hali vardı. Herkesin yüzüne bakarak akıllardaki soru işaretlerinin çoğalmasını bekledikten sonra, elini abartıyla uzatıp Richard’ı gösterdi.

“İşte!” diye haykırdı. Herkes, aynı anda döndü. Yüzlerce göz Richard’a çevrildi. “İşte, benim sevgili kardeşim!” Richard bütün bu bakışlardan kaçmak istedi. “Sevgili kardeşim de,” diyerek yumruğunu göğsüne indirdi, “biricik annemizi bir yangın yüzünden kaybetmenin acısını paylaşmaktadır! Ateş, daha küçükken bizi annemizden ayırdığı için onun sevgisi, şefkati ve rehberliğinden yoksun büyüdük. Annemizin canını alan, sınırın ötesinden gelen hayali bir düşman değil, ateşten bir düşmandı! Canımız yandığında ya da geceleri ağladığımızda, annemiz yanımızda değildi. Bizi en çok üzense bu ölümün talihsizliğiydi.”

Michael’ın yanaklarında gözyaşları parlıyordu. “Üzgünüm dostlarım, lütfen beni bağışlayın.” Elindeki mendille gözyaşlarını sildi. “Daha bu sabah, bir yangın sonucunda küçük bir kızımızın yetim kaldığını öğrendim. Bu haber, bana kendi acımı hatırlattı ve sessiz kalamadım.” Şimdi herkesi yeniden avucunun içine almıştı. Gözyaşlarına hâkim olamıyorlardı. Bir kadın kolunu, uyuşup kalan Richard’ın omzuna koyup ne kadar üzgün olduğunu fısıldadı.

“Kardeşimle birlikte her gün duyduğumuz acıyı kim bilir kaçınız paylaşıyor? Lütfen, içinde sevdiği ya da dostu yangında yaralanan ve hatta öldürülenler, elini kaldırsın.” Birkaç el havaya kalktı ve topluluktan yer yer feryatlar yükseldi.

Michael kollarını açarak, “İşte dostlarım,” dedi sert bir sesle, “acı çekenleri görüyorsunuz. Başka bir yere bakmamıza hiç gerek yok.”

Richard yaşadığı dehşeti hatırlayınca, boğazında bir şeylerin düğümlendiğini hissetti. Babaları tarafından dolandırıldığına inanan bir adam, Richard ve ağabeyi arka odada uyurken lambayı masaya devirmişti. Adamı babaları döverek evden dışarı sürüklerken, annesi Richard’ı ve ağabeyini evden çıkarmış ama sonra, ne olduğunu asla öğrenemedikleri bir şeyi kurtarmak için koşarak eve girmiş ve diri diri yanarak ölmüştü. Adam, zavallı annelerinin çığlıklarını işitince kendine gelerek babalarıyla birlikte kadıncağızı kurtarmaya çalışmıştı. Neden olduğu yıkımı görünce suçluluk ve mahcubiyetle çok üzgün olduğunu haykırıp ağlayarak kaçmıştı.

Babası binlerce kez bunun, öfkesini dizginleyememesinin bir sonucu olduğunu anlatmıştı. Michael omzunu silkip geçerken, Richard bu sözlerin doğruluğuna yürekten inanmıştı. Kendi öfkesinden bile korkar olmuş ve ne zaman açığa çıkacağını hissetse bastırmaya çalışmıştı.

Michael yanılıyordu. Annelerini ateş değil, öfke öldürmüştü.

Kollarını iki yana sarkıtıp boynunu büken Michael, yumuşak bir sesle tekrar söze başladı. “Ailelerimizi tehdit eden yangınlara karşı ne yapabiliriz?” Üzüntüyle başını salladı. “Bu sorunun cevabını bilmiyorum dostlarım.”

Ama bu sorunla ilgili bir komisyon kuruyorum ve ilgili her vatandaşı, önerilerini sunmaya davet ediyorum. Kapım herkese açıktır. Birlikte bir şeyler başarabiliriz ve başaracağız.

Şimdi dostlarım, izin verirseniz gidip kardeşimi teselli edeceğim çünkü korkarım, annemizin trajik ölümünü sizlere bütün

çıplaklığıyla anlatmam onun için bir sürpriz oldu. Ondan beni bağışlamasını dilemeliyim.”

Kürsüden indiğinde kalabalık geçebilmesi için ona yol verdi. Michael kendisine dokunmaya çalışan ellere aldırmadan ilerledi.

Richard ağabeyini öfkeyle izledi. Kalabalık dağıldı. Kahlan'ın eli hafifçe koluna dokunuyordu. İnsanlar, yemek sofrasının başına geçerek kendi aralarında konuşmaya başladılar. Richard'ı unutmuşlardı. Richard dimdik durarak öfkesini bastırmaya çalıştı.

Michael gülümseyerek Richard'ın sırtını sıvazladıktan sonra, “Harika bir konuşmaydı!” diye kendi kendini kutladı. “Sen ne düşünüyorsun?”

Richard, mermer zemindeki desenlere baktı. “Neden anemizin ölümünü işe karıştırdın? Herkese anlatmak zorunda mıydın? Onu neden böyle kullandın?”

Michael kolunu Richard'ın omzuna attı. “Bunun seni üzdüğünü biliyorum. Özür dilerim ama bunu herkesin iyiliği için kullandım. Gözyaşlarını sen de gördün mü? Planlarım, daha iyi bir hayata kavuşmamızı sağlayarak Batı Diyar'ın gücünü artıracak. Söylediklerime yürekten inanıyorum. Gelecekte bizi bekleyen mücadelelere korkuyla değil, heyecanla bakmalıyız.”

“Peki, sınır hakkındaki sözlerin ne anlama geliyordu?”

“Her şey değişiyor Richard. Hiçbir şeyin gerisinde kalmamalıyım.” Yüzündeki gülümseyiş kaybolmuştu. “Söylemek istediğim de buydu. Sınır sonsuza kadar var olmayacak. Hepimizin bu gerçekle yüzleşmeye hazır olması gerek.”

Richard konuyu değiştirdi. “Babamızın öldürülmesiyle ilgili neler buldun? İz sürücüler bir şey bulabildi mi?”

Michael kolunu çekti. “Artık büyü Richard. George yaşlı bir sersemdi. Kendine ait olmayan şeyleri alırdı hep. Büyük olası-

lıkla yanlış insana ait bir şey aldı. Öfkeli ve kocaman bir bıçağı olan bir adama.”

“Bu doğru değil! Bunu sen de biliyorsun!” Richard, Michael’ın babalarına George demesinden nefret ediyordu. “Babam, hayatında hiçbir şey çalmadı.”

“Aldığın şeyin sahibinin uzun süre önce ölmüş olması, onu almaya hakkın olduğu anlamına gelmez. Açıkça görülüyor ki birisi, kendine ait olan bir şeyi geri almak istemiş.”

“Bütün bunları nereden biliyorsun?” diye sordu Richard. “Neler öğrendin?”

“Hiç! Yalnızca mantık. Ev darmadağındı! Birileri bir şey arıyordu. Bulamadılar ve George da aradıklarının nerede olduğunu söylemek istemeyince onu öldürdüler. İşte hepsi bu. İz sürücüler hiçbir izle karşılaşmadıklarını söylediler. Babamızı kimin öldürdüğünü büyük olasılıkla hiçbir zaman bilemeyeceğiz.” Michael ters ters bakarak, “Bu gerçeğe yaşamaya alışmalısın,” diye ekledi.

Richard derin bir nefes verdi. Ağabeyinin söyledikleri mantıklıydı. Birileri bir şeyi arıyordu. Babalarını kimin öldürdüğünü bulamadığı için Michael’a kızamazdı. Hiç değilse çabalamıştı. Saldırganların nasıl olup da geride hiç iz bırakmadıklarını merak ediyordu.

“Kusura bakma. Belki de sen haklısın Michael.” Richard’ın aklına başka bir şey geldi. “Demek bu cinayetin kurulan komployla hiçbir ilgisi yoktu? Yani o adamlar senin peşinde değillerdi?”

Michael elini salladı. “Hayır, hayır, hayır... Hiçbir ilgisi yoktu. O sorunun çaresine bakıldı. Benim için endişelenme, ben güvendeyim, her şey yolunda.”

Richard başını salladı. Michael’ın yüzünde sıkılmış bir ifade belirdi.

“Küçük kardeşim, neden bu kadar berbat göründüğünü söylesene. En azından temizlenemez miydin? Bu kutlamadan haftalar önce haberin olmuştu ama görünüşe bakılırsa hiç önem vermemişsin.”

Richard ağzını açamadan, Kahlan araya girdi. Richard, onun yanında durduğunu unutmuştu.

“Kardeşinizi lütfen affedin, hepsi benim suçum. Hartland’e gelmemde bana rehberlik etti ve benim yüzümden geç kaldı. Umarım benim yüzümden kardeşiniz gözünüzde küçük düşmemiştir.”

Michael, Kahlan’ı baştan aşağı süzdükten sonra yüzüne baktı. “Siz kimsiniz?”

Kahlan dimdik durdu. “Adım Kahlan Amnell.”

Michael gülümseyerek başını eğdi. “Demek kardeşime eşlik etmiyorsunuz. Ben de öyle düşünmüştüm. Peki nereden geliyorsunuz?”

“Çok uzaktaki küçük bir yerden. Eminim ki adını hiç işitemişsinizdir.”

Michael bu cevabı sorgulamadan kardeşine döndü. “Geceyi burada mı geçireceksin?”

“Hayır. Zedd’i görmem gerek. Beni arıyormuş.”

Michael’in gülümsemesi dondu. “Kendine daha iyi arkadaşlar bulmalısın. O yaşlı ve aksi adamla zaman harcayarak hiçbir şey elde edemezsin.” Kahlan’a döndü. “Sen tatlım, bu gece konuğum olacaksın.”

“Başka planlarım var,” dedi Kahlan temkinli bir sesle.

Michael, kollarını Kahlan’ın beline dolayıp ellerini onun kalçasına koydu ve belden aşağısını sertçe kendi bedenine yapıştırdı.

“Öyleyse planını erteleme gerekecek.” Michael’ın yüzünde kış gecesi kadar soğuk bir gülümseme vardı.

“Ellerini. Üzerimden. Çek,” dedi Kahlan buz gibi bir sesle. Gözleri Michael’ın üzerindeydi.

Richard afallamıştı. Ağabeyinin yaptıklarına inanamıyordu. “Michael! Kes şunu!”

İkisi de ona aldırmadı. Yüzleri birbirine yakın ve gözleri kenetlenmiş bir biçimde karşılıklı meydan okumayı sürdürdüler. Richard, çaresizce bekledi. Bu olayın dışında kalmasının istendiğini hissetmişti. Bu duyguya aldırnamaya çalışırken bütün bedeni gerildi, kasları sertleşti.

“Çok güzelsin,” diye fısıldadı Michael. “Sana âşık olabilirim.”

Kahlan’ın solukları ağır ve denetimliydi. “Daha hiçbir şey görmedin,” dedi. “Şimdi çek ellerini üzerimden,” diye ekledi sakın bir sesle.

Michael ellerini çekmeyince Kahlan başparmağının tırnağını yavaşça onun boynunun çukur noktasına koydu. Gözlerini adamın gözlerinden ayırmadan tırnağını yavaşça aşağı indirerek eti yırtmaya başladı. Damla damla kanlar Michael’ın boynundan aşağı süzüldü. Michael, bir an için hiç kıpırdamadı ama gözleri, duyduğu acıyı daha fazla gizleyemeyince kollarını açarak geri çekildi.

Kahlan arkasına bile bakmadan yıldırım hızıyla evden çıktı.

Richard, ağabeyine öfkeli bir bakış fırlatarak Kahlan’ı izledi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Richard, Kahlan'a yetişmek için patikadan aşağı koştu. Kızın elbisesi ve uzun saçları öğle sonrası güneşinin altında uçuşuyordu. Bir ağacın yanma geldiğinde durup Richard'ı bekledi ve o gün, ikinci kez, eline bulaşan kanı sildi.

Richard, omzuna dokununca döndü. Yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Kahlan, özür dilerim..."

Kahlan, Richard'ın sözünü kesti. "Özür dileme. Ağabeyinin yaptığı hareket bana değil, sanaydı."

"Bana mı? Ne demek istiyorsun?"

"Ağabeyin seni kıskanıyor." Yüzü yumuşadı. "Ağabeyin aptal değil Richard. Seninle birlikte olduğumu bildiği için seni kıskandı."

Richard, Kahlan'ın kolunu tuttu ve yoldan aşağı yürüyerek Michael'ın evinden uzaklaşmaya başladılar. Michael'a çok kızmıştı ve aynı zamanda öfkeleniği için de kendinden utanmıştı. Babasına layık olamadığını hissediyordu.

"Bu bir bahane olamaz. O Başvekil ve istediği her şeye sahip. Ona engel olmadığımı için çok özür dilerim."

“Engel olmanı ben istemedim. Bunu yapmak bana düşerdi. Onun istediği, senin sahip oldukların. Ona engel olmaya çalışsaydın bana sahip olmak, onun kazanmak zorunda kalacağı bir rekabete dönüşecekti. Ama şimdi bana hiç ilgisi kalmadı. Ayrıca anneni kullanarak sana yaptıkları daha kötüydü. Senin yerine benim müdahale etmemi ister miydin?”

Richard bakışlarını yola çevirdi yine. Öfkesini bastırdıktan sonra, “Hayır, ona engel olmak bana düşerdi,” dedi.

Evler küçüldü ve birbirine yaklaştı. Hepsi de temiz ve bakımlıydı. Bazı evlerin sahipleri, güzel havayı fırsat bilerek kış öncesi tamirat yapıyordu. Temiz ve soğuk bir hava vardı. Richard, havanın bu kadar kuru olmasının, gecenin soğuk geçeceğinin habercisi olduğunu biliyordu. Güzel kokulu huş kütükleriyle fazla hararetili olmayan bir ateş yakmak için ideal bir gece olacaktı. Beyaz çitli avlular, yoldan uzaktaki küçük kulübelerin bahçelerine bıraktı yerini. Richard, bir meşe ağacının yola doğru sarkan dalından bir yaprak kopardı.

“İnsanlar hakkında çok şey biliyorsun. Yani insanların neyi neden yaptıklarını anlayabilecek kadar akıllısın.”

Kahlan omzunu silkti. “Galiba öyle.”

Richard meşe yaprağından küçük parçalar koparmaya devam ediyordu. “Seni yakalamaya çalışmalarının nedeni de bu mu?”

Kahlan, yürürken arkasına baktı. Richard’la göz göze gelince, “Beni yakalamak istiyorlar çünkü doğrulardan korkuyorlar,” dedi. “Sana güvenmemin nedeni, senin doğrulardan korkmaman.”

Richard bu iltifata gülümseyerek karşılık verdi. Ne anlama geldiğinden emin olmamasına rağmen, bu cevap hoşuna gitmişti. “Beni tekmelemeyeceksin, değil mi?”

Kahlan sırtıttı. “Az kaldı.” Yüzündeki gülümseme yerini düşünceli bir ifadeye bıraktı. “Kusura bakma Richard ama şu anda

bana güvenmelisin. Sana ne kadar çok şey anlatırsam, ikimiz için de tehlike o kadar büyür. Hâlâ dost muyuz?”

“Hâlâ dostuz.” Richard geriye yalnızca damarları kalmış yaprağı attı. “Ama bir gün bana her şeyi anlatacaksın, değil mi?”

Kahlan başını salladı. “Yapabilirsem, söz veriyorum, her şeyi anlatacağım.”

“Güzel,” dedi Richard neşeyle. “Sonuçta, ben bir Doğruluk İzcisi’yim”

Kahlan birdenbire durup gömleğinin kolunu yakaladı ve fal taşı gibi açılmış gözlerle Richard’ın yüzüne baktı.

“Bunu neden söyledin?”

“Neyi? ‘Doğruluk İzcisi’ni mi kastediyorsun? Zedd beni küçüklüğümünden beri böyle çağırır. Her şeyin aslını öğrenmekte ısrar ettiğim için bana ‘Doğruluk İzcisi’ der.” Kahlan’ın bu kadar heyecanlanmasına şaşırmıştı. Gözlerini kıstı. “Neden sordun?”

Kahlan yürümeye devam etti. “Boş ver.”

Richard bir şekilde Kahlan’ın hassas olduğu bir noktaya dokunduğunu anladı. Cevapları öğrenme isteği aklından bir türlü çıkmıyordu. Doğrulardan korktukları için Kahlan’ı yakalamaya çalışıyorlardı ama bir “Doğruluk İzcisi” olduğunu söylediğinde de kızmıştı. Kahlan’ın onun adına korktuğu için kızdığına karar verdi.

“En azından bana onların kim olduğunu söyleyebilir misin? Seni yakalamaya çalışanların.”

Richard’ın yanında yürüyen Kahlan yolu seyretmeye devam etti. Richard kızın cevap verip vermeyeceğini bilmiyordu ama en sonunda cevapladı.

“Onlar kötü bir adamın yandaşları. Adamın adı Darken Rahl. Lütfen, bana şimdilik daha fazlasını sorma. Onu düşünmek istemiyorum.”

Darken Rahl. Richard artık düşmanının adını biliyordu.

Sert kabuklu ağaçlarla kaplı engebeli tepelerde ilerlerken Hartland Ormanı'ndaki dağların ardında kalan öğleden sonra güneşi, havanın serinlemesine izin vermişti. Eli hâlâ zonklayan ve biraz başı dönen Richard, konuşmak için çabalamadı. Yıkanmak ve ardından sıcak yatağında uyumak istiyordu. Yatağı Kahlan'a vermek daha doğru olur, diye düşündü. O da en sevdiği, gıcırdayan sandalyesinde uyuyabilirdi. Bu iyi bir fikirdi. Çok uzun bir gün geçirmişti ve başı ağrıyordu.

Richard bir huş ağacının dibine vardıklarında, Kahlan'ı evinin arka tarafına çıkan küçük bir patikaya doğru yönlendirdi. Kızın dar patikada karşısına çıkan dalları bir kenara itip yüzüne ve koluna yapışan örümcek ağlarını temizleyerek önden yürümesini izledi.

Richard eve varmak için acele ediyordu. Bıçağı ve diğer şeylerin dışında, babasının verdiği çok önemli bir şeyi de yanına almayı unutmuştu.

Babası Richard'a gizli bir kitap vererek onu bir sırrın koruyucusu yapmış ve kitabın çalıntı olmadığını, emanet olarak alındığını göstermek için ona her zaman koruması gereken bir kanıt vermişti. Bu kanıt üç parmak genişliğinde, üçgen biçimli bir dişti. Richard, boynuna asmak için onu deri bir kayışa geçirmiş ama bıçağı ve çıkınıyla birlikte onu da evde unutmuştu.

Dişi boynuna asmak için sabırsızlanıyordu. O olmadan babası, Michael'ın dediği gibi bir hırsız durumuna düşüyordu.

Daha yukarılarda, kayalık bir açıklıktan sonra akça ağaçlar, meşe ve huş ağaçları, yerlerini ladine bıraktı. Zeminin yeşil örtüsünü, ayak seslerini boğan kahverengi iğne yapraklar aldı. Yürümeye devam ederken Richard'ı bir endişe sardı. Kahlan'ı nazıkçe kolundan tutup geri çekti.

“Önden ben gideyim,” dedi sessizce. Kahlan soru sormadan Richard'ın sözünü dinledi. Richard, adımlarını yavaşlatarak yarım saat boyunca bir ize rastlayabilmek için yeri inceleyip yolun yakınındaki ağaç dallarını gözden geçirdi. Eve gelmeden önceki son bayırın ardında durup birlikte eğreltiotlarının yanına çömeldiler.

“Sorun nedir?” diye sordu Kahlan.

Richard başını salladı. “Belki de sorun yoktur,” diye fısıldadı. “Ama biri bu öğleden sonra bu patikadan geçmiş.” Yamyassı olmuş bir çam kozalağını alıp kısa bir süre inceledikten sonra bir yana attı.

“Nereden biliyorsun?”

“Örümcek ağları.” Bayıra baktı. “Patikada hiç örümcek ağı yok. Biri patikadan geçerek onları bozmuş. Örümceklerin tekrar ağlarını öreceği zamanı olmamış.”

“Bu patikada yaşayan başka kimse var mı?”

“Hayır. Belki de bütün bunlar, buraya yolu düşen bir yolcunun marifetidir. Ama bu patika pek sık kullanılmaz.”

Aklı karışan Kahlan kaşlarını çatı. “Ben önden yürürken her yerde örümcek ağı vardı. Her on adımda bir onları yüzümden temizlemek zorunda kalıyordum.”

“Benim söylemek istediğim de bu,” diye fısıldadı Richard. “Bütün gün boyunca patikanın o kısmından hiç kimse geçmemiş ama açıklıktan beri hiç örümcek ağına rastlamadık.”

“Bu nasıl olur?”

Richard başını salladı. “Bilmiyorum. Ya birisi açıklığın arkasından dolanıp sonra patikayı izledi ki bu oldukça zorlu bir yol.” Kahlan’ın gözlerinin içine baktı. “Ya da gökyüzünden indi. Evim bu bayırın arkasında. Gözümüzü dört açalım.”

Richard’ın öncülüğünde, ağaçları gözleyerek dikkatle bayırı tırmandılar. Richard, hızla oradan uzaklaşmak için şiddetli bir istek duyuyordu ama bunu yapamazdı. Babasının emanet ettiği dişi almadan gitmek istemiyordu.

Bayırın tepesine vardıklarında, büyük bir çam ağacının arkasına çömeldiler. Richard buradan aşağıda kalan kulübeye baktı. Camları kırılmıştı ve her zaman kilitlediği kapı ardına kadar açıktı. Eşyaları çevreye dağılmıştı.

Richard ayağa kalktı. “Tıpkı babamın evi gibi yağmalanmış.”

Kahlan onu gömleğinin kolundan yakalayarak geriye çekti.

“Richard!” diye fısıldadı öfkeyle. “Baban da eve geldiğinde her şeyi böyle bulmuş olabilir. Belki o da senin yapmak istediğin gibi hiç düşünmeden içeri girdi ve onu bekleyenlerle karşılaştı.”

Kahlan haklıydı. Richard parmaklarını saçlarında gezdirerek düşündü. Evine tekrar baktı. Arka tarafı ormana, ön tarafı açıklığa bakıyordu. Evin tek kapısı önde olduğundan, içeride birileri varsa onun açıklıktan gelmesini bekleyecekti.

“Tamam,” diye fısıldadı. “Ama içeride almam gereken bir şey var. Onsuz hiçbir yere gitmem. Evin arkasından dolanalım, onu aldıktan sonra buradan uzaklaşırız.”

Richard, Kahlan'ı yanına almak istemiyordu ama onu patikada tek başına bırakamazdı. Evin çevresindeki çalılıkların arasından ilerlediler. Richard arka tarafa sapacağı yere gelince ona beklemesini işaret etti. Kahlan bu fikirden hoşlanmamıştı ama Richard onu dinlemedi. İçeride birileri varsa Kahlan'ı da ele geçirmelerini istemiyordu.

Kahlan'ı bir ladin ağacının altında bırakan Richard, kuru dallara basmaktansa, yumuşak iğnelerin olduğu alanlardan dolambaçlı bir yol izleyerek temkinli bir biçimde eve doğru ilerlemeye başladı. Arkadaki yatak odasının penceresini görünce hareketsiz kaldı ve kulaklarını dört açtı. Hiçbir ses duymadı. Kalbi güm güm atarak yavaşça ilerledi. Ayaklarının dibinde bir hareket hissedince durdu. Ayağının yanında bir yılan sürünüyordu. Kıpırdamadan hayvanın geçmesini bekledi.

Arka tarafa ulaştığında elini yavaşça ahşap pervaza koyarak içeriyi görmesine yetecek kadar başını kaldırdı. Camların çoğu kırılmıştı, yatak odasıysa darmadağındı. Yatağı parçalanmıştı. Çok değer verdiği kitapları yırtılmış ve yaprakları yere saçılmıştı. Odanın öbür ucundaki ön odaya açılan kapı yarısına kadar açıktı ama bu daha ötesini görmesine yetmiyordu. Altına bir takoz konmadığı zaman kapı hep kendiliğinden açılırdı.

Başını yavaşça pencereden içeri uzatıp yatağına baktı. Almayı unuttuğu çantası ve dışın asılı olduğu deri kayış bıraktığı yerde, pencere kenarındaki karyolanın ayakucu direğinde duruyordu. Kolunu kaldırıp pencereden içeri uzandı.

Ön odadan bir gıcirtı duyuldu. Richard bu sesi yakından tanıyordu. Korkudan bütün bedeni buz kesti. Gıcirtı sandalyesinden geliyordu. Bunun, sandalyenin karakterinin bir parçası olduğunu düşündüğü için tamir etmeye eli gitmemişti. Hiç ses

çıkarmadan eski pozisyonuna döndü. Artık şüphesi kalmamıştı: İçeride biri vardı ve sandalyesine oturmuş onu bekliyordu.

Gözüne takılan bir şey yüzünden sağ tarafa baktı. Çürümüş bir kütüğün üzerinde oturan bir sincap onu izliyordu. Lütfen ama lütfen, bölgenen çıkmam için çene çalmaya başlama, diye düşündü Richard çaresizce. Sincap, onu bir süre izledikten sonra kütükten bir ağaca sıçradı ve hızla gözden kayboldu.

Richard rahat bir nefes alıp pencereden içeri bakmak için tekrar doğruldu. Kapı hâlâ aralıktı. Hızla uzandı ve ön odadan gelecek seslere kulak kabartarak karyola direğinde asılı duran çantasını ve dışın asılı olduğu deri kayışı aldı. Bıçağı yatağın öbür yanındaki küçük bir masanın üzerindeydi. Ona ulaşma şansı yoktu. Çantasını kaldırıp kırık camlara değıdirmemeye çalışarak pencereden dışarı çıkardı.

Richard ganimeti elinde olduğu halde, hızlı ve sessiz adımlarla geldiğı yönden geri dönerken koşma isteğine direnmek zorunda kaldı. Arkasına bakıp kimsenin izlemediğinden emin oldu. Deri kayışı boynuna geçirdi ve dişi gömleğinin içine soktu. Dişi hiç kimsenin görmesine izin vermezdi, onu yalnızca gizli kitabın sahibi görebilirdi.

Kahlan, Richard'ın bıraktığı yerde bekliyordu. Geldiğini görünce ayağı fırladı. Richard, parmağını dudaklarına götürerek ona sessiz olmasını işaret etti. Çantasını sol omzuna astıktan sonra elini Kahlan'ın sırtına koyup yürümesini işaret etti. Geldikleri yönden geri dönmek istemediğı için evin yukarısındaki patikadan yola devam ettiler. Patikayı saran örümcek ağları, alçalan güneşin son ışıklarıyla parlıyordu. İkisi de rahat bir nefes aldılar. Bu patika daha uzun ve zorluydu ama Richard'ın istediğı yere gidiyordu: Zedd'in evine.

Yaşlı adamın evi, karanlık bastırmadan önce ulaşamayacakları kadar uzaktı ve patika, gece yolculuk etmek için çok tehlikeliydi ama Richard, evde kendisini bekleyenlerle arasındaki mesafeyi mümkün olduğunca açmak istiyordu. Işık olduğu sürece yürümeyi sürdüreceklerdi.

Evde bekleyenin babasını öldüren kişi olup olmadığını merak ediyordu. Evi, babasının evi gibi darmadağın edilmişti. Babasını bekledikleri gibi onu da bekliyor olabilirler miydi? İçerideki aynı kişi miydi? Richard onunla yüzleşmek ya da en azından kim olduğunu görmek isterdi ama güçlü bir önsezi ona hemen uzaklaşması gerektiğini söylemişti.

Düşüncelerini bir düzene sokmaya çalıştı. Hayal gücünü fazlasıyla serbest bırakmıştı. Elbette içinde bir his onu tehlikeye karşı uyarmış, kaçmasını söylemişti. Bir gün içinde hayatını yeterince tehlikeye atmıştı. Bir kez daha şansının yaver gitmesini beklemek aptallık, ikinci defa aynı şeyi yapmaksa büyük bir hata olurdu. En iyisi uzaklaşmaktı.

Yine de içeridekinin kim olduğunu görmeyi ve babasının öldürülmesiyle bir ilgisi olup olmadığını öğrenmeyi isterdi. Babasının ve onun evi neden aranmış, darmadağın edilmişti? Ya içerideki aynı kişiye? Babasını kimin öldürdüğünü bilmek istiyordu. Öğrenmek için can atıyordu.

Babasının cesedini görmesine izin verilmemişti ama onun nasıl öldürüldüğünü merak ediyordu. Chase her şeyi oldukça uygun bir dille anlatmıştı. Babasının karnı deşilmiş ve bağırsakları yerlere dağılmıştı. Kim böyle bir şey yapabilirdi? Böyle bir cinayet işlemesi için ne gibi bir nedeni olabilirdi? Bütün bunları tekrar düşünürken Richard kendini yine kötü hissetmeye başladı. Boğazı düğümlendiğinden yutkundu.

“Eee?” Kahlan’ın sesi düşüncelerini böldü.

“Ne? Eee, ne?”

“Almaya gittiğin şeyi alabildin mi?”

“Evet.”

“Söylesene, ne almaya gittin?”

“Ne mi almaya gittim? Çantamı. Çantamı almaya gittim.”

Kahlan iki elini de beline koyup kaşlarını çatarak ona baktı. “Richard Cypher, çantanı almak için hayatını tehlikeye attığına inanmamı mı bekliyorsun?”

“Kahlan, tekme yi yemene az kaldı,” dedi Richard gülümsemeden.

Kahlan başını bir yana eğdi ve Richard’a göz ucuyla bakmaya devam etti ama Richard’ın sözleri kızgınlığını geçirmişti. “Pekâlâ, dostum,” dedi yumuşak bir sesle. “Pekâlâ.”

Kahlan’ın soru sorduğu zaman cevap almaya alışkın bir insan olduğu açıktı.

Hava yavaş yavaş kararırken doğanın renkleri de griye büründü. Richard geceyi geçirebilecekleri uygun bir yer düşünmeye başladı. Yol boyunca, birçok kez sığınmak zorunda kaldığı konak çam ağaçları biliyordu. Patikanın çıkışındaki açıklığın sonunda bu ağaçlardan bir tane vardı. Diğer ağaçlardan daha yüksek olan uzun çam ağacı, açık pembe gökyüzüne karşı durmuyordu. Kahlan’a ağaca giden yolu gösterdi.

Boynunda asılı diş ve sırları, bir türlü aklından çıkmıyordu. Keşke babası onu gizli kitabın bekçisi yapmamış olsaydı. Evde aklına gelip de önemsemediği bir düşünce, şimdi bütün zihnine

hâkim olmuştu. Evdeki kitapları büyük bir öfkeyle yırtılmışa benziyordu. Belki de hiçbiri eve giren kişinin aradığı kitap değildi. Aradıkları gizli kitap olabilir miydi? Ama bu olanaksızdı, gerçek sahibi dışında kimsenin kitaptan haberi yoktu.

Ne babasını... ne onu... ne de dişi bilen vardı. Richard bu inanılması güç düşünceleri kafasından atmak için elinden geleni yaptı.

Blunt Uçurumu'nda olanlar ve evde yaşadığı korku Richard'ı güçsüz bırakmıştı. Yosunlu toprakta ağır adımlarla yürürken bacaklarını kaldıracak gücü bile zor buluyordu. Çalıları geçip açıklığa çıkacakken boynunu ısırان bir sineği ezmek için durdu.

Kahlan bir eliyle Richard'ın elini havada yakaladı.

Diğer eliyle de ağzını kapadı.

Richard donakaldı.

Kahlan, Richard'm gözlerine bakıp başını salladıktan sonra, bileğini bıraktı ama elini ağzından çekmedi. Yüzündeki ifadeden, Richard'ın ses çıkarmasından korktuğu anlaşılıyordu. Richard'ı yavaşça yere çekti. Richard, karşı koymayarak onun sözüne uyacağını belirtti.

Kahlan gözünü kırpmadan Richard'a bakıyordu. Richard'a yaklaştı. Richard onun ılık nefesini yanağında hissetti.

“Beni iyi dinle.” Kahlan o kadar alçak sesle fısıldamıştı ki Richard onu duymak için bütün dikkatini vermek zorunda kaldı. “Söylediklerimi aynen yapacaksın.” Richard, kızın ifadesini görünce gözünü kırpmaktan bile korktu. “Sakın kıpırdama. Ne olursa olsun kıpırdama. Yoksa ölürüz.” Bekledi. Richard yavaşça başını salladı. “Bırak sinekler ısırısın. Ölmekten daha iyidir.” Richard'ın tepkisini bekledi. Richard yine başını yavaşça salladı.

Kahlan gözleriyle açıklığın ilerisini işaret etti. Richard açıklığı görebilecek kadar başını çevirdi. Hiçbir şey yoktu. Kahlan elini onun ağzından çekmemişti. Richard, vahşi bir yaban domuzunun homurtusunu andıran sesler duydu.

Ardından onu gördü.

Elinde olmadan kasıldı. Kahlan, elini Richard'ın ağzına daha sıkı bastırdı.

Açıklığın öbür ucunda akşamın solgun ışığını yansıtan bir çift parlak yeşil göz vardı.

Bir insan gibi iki ayağı üzerinde duruyordu ve Richard'dan bir kafa daha uzun ve muhtemelen üç kat daha iriydi. Richard, boynunu ısırarak sineklere aldırnamaya çalıştı.

Kahlan'a baktı. Kahlan canavara bakmamıştı. Açıklığın ötesinde ne olduğunu biliyordu. Açıklığa bakmak yerine, varlıklarını belli edecek bir şey yapmasını engellemek için Richard'ı izliyordu. Richard, ona güven vermek için başını tekrar salladı. Ancak o zaman Kahlan elini Richard'ın ağzından çekti ve onun bileğini tutarak yere bastırdı. Isırıklar Kahlan'ın boynunu kanatmıştı. Richard da sineklerin verdiği keskin acıyı hissedebiliyordu. Homurtular hafif ve kesik kesik gelmeye başlayınca yarattığı görmek için açıklığa baktılar.

Yaratık kayarcasına hareket ederek hızla açıklığın ortasına hücum etti. Homurdanarak üzerlerine geliyordu. Uzun kuyruğu yavaşça havayı döverken parlak yeşil gözleri çevreyi taradı. Başını yana eğdi, küçük, yuvarlak kulaklarını havaya dikerek dinledi. Dügüm düğüm kasların hareket ettiği göğsünü ve karnını kaplayan düz, parlak pembemsi deri dışında geniş bedeninin her yanı kürkle kaplıydı. Sinekler vızıldayarak gergin deriye bulaşmış bir lekenin üzerinde uçuyorlardı. Yaratık başını arkaya atıp ağzını

açarak soğuk gece havasına tısladı. Richard parmakları kadar büyük olan dişler arasından çıkan sıcak havayı görebiliyordu.

Korkudan haykırmamak için bütün dikkatini ısırıkların acısına verdi. Gizlice kaçma şansları yoktu, yaratık yakındaydı ve çok hızlıydı.

Önlerindeki açıklıktan yükselen bir çığlık, Richard'ın irkilmesine neden oldu. Canavar yan yan koşarak üzerlerine geliyordu. Kahlan'm tırnakları Richard'ın bileğine batıyordu ama başka hiçbir hareket yapmadı. Richard, canavarın aniden atıldığını görünce donup kaldı.

Kulakları sineklerle örtülü bir tavşan tekrar çığlık atarak tam önlerine fırladı ve göz açıp kapayana kadar parçalandı. Canavar, hayvanı ikiye ayırıp bir lokmada yuttu. Tam üzerlerinde durup tavşanın iç organlarını parçaladı ve pembe derili göğsüne ve karnına sürdü. Richard'ın ve Kahlan'ın boynunu kemiren sinekler bile ziyafet çekmek için canavara üşüştiler. Yaratık tavşanın diğer yarısını arka bacaklarından ayırıp mideye indirdi.

Yemeğini bitirdiğinde, başını eğip yine çevreyi dinledi. Kahlan ve Richard nefeslerini tutmuş yaratığın tam aşağısında bekliyordı. Richard çığlık atmamak için kendini zor tutuyordu.

Canavarın sırtında geniş kanatlar açıldı. Hava karardığı halde, canavarın kanatlarını oluşturan ince zar tabakasındaki damarların attığını görebiliyordu. Canavar son bir kez etrafına bakındıktan sonra sekerek açıklıkta koşmaya başladı. Doğruldu ve iki kez sıçradıktan sonra sınır yönünde gözden kayboldu. Sinekler de canavarla birlikte yok olmuştu.

Korkudan bitkin düşmüş bir halde soluk soluğa sırtüstü uzandılar. Richard, köylülerin gökyüzünden gelip insanları yiyen canavarlar hakkında söylediklerini hatırladı. O zaman onlara inanmamıştı. Ama artık inanıyordu. Çantasının içindeki bir şey

sırtına batıyordu, dayanamayıp yan yattı ve dirseğinin üzerinde doğruldu. Ter içinde kalmıştı ve teri soğuk akşam havasında buz kesmişti. Kahlan gözleri kapalı, hızla soluyordu. Birkaç tutam saç yüzüne yapışmıştı. O da ter içindeydi ve boynunun çevresi kıpkırmızı olmuştu. Richard yaşadığı bütün korkular için Kahlan adına üzüldü. Kahlan'ın, görünüşe göre çok iyi tanıdığı bu yaratıkla hiç karşılaşmamış olmasını isterdi.

“Kahlan, o şey de neydi?”

Kahlan ayağa kalkıp derin bir nefes aldıktan sonra Richard'a baktı. Saçını kulağının arkasına attı. Geri kalanı omzundan aşağı döküldü.

“Uzun kuyruklu bir gar idi.”

Elini uzatarak sineklerden birini kanatlarından yakaladı. Sinek bir şekilde Richard'ın gömleğinin kıvrımına sıkışmış ve Richard sırtüstü uzandığında ezilmiş olmalıydı.

“Bu bir kan sineğidir. Garlar, avlanmak için onları kullanır. Sinekler, avı rahatsız edip kaçıtır ve gar da onları yer. Avının birazını sineklerin beslenmesi için üzerine sürer. Çok şanslıyız.” Sözlerinin iyice anlaşılması için kan sineğini Richard'ın yüzüne yaklaştırdı. “Uzun kuyruklu garlar aptal olur. Gelen kısa kuyruklu bir gar olsaydı çoktan ölmüştük. Kısa kuyruklu garlar daha büyük ve daha zekidir.” Richard'ın kendisini dikkatle dinlediğinden emin olmak için duraksadı. “Sineklerini sayarlar.”

Richard korkmuş ve bitkin düşmüştü. Acı içindeydi ve bu kâbusun bir an önce sona ermesini istiyordu. Öfke dolu bir iniltiyle, çantasındaki kendisini rahatsız eden şeye aldırmandan sırtüstü yere serildi.

“Kahlan, ben senin dostunum. O adamlar bize saldırdıktan sonra, olanlar hakkında benimle konuşmak istemediğinde üzerine gelmemiştim.” Kahlan'ın inceleyen bakışlarına daha fazla daya-

namayarak gözlerini kapadı. “Şimdi benim peşimde de birileri var. Tek bildiğim, bunların babamın katilleri olabileceği. Artık bu konu yalnızca seninle ilgili değil. Üstelik evime de dönemiyorum. Sanırım neler olup bittiği hakkında bir şeyler bilmeye hakkım var. Ben senin dostunum, düşmanın değil.

Küçükken ateşli bir hastalığa yakalanmıştım ve neredeyse ölecektim. Zedd, hayatımı kurtaran bir kök bulmuştu. Bugüne kadar ölüme bir tek o zaman bu kadar yakın olmuştum. Bugün ölümle üç kez burun buruna geldim. Ben ne yap...”

Kahlan, parmak uçlarıyla dudaklarına dokunarak onu susturdu.

“Haklısın. Sorularına cevap vereceğim ama benimle ilgili sorularına şimdilik cevap veremem.”

Richard ayağa kalkıp ona baktı. Kahlan soğuktan titremeye başlamıştı. Richard omzunu silkip çantasından bir battaniye çıkardı ve Kahlan’ın üstünü örttü.

Kahlan titreyerek, “Bana ateş sözü vermiştin,” dedi. “Sözünde duracak mısın?”

Richard ayağa kalkarken kendini tutamayarak kahkahayı bastı. “Elbette. Açıklığın öbür tarafında, hemen ilerde bir konak çam var. İstersen patikanın ilerisinde başkalarını da bulabiliriz.”

Kahlan başını kaldırıp endişeyle kaşlarını çatı.

“Tamam,” dedi Richard gülümseyerek. “Patikanın ilerisinde başka bir konak çam bulacağız.”

“Konak çam da neyin nesi?” diye sordu Kahlan.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Richard ağacın dallarını geriye çekti. “Bu bir konak çamdır,” dedi. “Her yolcunun can yoldaşısıdır.”

İçersi karanlıktı. Kahlan, Richard’ın ay ışığı yardımıyla önünü görüp çeliği çakmaktaşına sürtebilmesi için dalları kenara itti. Bulutlar, ayın önünden hızla geçiyordu. Nefeslerini gecenin soğukunda görebiliyorlardı. Richard, Zedd’e gidip gelirken daha önce de burada kalmış ve ateş yakmak için taşlardan küçük bir çukur yapmıştı. İçeride kuru dallar ve yatak olarak kullandığı kuru bir ot yığını vardı. Bıçağı yanında olmadığı için, bir miktar çıra sakladığına memnundu. Ateş çabucak parladı ve ağacın içini titrek bir ışıkla aydınlattı.

Richard, ağacın gövdesinden çıkan dalların altında dik duramıyordu. Uçları iğne yapraklı, gövdeye yakın çıplak dallar bir boşluk yaratıyordu. Aşağıda kalan dallarsa yere kadar sarkıyordu. Dikkatli olunduğu sürece ağaç ateşe dayanıklıydı. Küçük ateşin dumanı ortada, gövdenin yakınında tütüyordu. Ağacın iğne yaprakları o kadar kalındı ki sağanak yağmurda bile içerisi kuru kalabilirdi. Richard, konak çamlarda birçok kez konaklayıp yağmurun dinmesini beklemişti. Hartland’de gezinirken

bu küçük ama rahat sığınaklarda kalmaktan her zaman büyük bir zevk almıştı.

Konak çamın onları gözlerden uzak tutan sığınağına şimdi daha da minnettardı. Uzun kuyruklu garla karşılaşmalarından önce, ormandaki bitkilere ve hayvanlara büyük bir saygısı vardı ama korktuğu hiçbir şey olmamıştı.

Kahlan bağdaş kurarak ateşin önüne oturdu. Hâlâ titriyordu. Battaniyeyi başına örtüp sıkıca çenesinin altına topladı.

“Konak çamları daha önce hiç duymamıştım. Ormanda kalmaya alışkın değilim ama bu çam uyumak için muhteşem bir yer gibi görünüyor.” Kahlan, Richard’dan daha yorgun görünüyordu.

“En son ne zaman uyudun?”

“Sanırım iki gün önce. Her şey birbirine girdi.”

Richard, Kahlan’ın gözlerini hâlâ açık tutabilmesine şaşırды. Suikast timinden kaçarlarken onun temposuna zor ayak uydurmuştu. Yaşadığı korkunun ona güç verdiğini düşündü.

“Neden bu kadar uzun zamandır uyumadın?”

“Sınırdaki uyumak akıllıca olmazdı.” Kahlan, sıcaklığın büyümesine kapılmış bir halde ateşi izledi. Titrek alevler yüzüne yansıyordu. Çenesine sarılı olan battaniyeyi gevşeterek ısıtmak için ellerini ateşe yaklaştırdı.

Richard sınırdaki ne olduğunu ve orada uykuya dalacak olurlarsa, başlarına neler geleceğini merak etti.

“Aç mısın?”

Kahlan başını salladı.

Richard çantasından bir tas çıkardı ve su almak için üst taraftaki küçük bir dereye gitti. Yanına alması gereken diğer şeylerle birlikte orman pelerinini de unuttuğu için kendine lanet okudu. Ama evde onu bekleyen tehlikeyi hatırlayınca ürperdi.

Richard, önünden geçen her böceğin bir kan sineği olabileceğinden korkarak geri çekiliyordu. Birkaç kez adımını atacakken donakalıp gördüğünün bir cırcırböceği, güve ya da ipekböceği olduğunu anlayarak rahat bir nefes aldı. Bulutlar ayı kaparken gölgeler kaybolup tekrar ortaya çıkıyordu. İsteksizce gökyüzüne baktı. Yıldızlar titreyiyor, tülü andıran bulutlar sessizce gökyüzünde süzülüyordu ama içlerinden biri hareketsizdi.

Richard soğuktan titreyerek çama döndü ve su dolu tası ateşe koyup üç taşın üzerinde dengeli bir biçimde durmasını sağladı. Kahlan'ın karşısına oturacakken vazgeçip yanına oturdu. Kendi kendine, yalnızca üşüdüğü için onun yanına oturduğunu söyledi. Kahlan, Richard'ın dişlerinin takırdadığını fark edince battaniyenin yarısını onun omuzlarına sararak diğer yarısının başından omuzlarına kaymasına izin verdi. Kahlan'm ısıttığı battaniye iyi gelmişti. Richard, sesini çıkarmadan oturup sıcaklığın bedenine yayılmasını bekledi.

“Daha önce gara benzeyen hiçbir şey görmemiştim. Orta Diyar korkunç bir yer olmalı.”

“Orta Diyar'da birçok tehlike var.” Kahlan'ın yüzünde hüznü bir gülümseme belirdi. “Ama büyü ve inanılmaz şeyler de var. Güzel ve olağanüstü bir yerdir. Garlar Orta Diyar'dan değil, D'Hara'dan gelirler.”

Richard şaşırdı. “D'Hara mı? İkinci sınır mı demek istiyorsun?”

D'Hara. Bu adı, ağabeyinin bugün yaptığı konuşmaya kadar, yalnızca yaşlı insanların temkinli fısıltılarında ya da birisi lanet okurken duymuştu. Kahlan ateşi izlemeye devam etti.

“Richard...” Sözlerinin devamını getirmekten korkmuşçasına sustu. “Artık ikinci sınır yok. Orta Diyar ve D'Hara arasındaki sınır ortadan kalktı. Bahardan beri sınır yok.”

Bu şokla Richard, karanlık D'Hara'nın dev bir adım atıp yanı başına geldiğini hissetti. Öğrendiklerine bir anlam vermeye çalıştı.

“Belki de ağabeyim, sandığından iyi bir kâhindir.”

“Kim bilir?” dedi Kahlan cansız bir sesle.

“Ama zaten olmuş bir şeyi bilen bir kâhin olarak fazla para kazanamazdı.” Göz ucuyla Kahlan'a baktı.

Kahlan dalgın dalgın saçıyla oynarken gülümsedi. “Seni görür görmez aptal olmadığını anlamıştım.” Ateşin ışığı yeşil gözlerinde parılıyordu. “Beni haklı çıkardığın için sana teşekkür ederim.”

“Michael bilgi edinebileceği bir konumda. Belki de öğrendiklerinde paniğe kapılmamaları için insanları hazırlamak istiyordur.”

Michael, bilginin, gücün kaynağı olduğunu söylerdi ve bu kaynak boşa harcanmamalıydı. Konsey üyesi olduktan sonra, insanların bilgiyi ilk ona iletmesini istemişti. Anlatacağı bir şey olan bir çiftçi bile dinleniyor ve söyledikleri doğru çıkarsa ödüllendiriliyordu.

Su kaynamaya başlıyordu. Richard uzanıp çantasını kendine doğru çekti, sonra battaniyeyi düzeltti. Kurutulmuş sebzeleri koyduğu keseyi bulup kabın içine biraz boşalttı. Sonra cebinden bir peçeteye sarılmış dört tombul sosis çıkararak böldü ve çorba tasına attı.

Kahlan sosisleri görünce şaşırmıştı. “Bunlar da nereden çıktı? Ağabeyinin partisinden mi çaldın?” Sesinden Richard'ın bu yaptığını hiç doğru bulmadığı belliydi.

“İyi bir ormancı,” dedi Richard parmaklarını yalayıp ona bakarak, “her zaman ileriye düşünür ve bir sonraki yemeğini nereden bulacağını planlar.”

“Ağabeyin bu davranışı onaylamayacaktır.”

“Ben de onunkileri onaylamıyorum.” Kahlan’ın buna itiraz edeceğini sanmıyordu. “Kahlan, onun davranışlarına mazeret bulmaya çalışamam. Annemiz öldüğünden beri Michael zor bir insan oldu. Yine de başkalarını düşündüğünü biliyorum. Zaten iyi bir konsey üyesi olmak istiyorsan başkalarını düşünmek zorundasın. Çok zorlu bir görev olmalı. Ben onun gibi sorumluluk altına girmeyi istemezdim. Ama onun tek istediği buydu, önemli biri olmak. Artık Başvekil oldu, uzun zamandır istediği şeye kavuştu. Mutlu olması gerekirken daha da hoşgörüsüz oldu. Sürekli meşgul ve etrafına emirler yağıdırıyor. Son zamanlarda ters davranıyor. Belki de istediğini elde edince asıl istediğinin başka bir şey olduğunu anladı. Keşke eskisi gibi olabilseydi.”

“En azından en iyi sosisleri seçmişsin,” dedi Kahlan gülümseyerek.

Bu sözler gerginliği azalttı ve gülüştüler.

“Kahlan, sınır hakkındaki sözlerini anlayamadım. Barışın korunması için iki diyarı birbirinden ayırması dışında, sınırın ne olduğunu bile bilmiyorum. Sınırdan hiç kimsenin sağ dönmeyeceğini herkes biliyor. Chase ve sınır muhafızları insanları kendi iyilikleri için sınırdan uzak tutmakla görevli.”

“Buradaki gençlere üç diyarın tarihi öğretilmez mi?”

“Hayır, bu bana da tuhaf geliyor. Öğrenmek istediğimde kimse bir şey anlatmamıştı. Soru sorduğum için insanlar benim tuhaf olduğumu düşünürler. Yaşlılar, soru sorduğumda bana şüpheyle bakıp her şeyin hatırlayamayacakları kadar uzun zaman önce olduğunu söyler ya da başka bir bahane bulurlardı.

Babam ve Zedd, sınırdan önce Orta Diyar’da yaşadıklarını anlatmışlardı. Sınır kurulmadan önce Batı Diyar’a yerleşmişler. Ben doğmadan önce burada tanışmışlar. Sınırdan önce birçok savaşın yapıldığını ve bilmem gereken tek şeyin, o günlerin unu-

tulması gereken korkunç bir dönem olduğunu söylemişlerdi. Bu konuda en çok üzülen Zedd'di."

Kahlan kuru bir dal kırıp parlak bir kor halinde yanan ateşe attı.

"Bu çok uzun bir hikâye. İstersen sana birazını anlatabilirim." Richard başını sallayarak devam etmesini istedi.

"Uzun zaman önce, ebeveynlerimiz henüz doğmamışken, D'Hara da tıpkı Orta Diyar gibi, krallıklardan oluşan bir konfederasyondur. D'Hara yöneticileri içinde en acımasız olanı Panis Rahl'dı. Aç gözlü bir insandı. Hükümdarlığının ilk gününden başlayarak bütün D'Hara'yı kendi çıkarları için yutmaya başladı. Daha barış antlaşmasının mürekkebi kurumadan krallıkları birbiri ardına yıktı. Sonunda, bütün D'Hara'yı egemenliği altına aldı ama bu iştahını daha da kabarttı ve gözünü bugün Orta Diyar olarak bilinen topraklara çevirdi. Orta Diyar, özgür ülkelerden oluşan bir federasyondur. En azından halklarının uygun gördüğü biçimde yönetilecek ve birbirleriyle barış içinde yaşayacak kadar özgürdürler.

Rahl, D'Hara'yı bütünüyle ele geçirince Orta Diyar'ın insanları, onun hafife alınmayacak biri olduğunu anladılar. Rahl'la bir barış anlaşması imzalamanın, işgal için davetiye çıkarmak olduğunu biliyorlardı. Özgür kalmayı seçtiler ve ortak bir savunma için Orta Diyar Konseyi'nde birleştiler. Özgür ülkelerin birçoğunun birbiriyle arası iyi değildi ama birlikte savaşmazlarsa teker teker yok olacaklarını biliyorlardı.

Panis Rahl, D'Hara'nın bütün gücüyle saldırıya geçti. Savaş yıllarca sürdü."

Kahlan bir parça dal daha kırıp ateşi besledi. "Orduları durdurulduğunda, Rahl bu kez büyüye başvurdu. Orta Diyar'da olduğu gibi, D'Hara'da da büyü vardır. O zamanlar her yerde

büyü vardı. Ayrı topraklar ya da sınırlar yoktu. Her neyse. Panis Rahl özgür insanlara karşı büyüyu acımasızca kullandı. Korkunç bir zalimlikle.”

“Ne tür büyülerdi? Neler yapardı?”

“Aldatmaca büyüleri. Hastalıklara ve salgınlara yol açan büyüler ama en kötüsü Gölge Adamlar’dı.”

Richard kaşlarını çatı. “Gölge Adamlar mı? Onlar da nedir?”

“Havadaki gölgeler. Gölge Adamlar’ın katı bir bedenleri ya da belirli bir biçimleri yoktu. Bildiğimiz anlamda canlı bile değillerdi. Büyüyle yaratılmış yaratıklardı.” Eli yavaşça havada süzüldü. “Havada süzülerek çıkagelirlerdi. Silahlar onları etkilemezdi. Oklar ve kılıçlar içlerinden geçerdi. Onlardan saklanamazdın, her yeri görebilirlerdi. Gölgeler’den birinin dokunduğu insan hayatta kalamazdı. Bedeni kabarıp şişer, kendiliğinden yarılırdı. Koca taburları yok ettikleri görülmüştür.”

Kahlan elini tekrar battaniyenin içine soktu. “Panis Rahl büyüyu bu şekilde kullanmaya başlayınca büyük ve onurlu bir büyücü, Orta Diyar saflarına katıldı.”

“Bu büyük ve onurlu büyücünün adı neydi?”

“Bu da hikâyenin bir parçası. Bitirene kadar sabret.”

Richard çorbaya biraz baharat katarken dikkatle Kahlan’ı dinledi. “Savaşlarda binlerce insan ölmüştü. Ama büyü, savaşlardan daha çok can aldı. O kadar savaştan sonra Rahl’in büyüye başvurarak birçok insanın canını aldığı o yıllar karanlık bir dönemdi. Ama Büyük Büyücü’nün yardımı sayesinde Panis Rahl’in büyüsi kontrol altına alındı ve orduları D’Hara’ya geri sürüldü.”

Richard ateşe bir huş ağacı dalı daha attı. “Bu büyük ve onurlu büyücü, Gölgeler’i nasıl durdurdu?”

“Ordular için savaş boruları yarattı. Gölgeler geldiğinde askerlerimiz bu büyüü boruları kullanıyor, böylece Gölge Adamlar, rüzgârda kaybolan duman gibi yok oluyordu. Savaş lehimize dönmüştü.

Savaşlar büyük bir yıkıma neden olmuştu ama D’Hara’ya girip Rahl’ı ve kuvvetlerini yok etmenin daha pahalıya mal olacağı düşünöldü. Ancak Panis Rahl’ın bir daha böyle bir girişimde bulunmaması için bir şeyler yapılması gerekiyordu. Onun tekrar saldıracağını herkes biliyordu ve insanlar, D’Hara’dan gelen ordulardan çok, büyüden korkuyor ve bir daha asla büyüyle karşılaşmak istemiyorlardı. Büyünün olmadığı bir yerde yaşamak istiyorlardı. Bu insanlar için Batı Diyar kuruldu. Böylece ortaya üç diyar çıktı. Sınırlar büyü yardımıyla yaratıldı... Ama kendileri büyüü değildir.”

Richard uzaklara bakan Kahlan’ı izledi. “Peki, sınırlar nedir?”

Kahlan başını çevirdi ama Richard onun bir an için gözlerini kapadığını gördü. Richard’ın daha hazır olmadığını bildiği çorbayı tatmak için kaşığı onun elinden aldı ve gerçekten bilmek isteyip istemediğini sorarcasına baktı. Richard onun vereceği cevabı bekledi.

Kahlan ateşe baktı. “Sınırlar yeraltı dünyasının bir parçasıdır: Ölümler Dünyası’nın yani. Üç diyarı ayırmak için büyü yardımıyla yaratıldılar. Sınırlar, bizim dünyamıza çekilen bir perdeyi andırır. Yaşayanların dünyasındaki bir yarık gibi.”

“Sınıra gitmenin, bir yarıktan başka bir dünyaya düşmek gibi mi olduğunu söylüyorsun? Yani yeraltı dünyasına?”

Kahlan başını salladı. “Hayır. Bizim dünyamız kaybolmaz ama yeraltı dünyası da aynı zamanda ve aynı yerdedir. Sınırı, yani yeraltı dünyasının bulunduğu toprakları geçmek iki gün sürer. Ama sınırı geçmek aynı zamanda yeraltı dünyasında yolcu-

luk etmek demektir. Orası çorak topraklardır. Yeraltı dünyasına adım atan her canlı, aynı zamanda ölüme dokunmuş demektir. İşte bu yüzden sınırı hiç kimse geçemez. Sınıra girersen ölümler ülkesine adım atmış olursun. Hiç kimse Ölümler Dünyası'ndan geri dönemez.”

“Öyleyse sen nasıl başardın?”

Kahlan ateşi seyrederken yutkundu. “Büyü sayesinde. Sınır, büyü yardımıyla kurulmuştu. Bu yüzden büyücüler beni sınırdan büyüünün yardımı ve koruması altında güvenle geçirebileceklerini düşündüler. Büyüleri yapmaları çok zordu. Tam olarak anlayamadıkları tehlikeli şeylerle uğraşıyorlardı ve sınırı bu dünyaya getirenler olmadıkları için büyülerinin işe yarayıp yaramayacağından emin değildiler. Hiçbirimiz, neyle karşılaşacağımızı bilmiyorduk.” Sesi zayıflamıştı ve derinden geliyordu. “Sınırı geçtim ama korkarım oradan asla tam anlamıyla çıkmadım.”

Richard donakalmıştı. Kahlan'ın nelerle yüzleştiğini ve büyü yardımıyla bile olsa yeraltı dünyasından, yani Ölümler Dünyası'ndan geçtiğini düşünmek bile onu korkutmaya yetiyordu. Bunlar, hayal bile edilemeyecek şeylerdi. Kahlan'm hiç kimsenin görmediklerini gören gözleri, Richard'ın gözleriyle buluştu.

“Bana orada neler gördüğünü anlat,” diye fısıldadı Richard.

Kahlan ateşe tekrar baktığında yüzü kül rengindeydi. Bir dalın çıtırdamasıyla irkildi. Alt dudağı titremeye başladı. Yaşlarla dolan gözleri, titreyerek yanan ateşin ışığını yansıtıyordu ama Kahlan ateşi görmüyordu.

“Başlangıçta,” dedi dalgın bir ses tonuyla, “geceleri kuzey göklerinde gördüğün soğuk alev katmanları içinde yürümek gibi bir şeydi.” Göğsü hızla inip kalkıyordu. “İçerisi karanlığın da ötesindeydi.” Nemli gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Soluk alıp verirken yavaşça inledi. “Yanımda... biri... var.”

Kahlan kendini kaybetmiş gibi şaşkınlıkla döndü. Sorduğu sorunun Kahlan'a acı verdiğini gören Richard telaşa kapıldı. Gözyaşları yanaklarından süzülürken elini ağzına götürdü Kahlan. Gözlerini kapayarak acıyla inledi. Richard'ın bütün tüyleri diken diken olmuştu.

Kahlan ağlayarak, "Annem..." dedi, "annemi yıllardır görmemiştim... ve ölen kız kardeşim... Dennee... çok yalnızım... ve korkuyorum..." Ağlarken soluk almaya çabalıyordu.

Yeraltı dünyasında gördüğü hayaller, Kahlan'ı boğmak istercesine kendilerine doğru çekiyordu. Richard çılgın gibi Kahlan'ı sarstı ve kendine doğru çevirmeye çalıştı.

"Kahlan, bana bak! Bana bak!"

Kahlan güçlükle soluyarak, "Dennee..." diyebildi. Richard'dan kurtulmaya çalışırken göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Kahlan!"

"Çok yalnızım... ve korkuyorum..."

"Kahlan! Ben burada, seninleyim! Bana bak!"

Kahlan sarsılarak ağlıyordu. Havasızlıktan boğulacaktı. Gözleri açıldı ama bakışları Richard'a çevrilmedi. Bambaşka bir yere bakıyordu.

"Yalnız değilsin! Burada, seninleyim! Seni bırakmayacağım!"

"Çok yalnızım!" diye feryat etti kız tekrar.

Richard Kahlan'ın onu dinlemesini sağlamak için kollarından tutarak kızı sarstı. Kahlan'ın yüzü bembeyazdı ve buz kesmişti. Nefes almaya çabalıyordu. "Buradayım! Yalnız değilsin!" Richard onu umutsuzca sarstı ama bunun bir yararı olmadı. Kahlan'ı kaybediyordu.

Richard paniğe kapılmamaya çalışarak aklına gelen tek şeyi yaptı. Geçmişte korkuyla yüzleştğinde onu kontrol altına almayı

öğrenmişti. Kontrol edebilmek, güç demektir. Belki de ona kendi gücünü biraz olsun aktarabilirdi. Gözlerini kapayıp korkusundan uzaklaştı, paniğin giremeyeceği huzurlu noktayı aradı. İçindeki kuvvete yoğunlaştı. Zihnini korku ve endişelere kapatıp bütün düşüncelerini, iç huzurunun verdiği güce yönlendirdi. Yeraltı dünyasının Kahlan'ı ele geçirmesine izin vermeyecekti.

Sakin bir ses tonuyla seslendi. "İzin ver sana yardım edeyim. Yalnız değilsin. Burada seninleyim. Bırak sana yardım edeyim. Gücümü al."

Elleriyle Kahlan'ı omuzlarından sıkıca yakaladı. Hıçkırıklarla sarsılan ve nefes almaya çalışan Kahlan'ın titrediğini hissedebiliyordu. Elleri ve kurduğu bağ aracılığıyla gücünü ona aktardığını hayal etti. Bu bağın Kahlan'ın zihnine ulaştığını ve onu karanlıktan çekip kurtardığını hayal etti. Karanlık yeraltı dünyasından gerçek dünyaya dönmesi için Richard'm ışığı ve yaşam enerjisi ona rehberlik edecekti.

"Kahlan, buradayım. Seni bırakmayacağım. Yalnız değilsin. Ben senin dostunum. Bana güven." Onu yavaşça omuzlarından tuttu. "Bana geri dön. Lütfen."

Kahlan'a yardımcı olacağını düşünerek zihninde sıcak ve beyaz bir ışık canlandırdı. Lütfen iyi ruhlar, zihnimi görmesine yardım edin, diye dua etti. Bu ışık ona yardım etsin. Gücümü kullanmasına izin verin.

"Richard?" dedi Kahlan onu ararcasına.

Richard onun omzunu sıktı. "Buradayım. Seni terk etmeyeceğim. Bana geri dön."

Kahlan'ın solukları düzeldi. Bakışları Richard'a takıldı. Richard'ı hatırlayınca yüzü rahatladı ve daha normal bir biçimde ağlamaya başladı. Richard'a yaslandı ve nehirdeki bir kayaya sarılırcasına ona sarıldı. Richard onu tuttu, her şeyin

yolunda olduğunu söyleyerek omzunda ağlamasına izin verdi. Onu yeraltı dünyasında kaybettiğini sandığında öyle korkmuştu ki kızı bırakmak istemiyordu.

Yerden battaniyeyi alıp Kahlan'ı sıkıca örttü. Sıcaklık kızın bedenine geri dönüyordu. Bu, güvende olduğuna dair bir işaretti ama Richard, yeraltı dünyasının onu bu kadar çabuk çekebilmesine şaşırmişti. Böyle bir şeyin olmaması gerekiyordu. Kahlan, orada uzun süre kalmamıştı ve Richard onu nasıl kurtardığını bilmesede biraz daha geç kalsa sonsuza kadar kaybedeceğini biliyordu.

Ateş, kırmızı parıltısını konak çamın içine yansıtıyordu. Sessizlikle birlikte, konak çam yine güvenli bir sığınağa dönüşmüştü. Bir hayal olmalı, diye düşündü. Kahlan'a sarıldı ve saçlarını okşayarak onu uzun bir süre teselli etti. Kızın ona sınıksız tutunmasından, daha önce kimse tarafından böyle rahatlatılmadığını anladı.

Büyücüler ya da büyü hakkında en ufak bir bilgisi bile yoktu ama hiç kimsenin çok iyi bir neden olmadan Kahlan'ı sınırdan, yani yeraltı dünyasından geçirmeyeceğini biliyordu. Neyin bu kadar önemli olabileceğini merak etti.

Kahlan geri çekilerek doğruldu ve çekingen bir tavırla oturdu. "Üzgünüm. Sana öyle dokunmamalıydım. Ben..."

"Tamam, Kahlan. Bir dostun ilk görevi, ağlayacak bir omuz sunmaktır."

Kahlan başını salladı ama bakışları yerdeydi. Richard çorbayı soğuması için ateşin üzerinden alırken, Kahlan'ın onu göz ucuyla izlediğini hissedebiliyordu. Ateşe bir parça daha dal attı ve dumanla birlikte kıvılcımlar yükseldi.

Kahlan, "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu sakın bir sesle. "Neyi?"

“İstemesem bile zihnimde görüntüler canlandırıyor ve beni cevap vermeye zorlayan sorular soruyorsun.”

Richard biraz utanarak omzunu silkti. “Bunu bana Zedd de sorar. Sanırım doğuştan böyle bir yeteneğim var. Bazen bunun bir lanet olduğunu düşünüyorum.” Bakışlarını ateşten Kahlan’a çevirdi. “Orada gördüklerini sorduğum için üzgünüm Kahlan. Bunu sormam düşüncesizce bir davranıştı. Bazen mantığım merakımı dizginleyemiyor. Sana acı çektirdiğim için özür dilerim ama seni yeraltı dünyasına çekmek istediler. Böyle bir şeyin olmaması gerekirdi, değil mi?”

“Haklısın, olmaması gerekirdi. Sanki gördüklerimi tekrar düşündüğümde, birisi beni geri çekmek için bekliyordu. Korkarım sen olmasaydın orada kaybolabilirdim. Karanlıkta bir ışık gördüm. Senin yaptığın bir şey, beni hayata geri döndürdü.”

Richard düşünürken kaşığı eline aldı. “Geri dönmenin nedeni yalnız olmayışındı belki de.”

Kahlan hafifçe omzunu silkti. “Belki de.”

“Tek bir kaşığım var. Paylaşabiliriz.” Çorbadan bir kaşık aldı ve tatmadan üfledi. “En güzel eserim olmayabilir ama midenden gelen gurultuları dinlemekten iyidir.” Sözleri beklediği etkiyi yaratmıştı, Kahlan gülümsedi. Richard çorba kaşığını ona uzattı.

“Bir sonraki suikast timinden uzak durup hayatta kalmaya yardım edeceksem, birtakım cevaplara ihtiyacım var. Sanırım fazla zamanımız da yok.”

Kahlan başını salladı. “Anlıyorum. Tamam sorabilirsin.”

Richard sözlerine devam etmeden önce, Kahlan’ın çorbadan bir yudum almasını bekledi. “Peki, sınırlar ortaya çıktıktan sonra neler oldu? Büyük Büyücü hakkında neler biliyorsun?”

Kahlan kaşığı Richard'a vermeden önce bir parça sosis aldı. "Sınırlar kurulmadan önce bir şey daha oldu. Büyük Büyücü, Panis Rahl'ın büyüsunü denetim altında tutarken, Panis Rahl son bir intikam aldı. D'Hara'dan bir suikast timi gönderdi... Büyücünün karısını ve kızını öldürdüler."

Richard, Kahlan'a bakakaldı. "Peki, büyü, Rahl'a ne yaptı?"

"Sınır kurulurken Rahl'ın büyüsunü engelledi ve onu D'Hara'da tuttu. Tam sınır oluşurken büyü bir ateş topu göndererek iki dünyanın gücünü tek yerde topladı. Böylece sınırlar kurulmuş oldu."

Richard, "büyücünün ateşi" diye bir şey işitmemişti ama bunun bir açıklama gerektirdiğini düşünmüyordu. "Peki, Panis Rahl'a ne oldu?"

"Sınırlar kurulduğu için hiç kimse Panis Rahl'ın başına ne geldiğini tam olarak bilmiyor ama kimsenin de Panis Rahl'ın yerinde olmak isteyeceğini sanmıyorum."

Richard kaşığı ona verdi ve Kahlan yemeğini yerken bir büyüsunü haklı gazabını hayal etmeye çalıştı. Kahlan sosisten birkaç ısırik daha alıp kaşığı geri verdi ve sözlerine kaldığı yerden devam etti.

"Başlangıçta her şey yolunda gidiyordu ama Orta Dünya Konseyi, Büyük Büyücü'nün yanlış bulduğu birtakım kararlar almaya başladı. Büyüyle ilgili kararlar. Konseyin, büyü gücünün denetlenmesi konusunda aldığı kararlardan geri döndüğünü öğrendi. Konsey üyelerine, açgözlülüklerinin ve yaptıklarının, savaşlarda yaşanan felaketlerden çok daha büyük yıkımlara yol açacağını söyledi. Ama konsey üyeleri, büyüsunü nasıl kullanılacağını ondan iyi bildiklerini düşünüyorlardı. Yalnızca ve yalnızca bir büyüsunü seçimiyle doldurulması gereken çok önemli bir konuma, siyasi bir atama yaptılar. Büyük Büyücü

bu karara çok kızarak, bu konum için yalnızca bir büyücünün atama yapabileceğini ve doğru kişiyi seçebileceğini söyledi. Büyük Büyücü, başka büyücüler yetiştirmişti ama onlar, açgözlülüklerinin esiri olup konsey üyeleriyle birleştiler. Büyük Büyücü çok öfkelenmişti. Karısının ve kızının bir hiç uğruna öldüğünü söyledi. Ceza olarak onlara yapabileceği en büyük kötülüğü yapacağını söyledi: Onları, yaptıklarının acı sonuçlarıyla baş başa bırakacaktı.”

Richard gülümsedi. Bu tam da Zedd’in söyleyebileceği bir şeydi.

“Her şeyin nasıl yapılacağını çok iyi bildiklerine göre artık ona ihtiyaç olmadığını söyledi. Onlara daha fazla yardım etmeyi reddederek ortalıktan kayboldu. Ama kaybolmadan önce bir büyücü ağ yaptı...”

“Büyücü ağ da neyin nesi?”

“Bir tür büyü. Ayrılırken herkese ağ büyüsu yaparak adını ve hatta nasıl yüründüğünü bile unutmalarını sağladı. İşte bu yüzden onun ne adını ne de kim olduğunu hatırlar insanlar.”

Kahlan ateşe bir dal atıp kendi düşüncelerine daldı. Richard çorbasını yudumlayarak onun hikâyesine devam etmesini bekledi. Birkaç dakika sonra Kahlan kaldığı yerden devam etti.

“Geçen kışın başlarında, hareket başladı.”

“Ne hareketi?”

“Darken Rahl hareketi. Nereden çıktığını hiç kimse anlayamadı. Birdenbire büyük şehirlerdeki insan kalabalıkları, onun adını zikretmeye başladılar. Ona ‘Baba Rahl’ diyorlardı. Onun gelmiş geçmiş en büyük barış taraftarı olduğunu söylemeye başladılar. İşin tuhafı Darken Rahl, Panis Rahl’m oğluydu ve sınırın ötesindeki D’Hara’dan gelmişti. Öyleyse, nasıl olur da

inanlar onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu?” Kahlan duraksayıp Richard’ın bu önemli noktayı iyi anlamasını istedi.

“Her neyse, ardından sınırın ötesinden garlar gelmeye başladı. İnsanlar gece dışarı çıkmamaları gerektiğini öğrenene kadar ölümler birbirini izledi.”

“Peki, onlar sınırdan nasıl geçebildi?”

“Sınır zayıflıyordu ama bundan hiç kimsenin haberi yoktu. Zayıflayan sınırın ilk önce üst kısmı yok oldu. Böylece garlar uçarak sınırı geçebildiler. Bahar gelince sınır tamamen ortadan kalktı. Ardından Halkın Barış Ordusu, yani Darken Rahl’ın ordusu, büyük şehirlere yürüyüşe geçti. Orta Diyarlıların oluşturduğu kalabalıklar, Darken Rahl’ın askerleriyle çarpışmak yerine, onları çiçeklerle karşıladılar. Askerleri çiçeklerle karşılamayanlar asıldılar.”

Richard’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Onları ordu mu öldürdü?”

Kahlan ona sert bir bakış attı. “Hayır. Çiçek atanlar öldürdüler. Çiçek atmayanların barışı tehdit ettiklerini söyleyerek onları katlettiler. Halkın Barış Ordusu parmağını bile kıpırdatmadı. Hareketin yandaşlarına göre, Darken Rahl’ın barış istediği kanıtlanmıştı. Kanıt olarak ordusunun ayrılıkçıları öldürmemiş olmasını öne sürüyorlardı. Bir süre sonra ordu devreye girerek ölümlere son verdi. Ayrılıkçılar, Baba Rahl’ın büyüklüğünü ve bir barış elçisi olduğunu öğrenmeleri için aydınlanma okullarına gönderildiler.”

“Peki bu okullarda Darken Rahl’ın büyüklüğünü öğrenebildiler mi?”

“Hiç kimse dönekler kadar fanatik olamaz. Birçoğu, bütün gün oturup onun adını sayıklar.”

“Demek Orta Diyarlılar karşı koymadılar?”

“Darken Rahl, konseyin karşısına çıkarak barış için kurulacak birliğe katılmaları çağrısında bulundu. Birliğe katılanlar, barışın savunucuları ilan edildiler. Katılmayanlarsa hain ilan edildiler ve Darken Rahl tarafından halkın önünde öldürüldüler.”

“Bunu nasıl...”

Kahlan elini kaldırıp gözlerini kapadı. “Darken Rahl kemerinde bir hançer taşır ve onu kullanmaktan büyük bir zevk alır. O insanlara neler yaptığını bana lütfen sorma Richard. O görüntüleri hatırlamayı midem kaldırmaz.”

“Büyücülerin bütün bu gelişmelere nasıl karşılık verdiklerini soracaktım.”

“Ah! Bu gelişmelerle hepsinin gözleri açıldı. Ardından Rahl büyü kullanmayı yasadışı ilan etti ve büyü yapanların isyancı olarak cezalandırılacağını duyurdu. Orta Diyar’da büyüün, birçok insanın ve yaratığın bir parçası olduğunu bilmelisin Richard. Bu, iki kolun ve iki bacağın olduğu için suçlu durumuna düşüp onları kesmen anlamına geliyordu. Ardından ateşi yasakladı.”

Richard bakışlarını çorbadan ayırdı. “Ateşi mi? Neden?”

“Darken Rahl, kararlarının nedenlerini açıklamaz. Ama büyücüler ateş kullanır. Rahl büyücülerden korkmuyor. Babasından ya da diğer bütün büyücülerden daha güçlü. Yandaşları, ateşin yasaklanması konusunda birçok bahane ileri sürüyor. En önemlisi de Darken Rahl’ın babasına karşı ateş kullanıldığı için ateşin Rahl Ailesi’ne karşı bir saygısızlık olduğu.”

“Ateşin karşısına geçmek istemeni şimdi anlıyorum.”

Kahlan başını salladı. “Orta Diyar’da Darken Rahl’ın ya da onun yandaşlarının izni olmadan yanlış yerde ateş yakmak ölüm demektir.” Bir dal parçasıyla toprağı eşeledi. “Belki de Batı Diyar’da da kural böyledir. Ağabeyin de ateşi yasaklayacak sanırım. Belki...”

Richard onun sözünü kesti. “Annemiz bir yangında öldü.” Ses tonu uyarı niteliği taşıyordu. “Michael bu yüzden ateşle ilgileniyor. Tek nedeni bu. Ateşi yasaklayacağına ilişkin bir şey söylemedi. Tek söylediği, başkalarının da annemiz gibi hayatını kaybetmemesi için bir şeyler yapmak istediğiydi. İnsanların incinmesini istemiyor.”

Kahlan kaşlarının altından bakarak, “Seni incitmeyi pek umursamadı ama,” dedi.

Richard derin bir nefes alarak öfkesinin yatışmasını bekledi. “Öyle göründüğünü biliyorum ama onu anlamıyorsun. Onun konuşma tarzı böyledir. Beni incitmek istemediğini biliyorum.” Richard, kollarını dizine doladı. “Annemiz öldükten sonra, Michael zamanını arkadaşlarıyla geçirmeye başladı. Önemli olduğunu düşündüğü herkesle arkadaşlık kuruyordu. Bazıları kendini beğenmiş ve küstahtı. Babam, Michael’ın arkadaşlarını sevmezdi ve bunu onun yüzüne de söylerdi. Bu konuda sık sık tartışıldılar.

Bir gün, babam eve üzerine küçük figürler çizilmiş bir vazo getirdi. Küçük figürler vazonun kenarında sanki dans ediyordu. Babam vazoyla gurur duyuyordu. Çok eski olduğunu ve sayesinde bir altın kazanabileceğini söyledi. Michael, daha fazlasını elde edebileceğini söyledi. Tartıştılar ve sonunda babam Michael’ın vazoyu satmaya götürmesine izin verdi. Michael geri döndüğünde masaya dört altın fırlattı. Babam uzun bir süre altınlara baktı. Sonra çok alçak bir sesle vazonun değerinin dört altın olmadığını söyledi ve Michael’ın insanlara neler anlattığını sordu. Michael, insanlara duymak istediklerini anlattığını söyledi. Babam dört altını almak için elini uzatmıştı ki Michael elini altınların üzerine koydu. Altınların üçünü aldı ve vazoya bir altın değer biçtiği için yalnızca birinin babama ait olduğunu söyledi. Sonra, ‘Arkadaşlarımın değeri budur George,’ dedi.

Michael, babama ilk kez o gün, 'George' dedi. Babam, Michael'ın onun için bir şey satmasına bir daha asla izin vermedi.

Ama Michael'ın o parayla ne yaptığını biliyor musun? Babam bir sonraki yolculuğuna çıktığında, ailenin borçlarının birçoğunu kapadı. Kendisi için hiçbir şey almadı.

Michael'ın davranışları bazen kaba olabilir, tıpkı bugün herkesin önünde annemizin ölümünü anlatıp beni göstermesi gibi ama biliyorum... Biliyorum ki hiç kimsenin ateş yüzünden ölmesini istemiyor. Hepsi bu. Bizim yaşadığımız acıyı başkalarının yaşamasını istemiyor. Herkes için en iyi olanı yapmaya çalışıyor."

Kahlan başını kaldırmadı. Toprağı biraz daha eşeledikten sonra dalı ateşe attı. "Özür dilerim Richard. Bu kadar şüpheli olmamalıyım. Anneni kaybetmiş olmanın sana ne kadar acı verdiğini görebiliyorum. Haklı olduğundan eminim." En sonunda başını kaldırdı. "Beni affettin mi?"

Richard gülümseyerek başını salladı. "Elbette. Sanırım ben de senin yaşadığın deneyimlerden geçseydim, her şeyin en kötüsünü düşünürdüm. Sana çıktığım için üzgünüm. Ses tonumu bağışlayacak olursan çorbayı bitirmene izin veririm."

Kahlan başını salladı ve çorbayı bitirmesi için kâseyi uzatan Richard'a gülümsedi.

Richard, hikâyenin geri kalanını da duymak istiyordu ama bir süre Kahlan'ın yemeğini yemesini izledi. "Peki, D'Hara güçleri, Orta Diyar'ı tamamen işgal etti mi?" diye sordu.

"Orta Diyar büyük bir yer. Halkın Barış Ordusu yalnızca birkaç büyük şehri elinde tutuyor. Birçok bölge, birliği reddediyor. Rahl'ın bunu pek de umursadığı söylenemez. Onun akli başka bir şeyde. Büyücüler onun gerçek amacının, Büyük Büyücü'nün konseyi uyardığı ama kendi açgözlülükleri yüzünden yanlış kullandıkları büyüü elde etmek olduğunu keşfettiler. Darken Rahl

aradığı büyüye sahip olursa savaşmasına gerek kalmadan her şeyin efendisi olacak.

Büyücülerin beşi yanıldıklarını ve Büyük Büyücü'nün haklı olduğunu anladı. Büyük Büyücü tarafından affedilmek, Orta Diyar'ı ve Batı Diyar'ı kurtarmak ve aradığı büyüü bulursa, Darken Rahl'ın yapacaklarını önlemek istediler. Bu yüzden Büyük Büyücü'yü aramaya koyuldular ama onu Darken Rahl da arıyor.”

“Beş büyücü dedin. Toplam kaç tane var?”

“Yedi büyücü vardı: Büyük Büyücü, yani ‘Yaşlı Büyücü’ ve altı öğrencisi. Yaşlı Büyücü ortadan kayboldu. İçlerinden biri, bir büyücünün yapmaması gereken onursuz bir davranışta bulunarak para karşılığı bir kraliçenin hizmetine girdi.” Kahlan bir an durup düşündü. “Kalan beşinin öldüğünü daha önce söylemiştim. Ölmeden önce bütün Orta Diyar'ı araştırdılar ama Büyük Büyücü'nün izine rastlayamadılar. Onu Orta Diyar'da hiç kimse bulamadı.”

Kahlan kaşığı boş kâsenin içine bıraktı. “Evet. O burada.”

“Kendileri başarılı olamadıkları halde, Büyük Büyücü'nün Darken Rahl'ı durdurabileceğini mi düşünüyorlardı?” Bu hikâyede bir terslik vardı ve Richard devamını dinlemek isteyip istemediğinden emin değildi.

“Hayır,” dedi Kahlan bir süre duraksadıktan sonra. “O da Darken Rahl'a karşı koyacak kadar güçlü değil. Onların istediği ve bizi olaklardan kurtaracak olan şey, Büyük Büyücü'nün yalnızca yapabileceği atamayı yapması.”

Kahlan'ın sözlerini özenle seçtiğini gören Richard, sormaması gereken sırların çevresinde dolandığını anlayarak başka bir soru sordu: “Peki neden kendileri peşinden gelip ondan yapmasını istemediler?”

“Çünkü hayır demesinden korktular ve ona baskı yapacak güçleri yoktu.”

“Yani beş büyücü bir arada ondan daha mı güçsüzdü?”

Kahlan acı acı gülümseyerek başını salladı. “Onlar, Büyük Büyücü’nün büyücü olmak isteyen öğrencileriydiler. Doğuştan bir yetenekle doğmamışlardı. Büyük Büyücü’nün annesi de babası da büyücüydü. Büyücülük onun yalnızca zihninde değil, kanında da dolaşıyor. Onlar asla onun seviyesine gelemezler. Ona istediklerini yaptırabilecek güçleri yoktu.” Kahlan sustu.

“Ve...” Richard, sözünün devamını getirmedi. Sessiz kalarak bir sonraki sorusunu Kahlan’ın anlamasını ve yanıtlamasını istedi.

En sonunda Kahlan fısıldayarak cevap verdi.

“Bu yüzden beni gönderdiler çünkü ben onun kadar güçlüyüm.”

Ateş çıtırdayıp tısladı. Richard, Kahlan’ın gerginliğini hissedebiliyordu. Bu cevaptan sonra daha fazla bir şey söylemeyeceğini biliyordu. Kızın kendisini güvende hissetmesi için sessiz kaldı. Ona bakmadan elini Kahlan’ın bileğine koydu. Kahlan da elini onun eline koydu.

“Bu büyücüyü nasıl tanıyacaksın?”

“Tek bildiğim, onu er geç bulmak zorunda olduğum. Yoksa hepimiz mahvoluruz.”

Richard sessizce düşündü. “Zedd bize yardım eder,” dedi sonunda. “O bir Bulut Okuyucusu’dur. İnsanları bulmak, Bulut Okuyucusu’nun işidir.”

Kahlan ona şüpheyle baktı. “Bu kulağa büyü geliyor. Batı Diyar’da büyü olmaması gerek.”

“Zedd bunun büyü olmadığını ve herkesin yapabileceğini söylüyor. Bana hep bulutları okumayı öğretmeye çalışıyor. Ne

zaman yağmur yağacak desem benimle alay eder. Gözlerini kocaman açıp, ‘Büyü! Evlat, bulutları okuyup geleceği bilebilmek için büyüye sahip olmalısın,’ der.”

Kahlan güldü. Onun gülüşünü duymak güzeldi. Hikâyenin birçok parçası eksik kalmıştı ama Richard kızın üzerine daha fazla gitmek istemiyordu. Kahlan’ın ona söylemediği çok şey vardı. Yine de eskisine göre daha fazlasını biliyordu. Önemli olan, büyücüyü bulup kaçırmaktı. Başka bir suikast timi Kahlan’ı yakalamak için gelecekti. Büyücü yapması gerekeni yaparken onlar da batıya giderlerdi.

Kahlan belindeki keseyi açıp içinden bir şey çıkardı. Balmumlu bir bezin içinde kahverengi bir merhem duruyordu. Parmağına biraz merhem alarak Richard’a döndü. “Bu, sinek ısırıklarına iyi gelir. Başını çevir.”

Merhem, Richard’ın acısını dindirdi. Merhemin yapımında kullanılan bazı bitkileri ve kökleri kokusundan tanıdı. Zedd, ona aumdan taze yaraların acısını dindiren benzer bir merhem yapmayı öğretmişti. Richard’la işi biten Kahlan, biraz da kendine merhem sürdü. Richard kızarmış elini uzattı. “Buraya da biraz sürsene.”

“Richard! Sen ne yaptın?”

“Bu sabah bir diken battı.”

Kahlan merhemi dikkatlice yaraya yedirdi. “Bir dikenin böyle bir şey yaptığını asla görmemiştim.”

“Büyük bir dikendi. Yarın sabaha daha iyi olacağıma eminim.”

Merhem Richard’ın umduğu kadar iyi gelmese de Kahlan’ın endişelenmesini istemediği için iyi olduğunu söyledi. Zonklayan eli, Kahlan’ın endişeleri yanında önemsizdi. Richard, Kahlan’ın, ağzını bağladığı küçük kumaş belindeki keseye koymasını izledi. Kahlan’ın düşünceli olduğu, kırış kırış alnından belli oluyordu.

“Richard, büyüden korkar mısın?”

Richard cevap vermeden önce dikkatle düşündü. “Büyü beni hep çok etkilemiştir. Kulağa heyecan verici geliyor. Ama artık büyüünün korkulmaması gereken bir şey olduğunu biliyorum. Sanırım büyüler de insanlara benziyor: Bazılarından uzak kalman gerekir, bazılarını tanımaksa büyük bir şanstır.”

Kahlan gülümsedi. Cevap tatmin ediciydi. “Richard, uyumadan önce ilgilenmem gereken bir şey var. Büyülü bir yaratık. Korkmayacaksan görmene izin veririm. Bu fırsat eline bir daha geçmez. Onu çok az insan gördü ve bir daha belki kimse görmeyecek. Ama istediğimde beni yalnız bırakıp dışarı çıkacağına ve geri döndüğünde bana daha fazla soru sormayacağına söz vermelisin. Çok yoruldu ve artık uyumalıyım.”

Richard, kendisine verilen bu onuru gülümseyerek karşıladı. “Söz.”

Kahlan, belindeki keseyi bir kez daha açarak ağzı tıpayla kapatılmış küçük, yeşil ve yuvarlak bir şişe çıkardı. Şişenin geniş kısmında mavi ve gümüş halkalar vardı. İçi ışıktıydı.

Kahlan’ın yeşil gözleri Richard’ın gözleriyle buluştu. “Bu yaratık bir gece perisidir. Adı Shar. Bir gece perisi yalnızca gece görülebilir. Shar, sınırdan geçmeme yardım eden büyüünün bir parçası, bana rehberlik etti. O olmadan yolumu bulamazdım.”

Kahlan’ın gözleri yaşardı ama sesi sakindi. “Bu gece ölecek. Evinden ve türünden uzakta hayatını daha fazla sürdüremez ve sınırı tekrar geçecek gücü de kalmadı. Shar bana yardım etmek için kendini feda etti çünkü Darken Rahl amacına ulaşırsa onun ırkı da diğerleri gibi yok olacak.”

Tıpayı çıkaran Kahlan, küçük şişeyi avucuna yerleştirdi.

Şişeden yükselen parlak, küçük ışık havada süzülerek içeriyi gümüş bir pırıltıyla yıkadı. Peri, tam ortalarına gelip havada

durduğunda parlaklık azaldı. Richard hayranlık ve şaşkınlık içinde bakakalmıştı.

“İyi akşamlar Richard Cypher,” dedi peri ince bir sesle.

“Sana da iyi akşamlar Shar.” Richard’ın sesi, bir fısıltıdan bile alçaktı.

“Bugün Kahlan’a yardım ettiğin için teşekkür ederim. Kahlan’a yardım ederek benim ırkıma da yardım etmiş oldun. Gece perilerinin yardımına ihtiyacın olursa adımlı söylemen yeterli. Yardımına koşarlar çünkü adımlı hiçbir düşman bilemez.”

“Teşekkürler Shar ama Orta Diyar gitmek isteyeceğim en son yer. Büyücüyü bulması için Kahlan’a yardım edeceğim ama daha sonra batıya gitmeliyiz.”

Gece perisi bir süre havada tur attı. Gümüş ışığı ve sıcaklığı Richard’ın yüzüne vuruyordu.

“İstedığın buysa gerçekleştirmen gerekir,” dedi Shar. Richard kendini rahatlamış hissetti. Küçük ışık topu havada bir kez daha döndü.

“Ama şunu unutmayın,” dedi Shar, “Darken Rahl ikinizin de peşinde. Asla yılmayacak. Kaçarsanız sizi bulacak. Buna hiç şüphe yok. Ona karşı hiçbir savunmanız yok. Sizi öldürecek. Hem de yakında.”

Richard’ın boğazı o kadar kurumuştı ki güçlükle yutkundu. En azından gar işini çabucak bitirir ve her şey sona erer, diye düşündü. “Shar, kaçmamızın hiç yolu yok mu?”

Işık, Richard’ın yüzüne ve konak çamın dallarına pırıltılar saçarak tekrar döndü.

“Nereye gitseniz sizi orada yakalayacak,” dedi durduğunda. “Bundan zevk alıyor.”

Richard kaşlarını çattı. “Ama... yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu?”

Küçük ışık topu tekrar dönerek durmadan önce Richard’a biraz daha yaklaştı. “Daha iyi bir soru bul Richard Cypher. Aradığın cevap içinde saklı. Onu aramalısın. Aramalısın, yoksa Darken Rahl ikinizi de öldürecek. Hem de çok yakında.”

“Ne kadar yakında?” Elinde olmadan sesi daha sert çıkmıştı. Işık topu, geriye çekilerek döndü. Richard, somut bir şey elde etmeden bu fırsatın elinden kaçmasına izin vermeyecekti.

Gece perisi durdu. “Kışın ilk günü, Richard Cypher. Güneş gökyüzüne yükseldiğinde. Darken Rahl seni o zamana kadar öldürmezse, eğer o zamana kadar durdurulmazsa, kışın ilk günü güneş yükseldiğinde ırkım ölecek. Siz de öleceksiniz. Darken Rahl’sa olanları keyifle izleyecek.”

Richard, havada dönen küçük bir ışık topuna sorulacak en iyi sorunun hangisi olduğuna karar vermeye çalışıyordu. “Shar, Kahlan senin ırkından gelenleri de kurtarmaya çalışıyor. Ona yardım etmeye çalışıyorum. Sen de ona yardım etmek için kendini feda ediyorsun. Senin de söylediğin gibi, başaramazsak hepimiz öleceğiz. Lütfen söyle, Darken Rahl’a karşı kullanabileceğimiz ve bize yardım edebilecek bir şey biliyor musun?”

Küçük ışık topu ufak bir daire çizip geçtiği yerleri ışıyla aydınlattıktan sonra yine Richard’ın önünde durdu.

“Sana cevabı çoktan verdim. Yanıt senin içinde gizli. Bulur-sun ya da ölürsün. Özür dilerim Richard Cypher. Yardım etmek isterim ama cevabı bilmiyorum. Bu sende gizli. Özür dilerim...”

Richard parmaklarını saçlarında gezdirerek başını salladı. Shar’ın mı yoksa kendisinin mi daha üzgün olduğunu bilmiyordu. Başını kaldırdığında Kahlan’ın sakın bir biçimde gece perisini izlediğini gördü. Shar dönüp bekledi.

“Peki, beni neden öldürmeye çalıştığını söyleyebilir misin? Beni öldürmeye çalışmalarının nedeni, Kahlan’a yardım etmem mi yoksa başka bir nedeni mi var?”

Shar yaklaştı. “Başka nedenler mi, yoksa başka sırlar mı?”

“Ne?” Richard ayağa fırladı.

Gece perisi onunla birlikte yükseldi. “Nedenini bilmiyorum. Özür dilerim. Ama öldürmeye çalışacak.” Richard, yere oturup yüzünü ellerinin arasına aldı. Shar ışık saçıp küçük daireler çizerek başının çevresinde döndü. Richard, Shar’ın bir şekilde onu rahatlatmak istediğini biliyordu. Shar ölüyordu ama ölmeden önce onu rahatlatmak istiyordu. Richard boğazındaki düğümü yutup konuşmaya çalıştı.

“Shar, Kahlan’a yardım ettiğin için sana teşekkür ederim. Her ne kadar kısa sürecek gibi görünse de Kahlan hayatımın biraz daha uzamasını sağladı çünkü bugün aptalca bir şey yapmama engel oldu. Onu tanıdığım için hayatım daha da güzelleşti. Dostumu güvenle sınırdan geçirdiğin için sana teşekkür ederim.” Gözleri yaşarmıştı.

Gece perisi uçarak alnına dokundu. Sesi, Richard’ın hem kulaklarında hem de zihninde yankılandı.

“Üzgünüm, Richard Cypher. Seni kurtaracak cevapları bilmiyorum. Bilseydim inan ki büyük bir mutlulukla söylerdim. Ama içindeki iyiliği görebiliyorum. Sana inanıyorum. Başarman için gereken şeyin içinde olduğunu biliyorum. Güveninin sarsıldığı anlar olacak. Asla pes etme. Sana inanıyorum ve yapman gerekeni yapacağını biliyorum. Bunu unutma. Sen eşine az rastlanır bir insansın, Richard Cypher. Kendine inan. Kahlan’ı da koru.”

Richard, gözlerinin kapalı olduğunu fark etti. Gözyaşları yanaklarından özgürce boşanıyor ve boğazındaki düğüm soğukluğunu kesiyordu.

“Çevrede hiç gar yok. Şimdi lütfen beni Kahlan’la yalnız bırak. Zamanım doluyor.”

Richard başını salladı. “Elveda, Shar. Seni tanımaktan büyük onur duydum.”

Richard ikisine de bakmadan dışarı çıktı.

Richard gittikten sonra, gece perisi Kahlan’a uçarak ona gerektiği gibi hitap etti.

“İtirafçı Ana, zamanım doluyor. Ona kim olduğunu neden söylemedin?” Kahlan’ın omuzları çöktü. Ateşe bakarken ellerini kucağına koydu. “Shar, henüz söyleyemem.”

“İtirafçı Kahlan, bu hiç de adil değil. Richard Cypher senin dostun.” Kahlan’ın yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı. “Görmüyor musun? İşte bu yüzden söyleyemem. Söyleyecek olursam dostluğumuz biter ve beni bir daha hiç düşünmez. Bir İtirafçı olup da herkesin senden korkmasının ne kadar kötü olduğunu bilemezsin. O, gözlerimin içine bakabiliyor Shar. Birçok kişi buna cesaret edememiştir. Hiç kimse bana onun gibi bakmamıştı. Bakışları bana güven veriyor. Kalbimi hafifletiyor.”

“Sen söylemezsen, başkaları senden önce davranıp senin kim olduğunu söyleyebilir, İtirafçı Kahlan. Bu daha kötü olur.”

Kahlan, gözleri yaşlı bir halde gece perisine baktı. “Böyle bir şeyin olmasına izin vermeden kendim söyleyeceğim.”

“Tehlikeli bir oyun oynuyorsun İtirafçı Kahlan,” diyerek uyardı onu Shar. “Her şeyden önce, sana âşık olabilir. O zaman kim olduğunu öğrenmek onu çok kötü yaralar.”

“Böyle bir şeyin olmasına izin vermeyeceğim.”

“Onu mu seçeceksin?”

“Hayır!”

Gece perisi, Kahlan'ın haykırışı üzerine geri çekildi ve tekrar Kahlan'ın yüzüne yaklaştı. “İtirafçı Kahlan, soyunun sonuncususun. Darken Rahl diğerlerini öldürdü. Kız kardeşin Dennee'yi bile. Sen İtirafçı Ana'sın. Bir eş seçmek zorundasın.”

“Önem verdiğim birisine bunu yapamam. Hiçbir İtirafçı yapamaz,” dedi hıçkırıklar arasında.

“Kusura bakma İtirafçı Ana. Seçim sana kalmış.”

Kahlan, kollarını bacaklarına doladıktan sonra alnını dizine dayadı. Ağlarken omuzlan sarsılıyor, gür saçları yüzünü örtüyordu. Shar gümüş ışıklarıyla yavaşça başının üzerinde uçarak onu teselli etmeye çalıştı. Kahlan'ın ağlaması durana kadar dönmeye devam etti ve sonra onun önünde durdu.

“İtirafçı Ana olmak zordur.”

“Hem de çok zor,” dedi Kahlan.

“Omuzlarında büyük bir yük var.”

“Çok büyük bir yük,” dedi Kahlan.

Gece perisi yavaşça kızın omzuna konup sessizce dinlenirken, Kahlan ateşin küçük kıvılcımlarla yanışını izledi. Bir süre sonra gece perisi havalanıp Kahlan'ın önünde durdu.

“Yanında daha çok kalmak isterdim. Güzel anlar yaşadık. Richard Cypher'la da kalmayı isterdim. Güzel sorular soruyor. Ama daha fazla dayanamayacağım. Özür dilerim. Ölüyorum.”

“Shar, sana söz veriyorum ki kendi canımı vermem gerekse bile Darken Rahl'ı durduracağım. Senin ırkını ve diğerlerini kurtarmak için.”

“Sana inanıyorum İtirafçı Kahlan. Richard'a yardım et.” Shar daha da yaklaştı. “Lütfen. Ölmeden önce bana dokunur musun?”

Kahlan, sırtı ağacın gövdesine değene kadar gerileyerek gece perisinden uzaklaştı. Başını sallayarak, “Hayır... lütfen... hayır,” diye yalvardı. “Benden bunu yapmamı isteme.” Gözleri tekrar yaşardı. Ağlamasına engel olmak için titreyen parmaklarını dudaklarına götürdü.

Shar, Kahlan’ın önüne geldi. “Lütfen, İtirafçı Ana. Diğerlerinden ayrı olduğum için büyük acı çekiyorum. Bir daha asla onlara kavuşamayacağım, bu beni çok üzüyor. Ölmek üzereyim. Lütfen. Gücünü kullan. Dokun bana ve bu tatlı acıyı tatmama izin ver. İzin ver de aşkın tadıyla öleyim. Sana yardım etmek için hayatımı verdim ve senden başka hiçbir şey istemedim. Lütfen...” Shar’ın ışığı soluyordu. Kahlan ağlayarak sol eliyle ağzını kapadı. En sonunda, sağ eliyle uzandı ve titreyen parmaklarla gece perisine dokundu.

Sessiz bir yıldırım indi. Havadaki şiddetli darbe, konak çamı sarsarak ölü iğnelerin yağmur gibi akmasına neden oldu. İğnelerin bazıları ateşe düşerek yandı. Shar’ın soğuk gümüş rengi, koyuluğu giderek artan pembe bir pırıltıya dönüştü.

Shar’ın sesi zayıflamıştı. “Teşekkür ederim Kahlan. Elveda aşkım.”

Son hayat kıvılcımı da söndü ve Shar yok oldu.

Sessiz yıldırımdan sonra Richard, Kahlan’ın yanına dönmeden önce bir süre bekledi. Kahlan kollarını bacaklarına dolamış ve çenesini dizlerine dayamış bir halde ateşi izliyordu.

“Shar nerede?” diye sordu.

“Gitti,” dedi Kahlan dalgın bir sesle.

Richard başını sallayıp onu kolundan tuttu ve kuru ot yığınınına yatırdı. Kahlan karşı koymadan sessizce yattı. Richard battaniyeyi onun üzerine örttü ve gece boyunca sıcak tutması için üzerine biraz kuru ot koydu. Ardından, Kahlan'ın yanındaki ot yığınınını kendine hazırladı. Kahlan tehlike yaklaştığı zaman ebeveynine sokulan bir çocuk gibi arkasını dönüp sırtını Richard'a yasladı. Richard da aynı tehlikeyi hissediyordu. Ölüm getiren bir şey onların peşindeydi.

Kahlan çok geçmeden uykuya daldı. Richard üşümesi gerektiğini düşünüyordu ama hiç üşümüyordu. Eli zonkluyordu ve bütün bedeninde bir sıcaklık hissediyordu. Sessiz yıldırımını düşünerek öylece yattı. Kahlan'ın, istediklerini yapması için Büyük Büyücü'ye ne yapacağını merak ediyordu. Düşüncesi bile onu korkuttu. Daha fazla endişelenmesine fırsat kalmadan uykuya daldı.

ALTINCI BÖLÜM

Ertesi gün öğle vakti Richard, ateşinin sarmaşığın dikeninden kaynaklandığını anladı. Hiç iştahı yoktu. Bazen alev alev yanıyor, giysileri terden üzerine yapışıyor. Sonra da üşüme geliyor ve tir tir titriyordu. Baş ağrısından midesi bulanıyordu. Zedd'in yardımına başvurmaktan başka yapabileceği hiçbir şey yoktu ve yaşlı adamın evine az bir yol kaldığından, endişelenmemesi için Kahlan'a hiçbir şey söylememeye karar verdi. Gördüğü sıkıntılı rüyalara ateşin mi yoksa öğrendiklerinin mi neden olduğunu bilmiyordu. En çok Shar'ın söyledikleri onu tedirgin etmişti: *Ya cevabı bulursun ya da ölürsün.*

Gökyüzü bulutluydu ve soğuk gri aydınlık, yaklaşan kışın habercisiydi. Sık ve iri ağaçlar, rüzgârı ve soğuğu engellerken köknarların güzel kokusu yola kışın soğğundan uzak, kutsal bir sığınak havası veriyordu.

Kunduzların yüzdüğü küçük bir gölü geçip ağaçların seyrekleştığı, sarı ve donuk mavi çiçekleriyle toprağı örten yabangüllerinin bulunduğu bir açıklığa vardılar. Kahlan bu çiçeklerden toplamak için durdu. İçi oyuk bir kütük parçası bularak çiçekleri buna yerleştirmeye başladı. Richard, Kahlan'ın acıkmış olabile-

ceğini düşünerek yakında olduğunu bildiği elma ağacını buldu ve çantasını yarısına kadar elmayla doldurdu. Zedd'i görmeye giderken yanında yiyecek bir şeylerin olması akıllıcaydı.

Richard işini Kahlan'dan önce bitirip bir kütüğe yaslandı ve Kahlan'ı merakla izledi. Kahlan yaptığı düzenlemeden memnun bir durumda, elbisesinin eteğini ucundan tutarak gölün kenarına eğildi ve ağaç parçasını suya bıraktı. Çömeliplerini kucağına koyarak bir süre çiçeklerin bulunduğu ağaç parçasının suda yavaşça ilerlemesini izledi. Kütüğe yaslanan Richard'ı görünce yanına gitti.

"Annelerimizin ruhlarına bir adak," dedi. "Bizi korumaları ve büyücüyü bulmamız için." Kahlan, Richard'ın yüzünü görünce gözlerinde endişeli bir ifade belirdi. "Richard, sorun ne?"

Richard bir elma uzattı. "Hiç. Yesene."

Kahlan, Richard'ın elini itti ve yıldırım gibi boğazına yapıpı. Yemyeşil gözleri öfkeli kıvılcımlar saçıyordu. "Bunu neden yaptın!" diye bağırdı.

Richard neye uğradığını şaşır. Serseme dönmüştü. İçinden bir his, hareket etmemesini söylüyordu. "Elmaları sevmez misin? Kusura bakma, yiyeceğin başka bir şey bulurum."

Kahlan'ın gözlerindeki öfke yumuşayarak yerini kuşkuya bıraktı. "Sen bunlara ne diyorsun?"

"Elma," dedi Richard hiç kıpırdamadan. "Elmanın ne olduğunu bilmez misin? Yemin ederim, lezzetlidir. Sen ne olduğunu sandın?"

Kahlan elini biraz gevşetti. "Bu elmaları... yiyor musun?"

Richard hiç istifini bozmadan, "Evet. Hep yerim," dedi.

Öfke yerini utanca bırakmıştı. Kahlan, Richard'ın boğazını bıraktı ve parmaklarıyla ağzını kapadı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Richard, çok üzgünüm. Bu şeyleri yiyebildiğini bilmiyordum. Orta Diyar’da kırmızı her meyve zehirlidir. Beni zehirlemeye çalıştığını sandım.”

Gerginlik azalınca Richard kahkahayı bastı. Kahlan da güldü ama bunun hiç komik olmadığını da söyledi. Richard, elmanın zehirsiz olduğunu göstermek için bir ısırık aldı ve ona da bir tane uzattı. Kahlan bu kez elmayı aldı ama ısırmadan önce uzun bir süre oyalandı.

“Hımm, bu şey amma lezzetliymiş.” Kahlan’ın alnı birden kıvrıştı. Elini, Richard’ın alnına koydu. “Bir sorun olduğunu düşünmüştüm. Ateşten yanıyorsun.”

“Biliyorum ama Zedd’in evine varana kadar yapabileceğimiz bir şey yok. Geldik sayılır.”

Biraz daha yürüdükten sonra Zedd’in alçak kulübesini gördüler. Evin çimle kaplı çatısından uzanan geniş bir kalas, Zedd’in inmekten çok çıkmayı beceren yaşlı kedisi için rampa görevi görüyordu. Pencereilerin dışında çiçek saksıları vardı ve içeride de beyaz saten perdeler asılıydı. Çiçekler, mevsimleri geçtiği için kuruyup solmuştu. Evin ahşap duvarları yıpranmıştı ama ziyaretçileri parlak maviye boyanmış bir kapı karşılıyordu. Kapı dışında bütün ev, çevresindeki otlara gömülmüş, gözlerden kaçmak istermiş gibi duruyordu. Ön tarafta pek büyük olmayan, uzun bir sundurması vardı.

Zedd’in “neden” sandalyesi boştu. Neden sandalyesi, Zedd’in oturup merakını uyandıran şeylerin nedenini düşündüğü sandalyeydi. Bir keresinde, sandalyesinden üç gün boyunca kalkmayıp neden insanların gökyüzünde kaç yıldız olduğunu tartıştıklarını anlamaya çalışmıştı. Gökyüzünde kaç yıldız olduğu onun umrunda değildi. Soruyu saçma bulmuş ve yalnızca, insanların bu konuyu tartışmak için neden bütün zamanlarını harcadıklarını

düşünmüştü. En sonunda ayağa kalkmış ve herkesin kendi düşüncesini özgürce söyleyebileceğini çünkü yıldızları saymanın olanaksız olduğunu söylemişti. Böyle aptallar uzmanlıklarını kanıtlama hevesiyle çelişkiye düşmeyi umursamazdı. Zedd konuyu çözümledikten sonra eve girmiş ve sofranın başından üç saat kalkmamıştı.

Richard, Zedd'e seslendi ama cevap gelmedi. Kahlan'a gülümseyerek, "Nerede olduğunu biliyorum sanırım. Bulut kayasına çıkmış, en son bulutları gözlüyordur," dedi.

"Bulut kayası mı?" diye sordu Kahlan.

"Bulut kayası, Zedd'in bulutları seyretmeyi en çok sevdiği yerdir. Neden olduğunu sorma. Onu tanıdığımdan beri ne zaman ilginç bir bulut görse koşa koşa o kayanın üzerine çıkar ve gördüğü bulutu izler." Richard o kayayla birlikte büyümüşü ve Zedd'in davranışını hiç de tuhaf bulmuyordu. Bu, yaşlı adamın bir alışkanlığıydı.

Evin çevresini saran uzun yaban otlarının arasından geçerek bulut kayasının durduğu alçak tepeye çıktılar. Zedd uzun ve zayıf kollarını gökyüzüne uzatmış, kambur sırtı onlara dönük bir halde duruyordu. Başını geriye atmış gökyüzünü incelerken dalgalı beyaz saçları rüzgârda uçuşuyordu.

Zedd cırılcıplaktı.

Richard gözlerini devirdi. Kahlan ise bakışlarını kaçırdı. Zedd'in soluk derisi, kuru bir dal kadar kırılgan görünen kemiklerinin üzerinden sarkıyordu. Ama Richard onun hiç de kırılgan olmadığını iyi biliyordu. Yaşlı adamın kalçalarında bir gram bile et yoktu ve derisi olduğu gibi sarkıyordu.

Yaşlı adam uzun ve zayıf bir parmak kaldırarak gökyüzünü işaret etti. "Geldiğini biliyordum Richard." Sesi de bedeni gibi incedi.

Tek giysisi olan sade cüppesi az ötede bir yığın halinde duruyordu. Richard eğilip cüppeyi alırken Kahlan, Richard'ı daha fazla utandırmamak için gülümseyerek arkasını döndü. "Zedd, ziyaretçimiz var. Cüppeni giy."

"Geldiğini nasıl öğrendiğimi biliyor musun?" Zedd ne kıpırdamış ne de başını çevirmişti.

"Son birkaç gündür beni izleyen bir bulutla ilgisi olduğunu söyleyebilirim. İşte, bırak da sana yardım edeyim."

Zedd, kollarını heyecanla sallayarak onlara döndü. "Günler geçti! Lanet! Richard, şu bulut üç haftadır seni izliyor! Babanın öldürüldüğü günden beri! Seni George'un ölümünden beri görmedim. Nerelerdeydin? Her yerde seni arayıp durdum. Bulunmak istemediğin zaman seni aramak, samanlıkta iğne aramaktan daha zor oluyor."

"Meşguldüm. Kollarını kaldır da şunu giymene yardım edeyim." Richard, Zedd'in havaya kaldırdığı kollarından cüppesini geçirip bol kıvrımlarını sıska bedeninden aşağı çekerken yaşlı adam omuzlarını sallayarak giysinin üzerine oturmasını sağladı.

"Meşgulmüş! Bir kez olsun uğrayamayacak kadar mı meşguldün? Lanet olsun Richard, o bulutun nereden geldiğini biliyor musun?" Zedd'in fal taşı gibi açılmış gözlerinden endişe okunuyordu. Alnını kırıştırarak kaşlarını çatı.

"Küfretme," dedi Richard. "Sözünü ettiğin bulut, D'Hara'dan geliyor."

Zedd'in kolları geriye doğru açıldı. "Evet! D'Hara! Aferin evlat! Söylesene, nereden anladın? Biçiminden mi? Yoğunluktan mı?" Zedd, bol gelen cüppesinin içinde kıpır kıpırdı.

"İkisi de değil. Birbirinden bağımsız bilgilere dayanarak yaptığım bir tahmindir, hep si bu. Zedd, az önce de söylediğim gibi ziyaretçimiz var."

“Evet, evet, ilk söylediğinde seni iştmiştiim.” Elini sallayarak konuyu geçiştirdi. “Bağımsız bilgiler, diyorsun.” Pürüzsüz çenesini sıvazladı. Ela gözleri parladı. “Bu çok güzel. Aslına bakılırsa olağanüstü! Peki, bunun hayırlı bir işaret olmadığını da anladın mı? Eh, tabii anladın,” dedi kendi sorusunu cevaplayarak. “Neden terliyorsun?” İnce dallara benzeyen parmaklarını Richard’ın alınına götürdü. “Ateşin var,” dedi. “Bana yiyecek bir şey getirdin mi?” Richard çantasından bir elma çıkarmıştı bile. Zedd’in aç olduğunu tahmin etmişti çünkü her zaman açtı. Yaşlı adam hırsla elmayı ısırđı.

“Zedd, lütfen beni dinle. Başım dertte ve yardımına ihtiyacım var.” Zedd ağzındaki lokmayı çiğnerken incecik parmaklarını Richard’ın başının üstüne koyup baş parmağıyla bir göz kapağını kaldırdı. Öne eğilerek keskin hatlı yüzünü Richard’ın yüzüne yaklaştırdı ve gözlerinin içine baktı. Aynı işlemi diğer gözde de yineledi. “Seni her zaman dinlerim Richard.” Bileğini kaldırıp nabzını ölçtü. “Başının dertte olduğuna da katılıyorum. Üç ya da dört saate kalmaz bilincini yitireceksin.”

Richard irkildi, Kahlan endişeliydi. Zedd ateşli hastalıkları iyi bilirdi ve daha önceki teşhislerinin hiçbirinde yanılmamıştı. Richard, sabah titreyerek uyandığından beri halsizdi ve durumunun kötüye gittiğini de biliyordu. “Yardım edebilir misin?”

“Büyük ihtimalle evet ama buna neyin neden olduğunu bilmem gerek. Şimdi, kaba olmayı bırak da kız arkadaşını bana tanıt.”

“Zedd, bu *dostum* Kahlan Amnell...”

Yaşlı adam yaklaşarak Richard’ın gözlerinin içine baktı. “Ah, yanıldım mı? O zaman kız değilmiş?” Zedd kıkırdayarak güldü. Kendi şakasına gülmesi bitince, Kahlan’ın önünde yerlere kadar eğildi ve elini kaldırıp hafifçe öptü. “Zeddicus Zu’l Zorander, hizmetinizdeyim genç hanımefendi.” Kahlan’ın yüzüne bakmak

için doğruldu. Bakışları karşılaştınca Zedd'in gülümsemesi yüzünden silindi ve gözleri kocaman açıldı. Keskin hatları öfkeyle sertleşti. Zehirli bir yılanı tuttuğunu fark etmişçesine kızın elini bıraktı ve hızla Richard'a döndü. "Bu yaratıkla ne işin var?"

Kahlan sakın ve kayıtsız tavrını sürdürüyordu. Richard dehşete kapılmıştı. "Zedd..."

"Sana dokundu mu?"

"Şey, ben..." Richard, Kahlan'ın ona kaç kez dokunduğunu hatırlamaya çalışıyordu ki Zedd düşüncelerini böldü.

"Hayır, elbette dokunmadı. Dokunmadığını görebiliyorum. Richard, sen onun kim olduğunu biliyor musun?" Kahlan'a döndü. "O bir..."

Kahlan, Zedd'e öyle tehdit dolu bir bakış fırlattı ki yaşlı adam olduğu yerde donakaldı.

Richard sakın ama sert bir sesle, "Onun kim olduğunu biliyorum," dedi. "O benim dostum. Dün beni babam gibi öldürülmekten ve gar denilen bir yaratık tarafından parçalanmaktan kurtaran bir dost." Kahlan'ın yüz ifadesi yumuşadı. Yaslı adam, Richard'a dönmeden önce bir süre bakışlarını Kahlan'dan ayırmadı. "Zedd, Kahlan benim dostum. İkimizin de başı büyük deritte ve birbirimize yardım etmemiz gerek."

Zedd sessizce Richard'ın gözlerine baktı. Başını sallayarak, "Gerçekten de deritte," dedi.

"Zedd, yardımına ihtiyacımız var. Lütfen?" Kahlan, Richard'ın yanında dunlu. "Fazla zamanımız yok." Zedd yumuşamadı ama Richard, Zedd'in gözlerine bakarak konuşmaya devam etti. "Dün onu bulmamdan sonra, bir suikast timi tarafından saldırıya uğradı. Çok yakında başkaları gelecektir." Richard aradığını sonunda gördü. Zedd'in gözlerindeki öfke parıltısı yumuşayarak yerini acımaya bıraktı.

Zedd, Kahlan'a onu ilk kez görüyormuş gibi baktı. Uzun bir süre bakiştılar. Suikast timi sözü geçince Kahlan'ın yüzünde acı dolu bir ifade belirmişti. Zedd, Kahlan'a yaklaşıp uzun kollarını babacan bir tavırla kızın omzuna attı. Kahlan minnetle Zedd'in göğsüne sığınıp gözyaşlarını saklamak için yüzünü yaslı adamın cüppesine gömdü. "Tamam küçüğüm, burada güvendesin," dedi Zedd yavaşça. "Eve gidelim de başındaki derdi bana anlat. Sonra da Richard'ın ateşiyle ilgileniriz." Kahlan başını Zedd'in omzuna yasladı.

Kahlan, Zedd'den ayrılırken, "Zeddicus Zu'l Zorander. Böyle bir ad daha önce hiç işitmemiştim," dedi.

Zedd gururla gülümseyince ince dudaklarının çevresinde ve yanaklarında derin kırışıklıklar görüldü. "İşitmediğinden eminim küçüğüm, işitmediğinden eminim. Bu arada yemek yapmasını bilir misin?" Kolunu Kahlan'ın omzuna doladı ve tepeden aşağı inerken ona sıkıca tutundu. "Karnım aç ve yıllardır doğru düzgün bir yemek yemedim." Arkasına baktı. "Richard, hâlâ halin varken yürü."

"Richard'ın ateşini geçirirsen sana kocaman bir kâse baharat çorbası yaparım," dedi Kahlan.

"Baharat çorbası!" diye haykırdı Zedd. "Yıllardır adam gibi baharat çorbası içmedim. Richard'ın çorbası berbattır."

Richard yaşadığı duygusal gerilimden kalan son enerjiyi de tüketmiş bir halde sendeleyerek arkalarından geliyordu. Zedd'in ateşiyle sıradan bir şeymiş gibi ilgilenmesi onu korkutmuştu. Yaşlı dostunun meselenin ciddiyetini açıklayıp onu korkutmak istemediği için böyle davrandığını biliyordu. Acıyan eli zonkluyordu.

Zedd Orta Diyar'dan geldiği için Richard suikast timinden söz ederek onu yumuşatabileceğini düşünmüştü. Zedd ile Kahlan'ın birdenbire bu kadar iyi anlaştıklarını görünce hem şaşırılmış hem

de rahatlamıştı. Yürürken yerinde durduğundan emin olmak için boynunda asılı olan dişe dokundu.

Öğrendikleri yüzünden elinde olmadan kendini biraz rahatsız hissediyordu.

Evin arkasında, Zedd'in güzel havalarda yemeğini yediği bir masa dururdu. Böylece yaşlı adam, açık havada yemek yerken bulutları da izleyebiliyordu. Zedd onları tahta bir banka oturttukten sonra havuç, çilek, peynir ve elma suyu getirip eski masaya koydu ve karşılarına geçip oturdu. Richard'a badem kolu, kahverengi bir içecek verdi ve yavaş yavaş içmesini söyledi.

Gözlerini Richard'dan ayırmıyordu. “Şu derdi anlat bakalım.”

Richard bir sarmaşık tarafından ısırılışını, gökyüzünde gördüğü şeyi, Kahlan'la karşılaşmasını ve peşlerindeki dört adamı anlattı. Bütün yaşananları en ince ayrıntısına kadar açıkladı. Zedd'in önemli olsun ya da olmasın, her ayrıntıyı öğrenmek istediğini iyi biliyordu. Richard ara sıra konuşmayı keserek bardağından bir yudum alıyordu. Kahlan biraz havuç ve çilek yiyip elma suyu içti ama peynir tabağını itti. Richard'ın takıldığı yerlerde başını sallıyor ya da araya giriyordu. Üç diyarın ve Darken Rahl'ın Orta Diyar'ı ele geçiriş öyküsünü atladi. Bunu Kahlan'ın anlatmasının daha iyi olacağını düşünmüştü. Bitirdiğinde Zedd en başa dönmesini istedi ve öncelikle Ven Ormanı'nda ne işi olduğunu sordu.

“Cinayetten sonra babamın evine gittiğimde mesaj kavanozunun içine baktım. Evde sağlam kalan tek şey oydu. İçinde bir parça sarmaşık dalı vardı. Son üç haftadır sarmaşığı arıyor, babamın son mesajının ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorum. Bulduğumda da beni ısırdı.” Sözlerini bitirdiğinde sevindi çünkü dili iyice ağırlaşmıştı.

Zedd düşünürken havuçtan bir parça ısırıldı. “Sarmaşık neye benziyordu?”

“Şey... bekle, cebimde hâlâ bir parça var.” Sarmaşık dalını çıkarıp masaya bıraktı.

“Lanet olsun!” diye fısıldadı Zedd. “Bu bir yılan sarmaşığı!”

Richard sırtından soğuk terler boşandığını hissetti. Bu adı gizli kitaptan biliyordu. Bunun korktuğu anlama gelmemesini umdu.

Zedd arkasına yaslandı. “Sana iki haberim var. Güzel haber, ateşini geçirecek kökü biliyorum. Kötü haberse, bu kökü nerede bulabileceğimi bilmiyorum.” Zedd, Kahlan’dan bildiklerini kısaca anlatmasını istedi. Yapılacak çok iş ama az zamanı vardı. Richard, önceki gece Kahlan’ın konak çamda anlattığı hikâyenin uzunluğunu hatırlayınca Kahlan’ın bunu kısaca nasıl anlatabileceğini merak etti.

“Panis Rahl’ın oğlu Darken Rahl, Orden’in Üç Kutusu’nu kullanmaya başladı,” dedi Kahlan kısaca. “Buraya Büyük Büyücü’yü aramaya geldim.”

Richard yıldırım çarpmışa döndü.

Birlikte yok etmeden önce babasının iyice ezberlettiği gizli kitaptan, yani Sayılı Gölgeler Kitabı’ndan aklında kalan bir satırı hatırladı: *Orden’in Üç Kutusu kullanılmaya başlandığında, yılan sarmaşığı büyüyecek.* Richard’ın ve herkesin en kötü kâbusu gerçekleşmek üzereydi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Ateşin verdiği ağrı ve baş dönmesi yüzünden Richard, kafasının masaya düştüğünü hayal meyal fark etti. Kahlan'ın Zedd'e söyledikleri ve gizli Sayılı Gölgeler Kitabı'ndaki kehanetin gerçekleşmiş olduğu düşüncesi zihninde birbirini kovalarken inledi. Sonra Zedd yanına gelip onu kaldırdı ve Kahlan'a onu içeri taşımasına yardım etmesini söyledi. Richard iki dostunun yardımıyla yürürken zemin ayağının altında kaydığı için adımlarını zorlukla atıyordu. Onu bir yatağa yatırıp üstünü örttüler. Richard ikisinin konuştuklarını işitti ama boğuk seslerden bir anlam çıkaramadı.

Sonra bilinci karardı, ardından ışık tekrar görüldü. Yükseliyor ama sonra döne döne düşüyordu. Kim olduğunu ve neler olduğunu merak ediyordu. Yatak odası dönüyor, sallanıyor ve yan yatıyordu. Düşmemek için yatağın kenarını sıkıca kavradı. Nerede olduğunu ara sıra hatırlıyor ve bildiklerine tutunmak istiyor ama sonra tekrar karanlığa gömülüyordu.

Kendine geldiğinde, zamanın geçmiş olduğunu fark etti ama ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Hava kararmış mıydı? Belki de yalnızca perdeleri kapamışlardı. Tanıdık biri alnına ıslak, soğuk bir bez koyuyordu. Annesi saçlarını okşuyor olma-

lıydı. Onun rahatlatıcı dokunuşu acısını dindirmişti. Neredeyse yüzünü de görecekti. Annesi çok iyi bir insandı ve her zaman ona çok iyi bakardı.

Ta ki ölene kadar. Ağlamak istedi. Annesi ölmüştü. Ama hâlâ saçını okşuyordu. Bu annesi olamazdı, başka biri olmalıydı. Ama kim? Sonra hatırladı. Saçını okşayan, Kahlan'dı. Adını söyledi.

Kahlan, Richard'ın saçlarını okşamaya devam etti. "Buradayım."

Birden her şeyi hatırladı: Babasının ölümünü, onu ısırın sarmaşığı, Kahlan'ı, uçurumdaki dört adamı, ağabeyinin konuşmasını, evinde bekleyen adamı, garı, cevabı aramazsa öleceğini söyleyen gece perisini, Kahlan'ın sözlerini, Orden'in Üç Kutusu'nu ve gizli Sayılı Gölgeler Kitabı'nı...

Babasının onu ormandaki gizli yere götürmesini hatırladı. Efendisi gelene kadar kitabı koruyan canavardan Sayılı Gölgeler Kitabı'nı nasıl kurtardığını anlatmıştı. Hırslı insanların eline geçmemesi için kitabı Batı Diyar'a getirmişti. Bu kişilerin tehdidinden kitabın bekçisinin bile haberi yoktu. Varolduğu sürece kitabın tehlike getireceğini söylemişti babası ama içindeki bilgileri yok etmeye kimsenin hakkı yoktu. Kitap bekçisine aitti ve geri verilene kadar güvenle korunması gerekiyordu. Bunu yapmanın tek yolu yazılanları ezberleyip kitabı yakmalarıydı. Yalnızca bu şekilde bilgiyi koruyabilir ve çalınmasına engel olabilirlerdi.

Babası Richard'ı seçmişti. Kendi bildiği bir nedenden dolayı Michael'ı değil, Richard'ı seçmişti. Kitabın varlığını hiç kimse, hatta Michael bile bilmiyordu, yalnızca ve yalnızca kitabın bekçisi biliyordu. Babası Richard'a kitabın bekçisini asla bulamayabileceğini söylemişti. Bu durumda bilgiyi kendi oğluna, o da kendi oğluna bırakacaktı. Böylece babadan oğula geçen bilgi, gerektiği kadar korunacaktı. Babası kitabın bekçisinin

kim olduğunu bilmiyordu. Richard bekçiyi nasıl tanıyacağını sormuş ama babası cevabı kendisinin bulması gerektiğini ve kitabı, bekçisi dışında hiç kimseye söylememesini öğütlemişti. Babası, bu sırrı öz ağabeyine ve hatta en iyi dostu Zedd'e bile açmamasını söylemişti.

Richard hayatı üzerine yemin etmişti.

Babası kitabın içine bir kez bile bakmamış, yazılanları yalnızca Richard okumuştur. Günlerce ve haftalarca ikisi ormanın derinliklerinde gizli bir yere gitmişler ve baba oğlunun kitabı defalarca okumasını izlemişti. Yalnızca babası yolculuğa çıktığında ara vermişlerdi. Michael genellikle arkadaşlarıyla zaman geçiriyor ve evde olsa bile ormana gitmekle ilgilenmiyordu. Babası evde olduğu zamanlar, Richard'ın Zedd'i ziyaret etmesinin de tuhaf bir yanı yoktu. Böylece ne Michael ne de Zedd, Richard'ın sık sık ormana gitmesinin nedenini merak etmişti.

Richard ezberlediklerini kâğıda geçirerek kitapla karşılaştırıyordu. Her seferinde babası kâğıtları yakıyor ve ezberlediklerini yeni baştan yazmasını istiyordu. Babası, omuzlarına yüklediği büyük yük için her gün Richard'dan özür diliyordu. Ormanda geçirdikleri her günün sonunda oğlundan af diliyordu.

Richard kitabı öğrenmek zorunda olmaktan hiç gocunmamıştı. Babasının güvenini kazanmış olmayı bir onur sayıyordu. Tek bir sözcüğü bile unutmayacağından emin olana kadar, kitabı yüz kez baştan sona, üstelik hiç hata yapmadan yazdı. Tek bir sözcüğü bile unutmanın felakete yol açacağını kitabı okuduktan sonra daha iyi anlamıştı.

Babası, onun kitabı eksiksiz ezberlediğine inanınca kitabı kayalıklardaki yerine koyup sakladılar ve üç yıl orada bıraktılar. Richard, ergenlik çağının otalarına geldiğinde, bir sonbahar günü

geri döndüler ve babası hiç hata yapmadan kitabı yazmasını istedi. Richard'ın kitabı mükemmel bir biçimde ezberlediği gördükten sonra kitabı yakacaklardı. Richard hiç tereddüt etmeden kitabı baştan sona yazdı. Sonuç mükemmeldi.

Bolca odun toplayıp bir ateş yaktilar. Babası kitabı Richard'a verdi ve ateşe atmak istediğinden emin olup olmadığını sordu. Richard, Sayılı Gölgelele Kitabı'nı koltuğunun altına sıkıştırıp parmaklarını kitabın deri kapağı üzerinde gezdirdi. Taşıdığı sorumluluğun ağırlığını, babasının ve diğler insanların güvenini elinde tuttuğunu hissediyordu. Kitabı ateşe attı. O andan itibaren artık bir yetişkindi.

Dönerek göğle yükselen alevler kitabı sardı. Renkler ve biçimler havada döndü ve ardından korkunç bir gürlleme oldu. Gökyüzüne tuhaf ışık huzmeleri yükseldi. Ateş, yaprakları ve dalları emerek alevlerini ve sıcaklığını beslerken, çıkan şiddetli rüzgârda babayla oğulun pelerinleri uçtu. Hayaletler, ateş tarafından besleniyorlarmış gibi kollarını açarak yükseldiler ve sesleri rüzgârla birlikte uğuldadı. Baba oğul taş kesilmiş gibi gözlerini bu korkunç manzaradan ayıramamıştı. Kavurucu sıcak en soğuk kış gecesinde esebilecek bir ayaza dönüşmüş, nefeslerini keserek baştan aşağı ürpermelerine neden olmuştu. Ardından soğuk dinmiş ve ateş, parlaklığıyla her şeyi ısıtan beyaz bir ışığa dönüşmüştü. Güneşin altında duruyorlardı sanki. Birdenbire her şey sona ermiş ve her yer sessizliğe gömülmüştü. Ateş sönmüştü. Kararmış odunlardan tüten dumanlar sonbahar havasına karışıyordu. Kitap yok olmuştu.

Richard ne gördüğünü iyi biliyordu. Bu büyüydü.

Richard omzuna bir elin dokunduğunu hissetti, gözlerini açtığında Kahlan'ı gördü. Kapı aralığından gelen ateşin ışığında Kahlan'm yatağın yanına çektiği bir sandalyede oturduğunu görebiliyordu. Zedd'in yaşlı, kocaman kedisi kucağına kıvrılmış, uyuyordu.

Richard, "Zedd nerede?" diye sordu uykulu uykulu.

"Gereken kökü bulmaya gitti." Sesi yumuşak ve rahatlatıcıydı. "Hava kararalı birkaç saat oluyor ama kökü bulması uzun sürerse endişelenmememizi söyledi. Senin uyanıp uykuya dalabileceğini ama o dönene kadar güvende olacağını söyledi. Verdiği içecek o geri dönene kadar seni koruyacak." Richard, Kahlan'm o güne kadar gördüğü en güzel kız olduğunu fark etti. Yüzüne ve omuzlarına dökülen saçlarına dokunmak istiyordu ama dokunmadı. Elini omzunda hissetmek ve yanında olduğunu bilmek yeterliydi.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" Sesi o kadar nazikti ki Zedd'in ondan neden korktuğunu bir türlü anlayamıyordu.

"Bir dahaki sefere yılan sarmaşığı tarafından ısırılmaktansa bir suikast timiyle dövüşmeyi tercih ederim."

Kahlan, Richard'ın alnını silerken yüzünde bir sır paylaştıklarını belirten o özel gülümsemesi belirdi. Richard uzanarak onu bileğinden yakaladı. Kahlan durup Richard'm gözlerinin içine baktı.

"Kahlan, Zedd benim eski dostumdur. İkinci babam gibidir. Ona zarar verecek hiçbir şey yapmayacağına söz vermeni istiyorum. Buna dayanamam."

Kahlan güven verici bir şekilde baktı. "Ben de onu sevdim. Hem de çok. Az önce dediğin gibi, iyi bir adam. Ona zarar ver-

mek gibi bir amacım yok. Tek istediğim, büyücüyü bulmama yardım etmesi.”

Richard onun bileğini daha sıkı kavradı. “Söz ver.”

“Richard, her şey yoluna girecek. Zedd bize yardım edecek.”

Genç adam elmayla zehirlemeye çalıştığını sandığında onun boğazına nasıl yapıştığını ve gözlerindeki bakışı hatırladı. “Söz ver.”

“Daha önce verilmiş sözlerim var, bu kişilerin bazıları benim için hayaldi, başkalarının hayatlarına karşı sorumluluklarım var. Başka pek çok insanın...”

“Söz ver.”

Kahlan elini Richard’ın yanağına koydu. “Kusuru bakma Richard, sana söz veremem.”

Richard, Kahlan’m bileğini bırakıp ona sırtını döndü ve gözlerini kapadı. Kitapta yazılanları, ne anlama geldiğini hatırlayarak bencilce bir istekte bulunduğunu fark etti. Onlarla birlikte ölmesi için mi Kahlan’dan Zedd’i korumasını mı istiyordu? Dostunun yalnızca birkaç ay daha hayatta kalabilmesi diğer herkesi ölüme ya da köleliğe mi mahkûm edecekti? Bir hiç uğruna Kahlan’ı ölüme mahkûm edebilir miydi? Aptallık ettiğini düşünerek kendinden utandı. Kahlan’dan böyle bir söz vermesini istemeye hakkı yoktu. Söz vermesi yanlış olurdu. Kahlan’ın ona yalan söylemediğine memnundu. Ama Zedd’in sınırda başlarından geçenlerle ilgili sorular sorması, sınırın ötesindeki olaylarla ilgileneneği anlamına gelmiyordu.

“Kahlan, ateşim sağlıklı düşünmeme engel oluyor. Lütfen beni bağışla. Senin kadar cesur biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Hepimizi kurtarmaya çalıştığının farkındayım. Zedd bize yardım edecektir, buna inanıyorum. Yalnızca, ben iyileşene kadar bekleyeceğine söz ver. Onu ikna etmem için bana şans ver.”

Kahlan, Richard'ın omzunu sıktı. "Bu sözü verebilirim. Dostunu düşündüğünü biliyorum, düşünmesen üzüldüm. Dostunu düşünmek aptalca bir davranış değil. Artık dinlenmelisin."

Richard gözlerini açık tutmaya çalıştı çünkü kapadığı zaman her şey dönmeye başlıyordu. Ama konuşmak onu güçten düşürmüştü ve çok geçmeden karanlık tekrar bastırdı. Düşünceleri bir kez daha boşluğa düştü. Bazen kendine geldi ve sıkıntılı rüyalarda gezindi, bazen de hayallerin bile olmadığı bir hiçlikte yolunu bulmaya çalıştı.

Kedi, kulaklarını dikerek uyandı. Richard hâlâ uyuyordu. Yalnızca bir kedinin işitebileceği sesler, hayvanı Kahlan'ın kucağından indirdi. Kapıya gidip arka ayaklarının üzerine oturarak beklemeye koyuldu. Kedi, bir tehlike hissedip tüylerini kabartmadığı için Kahlan, Richard'ın yanından ayrılmadı. Dışarıdan tiz bir ses geldi.

"Kedi? Kedi! Nereye kayboldun? O zaman orada kal." Kapı gıcırdarak açıldı. "İşte buradasın." Kedi kapı aralığından sıvıştı. "Nasıl istersen," dedi Zedd kedinin ardından. "Richard nasıl oldu?" diye sordu.

Kahlan sandalyesinden kalkmadan cevap verdi. "Birkaç kez uyandı ama şimdi uyuyor. Gereken kökü bulabildin mi?"

"Bulmasam burada olmazdım. Uyanıkken bir şey söyledi mi?"

Kahlan başını kaldırıp yaşlı adama gülümsedi. "Yalnızca senin için endişelendiğini söyledi."

Zedd söylenerek ön odaya döndü. "Haklı nedenleri olsa gerek."

Masaya oturup köklerin kabuklarını soydu, ince ince dilimledikten sonra bu dilimleri içinde biraz su olan bir kaba, kabı da ateşin üzerine koydu. Kabukları ve iki parça dalı ateşe attıktan sonra dolaptan farklı boylarda kavanozlar indirmeye başladı. Önce bir kavanozu, sonra da diğerini alıp siyah taş bir havana farklı renklerde tozlar döktü. Kurumuş çamur rengini alana kadar beyaz bir havaneliyle kırmızılarını, mavileri, sarıları, kahverengileri ve yeşilleri dövdü. Parmağının ucunu yalayarak havana daldırdı ve karışımın tadına baktı. Dudaklarını şapırdatıp düşünürken kaşlarını çattı. En sonunda gülümseyerek sonuçtan memnun bir tavırla başını salladı. Karışımı önceden hazırladığı kaba katıp bir kaşıkla karıştırmaya başladı. Yavaşça karıştırıp karışımın kabarcıklar çıkarmasını izledi. Yaklaşık iki saat boyunca karıştırıp izledi. En sonunda işinin bittiğine karar vererek soğuması için kabı masaya bıraktı.

Zedd yuvarlak bir kâse ve bir parça bez bulduktan sonra, yardım etmesi için Kahlan'a seslendi. Karışımı dökerken Kahlan'a bezi kâsenin üzerinde nasıl tutacağını gösterdi.

"Şimdi de suyunu çıkarmak için bezi iyice sık," dedi. Kahlan yüzünde şaşkın bir ifadeyle baktı. Zedd tek kaşını kaldırdı. "Karışımın bezde kalanı zehirlidir. Richard her an uyanabilir. Ona kâsedeki sıvıyı vereceğiz. Sen sıkmaya devam et. Ben de gidip hastamızın durumuna bakayım."

Zedd yatak odasına gidip Richard'ın üzerine eğildiğinde onu baygın buldu. Bezi sıkamakla meşgul olan Kahlan'ın arkasının dönük olduğunu görünce orta parmağını Richard'ın alnına koydu ve Richard'ın gözleri birdenbire açıldı.

"Sevgili Kahlan," diye seslendi Zedd öbür odaya, "şanslıyız. Az önce uyandı. Kâseyi getir."

Richard gözlerini kırıştırdı. “Zedd? Sen iyi misin? Her şey yolunda mı?”

“Evet evet, her şey yolunda.”

Kahlan karışımın bir damlasını bile dökmek için kâseyi dikkatle içeri taşıdı. Zedd, karışımı içebilmesi için Richard’ın doğrulmasına yardım etti. İçmeyi bitirdiğindeyse onu tekrar yatırdı.

“Bu seni uyutacak ve ateşini düşürecektir. Bir dahaki uyanışında iyileşmiş olacaksın. Sözüme güvenebilirsiniz. Bu yüzden artık rahat rahat dinlenebilirsiniz.”

“Teşekkür ederim Zedd...” Richard daha fazla konuşmadan uykuya yenik düştü.

Zedd odadan çıkıp elinde ince bir teneke levhayla döndü. Kahlan’ın sandalyeye oturmasında ısrar etti. “Diken, köke karşı koyamayacaktır,” dedi. “Bedenini terk etmesi gerekecek.” Levhayı Richard’ın elinin altına koyduktan sonra yatağın başucuna geçerek beklemeye koyuldu. Richard’ın soluklarını ve yan odada çıtırtılarla yanan ateşi dinlediler. Sessizliği bozan başka hiçbir şey yoktu. İlk konuşan Zedd oldu.

“Bir İtirafçı’nın tek başına dolaşması tehlikelidir. Büyücün nerede?”

Kahlan başını kaldırarak yorgun gözlerle yaşlı adama baktı. “Büyücüm, para karşılığında bir kraliçenin hizmetine girdi.”

Zedd hoşnutsuzca kaşlarını çatı. “İtirafçılara olan sorumluluklarını terk etti demek? Adı neydi?”

“Giller.”

“Giller.” Bu adı acı bir yüz ifadesiyle tekrarladıktan sonra biraz öne eğildi. “Neden bir başkası seninle gelmedi?”

Kahlan ona dik dik baktı. “Çünkü hepsi öldü. Kendilerini öldürdüler. Ölmeden önce toplandılar ve bir gece perisinin rehberliğinde sınırdan geçebilmem için bir ağ büyüğü yaptılar.” Zedd bu haberler üzerine ayağa kalktı. Çenesini sıvazladı. Yüzünden üzüntü ve sıkıntı okunuyordu.

“Büyücülerini tanıyor muydun?” diye sordu Kahlan.

“Evet, evet. Orta Diyar’da uzun bir süre yaşadım.”

“Peki Büyük Büyücü? Onu da tanıyor muydun?”

Zedd gülümseyip cüppesini düzelttikten sonra tekrar yerine oturdu. “Çok inatçısın küçüğüm. Evet, yaşlı büyücüyü bir zamanlar tanırdım. Ama onu bulabilsen bile, bu işe karışmak isteyeceğini hiç sanmıyorum. Orta Diyar’a yardım etmek istemez.”

Kahlan uzanıp Zedd’in elini tuttu. Sesi yumuşak fakat güçlüydü.

“Zedd, Orta Diyar Yüksek Konseyi’nin aldığı kararları ve hırsını onaylamayan pek çok kişi var. Onlar, bu seçimde hiçbir söz hakkı olmayan sıradan insanlar. Tek istedikleri, huzurlu bir hayat yaşamak. Darken Rahl, önümüzdeki kış için stokladıkları yiyeceklerini ellerinden alıp orduya dağıttı. Asker yiyecekleri boşa harcıyor ya da çaldıkları insanlara geri satıyor. Şimdiden açlık baş göstermeye başladı. Ateş yasaklandı. İnsanlar üşüyor.

Rahl bütün bunların Büyük Büyücü’nün suçu olduğunu çünkü halk düşmanı olarak mahkeme önüne çıkmadığını ileri sürüyor. Başlarına gelenlerden Büyük Büyücü’nün sorumlu olduğunu söylüyor insanlara. Bütün bunlara mantıklı bir açıklama getiremiyor ama yine de ona inanan pek çok kişi var. Kendi gözleriyle gördükleri birçok şey Darken Rahl’ın sözlerinin aksini göstermesine rağmen ona pek çok kişi inanıyor.

Büyücüler sürekli tehdit altındaydılar ve büyü kullanmaları yasaklanmıştı. Er ya da geç büyülerini insanlara karşı kullan-

mak zorunda kalacaklarını biliyorlardı. Geçmişte birçok hata yaparak ustalarını üzmüş olabilirler ama öğrendikleri en önemli şey, insanların koruyucusu olmak ve onlara hiçbir şekilde zarar gelmemesini sağlamaktı. Darken Rahl'ı durdurmak için hayatlarını vermiş olmaları, insanlara duydukları büyük sevgiyi gösteriyor. Ustalarının onlarla gurur duyacağını düşünüyorum.

Ama her şey Orta Diyar'la sınırlı kalmıyor. D'Hara ve Orta Diyar arasındaki sınır kalktı, Orta Diyar ve Batı Diyar arasındaki sınır da çöküyor ve çok yakında ortadan kalkacak. Batı Diyar'ın insanları en çok korktukları şeyle yüzleşecekler: büyüyle. Hayal bile edemeyecekleri kadar müthiş ve korkunç bir büyüyle."

Zedd, hiçbir itirazda ya da öneride bulunmadan ve duygularını hiç belli etmeden anlatılanları öylece dinledi. Elini Kahlan'ın elinden çekmemişti.

"Büyük Büyücü bütün bu söylediklerime itiraz edebilir ama Darken Rahl'ın, Orden'in Üç Kutusu'nu kullanmaya başlamış olması her şeyi değiştiriyor. Başarılı olursa, kışın ilk günü geldiğinde hepimiz için çok geç olacak. Bu, Büyük Büyücü için de geçerli. Rahl onu aramaya çoktan başladı. Rahl'ın istediği kişisel intikam. Birçok kişi onun adını vermediği için öldürüldü. Rahl doğru sandığı açınca, yaşayan bütün varlıklar üzerinde karşı konulmaz bir güce sahip olacak ve büyücü de onun eline düşecek. Büyük Büyücü, istediği kadar Batı Diyar'da saklanabilir ama kışın ilk günü geldiğinde artık saklanmayacak. Darken Rahl onu yakalayacak."

Kahlan'ın sesinde acı vardı. "Zedd, Darken Rahl suikast timlerini kullanarak diğer İtirafçıları öldürttü. Kız kardeşimi onlar gittikten sonra buldum. Kollarımda can verdi. Geriye bir tek ben kaldım. Büyücüler, ustalarının yardım etmek istemediğini bildikleri için son umut olarak beni gönderdiler. Büyük Büyücü

bize yardım ederek kendine yardım edeceğini göremeyecek kadar aptalsa o zaman bunu yapması için gücümü kullanacağım.”

Zedd kaşlarını çatı. “Zayıf ve yaşlı bir büyücü, anlattığın bu Darken Rahl’ın gücüne karşı ne yapabilir ki?” Şimdi de Zedd, Kahlan’ın ellerini tutuyordu.

“Bir İzci atamalı.”

“Ne?” Zedd ayağa fırladı. “Küçüğüm, sen ne dediğinin farkında mısın?”

Kahlan şaşkınlıkla arkasına yaslandı. “Ne demek istiyorsun?”

“Doğruluk İzçileri, kendi kendilerini atarlar. Büyücü yalnızca olanlara tanıklık eder ve işleri resmîleştirir.”

“Anlamıyorum. İzci’yi büyücünün seçeceğini sanıyordum.”

Zedd oturarak çenesini sıvazladı. “Bu bir bakıma doğru ama tersini düşünmelisin. Gerçek bir Doğruluk İzçisi kendini belli ederek bir İzci’ye ait özellikleri taşıdığını kanıtlamalıdır. Yoksa büyücü birini gösterip, ‘İşte Doğruluk Kılıcı, İzci sen olacaksın,’ demez. Bu konuda hiçbir seçeneği yoktur. Bu görev için birini yetiştiremezsin. İzci izcidir ve yaptıklarıyla kendini gösterir. Bir İzci’nin en zeki insan değil, doğru insan olması gerekir, içinde doğru özellikler barındırmalıdır. Gerçek bir Doğruluk İzçisi, eşine az rastlanan bir insandır.

İzci, gücü dengeler. Konsey, atamay, ayaklarının dibinde yaltaklanan köpeklere atılacak politik bir kemiğe dönüştürdü. Getireceği güç yüzünden bu görevin pek çok talibi vardı. Ama konsey, görevin kişiye değil, kişinin göreve güç sağladığını anlayamamıştı.”

Zedd, Kahlan’a iyice yaklaştı. “Kahlan, sen konsey bu gücü kendi üzerine aldıktan sonra doğdun. Bu yüzden gençken bir Doğruluk İzçisi görmüş olabilirsin ama gerçek bir İzci asla gör-

medin.” Anlatırken gözleri kocaman açıldı. Sesi alçak ve heyecan doluydu. “Gerçek bir Doğruluk İzcisi’nin tek bir soruyla bir kralı titretebildiğini gördüm. Gerçek bir İzci, Doğruluk Kılıcı’nı çekecek olursa...” Gözleri sevinçle parlayarak ellerini kaldırdı. “Haklı öfke olağanüstü bir şeydir.” Kahlan, Zedd’in heyecanı karşısında gülümsedi. “İyilere mutluluk verirken, kötülerini koldan titretir.” Adamın yüzündeki gülümseme kayboldu. “Ama insanlar, yalnızca canı istediklerinde doğrulara inandıkları için İzci’nin görevi tehlikelidir. Güç elde etmeye çalışanlar için bir engel oluverir, birçok yönden şimşekleri üzerine çeker. Çoğu zaman tek başına mücadele verir ve bu mücadelesi pek uzun sürmez.”

“O duyguyu iyi bilirim,” dedi Kahlan hafifçe gülümseyerek.

Zedd ona doğru eğildi. “Darken Rahl karşısında gerçek bir Doğruluk İzcisi’nin bile fazla dayanacağını sanmam. Peki sonra ne olacak?”

Kahlan, Zedd’in ellerini kavradı. “Zedd, denemeliyiz. Tek şansımız bu. Bu şansımızı da kullanmazsak hiçbir şeyimiz olmayacak.”

Zedd ayağa kalkıp ondan uzaklaştı. “Büyücünün seçeceği kişi Orta Diyar’ı bilmiyor olacak. Orada hiçbir şansı olamaz. Çabucak ölür.”

“Gönderilmemin diğer bir nedeni de bu. Ona rehberlik etmek, onun yanında mücadele etmek ve onu korumak için gerekirse canımı vermek. İtirafçılar, hayatlarını krallıkları gezerek geçirirler. Orta Diyar’da adımımı atmadığım yer kalmamıştır. Bir İtirafçı küçük yaşlardan itibaren dil öğrenmeye başlar. Öğrenmek zorundadır çünkü nereye çağrılacağını asla bilemez. Önemli dillerin hepsini ve hatta az konuşulanların bile çoğunu bilirim. Şimşekleri üzerine çekmeye gelince, İtirafçılar da bundan pa-

yını alır. Bizi öldürmek kolay olsaydı, Rahl işimizi bitirmeleri için suikast timleri yollamazdı. Üstelik suikast timlerinin pek çoğu, bizi öldürmeye çalışırken canlarından oldular. Doğruluk İzcisi'ni koruyabilirim. Gerekirse bu yolda kendi hayatımı ortaya koyarım.”

“Küçüğüm, düşündüklerinle yalnızca Doğruluk İzcisi olacak kişinin değil, aynı zamanda kendi hayatını da tehlikeye atıyorsun.”

Kahlan kaşlarını çatı. “Şu anda peşimdeler. Daha iyi bir fikrin varsa söyle.”

Zedd cevap vermek üzereyken Richard inledi. Yaşlı adam ona baktıktan sonra ayağa kalktı. “Zamanı geldi.”

Zedd, Richard'ın kolunu bileğinden tutup kaldırırken, Kahlan yanında durup yaralı eli teneke levhanın üzerinde tuttu. Teneke levhanın üzerine birkaç damla kan damladı, ardından diken kan sıçratarak düştü. Kahlan dikene uzandı.

Zedd, Kahlan'ı bileğinden yakaladı. “Sakin yapma küçüğüm. Yuvasından koparıldığı için kendine yeni bir yuva bulmaya çalışacaktır. İzle.”

Kahlan'ın elini çekip ince parmağını teneke levhanın üzerine, dikenin birkaç santim uzağına koydu. Diken, arkasında ince bir kan çizgisi bırakarak parmağa doğru sürünmeye başladı. Zedd parmağını çekti ve levhayı Kahlan'a geri verdi. “Levhayı altından tutarak ocağa götür. Yüzüstü ateşe koy ve orada bırak.”

Kahlan söylenenleri yaparken, Zedd yarayı temizleyip merhem sürdü. Kahlan döndüğünde Zedd, Richard'ın ehini tutarken o da yarayı sardı. Zedd, kızın çalışan ellerini dikkatle izledi.

“İtirafçı olduğunu Richard'a neden söylemedin?” Bu soruyu sert bir sesle sormuştu.

Kahlan da aynı sesle karşılık verdi. “İtirafçı olduğumu fark ettiğinde verdiği tepki yüzünden.” Duraksadı ve sesi yumuşadı. “Bir şekilde dost olduk. Dost olma konusunda deneyimsizim ama bir İtirafçı olma konusunda oldukça deneyimliyimdir. Hayatım boyunca senin verdiği tepkilerin benzerleriyle karşılaştım. İzci’yi bulduktan sonra Richard’a her şeyi anlatacağım. O zamana kadar onunla dost kalmak istiyorum. Bir dostun verdiği mutluluğa sahip olmayı istemem çok mu? Ona söylediğimde bu dostluk hemen sona erecek.”

Kahlan sözlerini bitirdiğinde Zedd gülümseyerek parmağını Kahlan’ın çenesine koydu ve yüzünü kendine çevirdi. “Seni ilk gördüğümde aptalca davrandığımı kabul etmeliyim. Bir İtirafçı görmenin verdiği şaşkınlıktan olsa gerek. Bir İtirafçı’yla tekrar karşılaşacağım aklımın ucundan bile geçmezdi. Orta Diyar’ı büyüden kurtulmak için bıraktım. Sen yalnızlığımı bozmaya çalışan bir yabancıydın. Verdiğim tepki ve seni uygun bir biçimde karşılayamadığım için özür dilerim. Umarım kendimi affetti-rebilmişimdir. İtirafçılara tahmin edebileceğinden daha büyük saygı duyuyorum. Sen iyi bir kadınsın ve evime hoş geldin.”

Kahlan bir süre Zedd’in gözlerinin içine baktı. “Teşekkür ederim, Zeddicus Zu’l Zorander.”

Zedd’in yüz ifadesi, ilk karşılaştıklarındaki yüz ifadesinden de tehlikeli bir hal aldı. Kahlan, Zedd’in parmağı çenesinin altında olduğu halde kıpırdamaya korkarak donakaldı.

“Ama şunu iyi bil İtirafçı Ana,” dedi. Sesi neredeyse bir fısıltı halinde çıkıyordu ve tehdit doluydu. “Bu çocuk uzun zamandır dostum. Gücünle ona dokunacak olursan ya da onu seçersen, bana hesap verirsin. Bunun hiç de hoşuna gideceğini sanmıyorum. Anlıyor musun?”

Kahlan zorlukla yutkunarak başını hafifçe sallayabildi. “Evet.”

“Güzel.” Zedd’in yüzündeki tehlikeli ifade kayboldu. Parmaklarını Kahlan’ın çenesinden çekti ve Richard’ın yanına dönmek üzere doğruldu.

Kahlan tuttuğu nefesini verdi ve bu gözdağına aldırmayarak Zedd’i kolundan yakaladı. “Zedd, böyle bir şeyi asla yapmam ama az önce söylediklerin yüzünden değil, Richard’a değer verdiğim için. Bunu bilmeni isterim.”

Uzun bir süre bakışıp birbirlerini tarttılar. Zedd’in yüzünde insanı yumuşatan o hınzır gülüşü belirdi.

“Küçüğüm, eğer bir seçme şansım olsaydı, ben de bunu tercih ederdim.” Kahlan sözlerinin anlaşıldığını görerek rahatladı ve Zedd’in boynuna sarıldı. Zedd de içtenlikle ona karşılık verdi.

“Tek bir şey kaldı. Büyücüyü bulmak konusunda benden yardım istemedin.”

“İstemedim ve şimdilik istemeyeceğim. Richard, sen hayır diyecek olursan yapacaklarımdan korkuyor. O senden yardım isteyene kadar ben hiçbir şey istemeyeceğim. Ona söz verdim.”

Zedd ince parmaklarından biriyle çenesini sıvazladı. “Ne kadar ilginç.” Gizli bir anlaşmaya varmışlar gibi elini Kahlan’ın omzuna koyup konuyu değiştirdi. “Biliyor musun, senden iyi bir Doğruluk İzcisi olur.”

“Benden mi? Bir kadın, Doğruluk İzcisi olabilir mi?”

Zedd kaşlarını çatı. “Elbette. En iyi İzcilerin bazıları kadındır.”

“Zaten zor bir görevim var. İkincisine gerek yok,” dedi Kahlan homurdanarak.

Zedd gözleri parlayarak kıkırdadı. “Belki de haklısın. Çok geç oldu küçüğüm. Yan odadaki yatağıma yat ve iyi bir uyku çek. Ben Richard’ın başında bekleyeceğim.”

“Hayır!” Kahlan başını sallayarak sandalyeye çöktü. “Onu şimdi yalnız bırakmak istemiyorum.”

Zedd omzunu silkti. “Sen bilirsin.” Sonra Kahlan’ın arkasına geçerek güven verircesine omzunu sıvazladı. “Sen bilirsin.” Orta parmaklarını yavaşça Kahlan’ın şakaklarına dayayıp küçük daireler çizerek ovuşturdu. Kahlan gözleri yavaşça kapanırken inledi. “Uyu küçüğüm,” diye fısıldadı Zedd. “Uyu.” Kahlan’ın kolları yatağın kenarına düştü ve başı kollarının arasına gömüldü. Derin bir uykuya dalmıştı. Zedd onun üzerini battaniyeyle örttükten sonra ön odaya gidip kapıyı açarak gecenin karanlığına baktı.

“Kedi! Buraya gel, sana ihtiyacım var.” Kedi koşarak geldi ve Zedd’in bacaklarına sürtünerek kuyruğunu havaya dikti. Zedd eğildi ve hayvanın kulaklarının arkasını kaşıdı. “İçeri gir ve kızın kucağında uyu. Onu sıcak tut.” Yaşlı adam gecenin soğuğuna çıkarken kedi sessizce yatak odasına gitti.

Uzun otların kapladığı dar patikada yürüyen Zedd’in cüppesi rüzgârda bayrak gibi dalgalanıyordu. Ayın aydınlattığı bulutlardan önünü görmesine yetecek kadar ışık geliyordu. Aslında buna ihtiyacı yoktu, aynı yoldan binlerce kez geçmişti.

“Hiçbir şey kolay değildir,” diye mırıldanıyordu yürürken.

Ağaçların yakınında durup dikkat kesildi. Yavaşça çevresinde dönüp gölgelerin içine dikkatle bakarak rüzgârda sallanan dalları izledi. Havayı kokladı ve sıradışı bir hareket var mı diye çevresine bakındı.

Bir sinek boynunu ısırđı. Öfkeyle sineğe vurdu ve saldırganı avucuna aldı. “Kan sineği. Lanet olsun. Ben de öyle düşünmüş-tüm,” diye yakındı.

Yanındaki çalıllıklardan fırlayan bir şey korkunç bir hızla üzerine saldırdı. Kanatlar, tüyler ve dişler birbirine karıştı. Zedd, ellerini kalçasına koyarak bekledi. Canavar tam onu ezip geçecekken elini kaldırdı ve kısa kuyruklu gar sendeleyerek durdu. Zedd’in iki katı uzunluğundaydı, oldukça iriydi ve uzun bir gardan çok daha vahşiydi. Canavar homurdandı ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Yaşlı adama ulaşmasına engel olan güce karşı savaşırken kalın kasları gerildi. Zedd’i hâlâ öldüremediği için öfkeden kudurmuştu.

Zedd, elini uzatarak çarpık bir parmakla, gara öne eğilmesini işaret etti. Öfkeyle soluyan gar, yaşlı adamın emrine uydu. Zedd, parmağını sertçe garın çenesine bastırdı.

“Adın ne?” diye tısladı. Canavar iki kez homurdandı ve gırtlacağının derinliklerinden bir ses çıkardı. Zedd başını salladı. “Unutmayacağım. Söylesene, ölmek mi yoksa yaşamak mı istiyorsun?” Gar geri çekilmeye çalıştı ama başaramadı. “Güzel. Burayla D’Hara arasında, bu yöne doğru ilerleyen bir suikast timi var. Onları avlayıp öldüreceksin. İşini bitirince D’Hara’ya, geldiğin yere dön. Söylediklerimi yaparsan yaşamana izin vereceğim. Ama senin adını hiç unutmayacağım ve suikast timindekileri öldürmeyi başaramazsan seni öldürüp sineklerine yem yapacağım. Şartlarımı kabul ediyor musun?” Gar kabul ettiğini belirtircesine başını salladı. “Güzel. Öyleyse gidebilirsin.” Zedd, parmağını garın çenesinin altından çekti.

Bir an önce havalanmaya çalışan gar, telaşla kanat çırparak yerdeki otları dövdü. Zedd, havalanıp suikast timini aramaya başlayan garı izledi. Avcı, doğruya doğru kanat çırparken giderek

daha ufak daireler çizmeye başladı. Zedd, gar gözden kaybolana kadar bekledi, sonra da tepeye tırmanmaya devam etti.

Bulut kayasının yanında durdu. Kayanın altını işaret ederek yemek karıştırıyormuş gibi kemikli parmağıyla daireler çizmeye başladı. Parmağın hareketiyle büyük kaya sarsıldı, toprağa sür-tünerek kendi ağırlığıyla dönmeye çalıştı. Yüzeyinde saç kılı inceliğinde çatlaklar oluşurken etrafa küçük taşlar sıçradı. Kaya kütlesi, uygulanan güce karşı koymaya çalışırken tanecikli yapısı yumuşamaya başladı. Katı halini daha fazla koruyamadı ve Zedd'in parmağının hareketiyle döndürebileceği biçimde eridi. Zedd'in parmağı hızlandı ve en sonunda sıvı haline dönüşen kayadan ışıklar saçıldı.

Zedd'in elini hızla döndürmesiyle ışığın yoğunluğu arttı. Renkli ışıklar ve pırıltılar havaya yükseldi. Işığın ortasında beliren Gölgeler ve biçimler parlak sisin artmasıyla yok oldular. Işık gökyüzünü tutuşturacakmış gibi havaya yükseldi. Bir yarıktan, esen rüzgârın sesini andıran boğuk bir uğultu duyuldu. Sonbaharın kokuları kışın tazeliğine, ardından baharda sabanla yeni sürülen toprağın ve yazın açan çiçeklerin kokusuna, sonra tekrar sonbahar kokularına döndü. Temiz ve berrak bir ışık, bütün renkleri ve pırıltıları boğdu.

Kaya ansızın katılaştı ve Zedd kayanın üzerine çıkarak ışığın içine girdi. Parlaklık, duman gibi uçuşan hafif bir ısıltıya dönüştü. Karşısında belirsiz iki gölge duruyordu. Hatları keskin olması gerektiği halde, unutulmaya yüz tutmuş anılar gibi bulanıklaşıyordu. Yine de yüzleri seçilebiliyordu ve görüntüleri Zedd'in kalp atışlarını hızlandırdı.

Annesinin sesi derinden ve uzaktan geliyordu. "Seni endişelendiren nedir oğlum? Neden bunca yıl sonra bizi çağırdın?" Kolları Zedd'e uzandı.

Zedd de kollarını uzattı ama annesine dokunamadı. “İtirafçı Ana’nın sözleri beni endişelendirdi.”

“Doğruyu söylüyor.”

Zedd gözlerini kapadı ve kolları annesinin kollarıyla birlikte aşağı inerken başını salladı. “Öyleyse Giller dışında bütün öğrencilerim ölmüş demektir.”

“İtirafçı Ana’yı koruyacak bir tek sen kaldın.” Annesi daha da yaklaştı. “Doğruluk İzcisi’ni atamalısın.”

Zedd homurdandı. “Bu kötülük tohumlarını Orta Diyar Konseyi saçtı,” diye itiraz etti. “Şimdi de kalkıp yardım etmemi mi istiyorsun? Öğütlerimi geri çevirdiler. Bırakalım da hırslarının cezasını hayatlarıyla ödesinler.”

Zedd’in babası boşlukta süzülerek oğluna yaklaştı. “Oğlum, öğrencilerine neden kızmıştın?”

Zedd kaşlarını çattı. “Çünkü insanlara yardım etmek yerine kendilerini düşündüler.”

“Anlıyorum. Senin şimdi yaptığın da aynı şey değil mi?” diye yankılandı babasının sesi.

Zedd yumruklarını sıkarak, “Yardım etmeyi önerdim ama geri çevirdiler,” dedi.

“İleriye göremeyen körler ya da aptallar her zaman olur. Onlar yüzünden bu kadar kolay mı vazgeçeceksin? Sana bu kadar kolay engel olmalarına izin mi vereceksin? Yardıma ihtiyacı olanlara yardım elini uzatmanı bu kadar kolay mı engelleyecekler? Öğrencilerinin aksine, sen insanları terk etmek için haklı bir nedenin olduğunu düşünebilirsin ama sonuçlar aynı. Onlar hatalarını anlayarak doğru olanı yaptılar. Öğrencilerinden ders almalısın oğlum.”

“Zeddicus,” dedi annesi, “Richard’ın ve diğer bütün masum insanların ölmesine izin mi vereceksin? İzci’yi seç.”

“Henüz çok genç.”

Annesi yavaşça gülümseyerek başını salladı. “Yaşlanma şansına sahip olamayacak.”

“Son sınavımdan henüz geçmedi.”

“Darken Rahl, Richard’ı arıyor. Bulutu onu izlemek için gönderdi. Yılan sarmaşığını kavanoza koyan da oydu çünkü Richard’ın sarmaşığı aramasını ve ısırılmasını istiyordu. Yılan sarmaşığının amacı Richard’ı öldürmek değildi. Rahl, onu almaya gelene kadar ateşle zayıf düşmesini istiyordu.” Annesi biraz yaklaştı. Sesi şefkat doluydu. “Kalpten bildiğin bir gerçek var ki onu yıllardır izliyorsun ve Doğruluk İzci’si olduğunu kanıtlamasını bekliyorsun.”

“Neye yarar ki?” dedi Zedd gözlerini kapayıp başını eğerek. “Darken Rahl, Orden’in Üç Kutusu’nu ele geçirdi.”

“Hayır,” dedi babası. “Elinde yalnızca iki kutu var. Üçüncüyü hâlâ arıyor.”

Gözleri fal taşı gibi açılan Zedd başını kaldırdı. “Ne? Hepsine sahip değil mi?”

“Hayır,” dedi annesi. “Ama çok yakında hepsine sahip olacak.”

“Ya kitap? Sayılı Gölge Kitabı’nı da ele geçirebildi mi?”

“Hayır. Onu da arıyor.”

Zedd parmağını çenesine koyarak düşündü. “Öyleyse bir şans var,” diye fısıldadı.

“Hangi aptal, kitabı ve Orden Kutuları’nın hepsini ele geçirmeden kutuların gücünü kullanmaya çalışır ki?”

Annesinin yüz ifadesi buz gibi soğuklaştı. “Çok ama çok tehlikeli biri. Ölüler Dünyası’nda dolaşıyor.” Zedd nefesini tu-

tarak doğruldu. Annesinin bakışları onu delip geçiyor gibiydi. “Sınırı geçip ilk kutuyu böyle ele geçirdi, yeraltı dünyasında dolaşarak. Sınırı ortadan kaldırmaya da böyle başladı, yeraltı dünyasından harekete geçerek. Yeraltı dünyasında gün geçtikçe daha çok yaratığı denetimi altına alıyor. Yardım etmeye karar verecek olursan dikkat et. Sen ya da Doğruluk İzcisi sınırdan geçmemelisiniz. Rahl, bunu bekliyor. Yeraltı dünyasına girecek olursan seni yakalar. İtirafçı Ana’nın geçebilmesinin tek nedeni, Rahl’ın bunu beklememesiydi ama aynı hataya bir kez daha düşmez.”

“Peki Orta Diyar’a nasıl gideceğimizi söyler misiniz? Orta Diyar’a gidemezsem yardım edemem.” Zedd’in sesi öfkeden titriyordu.

“Özür dileriz ama biz de bilmiyoruz, bir yol olması gerektiğini biliyoruz ama ne olduğu hakkında en ufak bir bilgimiz yok. İşte bu yüzden İzci’yi atamalısın. Doğru kişiye bir yol bulacaktır.” Görüntüler titrek bir ışıkla parlayarak kaybolmaya başladı.

“Bekleyin! Sorularıma cevap vermeniz gerek! Lütfen, beni bırakmayın!”

“Kusura bakma, elimizde değil, örtünün arkasına çağırıyoruz.”

“Rahl neden Richard’ın peşinde? Lütfen bana yardım edin.”

Babasının sesi çok uzaktan geldi. “Bilmiyoruz. Cevapları senin bulman gerek. Seni iyi eğittik. Bizden daha yeteneklisin. Sana öğrettiklerimizi ve hislerini kullan. Seni seviyoruz oğlum. Bu sorun öyle ya da böyle çözümlenene kadar, tekrar sana gele-meyiz. Orden kutuları kullanıldığı sürece, tekrar gelmek örtüyü yırtabilir.”

Annesi kendi elini öpüp oğluna uzattı, oğlu da aynı şeyi yaptıktan sonra görüntüler kayboldu.

Büyük ve onurlu büyücü Zeddicus Zu'l Zorander, babasının verdiği büyücü kayasının üzerinde durmuş geceye bakarken aklından bir büyücünün düşüncelerini geçiyordu.

“Hiçbir şey kolay değil,” diye fısıldadı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Richard irkilerek uyandı. Odayı sıcak öğle güneşi dolduruyordu. Havada baharat çorbasının lezzetli ve keskin kokusu vardı. Zedd'in evindeki odasındaydı. Ön odanın kapısı kapalıydı. Yatağın baş ucundaki sandalye de boştu. Battaniyeyi kaldırıp ayağa kalktığı anda kirli giysilerinin hâlâ üzerinde olduğunu fark etti. Gömleğinin altındaki dişi yoklayarak güvende olduğunu hissetti. Ufak bir dal parçasının birkaç santim açık tuttuğu pencereden serin hava ve Kahlan'ın kahkahaları geliyordu. Zedd hikâye anlatıyor olmalı, diye düşündü. Richard sol eline baktı. Sargılıydı ama parmaklarını acısız oynatabiliyordu. Başı da ağrı mıyordu. Aslında kendini harika hissediyordu. Aç ama harika. Sonradan kirli, aç ama yine de harika hissettiğine karar verdi.

Küçük odanın ortasında bir küvet su, sabun ve temiz havlular duruyordu. Orman giysisi temizlenmiş ve sandalyenin arkasına asılmıştı. Küvetin suyu onu çağırır gibiydi. Elini suya daldırınca sıcak olduğunu gördü. Zedd ne zaman uyanacağını biliyor olmalıydı. Zedd'i iyi tanıdığı için bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Richard soyundu ve yavaşça suyun içine kaydı. Sabun da en az çorba kadar güzel kokuyordu. Uzun bir süre suda kalıp

kirini iyice atmak isterdi ama suda dinlenmek için fazlasıyla canlı hissediyordu kendini, ayrıca dışarıdakilere katılmak için de sabırsızlanıyordu. Elinin sargısını çözüp bir gece içinde ne kadar iyileştiğini görünce çok şaşırdı.

Dışarı çıktığında Kahlan ile Zedd, masada onu bekliyorlardı. Kahlan'ın elbisesinin tertemiz olduğunu ve onun da banyo yaptığını fark etti. Kızın temiz saçları güneşte parlıyordu. Yeşil gözlerinde pırıltılarla Richard'a baktı. Masada koca bir kâse çorbanın yanı sıra peynir ve taze ekmek duruyordu.

“Öğleye kadar uyuyacağımı sanmıyordum,” dedi Richard ayağını banktan içeri sokarak. Zedd ve Kahlan güldü. Richard kuşkuyla ikisini süzdü.

Kahlan ciddileşti. “İkinci günün öğlenine kadar uyudun demek daha doğru olur Richard.”

“Evet,” diye ekledi Zedd. “İlk gün hiç uyanmadın. Kendini nasıl hissediyorsun? Elin nasıl?”

“İyiyim. Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim, Zedd. İkinize de teşekkür ederim.” Elinin iyileştiğini göstermek için parmaklarını açıp kapadı. “Kaşıntısını saymazsak daha iyi.”

“Annem her zaman yaranın kaşınmasının iyileştiği anlamına geldiğini söylerdi,” dedi Kahlan.

Richard, Kahlan'a sıırttı. “Benim annem de aynı şeyi söylerdi.” Kaşığına bir parça patates ve mantar alıp tadına baktı. “Benimki kadar güzel olmuş,” dedi içtenlikle.

Kahlan bankın üzerinde yan oturuyordu. Yüzü Richard'a dönüktü. Dirseğini masaya dayamış, çenesini avucuna yaslamıştı. Richard'a bildiğini belirtircesine gülümsedi. “Zedd farklı şeyler söylüyor.”

Richard abartılı bir tavırla gökyüzüne bakan Zedd'e sitem dolu bir bakış fırlattı. "Demek öyle diyor? Gelecek sefere çorba yapmam için yalvardığında ona bu sözlerini hatırlatacağım."

Kahlan, Zedd'in duyamayacağı kadar alçak bir sesle, "Doğrusunu söylemek gerekirse, gördüğüm kadarıyla biri önüne bir tabak toprak koysa, onu bile yer," dedi.

Richard kahkahayı bastı. "Görünüşe göre onu tanımaya başlamışsın." Yaşlı adam parmağını uzatıp, "Sana bir şey diyeyim mi Richard," dedi kendisiyle daha fazla dalga geçmelerine izin vermeyerek, "Kahlan, toprağı bile lezzetli hale getirebilir. Ondan ders alsan iyi edersin."

Richard bir parça ekmek koparıp çorbaya batırdı. Şakalaşmanın gerilimi azaltacağını ve yemeğini yemesini beklerlerken zaman geçirmek için iyi bir yol olduğunu biliyordu. Kahlan, Zedd'den yardım isteyene kadar Richard'ın iyileşmesini bekleyeceğine söz vermişti. Görünüşe bakılırsa sözünü tutmuştu. Zedd de hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi masum numarası yaparak karşı tarafı konuyu açmasını bekliyordu. Böylece karşısındakinin bildiklerini değerlendirebilirdi. Richard, bugün bu tür oyunlara izin verecek durumda değildi. Bugün işler farklıydı.

"Ona güvenmediğim bir nokta var ama," dedi Zedd karanlık bir ses tonuyla.

Richard donakaldı. Lokmasını zorlukla yuttu ve ikisine de bakmaya cesaret edemeden Zedd'in devam etmesini bekledi.

"Peynir sevmiyor! Peynir sevmeyen birine güvенеbileceğimi sanmıyorum. Bu hiç normal değil."

Richard rahatladı. Zedd yine oyun oynuyordu. Yaşlı dostunun onu gafil avlama gibi bir yeteneğı vardı ve böyle davranmaktan büyük keyif alıyordu. Zedd'e baktığında yüzünde masum bir gülümsemeyle oturduğunu gördü. Richard da elinde olmadan

gölümsedi. Çorbasına yumulurken Zedd sözlerinin iyice anlaşılması için peynirden birkaç parça kopardı. Kahlan da kendi düşüncesini göstermek için ekmekten bir dilim kopardı. Ekmeğin tadı harikaydı. Richard bunu söyleyince Kahlan sevindi.

Yemeğinin sonuna geldiğinde artık konuya girmenin zamanı olduğuna karar verdi Richard. “Bir sonraki suikast timinden iz var mı?”

“Hayır. Endişeleniyordum ama Zedd benim için bir bulut okudu ve kesinlikle bir sorunla karşılaştıklarını çünkü çevrede hiçbir suikast timi olmadığını söyledi.”

Richard, Zedd’e göz ucuyla baktı. “Doğru mu?”

“Kızarmış kurbağalar kadar doğru.” Zedd, bu deyiimi Richard’ın küçüklüğünden beri kullanırdı. Yaşlı adam bu sözlerle ona karşı her konuda dürüst olduğunu söylüyordu. Richard bir suikast timinin ne gibi bir sorunla karşılaşacağını merak etti.

İyi ya da kötü, Richard masadaki havayı değiştirmeyi başarmıştı. İkisinin de sözüne devam etmesi için sabırsızlandığını görebiliyordu. Kahlan masaya doğru döndü ve ellerini kucağına koyarak bekledi. Richard, eğer durumu gerektiği gibi idare edemezse Kahlan’ın düşündüklerini yapmasından ve hiçbir şeye müdahale edememekten korkuyordu.

Richard çorbasını bitirip önünden kâseyi iterken, Zedd’in bakışlarıyla karşılaştı. Dostunun keyifli halinden eser kalmamıştı, yine de düşüncelerini belli etmeden sessizce bekliyordu. Sıra Richard’daydı ve bir kez söze başladı mı, geri dönemeyeceğini biliyordu.

“Zedd dostum, Darken Rahl’ı durdurmak için yardımını istiyoruz.”

“Biliyorum. Sizin için büyücüyü bulmamı istiyorsunuz.”

“Hayır, buna gerek kalmayacak. Onu çoktan buldum.” Richard, Kahlan’ın meraklı bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu ama bakışlarını Zedd’den ayırmadı. “Büyük Büyücü sensin.”

Kahlan yerinden kalkmaya çalıştı. Richard, gözlerini Zedd’den ayırmadan masanın altından uzandı ve Kahlan’ı bileğinden yakalayıp yerine oturttu. Zedd hâlâ kayıtsızdı. Yumuşak ve sakin bir sesle söze başladı.

“Böyle düşünmenin nedeni ne, Richard?”

Richard derin bir nefes alıp ellerini masaya koydu ve parmaklarını kavuşturdu. Konuşurken ellerine bakıyordu. “Kahlan üç diyarın hikâyesini anlatırken büyücünün, suikast timi tarafından katledilen ailesinin bir hiç uğruna öldüğünü düşündüğünü söylemişti. Ceza olarak da büyücü, en büyük kötülüğü yaparak kendi davranışlarının sonuçlarına katlanmaları için onları terk etmişti. Bu tam da senin yapacağın türden bir şeydi ama o zaman emin olamamıştım, gerçeği öğrenmenin bir yolunu bulmak zorundaydım. Kahlan’ı ilk gördüğünde, Orta Diyar’dan geldiğini duyunca çok sinirlendin. Sana onun bir suikast timi tarafından saldırıya uğradığını söylediğimde, gözlerine iyice baktım. Gözlerin, haklı olduğumu söylüyordu. Yalnızca senin gibi büyük bir kayıp yaşayan bir kişinin gözlerinde böyle bir bakış olabilirdi. Kahlan’ın bir suikast timi tarafından saldırıya uğradığını söyledikten sonra tutumun değişti. Hem de tamamen. Yalnızca senin gibi dehşeti bizzat yaşamış biri onun hislerini anlayabilirdi. Ama içgüdülerime hâlâ güvenemiyordum. Bekledim.”

Başımı kaldırdığında Kahlan ve Zedd’in bakışlarıyla karşılaştı. “En büyük hatan, Kahlan’a burada güvende olacağını söylemendi,” diye devam etti. “Sen yalan söylemezsin, özellikle böyle bir konuda. Üstelik bir suikast timinin ne olduğunu biliyorsun. Yaşlı bir adam büyü olmadan bir suikast timine nasıl

karşı koyabilirdi? Bir sonraki suikast timinin hiçbir yerde gözükmediğini kendi ağzıyla söyledi, başlarına bir bela gelmişti. Bence bir büyücüyle başları derde girdi. Sen sözünün eri bir insansın. Her zaman öyleydin.”

Richard’ın sesi daha da yumuşamıştı. “Yaşadığım ufak tefek binlerce olaydan, senin, söylediğinden çok daha önemli ve özel bir insan olduğunu çoktan biliyordum. Dostum olmandan her zaman gurur duydum. Dostum olarak hayatım tehlikede olduğunda elinden gelen her şeyi yapacağını ve bana yardım edeceğini biliyorum. Çünkü ben de hiç düşünmeden aynısını yapardım. Hayatım üzerine yemin ederim ki sana güveniyorum ve hayatım şimdi senin elinde.” Tuzağı böyle kapamak Richard’ın hiç de içine sinmiyordu ama hayatları tehlikedeydi. Oyun oynamaya zaman yoktu.

Zedd ellerini masaya koyarak öne eğildi. “Seninle bu kadar gurur duyduğumu hiç hatırlamıyorum Richard.” Sözlerinin doğruluğu, gözlerinden de okunuyordu. “Hepsini doğru anlamışsın.” Ayağa kalkarak Richard’ın yanına gitti ve genç adamı kucakladı. “Aynı zamanda senin için hiç bu kadar üzülmemiştim.” Zedd, Richard’a bir süre sıkı sıkı sarıldı. “Otur. Hemen döneceğim. Sana verecek bir şeyim var. İkiniz de oturun ve biraz bekleyin.”

Zedd masayı topladı, tabakları kolunun altına sıkıştırarak eve koşturdu. Kahlan, yaşlı adamı endişeli gözlerle izliyordu. Richard, büyücüyü buldukları için kızın sevineceğini düşünmüştü ama Kahlan eskisinden daha korkmuş görünüyordu. İşler umduğundan farklı geliyordu.

Zedd geri geldiğinde elinde uzun bir şey taşıyordu. Kahlan ayağa kalktı. Richard, Zedd’in bir kılıcın kabzasını tuttuğunu fark etti. Zedd masaya ulaşmadan Kahlan yolunu kesti ve onu cüppesinden yakaladı.

“Bunu yapma Zedd,” dedi çaresiz bir sesle.

“Bu benim kararım değil.”

“Zedd, lütfen, başka birini seç, Richard’ı değil...”

Zedd, Kahlan’ın sözünü kesti. “Kahlan! Seni bu konuda uyarmıştım. Sana söyledim, o kendi kendini seçer. Doğru kişiyi değil de başkasını seçersek hepimiz ölürüz. Daha iyi bir fikrin varsa... hemen söyle!”

Kahlan’ın yanından ayrılarak masanın yanına, Richard’ın tam karşısına geçti ve kılıcı Richard’ın önüne bıraktı. Richard ayağa fırladı. Kahlan masaya yaslandı. Zedd’in vahşi bakışları Richard’m üzerindeydi.

“Bu sana ait,” dedi büyücü. Kahlan onlara arkasını döndü.

Richard’ın bakışları kılıca kaydı. Gümüş kını yuvarlak ve kıvrık çizgilerle süslüydü. İncecik gümüş telle kaplı kabzasının bir yanında ince bir altın telle Doğruluk yazısı yazılıydı. Bu krallara layık bir kılıçtı. Ömründe gördüğü en güzel silahtı.

Yavaşça ayağa kalktı. Zedd kılıcın kabzasını Richard’a uzattı. “Kılıcı çek.”

Richard büyülenmiş gibi parmaklarıyla kabzayı kavradı ve kılıcı dışarı çıkardı. Çeliğin sesi bir süre havada cınladı. Richard daha önce böyle bir ses çıkaran bir kılıç görmemişti hiç. Kabzayı sıkıca kavradı. Kabzanın iki yanındaki altın telle yazılı *Doğruluk* sözcüğü neredeyse acı verecek biçimde eline batıyordu. Her nedense kılıç Richard’a kusursuz bir şey gibi geldi. Ağırlığı eline tam uyuyordu. Sanki uzun zamandır eksik bir parçası tamamlanmıştı.

Derinlerde bir yerde öfkesinin uyandığını, canlandığını, kendine bir yön aradığını hissetti. Birden göğsündeki dışın varlığını fark etti.

Öfkesi kabarıırken kılıçtan kendine doğru akan bir güç hissetti: Bu, kendi öfkesinin ikiziydi. Richard, duygularının her zaman bağımsız bir bütün olduğunu düşünmüştü. Oysa şimdi bunlara bir ayna tutulmuş ve bir ikizi yaratılmış gibiydi. Korkutucu bir görüntüydü bu. Öfkesi kılıcın gücünü besliyor, karşılığında kılıcın gazabı da onun öfkesiyle besleniyordu. Bu iki fırtına içini kasıp kavuruyordu. Bu güçle sürüklenen çaresiz bir seyirci gibiydi. Bu hem korkutucu hem de neredeyse tacize giren baştan çıkarıcı bir duyguydu. Kendi öfkesini korkuyla algıladı, bu korkuya kışkırtıcı vaatler karıştı. Büyüleyici duygular ruhuna sel gibi yayıldı, öfkesini aldı ve onunla birlikte yükseldi. Richard öfkesini kontrol etmeye çabaladı. Paniğin eşiğindeydi ve kendini kaybetmek üzereydi. Zeddicus Zu'l Zorander, başını arkaya atarak kollarını açtı. Gökyüzüne bakarak, "Yaşayanlara ve ölümlülere uyarıdır! Doğruluk İzcisi'nin adı kondu!" diye bağırdı.

Masmavi gökyüzünden gelen gökgürültüsü yeri sarsarak sınıra doğru uzaklaştı.

Kahlan ellerini arkasında kavuşturup başını eğerek Richard'ın önünde diz çöktü. "Hayatımı Doğruluk İzcisi'ni korumaya adanıyorum."

Zedd de onun yanında diz çökerek başını eğdi. "Hayatımı Doğruluk İzcisi'ni korumaya adıyorum."

Yaşadığı şaşkınlıktan nefesi kesilen Richard, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde Doğruluk Kılıcı'nı elinde tuttu.

"Zedd," diye fısıldadı, "söylesene, Doğruluk İzcisi de ne demek?"

DOKUZUNCU BÖLÜM

Zedd tek elini dizine yaslayarak ayağa kalktı. Zayıf bedenini saran cüppeyi düzelttikten sonra, yere bakan Kahlan'a elini uzattı. Kahlan, kendisine uzatılan eli tutarak ayağa kalktı. Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Kendisini izleyen Zedd'e başını sallayarak iyi olduğunu belirtti.

Zedd, Richard'a döndü. "Doğruluk İzcisi ne demek?" Yeni görevinde sorduğu ilk mantıklı ama kolayca cevaplanamayacak soru."

Richard elinde tuttuğu parlak kılıca baktı. Ona sahip olmak istediğinden emin değildi. Kılıcı kınına koydu. Kılıcın, içinde uyandırdığı duygulardan kurtulduğuna memnundu. "Zedd, hayatımda hiç böyle bir şey görmemiştim. Bunu nerede saklıyordun?"

Zedd gururla güldü. "Evdeki dolapta."

Richard, Zedd'i kuşkuyla süzdü. "Dolapta tabaklarından, tavarlarından ve tozdan başka hiçbir şey yoktur."

Zedd sanki onları dinleyen biri varmış gibi sesini alçaltarak, "O dolaptan söz etmiyorum," dedi. "Büyücü dolabımdan söz ediyorum!"

Richard kaşlarını çatarak doğruldu. “Ben başka dolap görmedim.”

“Lanet olsun Richard! Zaten görmemen gerek! O bir büyücü dolabıdır, görünmezdir!”

Richard kendini aptal gibi hissediyordu. “Peki ne zamandır bu dolaba sahipsin?”

“Ah, bilemeyeceğim, on yıl olabilir.” Zedd soruyu geçiştirmek istercesine zayıf elini salladı.

“Peki böyle bir dolaba nasıl sahip oldun?”

Zedd’in ses tonu sertleşti. “Doğruluk İzcisi’ni atamak büyücünün görevidir. Konsey, büyük bir yanlış yaparak bu görevi kendi üzerine aldı. Doğru insanı bulmayı umursamadılar. Görevi işlerine gelen kişiye ya da en çok rüşvet önerene verdiler. Kılıç, yaşadığı ya da görevini sürdürdüğü sürece Doğruluk İzcisi’ne aittir. Yeni bir Doğruluk İzcisi’nin arandığı zamanlardaysa Doğruluk Kılıcı büyücülere aittir. Daha doğrusu, Doğruluk İzcisi’ni atamak, benim sorumluluğum olduğu için kılıç da bana aitti. Kılıcın son sahibi...” Zedd, doğru sözleri ararcasına bakışlarını gökyüzüne çevirdi. “Bir cadıyla düşüp kalkıyordu. Kadının dik-kati başka bir yerdeyken Orta Diyar’a gittim ve benim olanı geri aldım. Artık kılıç senindir.”

Richard, kendi seçimi olmayan bir karara sürüklendiğini hissederek Kahlan’a baktı. Kahlan acısını bastırmışa benziyordu ve eskisi gibi hiçbir duygusunu ele vermiyordu. “Buraya bunun için mi geldin? Büyücüden yapmasını istediğin şey bu muydu?”

“Richard, büyücünün bir Doğruluk İzcisi atamasını istedim. O kişinin sen olacağını bilemezdim.”

Richard bir Zedd’e, bir Kahlan’a bakıyordu. Kendini tuzağa düşmüş gibi hissediyordu. “İkiniz de bir yolunu bulup herkesi kurtaracağımı düşünüyorsunuz. İkiniz de bir şekilde Darken

Rahl'a engel olacağıma inanıyorsunuz. Bir büyücünün yapamayacağı bir işin üstesinden gelmeye çalışacağım, değil mi?" Yüreğini büyük bir korku sarmıştı.

Zedd genç adama yaklaşarak güven vermek istercesine kolunu omzuna attı. "Richard, gökyüzüne bak ve bana ne gördüğünü söyle." Richard başını kaldırıp gökyüzüne bakınca yılan biçimli bulutu gördü. Soruyu cevaplamasına gerek yoktu. Zedd güçlü, kemikli parmaklarını Richard'ın omzuna bastırarak, "Gel," dedi. "Otur da sana bilmek istediklerini anlatayım. Sonra ne yapacağına kendin karar verirsin." Diğer kolunu da Kahlan'ın omzuna dolayarak onları masaya götürdü ve karşılırlarına geçip oturdu. Richard, sorunun hâlâ açıklığa kavuşmadığını belirtircesine kılıcı masaya, tam ortalarına koydu.

Zedd cüppesinin kollarını sıvadı. "Bir büyü var," diyerek söze başladı, "büyük bir güce sahip, çok eski ve tehlikeli bir büyü. Dünyadan ve hayatın kendisinden hayat bulan bir büyüdür. Orden'in Üç Kutusu denilen kutularda saklanır. Söylenenlere göre, kutular açılana kadar büyü uykudadır. Kutuları açmak kolay değildir. Uzun çalışmalar sayesinde bilgiğe ulaşmış ve kendi başına önemli miktarda güç toplayabilecek bir kişi gereklidir. Böyle biri kutulardan en az birini eline geçirdiğinde Orden Büyüsü'nü kullanabilir. Böylece kutuyu açmak için bir yıl süresi olur ama kutulardan herhangi birini açmadan önce üçüne de sahip olmak zorundadır. Kutuların büyüü birlikte işler, birine sahip olup yalnızca onu açamazsın. Kutuları kullanmaya başlayan kişi, üçünü de ele geçirmeyi ve bir kutuyu verilen sürede açmayı başaramazsa hayatını büyüye kurban eder. Bunun geri dönüşü yoktur. Darken Rahl ya kutulardan birini açacak ya da ölecek. Kışın ilk günü zamanı dolmuş olacak." Zedd'in kırıksıklarla dolu kararlı yüzü gerilmişti. Hafifçe öne eğildi. "Her kutu, açılmasıyla serbest kalan farklı bir güç barındırır. Rahl

doğru kutuyu açarsa Orden Büyüsü'nü, yani hayat büyüsünü ele geçirerek bütün yaşayanlara ve ölümlere hükmedebilecek. Karşı konulmaz bir güce ve otoriteye sahip olarak bütün insanların efendisi olacak. Hoşlanmadığı insanı, nerede ve ne kadar uzakta olursa olsun, canının istediği gibi, bir düşünceyle öldürebilecek."

"Korkunç ve kötü bir büyü olmalı," dedi Richard.

Zedd ellerini masadan çekerek arkasına yaslandı. Başını salladı. "Hayır, o kadar da kötü bir büyü değil. Orden büyüsü, hayatın gücüdür. Diğer bütün güçler gibi yalnızca var olur. Nasıl kullanılacağına, kullanacak kişi karar verir. Orden Büyüsü ekinlerin yetişmesine, hastaların iyileşmesine ve savaşların sona ermesine yardımcı olabilir. Her şey büyüü kullanacak kişinin isteğine kalmıştır. Güç ne iyidir ne de kötü, yalnızca vardır. Her şey büyüü kullanacak kişinin aklından geçenlere bağlıdır. Darken Rahl'ın, Orden Büyüsü'nü nasıl kullanacağını tahmin ediyorsunuzdur herhalde."

Zedd her zamanki tavrıyla Richard'ın anlatılanları düşünmesi için sözlerine ara verdi. Büyücünün zayıf yüzünde kararlı bir ifade vardı. Kahlan da Richard'ın, Zedd'in içinde bulundukları uğursuz durum hakkında söylediklerini iyice anlamasını bekliyordu. Richard'ın düşünmeye ihtiyacı yoktu çünkü bütün anlatılanları, Sayılı Gölgele Kitap'ından biliyordu. Kitapta yazılanlar çok açıktı. Richard, Zedd'in, Darken Rahl doğru kutuyu açtığında gerçekleşecek felaketi bütün boyutlarıyla anlatmadığını biliyordu. Yanlış kutu açılırsa neler olacağını biliyordu ama bilgisini açığa vuramayacağı için sormak zorundaydı. "Ya diğer kutulardan birini açarsa?"

Zedd ansızın masaya yaklaştı. Bir sonraki sorunun bu olacağını tahmin etmişti. "Yanlış kutuyu açarsa büyü onu öldürür." Zedd parmaklarını şaklattı. "Aynen böyle. Hepimiz kurtuluruz.

Tehdit ortadan kalkar.” Kaşlarını çattı ve Richard’a sert bir bakış fırlattı. “Diğer yanlış kutuyu açarsa her böcek, her ot, her ağaç, her erkek, kadın ve çocuk, yaşayan her varlık hiçliğe mahkûm olur. Bu, bütün hayatın sonu anlamına gelir. Orden Büyüsü, hayat büyüsünün ikizidir. Ölüm, yaşayan her şeyin bir parçası olduğu için Orden Büyüsü hem ölümle hem de hayatla bağlantılıdır.”

Zedd, felaket ihtimallerini anlatmaktan sıkılmış bir halde arkasına yaslandı. Richard, Zedd’in anlattığı her şeyi bilmesine rağmen, yüksek sesle dile getirilince endişeyle yutkundu. Olacakları yüksek sesle söylemek, onları bir şekilde daha gerçek kılıyordu. Kitapta yazılanlar onun için soyut ve teoriden ibaretti. Yazılanların gerçekleşebileceğine hiç ihtimal vermemişti. Tek endişesi, bilginin bekçisine iade edilene kadar korunması olmuştu. Bildiklerini Zedd’e anlatabilmeyi çok istiyor ama babasına verdiği söz onu konuşmaktan alıkoyuyordu. Bu yüzden de cevabını bildiği bir soru daha sorarak hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davranmaya devam etti.

“Rahl hangi kutuyu açacağını nereden bilecek?”

Zedd cüppesinin kollarını düzeltirken bakışlarını masaya indirdi. Ellerine bakarak konuştu. “Kutuları kullanan kişi ayrıcalıklı bir bilgiye sahip olur. Hangi kutuyu açacağını bu bilgi sayesinde öğrenebilir.”

Zedd’in sözleri mantıklıydı. Kitabın varlığını yalnızca bekçisi ve görünüşe göre kutuları kullanan kişi biliyordu. Kitap bu konuya hiç değinmiyordu ama mantıklıydı. Richard birdenbire ürperdi: Darken Rahl, kitabı ele geçirmek için onun peşinde olmalıydı. Zedd’in konuşmaya başladığını fark etmedi bile.

“Rahl alışılmadık bir şey yaptı. Üçünü de ele geçirmeden kutuları kullanmaya başladı.”

Richard dikkat kesildi. “Ya çok aptal ya da kendine çok güveniyor.”

“Kendine çok güveniyor,” dedi büyücü. “Orta Diyar’ı terk etmemin iki nedeni vardı. Birincisi, konseyin, Doğruluk İzci’sini atama görevini kendi üzerine almasıydı. İkincisi, Orden Kutuları’nı kötüye kullanmalarıydı. İnsanlar, kutuların gücünün yalnızca bir efsane olduğuna inanıyordu. Onlara bunun efsane değil de gerçeğin ta kendisi olduğunu söylediğim için bana yaşlı bir budala gözüyle baktılar. Uyarılarımı dikkate almadılar.”

Yumruğunu öyle bir hiddetle masaya indirdi ki Kahlan sıçradı. “Bana güldüler!” Öfkeden kıpkırmızı kesilen yüzü, bembeyaz saçlarıyla daha da kırmızı görünüyordu. “Kutuların ayrı ayrı yerlerde tutulmasını ve bir daha asla bulunamayacak şekilde büyüyle saklanmasını istedim. Konsey söylediklerimi dinleyeceği yerde, kutuları süs eşyasıymış gibi önemli kişilere vermek istedi. Kutuları iyilik ya da vaatlere karşılık ödeme olarak kullandılar. Böylece kutular yanlış insanların eline geçti. Aradan geçen yıllar içinde kutulara ne olduğunu bilmiyorum. Rahl’ın elinde en az bir kutu var ama üçüne birden sahip değil. Henüz değil.” Zedd’in gözleri heyecanla parladı. “Anlıyor musun Richard? Darken Rahl’ın karşısına çıkmamıza gerek yok, o bulmadan önce kutulardan birini bulmamız yeter.”

“Bulduğumuz kutuyu korumamız da gerekir ki bu, bulmaktan daha zor olabilir,” dedi Richard sözlerinin iyice anlaşılması için bir süre bekleyerek. Birden aklına bir fikir geldi. “Zedd, sence kutulardan biri Batı Diyar’da olabilir mi?”

“Pek sanmıyorum.”

“Neden?”

Zedd duraksadı. “Richard, bir büyücü olduğumu sana hiç söylemedim ama sen de bana hiç sormadın. Bu yüzden aslında

sana yalan söylemiş sayılmam. Ama sana bir kez yalan söyledim. Buraya sınır kurulmadan önce geldiğimi söylemiştim. Doğrusunu söylemek gerekirse, buraya sınır kurulmadan önce gelmedim çünkü gelmemin olanağı yoktu. Büyüden arınmış bir Batı Dünya kurmak için sınır kurulmadan önce burada hiç büyü olmaması gerekiyordu. Sınır kurulduktan sonra büyü gelebilirdi ama sınır kurulmadan önce burada hiç büyü olmaması zorunluydu. Büyüye sahip olduğum için buradaki varlığım sınırın kurulmasını engellerdi. Bu yüzden sınır kurulana kadar Orta Diyar'da kaldım. Ancak sınır kurulduktan sonra Batı Diyar'a geçebildim.”

“Herkesin kendine ait sırları vardır. Sır sakladın diye sana küsecek değilim. Ama sözü nereye getirmeye çalışıyorsun?”

“Demek istediğim, kutuların hiçbirinin burada olmadığını biliyoruz çünkü aksi takdirde büyüleri sınırın kurulmasını engellerdi. Yani sınır kurulmadan önce bütün kutular büyü yüzünden Orta Diyar'daydı ve ben yanımda hiç kutu getirmediğime göre hâlâ Orta Diyar'da olmalılar.”

Umut kıvılcımının söndüğünü hisseden Richard, bir süre Zedd'in bu sözlerini düşündü. Sonra asıl konuya geldi.

“Zedd, hâlâ Doğruluk İzcisi'nin ne olduğunu bana söylemedin. Ya da benim bu olaydaki rolümü.”

Zedd ellerini kavuşturdu. “Doğruluk İzcisi, yalnızca kendine hesap veren kişidir. Kendi kendinin yasaıdır. Doğruluk Kılıcı'nı istediği gibi kullanabilir ve kendi gücünün sınırları içinde herhangi bir sorunun cevabını istediği kişiden alabilir.” Zedd, Richard'ın itirazlarına ve sorularına engel olmak için elini kaldırdı. “Sözlerimin belirsiz olduğunu biliyorum. Kılıcın gücünü açıklamak o kadar kolay değildir. Az önce de söylediğim gibi, gücün niteliğini onu kullanan kişi belirler. Bu yüzden doğru kişiyi, yani

gücü bilgece kullanmasını bilecek kişiyi bulmak çok önemlidir. Anlıyorsun ya Richard, Doğruluk İzcisi, adının gerektirdiğini yapar, yani arar. Soruların cevaplarını arar. Kendi seçimi olan soruların cevaplarını. Doğru kişiye yalnızca kendine değil, aynı zamanda başkalarına da yardımcı olacak cevaplar arayacaktır. Doğruluk İzcisi'nin amacı istediği yere gitmek, istediği soruyu sormak, istediği bilgiyi öğrenmek, bilmek istediklerine cevap bulmak ve bazen de cevapların gerektirdiğini yapmaktır.”

Richard doğrularak sesini yükseltti. “Doğruluk İzcisi'nin aynı zamanda katil olduğunu mu söylüyorsun?”

“Sana yalan söylemeyeceğim Richard. Şartlar gereği, Doğruluk İzcisi'nin katil olduğu zamanlar da olmuştur.”

Richard'ın yüzü kıpkırmızı kesildi. “Asla bir katil olmayacağım.”

Zedd omzunu silkti. “Dediğim gibi, Doğruluk İzcisi ne olmak istiyorsa odur. Doğruluk İzcisi, adaletin sembolüdür. Daha fazla bir şey söyleyemem çünkü ben hiç İzci olmadım. Ne düşündüklerini bilmesem de doğru kişiyi gözünden tanırım.”

Zedd, Richard'ı izlerken cüppesinin kollarını tekrar sıvadı. “Ama Doğruluk İzcisi'ni ben seçmem Richard. Gerçek bir Doğruluk İzcisi kendi kendini seçer ve ben de onu Doğruluk İzcisi ilan ederim. Sen yıllardır bir Doğruluk İzcisi'ydin ama bundan haberin yoktu. Seni sürekli izledim ve sana ne yaptığını söyleyeyim: Sen hep doğruyu arıyorsun. Yukarı Ven'de ne yaptığını sanıyorsun? Sarmaşık ve babanın cinayeti hakkında cevaplar arıyordun. Bu görevi daha tecrübeli kişilere bırakabilirdin ve görünüşe bakılırsa bırakmış olman gerekirdi ama bu senin doğana, daha doğrusu bir Doğruluk İzcisi'nin doğasına aykırı olurdu. Doğruluk İzcisi işini başkalarına bırakmaz çünkü cevapları kendisi bulmak ister. Kahlan, o henüz doğmadan önce

ortadan kaybolan bir büyücüyü aradığını söylediğinde, onun kim olduğunu bilmek zorundaydın ve onu buldun.”

“Ama bunun nedeni yalnızca...”

Zedd, Richard’ın sözünü kesti. “Önemli değil. Bu konu dışı. Önemli olan beni bulmuş olman. Bulduğum kökle senin hayatını kurtardım. Kökü bulmamın kolay olmasının bir önemi var mıydı? Hayır. Kökü bulmam zor olsaydı şimdi olduğundan daha mı canlı olacaktın? Hayır. Kökü buldum ve seni iyileştirdim. Önemli olan tek şey bu. Doğruluk İzcisi için de aynısı geçerlidir. Önemli olan, cevabı nasıl bulduğu değil, bulmasıdır. Söylediğim gibi, hiç kural yok. Şu anda bulman gereken cevaplar var. Nasıl bulacağını bilmiyorum ve umursamıyorum, benim için önemli olan tek şey bulabilmen. ‘Ah, bu çok basit,’ dersen, hepimiz için çok daha iyi olur çünkü fazla zamanımız yok.”

Richard savunmaya geçti. “Ne cevapları?”

Zedd gözleri parıldayarak gülümsedi. “Bir planım var ama öncelikle bizi sınırın karşısına geçirmenin bir yolunu bulmalısın.”

“Ne?” Richard parmaklarını sabırsızlıkla saçlarının arasından geçirirken alçak sesle homurdandı. Tekrar Zedd’e baktı. “Sen bir büyücüsün. Sınırın kurulmasında en başta senin parmağın vardı. Az önce kılıcı geri almak için sınırı geçtiğini söyledin. Büyücüler tarafından gönderilen Kahlan da sınırı geçti. Ben sınır hakkında hiçbir şey bilmiyorum! Bir cevap bulmamı istiyorsan işte sana cevabım: Zedd, sen bir büyücüsün, bizi sınırdan sen geçir!”

Zedd başını salladı. “Hayır. Sınırın karşı tarafına geçmeliyiz dedim. İçinden nasıl geçeceğimizi biliyorum ama bunu yapamayız. Rahl bunu yapmamızı bekliyor. İçinden geçecek olursak bizi öldürür, tabii şansımız varsa. Bu yüzden sınırın içinden geçmeden karşı tarafa geçmeliyiz. Arada büyük bir fark var.”

“Zedd, kusura bakma ama bu olanaksız. Karşı tarafa nasıl geçileceğini bilmiyorum. Böyle bir şeyin yapılabileceğini hiç sanmam. Sınır, yeraltı dünyasıdır. Sınırı geçemezsek, burada kaldık demektir. Sınır tam da yapmamı istediğin şeyi engellemek için kurulmadı mı?” Richard kendini çaresiz hissediyordu. Ona güveniyorlardı ama verecek hiç cevabı yoktu.

Zedd yumuşak bir sesle konuştu. “Richard, kendini eleştirmekte çok aceleci davranıyorsun. Zor sorunları nasıl çözmen gerektiğini sorduğum zaman bana verdiğin karşılık nedir?” dedi.

Richard, Zedd’in neden söz ettiğini biliyordu ama cevaplamak için hiç de istekli değildi çünkü cevap verirse boğazına kadar bu işe batacağının farkındaydı. Zedd kaşlarını çatarak beklemeye koyuldu. Richard masaya bakarak tahtayla oynadı.

“Çözümü düşün, sorunu değil. Şu anda tam tersini yapıyorsun. Bütün dikkatinle yalnızca sorunun çözülmesinin olanaksızlığını düşünüyorsun. Çözümü düşünmüyorsun.”

Richard, Zedd’in haklı olduğunu biliyordu ama her şey bu kadar basit değildi. “Zedd, bir Doğruluk İzcisi’nin niteliklerine sahip olduğumu sanmıyorum. Orta Diyar hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“Tarih bilgisi sırtına yük olmadığı zaman karar vermen daha da kolay olabilir,” dedi büyücü esrarengiz bir biçimde.

Richard derin bir nefes verdi. “Orta Diyar’ı bilmiyorum. Orada kaybolurum.”

Kahlan elini Richard’ın koluna koydu. “Hayır, kaybolmazsın. Orta Diyar’ı hemen herkesten daha iyi bilirim. Neresinin güvenli olup olmadığını iyi bilirim. Rehberin olacağım. Kaybolmayacaksın. Sana bu kadarını söz verebilirim.”

Richard bakışlarını Kahlan’ın yeşil gözlerinden kaçırarak masaya baktı. Kahlan’ı hayal kırıklığına uğrattığını düşünmek

canını sıkıyordu ama onun ve Zedd'in inancı yersizdi. Orta Diyar ve büyü hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Darken Rahl'ı nasıl durduracağını ya da kutuları nasıl bulabileceğini de bilmiyordu. Bunları nasıl yapacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu! Üstüne üstlük, ilk iş olarak da onları sınırın karşısına geçirmek zorundaydı!

“Richard, sana böyle bir sorumluluk yüklenmesinin hiç de doğru olmadığını düşündüğünü biliyorum ama seni seçen ben değilim. Doğruluk İzcisi olduğunu kanıtlayan sensin. Ben yalnızca bu gerçeği fark ettim. Kendimi bildim bileli büyücüyüm. Büyücü olmanın neler gerektirdiğini bilmiyorsun ama bir kişiyi fark edecek kadar yetenekli olduğumu söylediğimde bana güvenmelisin.” Zedd, masanın ve kılıcın üzerinden uzanarak Richard'ın elini tuttu. Gözlerinden sıkıntı okunuyordu. “Darken Rahl senin peşinde. Aklıma gelen tek neden, Orden Büyüsü'nün kazandırdığı sezgi yeteneği sayesinde senin Doğruluk İzcisi olacağını öğrenmiş ve tehdidi ortadan kaldırmak için peşine düşmüş olabileceği.”

Richard şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Belki de Zedd haklıydı. Belki Darken Rahl bu yüzden onun peşindeydi. Belki de değil. Zedd'in kitaptan haberi yoktu. Bütün bu düşüncelerle zihninin dolduğunu hissederek daha fazla oturamayacağına karar verdi. Ayağa kalktı ve düşünceli bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu. Kahlan da dirseğini masaya dayadı. Zedd'le ikisi, bir aşağı bir yukarı dolanan Richard'ı sessizce izliyordu.

Gece perisi, Richard'a cevabı bulması gerektiğini, yoksa öleceğini söylemişti. Doğruluk İzcisi olması gerektiğini söylememişti. Cevapları her zamanki gibi kendi yöntemleriyle bulabilirdi. Zor olmadığı halde, büyücünün kim olduğunu öğrenmek için kılıca gerek duymamıştı.

Ama kılıcı almanın ne gibi bir sakıncası olabilirdi? Kılıcın yardımını almak yanlış mıydı? Herhangi bir yardımı geri çevirmek aptalca olmaz mıydı? Kılıç, sahibinin istediği biçimde kullanılabilirdiğine göre kendi istediği gibi kullanamaz mıydı? Katil olmak istemiyordu. Kılıcı onlara yardım etmek için kullanacaktı, hepsi bu. İhtiyacı olan ya da istediği tek şey buydu, daha fazlasına gerek yoktu.

Ama Richard kılıcı neden istemediğini biliyordu. Kılıcı çektiği zaman hissettikleri hoşuna gitmemişti. Kendini iyi hissetmiş ve bu, onu rahatsız etmişti. Kılıç, öfkesini öyle bir harekete geçirmişti ki kendinden korkmuş ve daha önce hiç hissetmediği duygular hissetmişti. Öfkenin doğru bir şey olduğunu düşünmek ya da öfkesine vurduğu dizginleri elinden kaçırmak istemiyordu. Öfke yanlıştı. Babası bunu öğretmişti. Öfke annesini öldürmüştü. Öfkesini, açmak istemediği bir kapının ardında kilitli tutuyordu. Hayır, bu işi kılıç olmadan, kendi bildiği gibi halledecekti. Kılıca ve kılıç için endişelenmeye ihtiyacı yoktu.

Richard, Zedd'e döndü. Güneş ışığı, yaşlı adamın yüzündeki kırışıklıklara derin gölgeler düşürüyordu. Yüzünün o tanıdık çizgileri ve çıkıntıları daha farklı görünüyordu artık. Sert ve kararlıydı, tam bir büyücü gibi bakıyordu. Göz göze geldiler. Richard kararını vermişti. Dostuna hayır diyecekti. Onların yanında kalıp yardım edecekti. Kendi hayatı da buna bağlıydı. Ama Doğruluk İzcisi olmayacaktı. Tam kararını açıklayacakken Zedd konuşmaya başladı.

“Kahlan, Richard’a Darken Rahl’ın insanları nasıl sorguya çektiğini anlatsana.” Sesi çok yumuşak ve sakindi. Başını Kahlan’a çevirmeden Richard’ın gözlerine bakmaya devam etti.

Kahlan zor duyulur bir sesle, “Zedd, lütfen,” dedi.

“Ona anlat.” Bu kez daha sert ve itiraz kabul etmez bir tonla konuşmuştu. “Kemerinde taşıdığı hançerle ne yaptığını anlat ona.”

Richard bakışlarını Zedd’in gözlerinden ayırıp Kahlan’ın solgun yüzüne çevirdi. Sonra Kahlan yeşil ve üzgün gözleriyle Richard’a baktı ve ona yanına gelmesini işaret etti. Richard bir an temkinli bir biçimde ayakta dikildi, sonra gidip Kahlan’ın elini tuttu. Kahlan, Richard’ı oturması için kendine doğru çekti. Richard ata biner gibi banka oturdu ve korkuyla Kahlan’ın söyleceklerini bekledi.

Kahlan saçını kulağının arkasına atıp Richard’a baktı ve iki eliyle tuttuğu sağ elini parmaklarıyla okşadı. Richard’ın avucuna dokunan parmakları yumuşak, ince ve sıcacıktı. Elleri, Richard’ın ellerinin yanında küçücük kalıyordu. Yavaşça ve başını kaldırmadan konuşmaya başladı.

“Darken Rahl eski bir büyü olan insan falcılığı yapar. İnsanların bağırsaklarını inceleyerek sorularına cevap arar.”

Richard öfkесinin tutuştuğunu hissetti.

“Bu büyü’nün sınırlı bir kullanımı vardır. Tek bir soruya en çok ‘evet’ ya da ‘hayır’ cevabı alır ve bazen de bir isim öğrenir. Yine de bu büyü’yü kullanmayı sever. Üzgünüm Richard. Lütfen sana bunları anlattığım için beni affet.”

Babasının şefkati, kahkahası, sevgisi, arkadaşlığı, gizli kitapla birlikte geçirdikleri zamanlar ve acı veren daha binlerce hatıra, bir öfke seli olup zihnine aktı. Görüntüler ve sesler, Richard’ın zihninde karanlık gölgelere ve boş yankılara dönüşerek kayboldu. Babasının evi, yerdeki kan lekeleri, oradaki insanların bembeyaz yüzleri, babasının yaşadığı acının ve dehşetin görüntüleri ve Chase’in anlattıkları zihninde birer birer canlandı. Zihninde canlananlara engel olmak istemedi, aksine büyük bir açıklıkla onların devam etmesini diledi. Cinayetin bütün ayrıntılarını

gözünün önüne getirerek içini burkan işkenceyi hissetti. Zihninin derinliklerinde umarsızca uyanan acı inleyerek yükseldi. Gözünün önünde, ellerinden akan kanlarla babasının başında durmuş, parlak çeliği kırmızıya boyanmış hançerini tutan Darken Rahl'ın karanlık silueti canlandı. Bu görüntüye tutundu, iyice inceleyerek aklına kazıdı, bütün parçalar yerine oturmıştu. Aradığı cevaplara kavuşmuştu. Nasıl olduğunu öğrenmişti. Babasının nasıl öldüğünü biliyordu. Şimdiye kadar yalnızca cevapları aramıştı. Bütün hayatı boyunca bu basit arayışın ötesine geçememişti.

Bir öfke anında her şey değişmişti.

Öfkesini tutan kapı, kızgınlığını hapsettiği mantık duvarı, sıcak bir tutkuyla eridi gitti. Mantık, yakıcı bir öfkenin altında yok oldu. Akıl, zorunluluğun baskısıyla bulandı.

Richard, Doğruluk Kılıcı'na uzanarak eklem yerleri bembeyaz kesilene kadar kınını sıktı. Çenesindeki kaslar gerildi. Nefes alış verişleri hızlandı. Çevresindeki her şey kayboldu. Kılıçtan, Doğruluk İzcisi'nin çağırdığı öfkenin ateşi yükseldi.

Babasına olanların acısı Richard'ın yüreğine çöktü. Öğrendikleriyle birlikte, aklına gelmesine bile izin vermediği düşünceler, Richard'ın tek arzusu haline dönüştü. Dikkat ve davranışlarının sonuçları intikam tutkusu karşısında tutunamadı.

O an tek isteği, tek arzusu ve tek ihtiyacı, Darken Rahl'i öldürmektir, başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Bir eli kılıca uzandı ve kabzasını kavradı. Zedd'in eli onu sımsıkı yakaladı. Doğruluk İzcisi öfkeden kudurmuş bir halde, kendisine kimin engel olduğunu görmek için başını kaldırdı.

"Richard." Zedd'in sesi oldukça yumuşaktı. "Sakin ol."

Kasları büyük bir güçle gerilen Doğruluk İzcisi, yaşlı adamın sakın gözlerine dik dik baktı. Zihninin derinliklerindeki bir ses onu sürekli uyarıp kendini dizginlemesini söylüyordu. Uyarıyı

dinlemedi. Masanın üzerinden büyücüye doğru eğildi. Dişlerini gıcırdatarak konuştu.

“Doğruluk İzcisi olmayı kabul ediyorum.”

“Richard,” dedi Zedd sakın bir sesle, “her şey yolunda. Rahatla. Otur.”

Richard kendine gelmişti ama yalnızca öldürme isteğini dizginlemişti, öfkesini değil. Öfkesini tutan kapı da duvar da yok olmuştu. Çevresindeki dünya geri dönmüştü ama artık ona farklı gözlerle bakıyordu. Hep sahip olduğu ama kullanmaktan korktuğu gözlerle, bir Doğruluk İzcisi’nin gözleriyle bakıyordu.

Richard ayakta durduğunu fark etti. Ayağa kalktığını hatırlamıyordu. Kahlan’ın yanına oturup ellerini kılıçtan çekti. İçinde bir şey, öfkesini kontrol altına almayı başarmıştı. Ama eskisi gibi olmamıştı. Öfkesini uzaklaştırmış ya da bir kapının ardına kilitlemiş değildi. Öfkesini korkusuzca geri çekmiş, gerektiğinde kullanmak üzere içine gömmüştü.

Eski benliğinin bir parçası, zihnine tekrar hâkim oldu. Sakinleşti, solukları düzeldi ve yine mantıklı düşünmeye başladı. Hayatında ilk kez kendi öfkesinden korkmuyor, utanmıyor ve kendini özgür hissediyordu. Richard, kaslarının gevşediğini hissedip rahatladı.

Zedd’in sakın ve ifadesiz yüzüne baktı. Yaşlı adam onu inceledi bembeyaz saçlarla çevrelenmiş keskin hatlı yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Dudaklarının köşesinde hafif bir gülümsemeyle onu süzüyordu.

“Tebrikler,” dedi büyücü. “Doğruluk İzcisi olmak için gereken sınavı da başarıyla geçtin.”

Richard şaşkınlıkla geri çekildi. “Ne demek istiyorsun? Beni zaten Doğruluk İzcisi atamadın mı?”

Zedd yavaşça başını salladı. “Sana daha önce de söyledim. Dinlemiyor muydun? Doğruluk İzcisi kendi kendini atar. İzci olmadan önce sınavdan geçmen gerekiyordu. Bütün zihnini kullanabileceğini bana kanıtlamalıydın. Richard, yıllardır bir parçanı hep kilitli tuttun. Öfkeni. Öfkeni serbest bırakıp gerektiğinde öfkenin gücüne başvurabileceğini bilmeliydim. Seni öfkeli gördüm ama öfkeni kendine bile itiraf edemedin. Öfkesini kullanamayan Doğruluk İzcisi güçsüzdür. Öfkenin gücü, en umutsuz anda insanı zafere götürür. Öfken olmasaydı, kılıcı geri çevirirdin ve ben de buna izin verirdim çünkü Doğruluk İzcisi olmak için gereken özelliklere sahip olmadığın anlaşılabaktı. Ama bunun artık önemi yok. Artık korkularının esiri olmayacağını gösterdin. Yine de dikkatli ol. Öfkeni kullanabilmen kadar, onu dizginlemen de çok önemlidir. Bu yetenek sende hep vardı. Bu yeteneğinin kaybolmasına sakın izin verme. Hangi yolu seçeceğini bilecek kadar bilge olmalısın. Bazen öfkeni açığa çıkarmak, onu içinde tutmaktan daha zarar verici olabilir.”

Richard ciddiyetle başını salladı. Öfkeliyken kılıcı eline aldığı anda neler hissettiğini, onun gücünü kendini içinden ve kılıçtan gelen temel içgüdüye bırakmanın verdiği özgürlük duygusunu düşündü.

“Kılıç büyü,” dedi temkinli bir sesle. “Hissettim.”

“Haklısın. Ama büyü yalnızca bir araçtır. Bıçağı keskinleştirmek için bileği taşıyı kullanarak tasarlanan amaç için daha iyi çalışmasını sağlarsın. Büyüde de aynısı geçerlidir. Hepsi yalnızca amacın bilenmesidir.” Zedd’in gözleri açık ve keskindi. “Bazı insanlar bir bıçakla öldürülmekten çok, büyüyle öldürülmekten korkarlar. Sanki bir yumruk ya da bıçak darbesiyle öldürülmek görünmez bir güç tarafından öldürülmekten daha iyiymiş gibi. Ama sözlerimi iyi dinle. Ölü, ölüdür. Büyü korkusu, güçlü bir silah olabilir. Bunu aklından hiç çıkarma.”

Richard başını salladı. Öğleden sonra güneşi yüzünü ısıtırken göz ucuyla yılan biçimindeki bulutu görebiliyordu. Rahl da bulutları izliyor olmalıydı. Blunt Uçurumu'nda, suikast timindeki adamlardan birinin saldırmadan önce bileğini keserek kanını akıtması gözünün önüne geldi. Adamın gözlerindeki bakışı hatırladı. Artık o bakışın ne anlama geldiğini çok iyi biliyor ve dövüşmek için büyük bir açlık duyuyordu.

Altın sarısı ve kırmızıya çalan yapraklar sonbaharın hafif esintisiyle kıpırdadı. Kış geliyordu, kışın ilk günü yakındı. Richard, onları sınırdan nasıl geçireceğini düşündü. Orden'in Kutuları'ndan birini ele geçirmek zorundaydılar ve onu bulduklarında Rahl'ı da bulmuş olacaktı.

“Zedd, artık oyun yok. Doğruluk İzcisi olduğuma göre daha fazla sınava gerek yok. Doğru, değil mi?”

“Kızarmış kurbağalar kadar doğru.”

“Öyleyse zamanımızı harcamayalım. Eminim Rahl hiç zaman kaybetmiyordur.” Kahlan'a döndü. “Orta Diyar'a vardığımızda rehberim olma sözünü tutacağına inanıyorum.”

Kahlan, Richard'ın sabırsızlığını görerek gülümsedi. Richard, Zedd'e döndü.

“Bana büyüünün nasıl kullanıldığını göster büyücü.”

ONUNCU BÖLÜM

Zedd'in yüzünde yaramaz gülümsemesi belirdi. Omuz kayışını Richard'a verdi. Eski ve esnek kayış ince işlenmiş deridendi. Kayışın altın ve gümüşten tokası, kına uyuyordu. Kayışı son kullanan kişi Richard'dan daha ufak tefek olmalıydı çünkü boyu çok kısa tutulmuştu. Zedd uzunluğunu ayarlarken Richard kayışı sağ omzuna geçirip Doğruluk Kılıcı'nı yerine taktı.

Zedd, onları otların kıyısına, ağaçların uzun gölgelerinin arasına götürdü. Burada biri Richard'ın bileği kadar kalın, diğeri de Kahlan'ın bileği kadar ince iki akçaagacı vardı.

Yaşlı adam Richard'a dönerek "Kılıcı çek," dedi. Kılıcın ortaya çıkmasıyla durgun havaya metalik bir çınlama yayıldı. Zedd, Richard'a yaklaştı. "Şimdi sana kılıçla ilgili en önemli bilgiyi öğreteceğim ama bunu yapabilmem için kısa süreliğine Doğruluk izcisi görevinden ayrılman ve Kahlan'ı Doğruluk İzcisi yapmam gerekiyor."

Kahlan, Zedd'e şüpheli bir bakış attı. "Ben Doğruluk İzcisi olmak istemiyorum."

“Tek amacım ufak bir gösteri yapmak, küçüğüm.” Richard’a, kılıcı Kahlan’a vermesini işaret etti. Kahlan biraz tereddüt ettikten sonra kılıcı aldı. Onun için çok ağır olduğundan ucunu otlara değene kadar indirdi. Zedd gösterişli bir hareketle ellerini Kahlan’ın başı üzerinde salladı. “Kahlan Amnell, seni Doğruluk İzcisi ilan ediyorum.” Kahlan, Zedd’e hâlâ kuşkuyla bakıyordu. Zedd, parmağını Kahlan’ın çenesine koyarak genç kadının başını kaldırdı. Gözleri ciddiydi. Yüzünü Kahlan’ın yüzüne yaklaştırmak alçak sesle konuştu.

“Bu kılıçla Orta Diyar’ı terk ettiğimde Darken Rahl büyüsünü kullanıp bu iki ağaçtan büyük olanını buraya dikti ve yerimi işaretledi. Böylece istediği zaman gelip beni bulabilir ve öldürebilirdi. Dennee’yi öldüren Darken Rahl’dan söz ediyorum.” Kahlan’ın gözlerinde karanlık bir ifade belirdi. “Seni de kız kardeşini öldürdüğü gibi öldürmek isteyen Darken Rahl’dan söz ediyorum.” Kahlan’ın gözleri nefretle parladı. Dişlerini kenetledi, çenesindeki kaslar gerildi. Doğruluk Kılıcı yükseldi. Zedd, Kahlan’ın arkasına geçti. “Bu ağaç, Darken Rahl’ın ağacı. Onu durdurmalsın.”

Kılıç, öyle bir hızla ve güçle parladı ki Richard gözlerine inanamadı. Havada bir kavis çizerek korkunç bir çatırtıyla kalın ağacı ikiye böldü. Dal ve yaprak parçaları her yere dağıldı. Ağaç bir an sallandı, ardından büyük bir gümbürtüyle yanında yatan kütüğün üzerine devrildi. Richard, bir akça ağacı devirmek için keskin bir baltayla en az on darbe indirmek gerektiğini biliyordu.

Zedd kılıcı elinden alırken Kahlan diz üstü yere çöktü. Hafifçe inleyerek elleriyle yüzünü kapadı. Richard hemen yanma çöküp onu yatıştırmak istedi. “Kahlan, sorun nedir?”

“İyiyim.” Richard, onun ayağa kalkmasına yardım ederken, kız bir elini Richar’ın omzuna koydu ve solgun bir yüzle ha-

fifçe gülümsemeye çalıştı. “Ama Doğruluk İzcisi görevimden ayrılıyorum.”

Richard büyücüye döndü. “Zedd, bütün bu saçmalıkların anlamı nedir? O ağacı oraya Darken Rahl dikmedi. Senin o iki ağacı sulayıp özenle büyüttüğünü gözlerimle gördüm. Boğazıma bir bıçak dayasan bile o ağaçları oraya karının ve kızının hatırası için diktiğini biliyorum.”

Zedd gülümsemekle yetindi. “Aferin Richard. İşte kılıcın. Tekrar Doğruluk İzcisi oldun. Şimdi evlat, küçük ağacı kes de her şeyi açıklayayım.”

Sinirlenen Richard öfkenin bütün bedenine yayıldığını hissederek kılıcı iki eliyle kavradı. Ayakta kalan ağaca güçlü bir darbe indirdi. Kılıcın ucu, ısıklık çalarak süzüldü ve tam ağaca değecekken havada asılı kaldı. Sanki hava, kılıcın daha fazla ilerlemesine izin vermeyecek kadar yoğunlaşmıştı.

Richard şaşkınlıkla geri çekildi. Kılıca şöyle bir baktıktan sonra bir daha denedi. Sonuç aynıydı. Ağaç dokunulmazdı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş sırtıtan Zedd’e baktı.

Richard kılıcı kınına soktu. “Pekâlâ, neler olduğunu anlat bakalım.”

Zedd masum bir ifadeyle kaşlarını çatı. “Kahlan’ın daha büyük olan ağacı nasıl kestiğini gördün mü?” Richard homurdanırken Zedd gülümsedi. “Ağaç demirden de olsa sonuç aynı olacaktı. Ama sen ondan daha güçlü olduğun halde, şu küçük ağacı bile deviremedin.”

“Evet Zedd, fark ettim.”

Zedd alaycı bir şaşkınlıkla kaşlarını çatı. “Peki sence bunun nedeni nedir?”

Richard'ın öfkesi uçup gitti. Zedd, ders vermek istediği zaman karşısındaki insanın cevapları kendi kendine bulmasını sağlardı. “Bütün bunların amaçla ilgili olduğunu düşünüyorum. Kahlan ağacın kötü olduğunu düşündü ama ben düşünmedim.”

Zedd zayıf bir parmağını kaldırarak, “Çok güzel, evlat!” diye bağırdı.

Kahlan ellerini birbirine kenetleyerek, “Zedd, anlamadığım bir şey var. Ağacı yok ettim ama ağaç kötü değildi. Ağaç masumdu,” dedi.

“Küçüğüm, gösterimin amacı da buydu. Gerçek önemli değildir. Önemli olan algıdır. Karşıdakinin düşman olduğunu düşünüyorsan, bu düşüncen ister yanlış ister doğru olsun, onu yok edebilirsin. Büyü, yalnızca senin algıladığını yorumlar. Masum olduğunu düşündüğün birine zarar vermene izin vermez ama düşmanın bildiğin herkesi belirli sınırlar içinde yok eder. Kılıcın hareketini düşüncelerinin doğruluğu değil, inancın belirler.”

Richard'ın kafası karışmıştı. “Böylece hataya hiç yer kalmıyor. Ya emin değilsen?”

Zedd kaşlarını çatı. “Emin olsan iyi olur evlat, yoksa başın belaya girer. Büyü, aklından geçirip de farkında bile olmadığını düşünceleri okuyabilir. Her şey olabilir. Bir arkadaşını öldürebilir ya da bir düşmanı öldürmekte başarısız olabilirsin,” dedi.

Richard parmaklarını kılıcın kabzasına vurarak düşünmeye koyuldu. Alçalan güneşin batıdaki ağaçların arasında parlayan ışığını izledi. Yılan biçimindeki bulutun bir yüzü kırmızılaşırdı, diğer yüzü koyu mora dönmüştü. Bunun önemi yok, diye düşündü. Kimin peşinde olduğunu biliyordu ve onun düşmanı olduğu konusunda en ufak bir kuşkusu bile yoktu. En ufak bir kuşkusu bile.

“Bir şey daha var. Çok önemli bir şey,” dedi büyücü. “Kılıcı bir düşmana karşı kullanırken ödemem gereken bir bedel vardır. Doğru değil mi küçüğüm?” Zedd, Kahlan’a baktı. Kahlan başını sallayarak bakışlarını indirdi. “Düşman ne kadar güçlü olursa, ödediğin bedel o kadar büyük olur. Az önce sana yaptırmak zorunda kaldığım şey için üzgünüm Kahlan ama bu Richard’ın öğrenmesi gereken en önemli ders.” Kahlan, Zedd’e yavaşça gülümseyerek az önceki hareketinin gerekli olduğunu anladığını belirtti. Zedd tekrar Richard’a döndü.

“Hepimizin bildiği gibi öldürmek bazen son çaredir ve yapılacak en doğru harekettir. Ama birini öldürmenin korkunç bir duygu olduğunu söylemem gereksiz herhalde. Hep bu duyguyla yaşarsın ve bu suçu bir kez işledin mi geri dönüşü yoktur. Kendi içinde bir bedel ödersin.”

Richard başını salladı. Blunt Uçurumu’nda öldürdüğü adam hâlâ aklından çıkmıyordu. Yaptığına pişman değildi, o sırada ne düşünecek zamanı ne de başka bir çaresi vardı ama uçuruma düşen adamın yüzü hâlâ gözünün önünden gitmiyordu.

Zedd’in bakışları ciddileşti. “Doğruluk Kılıcı’yla birini öldürdüğünde büyü yüzünden her şey daha farklı olur. Kılıcın büyüleri emirlerine uymuştur ama bunun bir bedeli vardır. Bütün kalbiyle iyi ya da kötü insan yoktur. En iyimiz bile aklından kötü düşünceler geçirip kötülük yapabilirken, en kötümüz bile bir parça olsun erdem taşır. Kendini düşünerek korkunç şeyler yapan biri düşman değildir. Her zaman için kendini haklı çıkaracak bir nedeni vardır. Kedim fare yer. Bu onu kötü mü yapar? Pek sanmıyorum, kedimin de öyle düşünmediğini sanıyorum ama farenin farklı bir düşüncesi olduğuna bahse girerim. Her katil, kurbanının öldürülmeyi hak ettiğini düşünür.

Buna inanmak istemediğini biliyorum Richard ama sözlerime kulak vermelisin. Darken Rahl, yaptığı her şeyi haklı olduğunu düşünerek yapıyor. Tıpkı senin doğru olduğunu düşündüğün şeyleri yapman gibi. Bu açıdan birbirinize sandığından çok benziyorsunuz. Babanı öldürdüğü için ondan intikam almak istiyorsun ve o da babasını öldürdüğüm için benden intikam almak istiyor. Sana göre Darken Rahl kötü ama ona göre de sen kötüsün. Her şey onları nasıl algıladığına bağlı. Kazanan, haklı olduğunu düşünür. Kaybedense hep hakkının yendiğini düşünecektir. Orden Büyüsü'ndeki gibi: Güç yalnızca var olur, her şey kullanan kişiye bağlıdır.”

“Aynı şey mi? Sen aklını mı kaçırdın? Birbirimize benzediğimizi nasıl söyleyebilirsin? Darken Rahl güç için her şeyi yapar! Güce sahip olmak için bütün dünyayı yok edebilir! Ben güç istemiyorum. Ben yalnızca kendi halimde yaşamak istiyordum! O, babamı öldürdü! Bağırsaklarını deşti! Hepimizi öldürmeye çalışıyor! Birbirimize benzediğimizi nasıl söyleyebilirsin? Neredeyse onun tehlikeli olmadığını da söyleyeceksin!”

“Sana öğrettiklerime hiç dikkat etmedin mi? İkiniz de kendinizin haklı olduğunu düşündüğünüz için birbirinize benziyorsunuz dedim. Bu, Darken Rahl'ı senin tahmin edebileceğinden de tehlikeli kılıyor çünkü geri kalan bütün özellikleriniz farklı. Darken Rahl insanları yok etmek istiyor. İnsanların acı çektiğini görmeyi arzuluyor. Senin haklı olma anlayışının sınırları var ama onun hiçbir sınırı yok. Darken Rahl kendisine karşı çıkan herkese işkenceyle boyun eğdirmeye kararlı ve boyun eğmeyen herkesi düşman olarak görüyor. Hâlâ nefes alıp veren babanın bağırsaklarını elleriyle çıkarırken vicdanı rahattı. Yaptığı işten zevk alıyordu çünkü haklı olma anlayışı çarpıktı ve ona bu izni o veriyordu. İşte bu yüzden Darken Rahl senden çok farklı. Bu nedenle çok tehlikeli.” Kahlan'ı işaret etti. “Dikkat etmedin mi?

Kahlan'ın kılıçla neler yapabildiğini gördün, değil mi? Peki, senin yapamadığını o nasıl yapabildi dersin? Hımm?”

“Algı,” dedi Richard oldukça alçak bir sesle. “Ağacı devirebildi çünkü haklı olduğunu düşünüyordu.”

Zedd bir parmağını kaldırdı. “İşte bu! Algı, tehdidi daha da tehlikeli kılar. Tıpkı... kılıç... gibi,” derken, parmağıyla her sözcükte Richard'ın göğsünü dürttü.

Richard başparmağını omuz kayışına geçirip derin bir nefes verdi. Kendini bir bataklığa saplanmış gibi hissediyordu ama Zedd'le uzun zamandır birlikte yaşadığı için yaşlı adamın anlaşılması güç sözlerini dikkate almayı öğrenmişti. Yine de her şeyin daha basit olmasını isterdi. “Onu tehlikeli yapan şeyin yalnızca yaptıkları değil, aynı zamanda yaptıklarında kendini haklı görmesi olduğunu mu söylüyorsun?”

Zedd omzunu silkti. “Şöyle anlatayım. Kimden daha çok korkardın? Senden bir somun ekmek çalmak isteyen ama hatasının farkında olan yüz kiloluk bir adamdan mı korkarsın? Yoksa yanlışlıkla ama bütün kalbiyle bebeğini çaldığını düşünen elli kiloluk bir kadından mı?”

Richard kollarını göğsünde kavuşturdu. “Kadından korkardım çünkü asla pes etmez. Mantıklı bir açıklamaya kulak asacak halde değildir. Her şeyi yapabilir.”

Zedd'in gözlerinde acımasız bir ifade belirdi. “Darken Rahl için de aynı şey geçerli. Haklı olduğunu düşündüğü için o çok daha tehlikeli.”

Richard aynı acımasız bakışla karşılık verdi büyücüye. “Ben haklıyım.”

Zedd'in ifadesi yumuşadı. “Fareler de haklı olduklarını düşünüyor ama kedim onları yine de yiyor. Sana bir şeyler öğretmeye çalışıyorum Richard. Darken Rahl'ın eline düşmeni istemiyorum.”

Richard kollarını çözerek iç geçirdi. “Hoşuma gitmiyor ama seni anlıyorum. Dediğin gibi, hiçbir şey kolay değildir. Bütün bunlar ne kadar ilginç olursa olsun, korkuya yenik düşerek yapmam gereken ve doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapmaktan asla kaçmayacağım. Pekâlâ, Doğruluk Kılıcı’nı kullanmanın bedeli neymiş anlat bakalım.”

Zedd, parmağını Richard’ın göğsüne bastırdı. “Cezan, kendi içindeki kötülüğü ve eksiklikleri, yani kendimizde görmek istemediğimiz ya da var olduğunu itiraf etmekten kaçındığımız her şeyi görerek acı çekmek olacak. Öldürdüğün kişinin içindeki iyiliği görerek onu öldürdüğün için suçluluk duyacaksın.” Zedd üzüntüyle başını salladı. “Richard, inan ki bu yalnızca içinden değil, daha da önemlisi büyüden, hem de çok güçlü bir büyüden gelecek bir acı olacak. Bunu asla küçümseme. Bu acı gerçektir ve ruhunla birlikte bedenini de cezalandırır. Kahlan’ın ne yaşadığını gördün. Yok ettiği bir ağaç değil de bir insan olsaydı acı daha yoğun olurdu. İşte bu yüzden öfke çok önemlidir. Öfke, acıya karşı sahip olduğun tek zırhtır. Acıdan korunmanı sağlar. Düşman ne kadar güçlü olursa, acı o kadar yoğun olur. Ama öfke ne kadar büyük olursa, zırhın da bir o kadar güçlü olur. Öfke, yaptığın hareketlerin doğruluğunu düşünmemeni sağlar. Bazı durumlarda acıyı hissetmemeni sağlayacak kadar güçlüdür. İşte bu yüzden Kahlan’a onu derinden yaralayacak sözler söyleyip yüreğini öfkeyle doldurdum. Amacım, kılıcı kullandığı zaman onu korumaktı. Öfkeni kullanamayacak olsaydın, kılıcı kullanmana izin vermeyecektim. Büyüye karşı savunmasız olurdun ve seni paramparça ederdi.”

Bu sözler ve kılıcı kullandıktan sonra Kahlan’ın gözlerinde gördüğü bakış Richard’ı korkutmuştu ama kararından vazgeçmedi. Sınır dağlarına baktı. Güneşin son ışıkları altında soluk pembe görünüyorlardı. Dağların arkasında, doğudan karanlık bastırıyordu. Karanlık onlara doğru ilerliyordu. O karanlığa

gidebilmek için sınırı aşmanın bir yolunu bulmalıydı. Önemli olan, kılıcın ona yardım edecek olmasıydı. Tehlikede olan çok şey vardı. Hayatta her şeyin bir bedeli vardı, o da üzerine düşen bedeli ödeyecekti.

Yaşlı dostu ellerini Richard'ın omuzlarına koyarak ona sert bir ifadeyle baktı. Zedd'in yüz hatları, yaşlı adam bir uyarıda bulunacakmış gibi gerilmişti.

"Hoşuna hiç gitmeyecek bir şey söylemek zorundayım." Zedd, Richard'ın omzunu acı verecek kadar sıktı. "Doğruluk Kılıcı'nı Darken Rahl'a karşı kullanamazsın."

"Ne?"

Zedd, Richard'ı sarstı. "Darken Rahl çok güçlü. Kutuları aradığı bir yıl süresince Orden Büyüsü onu koruyacaktır. Kılıcı Rahl'a karşı kullanmaya kalkışacak olursan, daha ona dokunmadan ölürsün."

"Bu çılgınlık! Önce Doğruluk İzcisi olmamı ve kılıcı almamı istiyorsun, şimdi de kalkmış kılıcı kullanamayacağımı söylüyorsun!" Richard öfkeden kudurmuştu. Aldatıldığını hissediyordu.

"Kılıcı yalnızca Darken Rahl'a karşı kullanamazsın! Richard, büyüü ben yapmadım. Ben yalnızca büyüünün nasıl kullanıldığını biliyorum. Darken Rahl da bunu biliyor. Kılıcı kendisine karşı kullanmanı isteyecektir. Kılıcın seni öldüreceğini çok iyi biliyor. Öfkene hâkim olamayıp kılıcı ona karşı kullanacak olursan, o kazanır. Ölürsün ve Darken Rahl da kutuları ele geçirir."

Kahlan'ın alnı düş kırıklığıyla kırıştı. "Zedd, Richard'ın söylediklerine katılıyorum. Richard kılıcı kullanamazsa Darken Rahl'ı durdurmamız olanaksız. Richard en önemli silahını kullanamazsa..."

Zedd, Kahlan'ın sözünü kesti. "Hayır! Bu..." parmağını büküp Richard'ın başına hafifçe vurdu, "...bu, bir Doğruluk İzcisi'nin en

önemli silahıdır.” İşaret parmağını Richard’ın göğsünün ortasına bastırdı. “Ve de bu.” Herkes bir an sessizce bekledi.

“Silah, Doğruluk İzcisi’dir,” dedi Zedd üzerine basa basa. “Kılıç yalnızca bir araçtır. Başka bir yol bulabilirsin. Bulmalısın.”

Richard üzüntü, öfke ve hayal kırıklığı hissetmesi gerektiğini düşündü ama bunların hiçbirini hissetmiyordu. Önündeki seçenekler hakkındaki ilk fikri ortadan kalkmış ve daha ilerisini görmeye başlamıştı. Kendini tuhaf bir biçimde sakin ve kararlı hissediyordu.

“Kusura bakma evlat. Keşke büyüü değiştirebilseydim ama...”

Richard elini Zedd’in omzuna koydu. “Sorun değil dostum. Sen haklısın. Rahl’ı durdurmalıyız. Önemli olan bu. Başarmak için doğruları bilmem gerek ve sen bana doğruları gösterdin. Bu doğruları kullanmak bana düşüyor. Kutulardan birini ele geçirecek olursak Rahl cezasını bulacak. Bunu görmeme hiç gerek yok. Yalnızca cezalandırıldığını bilmem yeterli. Bir katil olmayacağımı söyledim ve olmayacağım. Kılıcın çok değerli olduğundan hiç şüphem yok ama senin de söylediğin gibi, kılıç yalnızca bir araç ve ben de onu bu amaçla kullanacağım. Kılıcın büyüü kurtuluşumuz değil. Böyle düşünmezsem gerçek bir Doğruluk İzcisi olamam.”

Hava kararıyordu. Zedd, Richard’ın omzuna sevgiyle vurdu. “Her şeyi doğru anlamışsın evlat. Her şeyi.” Yaşlı adam birden sırtımaya başladı. “Doğruluk İzcisi’ni iyi seçtim. Kendimle gurur duyuyorum.” Richard ve Kahlan, Zedd’in kendi kendini kutlamasını duyunca kahkahayı bastılar.

Kahlan ciddileşti. “Zedd, eşinin anısına diktiğin ağacı kestim. Bu, canımı sıkıyor. Bunun için çok üzgünüm.”

“Üzülme küçüğüm, onun anısı bize yardım etti. Doğruluk İzcisi’ne doğruları göstermemize yardımcı oldu. Ona ne kadar minnet duysak az.”

Richard, Kahlan ile Zedd’in konuşmalarını dinlemiyordu. Doğuya, sıradağların oluşturduğu duvara bakıyor ve çözüm düşünüyordu. Sınırı geçmek, diye geçirdi aklından. Peki nasıl? Ya bu olanaksızsa? Ya sınırı aşmanın hiçbir yolu yoksa? Darken Rahl kutuları ararken burada mahsur mu kalacaklardı? Hiç şanslarını deneyemeden ölüme mi mahkûm edilmişlerdi? Daha çok zamanları ve önlerinde bir o kadar da az engelleri olsaydı keşke. Richard, keşkelerle zaman harcadığı için kendini azarladı.

Sınırın aşılabileceğinden emin olsa bir yolunu bulacaktı. İçinden bir ses, bunun yapılabileceğini söylüyordu. Sınırı geçmenin bir yolu vardı, olmak zorundaydı. Keşke bunun mümkün olduğunu bilebilseydi.

Çevrelerinde gece bütün sesleriyle canlanıyordu. Göllerden ve derelerden kurbağaların, ağaçlardan gece kuşlarının ve otların arasından böceklerin sesi geliyordu. Uzaktaki tepelerden kurtların hüzünlü ulumaları yükselerek karanlık dağlarda yankılanıyordu. Bir yolunu bulup dağları, yani bilinmeyeni aşmak zorundaydılar.

Dağlar, sınırlara benziyor, diye düşündü. İçlerinden geçmek mümkün değil ama karşı tarafa geçebilirsin. Bunun için yalnızca bir geçit bulmak gerekiyor. Bir geçit. Bu mümkün müydü? Bir geçit olabilir miydi?

Birden aklında bir şimşek çaktı.

Kitap.

Richard heyecanla dostlarına döndü. Zedd ve Kahlan’ın sessizce ayakta durup bir açıklama yapmasını beklercesine kendisine baktıklarını görünce şaşırdı.

“Zedd, başka birinin sınırı geçmesine yardım ettin mi?”

“Kim mesela?”

“Herhangi biri olabilir! Evet ya da hayır!”

“Hayır. Hiç kimseye yardım etmedim.”

“Bir insanı, bir büyücü dışında sınırdan kim geçirebilir?”

Zedd kesin bir tavırla başını salladı. “Bir büyücü dışında hiç kimse geçiremez. Elbette Darken Rahl’ı da unutmamalıyız.”

Richard kaşlarını çatı. “Hayatımız buna bağlı Zedd. Yemin et. Kendinden başka hiç kimseyi sınırdan geçirmedin. Bu doğru, değil mi?”

“Bir bataklık dolusu kaynayan kurbağa kadar doğru. Neden? Ne düşünüyorsun? Bir yol mu buldun?”

Richard soruyu duymazdan geldi. Zedd’in sorusuna cevap veremeyecek kadar kendi düşüncelerine dalmıştı. Yine dağlara döndü. Doğruydu, sınırı geçmek için bir geçit vardı! Babası bu geçidi bulmuş ve kullanmıştı! Sayılı Gölgele Kitapı ancak böyle Batı Diyar’a getirilmiş olabilirdi. Kitabı sınır kurulmadan önce, buraya yerleştğinde getirmiş olamazdı. Batı Diyar’da bulmuş olması olanaksızdı çünkü kitap büyülydü. Batı Diyar’da büyü olsaydı, sınır kurulamazdı. Büyü, Batı Diyar’a ancak sınır kurulduktan sonra getirilebilirdi.

Babası bir geçit bulup Orta Diyar’a gitmiş ve kitabı geri getirmişti. Richard hem şaşırmış hem de heyecanlanmıştı. Babası başarmıştı! Sınırın ötesine geçebilmişti. Richard sevindi. Bir yol olduğunu biliyordu artık, sınır aşılabilirdi. Geçidi bulması gerekiyordu ama önemli olan bir geçidin olduğunu bilmesiydi.

Richard, Kahlan ile Zedd’e dönerek, “Gidip akşam yemeğimizi yiyecek,” dedi.

“Sen uyanmadan önce ocağa yahni koymuştum, taze ekmek de var,” dedi Kahlan.

Zedd sıska kollarını havaya kaldırarak, “Lanet!” diye bağırdı. “Nihayet biri akşam yemeğini hatırladı!”

Richard karanlıkta hafifçe gülümsedi. “Yemeğimizi yedikten sonra hazırlık yapacağız. Yanımıza ne alacağımıza, ne taşıyabileceğimize karar verir, erzaklarımızı hazırlarız. İyi bir uyku çekmemiz gerek. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte yola koyulacağız.” Dönüp eve doğru ilerledi. Pencerelerden yansıyan ateşin hafif pırıltısı sıcaklık ve aydınlık vaat ediyordu.

“Nereye gidiyoruz evlat?” diye sordu Zedd.

Richard omzunun üzerinden, “Orta Diyar’a!” diye bağırdı.

Zedd konuşmaya başladığında ikinci kâse yahniyi de bitirmek üzereydi. “Pekâlâ, ne düşündün? Karşı tarafa geçmenin bir yolu var mı?”

“Var.”

“Emin misin? Bu nasıl olur? İçinden geçmeden karşı tarafa nasıl ulaşacağız.”

Richard yahnisini karıştırırken gülümsedi. “Bir dereyi ıslanmadan da geçebilirsin.”

Kahlan ile Zedd şaşkınlıkla kaşlarını çatarken lambanın titrek ışığı yüzlerine vurdu. Kahlan, yemek bekleyen kediye ufak bir parça et attı. Zedd, konuşmadan önce kalın bir dilim ekmek daha yuttu.

“Peki bir yol olduğunu nereden biliyorsun?”

“Bir yol var. Önemli olan bu.”

Zedd'in yüzünde masum bir ifade vardı. "Richard." İki kaşık yahni yedi. "Bizler senin dostunuz. Aramızda gizli saklı yok. Bize söyleyebilirsin."

Richard bir Zedd'in bir de Kahlan'ın şaşkınlıkla açılmış gözlerine bakıp kahkahayı bastı. "Yabancılar bile bana kendileri hakkında daha çok şey anlatmıştır."

Zedd ve Kahlan bu söz üzerine biraz irkilip bakıştılar ama ikisi de soruyu tekrarlamaya cesaret edemedi.

Yemeklerini yerken hazırda yanlarına alabilecek neleri olduğunu, bu kadar kısa bir sürede nasıl hazırlık yapacaklarını ve nelere öncelik vereceklerini konuştular. Akıllarına gelen her şeyin bir listesini çıkararak alınması gereken eşyaları sıraladılar. Kısa sürede yapılması gereken çok iş vardı. Richard, Kahlan'a Orta Diyar'da sık yolculuk yapıp yapmadığını sordu. Kahlan, bütün yaptığının bu olduğunu söyledi.

"Peki gezerken de mi bu elbiseyi giyersin?"

"Evet." Kahlan duraksadı. "İnsanlar beni elbisemden tanır. Ormanda kalmam. İnsanlar bana yiyecek, kalacak yer sunar ve ihtiyaçlarımı giderirler."

Richard bunun nedenini merak etti. Üzerine gitmedi ama giydiği elbisenin bir dükkândan alınmış sıradan bir elbise olmadığını biliyordu. "Üçümüzün de peşinde olduklarına göre, insanların seni tanımasını istediğimizi sanmıyorum. Bence mümkün olduğunca kasaba ve köylerden uzak durup ormanda yolculuk etmeliyiz." Zedd ve Kahlan başlarını sallayarak aynı fikirde olduklarını belirttiler. "Sana yolculuk giysileri ya da bir orman giysisi bulmalıyız ama burada sana uyacak bir şey yok. Yolumuzun üzerinde bulmak zorundayız. Burada başlıklı bir pelerinim var. Seni şimdilik sıcak tutar."

"Güzel," dedi Kahlan gülümseyerek. "Üşümekten bıktım ve size bir şey söyleyeyim mi, elbiseyle ormanda gezilmiyor."

Kahlan onlardan önce yemeğini bitirip yarısına kadar dolu kâseyi kedinin önüne koydu. Hayvan en az Zedd kadar iştahlıydı. Kahlan daha kâseyi yere koymadan yahniye yumulmuştu bile.

Yanlarına alacakları her eşyayı tartışıp almadıkları eşyalar olmadan ne yapacaklarını planladılar. Ne kadar zaman yolda olacaklarını kestirmek mümkün değildi. Batı Diyar büyük bir yerdi ama Orta Diyar çok daha büyüktü. Richard, sürekli uzun yolculuklara çıktığı için erzakları evinde hazırdı ama oraya dönmek çok riskliydi. Evde bekleyen tehlikeyle yüzleşmektense, ihtiyaçlarını yoldan karşılamayı ya da onlarsız gitmeyi tercih ederdi. Sınırın ötesine nereden geçeceklerini henüz bilmece de endişelenmiyordu. Düşünmek için sabaha kadar zamanı vardı. Bir yol olduğunu bilmek bile içini rahatlatmıştı.

Kedi birdenbire kulaklarını havaya dikti. Kapıya doğru ilerleyip durdu ve tüylerini kabarttı. Kedinin hareketlerini herkes fark etmiş ve susmuştu. Ön pencerede bir ışık vardı ama ocağın değil, dışarıdan geliyordu.

“Yanık zift kokusu alıyorum,” dedi Kahlan.

Üçü de ayağa fırladı. Richard sandalyesinin arkasında duran kılıcı kuşandı. Dışarı bakmak için pencereye koştu ama Zedd hiç zaman kaybetmeden kapıdan aceleyle çıktı. Kahlan da onu izledi. Diğerlerinin peşinden koşmadan önce, Richard’ın gözüne dışarıdaki meşaleler ilişti.

Elli kişiden oluşan bir kalabalık, evin önündeki uzun çimenlerin arasına dağılmıştı. Bazılarının ellerinde meşaleler vardı ama çoğu balta, dirgen, tırpan ve balta sapları gibi basit silahlar taşıyordu. Hepsi de iş giysileri içindeydiler. Richard bu iyi, dürüst ve çalışkan insanların çoğunu tanıyordu. Ama bu gece hiç de iyi insanlara benzemiyorlardı. Sert ve öfkeli yüzlerinde acımasız bir ifade vardı. Zedd ellerini beline dayayıp adamlara

gölümseyerek sundurmanın ortasında durdu. Meşalelerin kızıl ışığı altında bembeyaz saçları pembeye çalıyordu.

“Bu da ne demek oluyor çocuklar?” diye sordu Zedd.

Kendi aralarında homurdandıktan sonra birkaçı öne çıktı. Richard, diğerlerine sözcülük eden John’u tanıyordu.

“Kasabada huzursuzluk var. Büyü yüzünden! Bundan sen sorumlusun yaşlı adam! Sen bir cadısın!”

“Cadı mı?” diye sordu Zedd şaşkınlıkla. “Cadı mı?”

“Evet, cadı dedim!” John’un karanlık gözleri Richard’a ve Kahlan’a çevrildi. “Bu mesele sizi ilgilendirmez. Bizim işimiz yaşlı adamla. Ya şimdi gidersiniz ya da onunla aynı sonu paylaşırsınız.” Richard tanıdığı insanların bunları söylediğine inanamıyordu.

Kahlan ileri atılarak Zedd’in önüne geçti. Elbisesinin etekleri uçuşarak bacaklarının çevresinde toplandı. Ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. “Burayı hemen terk edin,” dedi tehdit eden bir sesle. “Yoksa geldiğinize pişman olacaksınız.”

Adamlar birbirlerine baktılar. Kimi sırtıyor, kimi fısıldayarak kaba yorumlar yapıyor, kimi de gülüyordu. Kahlan yerinden kıpırdamadan gözlerini onlara dikti. Gülüşmeler kesildi.

John pis bir sırtımayla, “Demek işi görülecek iki cadı var,” dedi. Adamlar yüreklenip bağırarak silahlarını salladılar. John’un yuvarlak, kaba yüzünde meydan okuyan bir gülümseme belirdi.

Richard yavaşça ilerleyip Kahlan’ın önüne geçti. Sakin ve dostça bir sesle, “John. Sara nasıl? İkinizi uzun süredir görmüyorum,” dedi. John cevap vermedi. Richard diğer yüzleri inceledi. “Birçoğunuzu tanıyorum. İyi insanlar olduğunuzu biliyorum. Böyle bir şey yapmak istemezsiniz.” Tekrar John’a baktı. “Adamlarını al ve ailelerinizin yanına dönün. Lütfen John!”

John baltasıyla Zedd'i gösterdi. "Bu yaşlı adam bir cadı! Onun işini bitileceğiz!" Kahlan'ı işaret ederek, "Onun da icabına bakacağız! Aynı kaderi paylaşmak istemiyorsan, kendi yoluna git Richard!" diye bağırdı. Kalabalıktan onaylayan sesler yükseldi. Yanan meşalelerin çıtırtısı duyuluyordu. Havada yanık zift ve ter kokusu vardı. Richard'ın çekilmeye niyeti olmadığını görünce gürültülü kalabalık bir iki adım ilerledi.

Richard şimşek hızıyla kılıcını çekti. Adamlar, gecenin karanlığında çınlayan metal sesini duyar duymaz bir adım gerilediler. John öfkeden kıpkırmızı kesilmiş bir halde durdu. Çınlama kesilince gecenin sessizliğinde bir tek meşalelerin çıtırtısı işitildi. Kalabalıktan Richard'ın cadılarla birlik olduğunu söyleyen homurtular yükseldi.

John balta sapını sallayarak Richard'a doğru atıldı. Kılıç havada parladı ve John'un silahını büyük bir çatırtıyla ikiye ayırdı. Adamın elinde balta sapından geriye yalnızca beş santimlik bir parça kalmıştı. Kopan tahta parçası havada süzülerek gözden kayboldu.

John bir ayağı yerde, diğer ayağı sundurmada olduğu halde donakaldı. Doğruluk Kılıcı'nın ucu, yuvarlak çenesinin altındaydı. Meşalelerin ışığında çeliği parlıyordu. Richard yavaşça öne eğildi ve kılıcın ucuyla John'un yüzünü kendine çevirdi. Fısıltıdan bile alçak ama John'un nefesini kesecek kadar soğuk bir sesle, "Bir adım daha atarsan, sıradaki başın olur," dedi. John nefesini tutup hareketsiz kaldı. "Geri çekil," diye tısladı Richard.

John söyleneni yaptı ama adamlarının yanma dönünce cesaretini topladı. "Bizi durduramazsın Richard. Buraya ailelerimizi korumaya geldik."

"Kimden koruyacaksınız?" diye bağırdı Richard. Kılıcı diğerlerine doğrulttu. "Frank! Karın hastayken onu iyileştiren ilacı hazırlayan Zedd değil miydi?" Kılıcı bir başkasına doğrulttu. "Ya

sen Bili? Zedd'e hasat için yağmurların ne zaman yağacağını soran sen değil miydin?" Richard kılıcını yine John'a çevirdi. "Küçük kızın ormanda kaybolduğunda, bütün gece bulutları okuyup kızını bulmak için tek başına yola düşen ve onu sağ salım sana ve Sara'ya geri getiren Zedd değil miydi?" John ve birkaç adam daha bakışlarını yere çevirdi. Richard kılıcını öfkeyle kınına soktu. "Zedd burada bulunan pek çok kişiye yardım etti. Hastalıklarınızı iyileştirdi, sevdiklerinizi size geri getirdi ve sahip olduğu her şeyi sizlerle paylaştı."

Kalabalığın arkalarından biri bağırdı: "Bunları yalnızca bir cadı yapabilir!"

"Zedd hiçbirinize zarar verecek bir şey yapmadı!" Richard bir aşağı bir yukarı yürüyerek adamlara baktı. "Zedd hiçbirinize zarar vermedi! Çoğunuza yardım etti! Neden dostunuza zarar vermek istiyorsunuz?"

Kalabalıktan şaşkın homurtular yükseldi, sonra adamlar eski kararlılıklarına kavuştular. "Yaptıklarının çoğu büyü!" diye bağırdı John. "Bir cadının büyüü! O yaşarken ailelerimiz güvende değil!"

Richard cevap veremeden Zedd onu kolundan tutup çekti. Döndüğünde yaşlı adamın gülümseyen yüzüyle karşılaştı. Zedd hiç de rahatsız görünmüyordu. Tam tersine durumdan çok keyif alır gibiydi.

"Çok etkileyici," diye fısıldadı. "İkiniz de çok etkileyiciydiniz. Bundan sonrasını ben halledebilir miyim acaba?" Kaşlarını çatarak adamlara döndü. "İyi akşamlar beyler. Hepinizi burada görmek ne güzel." Adamlardan bazıları Zedd'i selamlayarak karşılık verdi. Bazıları utanarak şapkalarını çıkardı. "Beni öldürmeden önce arkadaşlarımla biraz konuşmama izin verir miydiniz?" Herkes başını salladı. Zedd, Kahlan ile Richard'ı eve doğru, kalabalıktan uzağa çekip kulaklarına eğildi.

“Size güç üzerine bir ders vereyim dostlarım.” Dal gibi ince parmağını Kahlan’ın burnuna koydu. “Çok küçük.” Ardından, parmağını Richard’ın burnuna götürdü. “Çok büyük.” Parmağını kendi burnuna getirdi ve gözlerini kırıştıtarak, “Tam kıvamında,” dedi. Kahlan’ın çenesini avuçlarına aldı. “Meseleyi senin çözmene izin verecek olsaydım küçüğüm, bu gece birçok mezar kazılırdı. Bizlerinki de bunların arasında olurdu. Ama bu yine de soylu bir davranıştı. Beni düşündüğün için teşekkür ederim.” Elini Richard’ın omzuna toydu. “Senin müdahale etmene izin verecek olsaydım, birçok mezarın kazılması gerekecekti ve mezarları kazmak için geriye yalnızca üçümüz kalacaktık. Toprakta bu kadar çok çukur açmak için fazla yaşlıyım ve yapacak daha önemli işlerimiz var. Ama sen de çok soylu davrandın ve onurlu bir genç olduğunu bir kez daha gösterdin.” Richard’ın omzuna vurduktan sonra, ikisinin de çenesini kendine doğru kaldırdı.

“Şimdi, ikinizden bu meseleyi halletmeme izin vermenizi istiyorum. Sorun bu insanlara söyledikleriniz değil. Sorun onların sizi dinlememeleri. Sözlerinize kulak vermeleri için dikkatlerini çekmeniz gerek.” Kaşlarını çatarak sırayla ikisine baktı. “İzleyin ve benden bir şeyler kapın. Sözlerimi dinleyin ama bunlar sizi etkilemeyecektir.” El sallayarak ve gülücükler saçarak kalabalığın önüne çıktı.

“Beyler. Ah, John, küçük kızın nasıl?”

“İyi,” diye homurdandı John, “ama ineklerimden biri, iki başlı bir buzağı doğurdu.”

“Gerçekten mi? Peki sence bu nasıl oldu?”

“Sanırım bunun nedeni senin bir cadı olman!”

“İşte yine söyledin.” Zedd şaşkın bir ifadeyle başını salladı. “Anlamıyorum. Beyler, büyü gücüne sahip olduğum için beni öldürmek mi istiyorsunuz yoksa bana kadın diyerek beni küçük düşürmeye mi çalışıyorsunuz?”

Adamların aklı karışmıştı. “Ne demek istediğini anlamıyorduk,” dedi içlerinden biri.

“Basit bir şey söylüyorum. Kızlara cadı denir, erkeklereyse büyücü. Ne demek istediğimi anladınız mı? Bana cadı dersiniz, aynı zamanda kız demiş olursunuz. Bir büyücü olduğumu düşünüyorsanız, bu tamamen farklı bir hakaret oluyor. Hangisi? Kız mı, büyücü mü?”

Hararetli tartışmalardan sonra John öfkeyle konuşmaya başladı. “Senin bir büyücü olduğunu söylüyoruz ve bu yüzden seni haklayacağız.”

Parmağının ucuyla alt dudakına vuran Zedd, “Vay vay,” dedi düşünceli bir biçimde. “Bu kadar cesur olduğunuzu bilmiyordum. Bu ne cüret?”

“Nasıl yani?” diye sordu John.

“Sizce bir büyücü neler yapabilir?” diye sordu Zedd omzunu silkerek.

Adamlar bir süre aralarında tartıştıktan sonra fikirlerini yüksek sesle saydılar. İki başlı buzağılar doğurtup yağmur yağdırabilir, kayıp insanları bulup çocukları ölü doğurtabilir ve güçlü erkekleri zayıf düşürerek kadınlarının onları terk etmelerini sağlayabilirdi. Bütün bunlar yeterli görünmeyince başka öneriler ortaya atıldı. Suyu yakabilir, insanları sakat yapabilir, bir insanı kurbağaya dönüştürebilir, bir bakışıyla can alabilir, iblis çağırabilir ve ona istediği her şeyi yaptırabilirdi.

Zedd adamların konuşmalarını bitirmelerini bekledikten sonra kollarını onlara uzattı. “İşte, gördünüz mü? Dedğim gibi, sizler bugüne kadar karşılaştığım en cesur insanlarsınız. Bir düşünsenize, bu tür güçleri olan bir büyücüyle savaşılmaya dirgen ve balta saplarıyla geliyorsunuz. Ne kadar cesurca bir davranış.” Zedd’in sesi giderek alçaldı. Yaşlı adam hayranlıkla başını salladı. Kalabalık yavaş yavaş endişeye kapılıyordu.

Zedd tekdüze ve boğuk bir sesle bir büyücünün neler yapabileceğini anlatmaya başladı. En saçmasından en korkuncuna kadar her şeyi en ince ayrıntısına kadar açıklıyordu. Adamlar taş kesilmiş bir halde onu dikkatle dinliyorlardı. Zedd yaklaşık yarım saat boyunca konuştu. Richard ve Kahlan sıkıntı ve yorgunlukla kıpırdanmaya başlamıştı. Kalabalık gözünü kırpmadan put gibi Zedd'i dinliyordu. Adamların çevresindeki tek hareket, meşalelerin dans eden alevleriydi.

Kalabalığın ruh hali değişmişti. Öfkenin yerini korku almıştı. Büyücünün o yumuşak ve ince sesiye yerini gür ve tehlikeli bir sese bırakmıştı.

“Pekâlâ beyler, sizce şimdi ne yapmalıyız?”

“Canımızı yakmadan evlerimize dönmemize izin vermelisin,” diye zayıf bir cevap geldi. Diğerleri de kabul ettiklerini belirtircesine başlarını salladı.

Büyücü, uzun işaret parmağını onlara doğrulttu. “Hayır, hiç sanmıyorum. Buraya beni öldürmek için geldiniz. Hayatım sahip olduğum en değerli şeydir ve sizler onu elimden almak istediniz. Bunu cezasız bırakamam,” dedi. Kalabalık korkuyla dalgalandı. Zedd sundurmanın ucuna kadar geldi. Adamlar bir adım geriledi. “Hayatımı elimden almaya çalıştığınız için ceza olarak hayatınızı değil ama en değerli ve en sevdiğiniz şeyi elinizden alıyorum!” Zedd elini abartılı hareketlerle kalabalığın üzerinde gezdirdi. Herkes nefesini tuttu. “İşte. Bitti,” dedi Zedd. Duvara yaslanmış bekleyen Richard ve Kahlan doğruldu.

Bir an hiç kimse hareket etmedi, ardından kalabalığın ortalarında duran bir adam cebini yokladı. “Altınım. Altınım gitmiş!”

Zedd gözlerini yuvarladı. “Hayır hayır. En değerli ve en sevdiğiniz dedim. Her şeyden çok övündüğünüz bir malınız demek istedim.”

Herkes bir an şaşkınlık içinde duraksadı. Ardından birkaç kişi telaşla kaşlarını çattı. Başka bir adam elini cebine sokup iyice yokladıktan sonra gözleri korkuyla açıldı ve inleyerek bayıldı. Yanındakiler geri çekildi. Kısa süre sonra herkes elini cebine sokup dikkatle yoklamaya başlamıştı. İnlemeler ve feryatlar birbirini izledi. Çok geçmeden herkes pür telaş bacak arasını kavramıştı. Zedd memnun memnun gülümsüyordu. Kalabalık karıştı. Adamlar zıplıyor, ağlıyor, birbirlerine sarılıyor, oradan oraya koşuyorlardı.

“Şimdi hepiniz buradan defolun! Gidin!” diye bağırdı Zedd. Richard ile Kahlan’a döndü. Hınzır bir gülümsemeyle yüzünü buruşturup göz kırptı.

“Lütfen Zedd!” diye bağırdı birkaçı. “Bizi böyle bırakma! Lütfen bize yarılım et!” Her yerden yalvarışlar yükseliyordu. Zedd birkaç dakika bekledikten sonra kalabalığa döndü.

“Bu da ne? Çok sert davrandığımı mı düşünüyorsunuz?” diye sordu yapmacık bir şaşkınlık ve samimiyetle. Adamlar hemen sert davrandığına karar verilirler. “Peki sizce bunun nedeni neydi? Bir şeyler öğrendiniz mi?”

“Evet!” diye bağırdı John. “Richard’ın haklı olduğunu şimdi anlıyoruz. Sen hep bizim dostumuz oldun. Bize zarar verecek hiçbir şey yapmadın.” Herkes aynı fikirdeydi. “Sen bize yalnızca yardım ettin ama biz aptalca davrandık. Bizi bağışlamayı istiyoruz. Richard’ın da söylediği gibi yanıldığımızın farkına vardık. Büyü yapmak seni kötü biri yapmaz. Lütfen Zedd, dostluğumuzu şimdi bitirme. Bizi lütfen böyle bırakma.” Yalvarışlar artarak yükseldi.

Zedd alt dudağını oynattı. “Hımm...” Başını kaldırıp düşünmeye koyuldu. “Sanırım her şeyi eski haline getirebilirim.” Adamlar ona doğru yaklaştı. “Ama söylediklerime uymanız şartıyla. Şartlarımın oldukça adil olduğunu düşünüyorum.” Adamlar her

şeyi kabul etmeye hazırdı. “Pekâlâ, şu andan itibaren size tersini söyleyenlere, büyü'nün bir insanı kötü yapmadığını, insanların davranışlarının önemli olduğunu söyler ve evlerinize geri dönüp bu gece korkunç bir hata yapma noktasına geldiğinizi ve neden bunun bir hata olduğunu ailelerinize açıklarsanız üzerinizdeki büyü'yü kaldıracağım ve eski halinize döneceksiniz. Sizce âdil mi?”

Herkes başını salladı. “Hem de nasıl,” dedi John. “Teşekkürler Zedd.” Adamlar hızla dağılmaya başladı. Zedd bir süre onları izledi.

“Ha beyler, bir şey daha var.” Adamlar donakaldı. “Lütfen silahlarınızı yerden alın. Ben yaşlı bir adamım. Kolaylıkla ayağım takılabilir ve bir yerimi incitebilirim.” Adamlar temkinli bir biçimde, gözlerini Zedd'den ayırmadan silahlarına uzandılar. Arkalarını dönüp bir süre yürüdükten sonra koşarak gözden kayboldular.

Richard ve Kahlan, Zedd'in iki yanında beklediler. Zedd ellerini zayıf kalçalarına koyup adamların uzaklaşmasını izledi. “Gerizekâlılar,” diye fısıldadı. Karanlıktı. Tek ışık, evin ön penceresinden geliyordu. Richard, Zedd'in yüzünü güçlükle görebiliyordu ama yaşlı adamın gülümsemesinin silindiğini fark etmişti. “Dostlarım,” dedi Zedd, “ortalığı gizli bir elin karıştırdığına inanıyorum.”

“Zedd,” dedi Kahlan bakışlarını kaçırarak, “gerçekten de sen... şey... anlarsın ya, o adamların erkekliklerini yok ettin mi?”

Zedd kıkırdadı. “Ne büyü olurdu ama! Korkarım bu kadar elimde değil. Hayır küçüğüm, yalnızca onları kandırarak erkekliklerini yok ettiğimi düşünmelerini sağladım. Sözlerime inandıktan sonra geri kalanını kendi kendilerine yaptılar.”

Richard, büyücüye döndü. “Bir numara mı? Yani hepsi basit bir numara mıydı? Gerçek büyü yaptığını sanmıştım.” Richard hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Zedd omzunu silkti. “Bazen bir numara doğru yapıldığında büyüden bile iyi sonuç verebilir. Aslında iyi bir numaranın gerçek büyü olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebilirim.”

“Ama yine de yaptığın basit bir numaraydı.”

Büyücü parmağını havaya kaldırdı. “Sonuç Richard. Önemli olan sonuçtur. Senin yolunu izleyecek olsaydık, o adamların kafalarını uçurmuş olacaktın.”

Richard sırtıttı. “Zedd, sanırım bazıları kafalarının yokluğunu senin yaptığına tercih ederdi,” diye karşılık verdi. Zedd kıkırdadı. “Öyleyse, izleyip öğrenmemizi istediğin şey bu muydu? Bir numaranın bir büyü kadar işe yarayabileceği mi?”

“Evet, ama çok daha önemli bir şey var. Dediğim gibi, ortalığı gizli bir el, Darken Rahl’ın eli karıştırdı. Ama bu gece bir hata yaptı. Başladığın işi bitirmek için yetersiz güç kullanmak büyük hatadır. Böyle yaparak düşmanına ikinci bir şans verirsin. Öğrenmenizi istediğim ders bu. Aklınızdan hiç çıkarmayın. Zamanı geldiğinde ikinci bir şansınız olmayabilir.”

Richard kaşlarını çatı. “Öyleyse neden böyle bir işe kalkıştı?”

Zedd tekrar omzunu silkti. “Bilmiyorum. Belki henüz fazla güçlü olmadığı için, yine de bir hata yaptı çünkü böylelikle bizi uyarmış oldu.”

Kapıya yöneldiler. Uyumadan önce yapmaları gereken çok iş vardı. Richard aklından listeyi geçiriyordu ama tuhaf bir his dikkatini dağıttı.

Birdenbire her şeyi anlamasıyla birlikte başından aşağı kaynar sular döküldü. Güçlkle soluyarak nefes aldı. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve dönüp Zedd’in cüppesini yakaladı.

“Buradan gitmeliyiz! Hemen şimdi!”

“Ne?”

“Zedd! Darken Rahl aptal değil! Kendimizi güvende hissetmemizi istiyor! Bir yolunu bulup o adamlardan kurtulacak kadar akıllı olduğumuzu biliyordu. Aslında istediği de buydu çünkü biz burada oturup birbirimizi kutlarken bizzat kendisi gelecekti. Senden korkmuyor. Onun bir büyücüden bile daha güçlü olduğunu söylemiştin. Kılıçtan ya da Kahlan’dan da korkmuyor. Darken Rahl buraya geliyor! Planı hepimizi aynı anda, hemen şimdi, bu gece yakalamak! Bir hata yapmadı çünkü planı buydu. Bazen bir numaranın büyüden daha çok işe yaradığını kendin söyledin. Darken Rahl’ın yaptığı da bu. Bütün bunlar dikkatimizi dağıtmak için yapılmış bir numaraydı!”

Kahlan’ın yüzü bembeyaz kesildi. “Zedd, Richard haklı. Bu tam da Rahl’ın yapacağı bir şey. İnsanları gafil avlamaktan hoşlanır. Burayı hemen şimdi terk etmeliyiz.”

“Lanet! Yaşlı bir aptal gibi davrandım! Haklısınız. Hemen gitmeliyiz ama kayam olmadan gidemem.” Evin çevresini dolandı.

“Zedd, zamanımız yok!”

Yaşlı adam cüppesi ve saçları ardında uçuşarak karanlıkta kayboldu. Kahlan, Richard’ın peşinden eve girdi. Aldatıcı bir güvenlik hissine kapılmışlardı. Richard, Rahl’ı küçümsemekle ne kadar aptallık ettiğine inanamıyordu. Bir köşede duran çantasını alıp odasına koştu. Gömleğinin altındaki dişi kontrol etti. Dişin güvende olduğunu görerek orman peleriniyle geri geldi. Pelerini Kahlan’ın omzuna sardı ve yanlarına alabilecekleri başka bir şey var mı diye çevreye bir göz attı ama düşünecek zamanı yoktu. Hiçbir şey hayatlarından daha değerli değildi. Kahlan’ı kolundan tutup kapıya ilerledi. Dışarıda, evin önündeki otların arasında Zedd, soluk soluğa kalmış bir halde onları bekliyordu.

“Kayaya ne oldu?” diye sordu Richard. Zedd’in kayayı kaldırması ya da taşıması olanaksızdı.

“Cebimde,” dedi büyücü gülümseyerek. Richard şaşkınlıkla zaman harcamadı. Bir şekilde telaşlarını anlayan kedi bacaklarına sürünmeye başladı. “Seni burada bırakamam Kedi. Bela geliyor,” dedi Zedd. Hayvanı kucağına alıp Richard’ın çantasına tıktı.

Richard’ı tedirgin eden bir şey vardı. Çevresine bakınıp karanlığı tarayarak olağandışı bir şeyler aradı. Hiçbir şey göremedi ama onları izleyen gözleri hissedebiliyordu.

Kahlan, Richard’m çevresine bakındığını fark etmişti. “Sorun nedir?” diye sordu.

Richard tedirginliğinin korkudan kaynaklandığına karar verdi. “Hiç. Haydi gidelim.”

Richard dostlarını, gözü kapalı yolunu bulabileceği ağaçlık bir alandan geçirerek izleyecekleri patıkaya götürdü. Buradan güneye yöneldiler. Zedd’in sürekli aptallık yaptığı için kendi kendine söylenmesi dışında, sessiz ve hızlı bir biçimde ilerlediler. Bir süre sonra Kahlan, Zedd’e kendini gereksiz yere suçladığını söyledi. Kandırılmışlardı ve bunda hepsi suçluydu ama kaçmayı başarmışlardı. Önemli olan da buydu.

Bir yol kadar düzgün patıkada rahatça ilerliyorlardı. Richard ortada, Zedd onun solunda, Kahlan ise sağında yürüyordu. Kedi, Richard’ın çantasından başını çıkarmış, çevreyi izliyordu. Küçüklüğünden beri böyle yolculuk yapmak hoşuna giderdi. Yollarını aydınlatacak kadar ay ışığı vardı. Richard gökyüzüne doğru yükselen birkaç konak çam gördü ama duramayacaklarını biliyordu. Hemen uzaklaşmaları gerekiyordu. Soğuk bir geceydi ama hızlı yürümek onu ısıtmıştı. Kahlan, Richard’ın verdiği pelerine sıkıca sarınmıştı.

Yaklaşık yarım saat sonra Zedd onları durdurdu. Elini cebine atıp avuç dolusu toz çıkararak geldikleri yöne doğru serpiştirdi. Elinden saçılan gümüş pırıltılar, geride bıraktıkları karanlık

patikayı izledi. Pırıltılar hafif bir çınlamayla dönemecin ötesinde kayboldu.

Richard yürümeye devam ederken, “O da neydi?” diye sordu.

“Yalnızca biraz büyülü toz. Geçtiğimiz patikayı örtecek, böylece Rahl izimizi bulamayacak.”

“Bulutuyla bizi izleyebilir.”

“Evet ama bu yalnızca genel bir alanı görmesini sağlayacaktır. İlerlemeye devam edersek bulutun ona pek yararı olmaz. Yalnızca durduğumuz zaman bizi bulabilir.”

Güneye ilerlemeye devam ettiler. Güzel kokulu çam ağaçlarının arasından geçerek tepelik bir bölgeyi tırmanıyorlardı. Bir yamacın zirvesinde korkunç bir gürleme duyunca arkalarına baktılar. Uzaklarda, karanlık ve geniş ormanın ötesinde, karanlık gökyüzüne uzanan turuncu alevler gördüler.

“Evim. Darken Rahl orada.” Zedd gülümsedi. “Çok kızmış galiba.”

Kahlan yaşlı adamın omzuna dokundu. “Üzgünüm Zedd.”

“Üzülme küçüğüm. Yalnızca eski bir evdi. Orada yanan bizler de olabilirdik.”

Tekrar yola koyulduklarında Kahlan, Richard’a döndü. “Nereye gittiğimizi biliyor musun?”

Richard aniden bildiğini fark etti. “Biliyorum.” Doğruyu söylediğine sevinerek gülümsedi.

Üç karartı patikanın karanlık gölgelerine, geceye karıştı.

Yukarıda dev kanatlı iki yaratık, açıklıkla parlayan yeşil gözlerle onları izliyordu ve sonra sessizce alçalmaya başladı. Hız almak için katlanmış kanatlarla ikisi birden avlarına doğru daldı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Richard kedinin sayesinde kurtuldu. Hayvan korkuyla miyavlayarak başına sıçradığında Richard yere çömeldi, böylece garın darbesi etkisini yitirdi. Yine de dev pençeler acı verici bir biçimde sırtını çizdi ve onu yüzüstü çamurun içine gönderdi. Richard nefes alma fırsatı bulamadan gar sırtına bindi ve ağırlığıyla kılıcına uzanmasını engelledi. Yere düşmeden önce Zedd'in ikinci bir gar tarafından çalılara yuvarlandığını görmüştü, yaratık şimdi de önündeki her şeyi ezerek Zedd'in peşinden gidiyordu.

Richard, gelecek pençe darbesine hazırladı kendini. Gar tam onu parçalayacakken Kahlan patikanın kenarından taşlar fırlatmaya başladı. Taşlar garın başına hiç acı vermeden çarpıyordu ama bir an için yaratığın dikkati dağıldı. Gar ağzını kocaman açıp kükredi ve fare yakalamış bir kedi gibi pençesiyle Richard'ı yere mıhladı. Richard'ın havasızlıktan ciğerleri yanıyor, bütün gücüyle ayağa kalkmaya uğraşırken kan sinekleri boynunu ısıırıyordu. Uzanıp sırtındaki kalın kolu çekmeye çalışırken eline avuç avuç tüy geldi. Büyüklüğüne bakılırsa kısa kuyruklu bir gardı bu, daha önce gördüğü uzun kuyruklu gardan çok daha iriydi. Altında kalan ve bir türlü uzanamadığı kılıç karnına

batıyordu. Nefessizlikten boynundaki damarların patlayacağını hissediyordu.

Richard'ın gözleri kararmaya başlıyordu. Kurtulmak için çabalarırken garın bağırsıkları ve kükremeleri gittikçe daha uzaktan gelmeye başladı. Kahlan taş atmaya devam ederken fazla yaklaşmıştı. Gar ürkütücü bir hızla uzanıp onu saçından yakaladı. Canavarın ağırlığından kurtulan Richard en sonunda nefes almayı başarabildi ama hâlâ hareket edemiyordu. Kahlan ise çığlık atıyordu.

Birdenbire kedi ortaya çıktı ve garın üstüne sıçrayarak dişlerini ve pençelerini canavarın yüzüne geçirdi. Vahşi bir ciyaklamayla garın gözlerini tırmalıyordu. Bir koluyla Kahlan'ı tutan gar, kediyi üzerinden atmak için öbür kolunu Richard'ın üstünden çekti.

Garın kolunu kaldırmasıyla Richard yana yuvarlanıp ayağa kalktı ve kılıcını çekti. Kahlan tekrar çığlık attı. Richard öfkeyle ileri atılarak yaratığın Kahlan'ı tutan kolunu uçurdu. Kahlan ondan kurtulunca geriye sendeledi. Richard kılıcını havaya kaldıramadan gar kükreyerek ona elinin tersiyle vurdu. Darbenin etkisiyle ayakları yerden kesilen Richard sırtüstü yere savruldu.

Ayağa kalktığı anda bütün dünya dönüyordu. Kılıç elinden uçarak çalıların içine düşmüştü. Patikanın ortasında duran gar acıyla ve öfkeyle inlerken kesik kolundan kanlar akıyordu. Parlak yeşil gözlerle öfkesinin kaynağını aradı. Gözleri Richard'a kilitlendi. Richard, Kahlan'ı hiçbir yerde göremiyordu.

Birdenbire sağdaki ağaçların arasından göz kamaştırıcı bir pırıltı yayılarak ortalığı bembeyaz bir ışığa boğdu. Richard'ın kulaklarında şiddetli bir patlama sesi yankılandı ve patlamanın sarsıntısıyla bir ağaca çarptı. Gar da yere yuvarlanmıştı. Ağaçların arasındaki boşluklardan alevler yükseldi. Dev kıymıklar ve ağaç parçaları arkalarında dumandan izler bırakarak uçtu.

Gar kükreyerek ayağa kalktığında, Richard deli gibi kılıcını aramaya başladı. Patlamanın ışığıyla gözleri kamaştığı için el yordamıyla aranıyordu. Öfkesinin alevlendiğini hissedebiliyor, kılıçta da aynı öfkenin uyandığını seziyordu. Silahın büyüğü, sahibinin çağrısını dinleyerek harekete geçmişti. Richard kılıca seslendi, onu kendine çağırdı. Kılıç patikanın karşı tarafındaydı. Görememesine karşın, orada olduğundan emindi. Tam olarak nerede durduğunu eliyle koymuş gibi biliyordu. Çabucak patikanın karşısına geçti.

Yolun ortasında gar ona öyle şiddetli bir darbe indirdi ki Richard bir an kendinden geçti. Emin olduğu tek şey, aldığı her nefeste sol tarafına saplanan acıydı. Patikanın nerede olduğunu ya da neresinde kaldığını bilmiyordu. Kan sinekleri yüzüne çarpıyor, hangi yöne gideceğini kestiremiyordu. Ama Doğruluk Kılıcı'nın nerede olduğunu biliyordu.

Kılıca atladı.

Bir an için ona dokundu. Bir an Zedd'i gördüğünü sandı. Sonra gar onu yakaladı. Sağ kolundan tutup tiksinti veren sıcak kanatlarla sarıp kucakladı. Richard'ın ayakları yerden kesildi. Richard, sol kaburgasında duyduğu dayanılmaz acının etkisiyle haykırdı. Canavar, alev alev yanan yeşil gözleriyle Richard'a baktı ve dev ağzını açarak onu bekleyen sonu gösterdi. Pis kokulu nefesi Doğruluk İzci'sinin yüzüne çarptı. Karanlık boğaz onu bekliyor, ıslak dişler ay ışığında parıldıyordu.

Richard bütün gücünü toparlayarak canavarın kesik koluna bir tekme geçirdi. Gar başını geri atıp kükreyerek Richard'ı yere bıraktı.

Zedd garın birkaç metre gerisindeki ağaçların kenarında belirdi. Diz üstü çöken Richard kılıcı kavradı. Zedd parmaklarını açarak ellerini ileri uzattı. Parmak uçlarından fışkıran

büyücü ateşi büyük bir gürültüyle havada süzüldü. Yuvarlanarak büyüyen ateş geçtiği yerleri aydınlatarak mavi ve sarı bir ateş topuna dönüştü. Havada süzülürken canlı bir varlıkmış gibi uğuldayarak güç kazandı ve gürültüyle yaratığın sırtına çarptı. Gar parlak ışığa karşı bir an bir siluet olarak görüldü, sonra mavi ve sarı alevler yaratığın bedenini sardı. Kan sinekleri kıvılcımlar saçarak yok oldu. Ateş çatırtılarla yaratığı yakıp kavurdu. Gar mavi sıcaklığın içinde kayboldu. Alevler bir an havada girdap oluşturduktan sonra onlar da gar gibi yok oldu. Geride yalnızca yanık tüy kokusu ve bulanık bir duman kaldı. Gece ansızın sessizliğe gömüldü.

Richard yorgunluk ve acıyla yere yığıldı. Sırtındaki derin çiziklere çakıl taşları yapışmıştı ve sol tarafındaki acı, her nefes alışında içini yakıyordu. Tek isteği olduğu yerde yatmaktı. Kılıç hâlâ elindeydi. Gücünün bedenine yayılarak ona kuvvet vermesini bekledi. Silahtan yayılan öfkenin, acısını unutturmasına izin verdi.

Kedi pütürlü diliyle Richard'ın yüzünü yalayıp başını yavaşça sürttü. "Teşekkürler Kedi," diyebildi Richard güçlkle. Zedd ile Kahlan yanında belirdi ve Richard'ı kollarından tutup kaldırmak için eğildiler.

"Hayır! Bunu yaparsanız bana zarar verirsiniz. Kendi kendime kalkmama izin verin."

"Sorun nedir?" diye sordu Zedd.

"Gar sol tarafımı tekmeledi. Canım yanıyor."

"Bir bakayım." Yaşlı adam eğilip yavaşça Richard'ın kaburga kemiklerini yokladı. Richard acıyla irkildi. "Kırık kemik yok," dedi Zedd. "O kadar da kötü olamaz."

Richard canının yanacağını bildiği için gülümsemesini tutmaya çalıştı. Haklıydı da. “Zedd, bu seferki numara değildi. Gerçek büyüydü.”

“Bu seferki gerçekten de büyüydü,” diye onayladı büyücü. “Ama bizi izliyorsa Darken Rahl da görmüş olabilir. Buradan gitmeliyiz. Kıpırdama da bir şeyler yapabilir miyim bakayım.”

Kahlan öbür yanına diz çökerek Richard’ın kılıcı, yani büyü tutan elini kavradı. Kahlan’ın temasıyla kılıçtan Richard’ı ürperten ve soluksuz bırakan bir güç dalgası yayıldı. Kılıcın, bir şekilde onu uyarıp korumaya çalıştığını hissetti.

Kahlan ona bakarak gülümsedi. Gücü hissetmemişti.

Zedd sakın ve güven verici bir sesle konuşurken, bir elini Richard’ın kaburgalarına, bir parmağını da çenesinin altına koydu. Richard, Zedd’i dinlerken, kılıcın Kahlan’ın temasına verdiği tepkiyi unuttu. Yaşlı dostu, kaburga kemiklerinin üçünün zedelediğini ve iyileşene kadar onları koruyacak ve güçlendirecek bir büyü yaptığını söyledi. Kendine özgü üslubuyla acının nasıl azalacağını ama kemikler iyileşene kadar tamamen geçmeyeceğini anlattı. Daha da fazlasını söyledi ama sözleri nedendir bilinmez, önemsiz geldi Richard’a. Zedd konuşmasını bitirdiğinde Richard kendini uykudan yeni uyanmış gibi hissediyordu.

Dik oturdu. Acısı büyük ölçüde azalmıştı. Yaşlı adama teşekkür edip ayağa kalktı. Kılıcı kaldırıp kediye kucağına alarak ona bir kez daha teşekkür etti. Kediye Kahlan’a verip, dövüş sırasında patikanın kenarına düşen çantasını aradı. Sırtındaki yaralar acı veriyordu ama onları gidecekleri yere vardıklarında düşünecekti. Öbürlerinin bakmadığı bir anda dişi boynundan alıp cebine koydu.

Richard dostlarına yaralanıp yaralanmadıklarını sordu. Zedd bu soru karşısında kendini hakarete uğramış sayarak görüldüğü

kadar kırılğan olmadığında ısrar etti. Kahlan ise iyi olduğunu söyleyip teşekkür etti. Richard, onunla bir taş atma yarışına girmek istemeyeceğini söyledi. Kahlan kediye Richard'ın çantasına koyarken, kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdi. Richard, pelerini yerden alıp omzuna saran Kahlan'ı izlerken, eline dokunduğu zaman kılıcın verdiği tepki geldi aklına.

“Yola koyulsak iyi olacak,” dedi Zedd.

İki kilometre sonra birkaç dar patikanın kesiştiği bir noktaya vardılar. Richard planladığı patikaya saparak onlara öncülük etti. Büyücü, izleri saklamak için büyülu tozdan biraz daha serpti. Yol daraldığı için tek sıra halinde yürüyorlardı. Richard önde, Kahlan ortada, Zedd de en arkadaydı. Üçü de yürürken arada sırada gökyüzüne bakıyordu. Oldukça rahatsız edici olmasına rağmen, Richard eli kılıcın kabzasında yürüyordu.

Ay ışığında, rüzgârla eğilen dalların gölgeleri, ağır meşe kapıya vuruyordu. Kahlan ve Zedd kazıklı çiti tırmanmak istemedikleri için Richard beklemelerini işaret ederek onları çitin arkasında bıraktı. Tam uzanıp kapıyı çalacakken kocaman bir yumruk onu saçından yakaladı ve boğazına bir bıçak dayandı. Richard donakaldı.

“Chase?” diye fısıldadı umutla.

Saçlarını tutan el gevşedi. “Richard! Gecenin bir yarısı burada ne arıyorsun? Evime gizlice girmeyecektin herhalde.”

“Evime gizlice girmeye falan çalışmıyordum. Bütün ev halkını uyandırmak istemedim yalnızca.”

“Üstün başın kan içinde. Ne kadarı senin?”

“Üzülerek söylemeliyim ki çoğu benim. Chase, git de çiti aç. Kahlan ile Zedd bekliyor. Sana ihtiyacımız var.”

Chase homurdandı. Çıplak ayaklarıyla meşe palamutlarına ve dallara basıp çiti açtıktan sonra herkesi içeri soktu.

Chase’in karısı Emma Brandstone güler yüzlü, nazik ve dost canlısı bir kadındı. Chase’in tam zıddı gibi gözükürdü. Emma birini korkutacak olsa kendinden utanırdı ama Chase birini korkutmadan geçirdiği günü gün saymazdı. Ama Emma bir açıdan Chase’e benziyordu. Hiçbir şey onu şaşırtmaz ve telaşlandırmazdı. Gecenin bu geç saatinde yer yer ak düşmüş saçlarını atkuyruğu biçiminde toplamıştı, üzerinde uzun beyaz geceliği vardı. Diğerleri masada otururken sakın sakın çay yapmaya koyuldu. Gecenin bir yarısında üstü başı kan içinde konuklar ağırlamak normalmiş gibi gülümsüyordu. Ama insan Chase’le birlikte olduğunda bu tür durumlara alışıyordu herhalde.

Richard çantasını sandalyesinin arkasına asıp kediyi Kahlan’a uzattı. Kahlan hayvanı kucağına aldı. Sırtını okşamaya başlamasıyla birlikte kedi mırıldanmaya başladı. Zedd, Kahlan’ın yanına oturmuştu. Chase geniş gövdesine bir gömlek geçirip meşe kirişlerden sarkan lambaları yaktı. Ağaçları bizzat kendi kesip biçimlendirmiş ve yerlerine oturtmuştu. Kirişlerden birinde çocuklarının adları kazılıydı. Yıllar boyu yaptığı yolculuklarda topladığı taşlardan oturduğu sandalyenin arkasındaki şömineyi yapmıştı. Bütün taşların kendine özgü bir biçimi, rengi ve dokusu vardı. Chase dinlemek isteyen herkese taşların her birinin nereden geldiğini ve onları elde etmek için karşı karşıya kaldığı güçlükleri anlatabilirdi. Çam ağacından yapılmış masanın tam ortasında elma dolu, basit bir tahta kâse duruyordu.

Emma elma kâsesini kaldırıp yerine çaydanlık ve bir kavanoz bal koydu, konuklarına bardak dağıttı. Richard’a gömleğini

çıkarmasını, böylece yaralarını temizleyebileceğini söyledi. Bu Emma'nın alışkın olduğu bir işti. Sert bir fırça ve sıcak sabunlu suyla, kirli bir çaydanlığı temizlercesine Richard'ın sırtını silmeye başladı.

Emma işini yaparken Richard gözlerini yumdu, alt dudağını ısıırıp nefesini tuttu. Kadın, canını yaktığı için ondan özür diledi ama bütün pisliği silip sırtını temizlemezse yaraları daha da kötüleşecekti. Yaraları temizlemeyi bitirince, bir havluyla sırtını kurulayıp soğuk bir merhem sürdü. Richard, Chase'in getirdiği temiz gömleği minnetle üstüne geçirdi. Bu, Emma'nın en azından bir süre sırtından uzak duracağı anlamına geliyordu.

Emma üç konuğuna gülümseyerek, "Yiyecek bir şeyler ister misiniz?" diye sordu.

Zedd elini kaldırarak, "Aslında ben..." diye başladı ama Richard ile Kahlan ona zehir gibi bir bakış fırlatınca sustu. Richard sandalyesine yaslandı. "Hayır, hiçbir şey istemeyiz. Çok teşekkürler."

Emma, Chase'in arkasında ayakta durmuş şefkatle kocasının saçlarını okşuyordu. Chase'in Emma'nın herkesin içindeki gösterdiği bu şefkatten azap çektiği belliydi. En sonunda dayanamayıp çay koyma bahanesiyle öne eğildi.

Chase kaşlarını çatarak bal kavanozunu masanın karşısına uzattı. "Richard, seni tanıdığım kadarıyla belaya bulaşan bir tip olmadın hiç. Ama son zamanlarda adımlarına dikkat etmiyor gibisin."

Richard cevap veremedi. Chase'in kızlarından Lee, uyuklu gözlerini ovuşturarak kapıda belirdi. Chase ona kaşlarını çatı. Lee somurtarak karşılık verdi.

Chase iç geçirdi. "Bugüne kadar gördüğüm en çirkin çocuksun."

Küçük kızın somurtması sevimli bir gülümsemeye dönüştü. Chase'e koşup babasının bacağına sarıldı. Chase, kızının saçlarını karıştırdı.

"Yatağına dön küçük kız."

"Bekle," dedi Zedd. "Buraya gel Lee." Lee masanın çevresini dolandı.

"Yaşlı kedim, oyun oynayacak bir arkadaşı olmadığından şikâyetçi." Lee, Kahlan'ın kucağına kaçamak bir bakış attı. "Ziyaret edebileceği çocuklar biliyor musun?"

Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Zedd, o burada kalabilir! Bizimle eğlenebilir!"

"Öyle mi? Pekâlâ öyleyse, bu seferlik burada kalacak."

"Pekâlâ Lee," dedi Emma. "Şimdi doğru yatağa."

Richard başını kaldırdı. "Emma, bana bir iyilik yapabilir misin? Kahlan'a yol için ödünç verebileceğin giysin var mı?"

Emma, Kahlan'ı şöyle bir süzdü. "Omuzları bana göre geniş ve bacakları da çok uzun ama büyük kızların ona uyacak giysileri olmalı." Sıcak bir gülümsemeyle elini Kahlan'a uzattı. "Gel tatlım, neler bulabileceğimize bir bakalım."

Kahlan, kediye Lee'ye verip kızın elini tuttu. "Umarım kedi rahatsız etmez. Seninle yatakta uyumak isteyecektir."

"Ah, hayır, hiç de rahatsız olmam," dedi Lee içtenlikle. "Bu çok iyi olur." Odadan çıkarken Emma kapıyı arkasından usulca kapadı.

Chase çayından bir yudum aldı. "Eee?"

"Ağabeyimin sözünü ettiği komployu hatırlıyor musun? Durum sandığından da kötü."

"Öyle mi?" dedi Chase kayıtsızca.

Richard, Doğruluk Kılıcı'nı kınından çıkardı ve masaya, tam ortalarına koydu. Parlak çelik ışıltılı görünüyordu. Chase öne eğilip dirseklerini masaya dayadı, parmak uçlarıyla kılıcı kaldırdı. Kılıcı elinde evirip çevirirken parmaklarını kabzasında ve geniş kısmında yazan *Doğruluk* sözcüğü üzerinde gezdirdi. Bıçağın keskinliğini kontrol etti. Yüzünden yalnızca merak okunuyordu.

“Bir kılıcın adlandırılması alışılmadık bir şey değil ama genelde böyle adlar çeliğe kazınır. Adın kabzaya yazıldığını hiç görmemiştım.” Chase konuyu bir başkasının açmasını bekledi.

“Chase, bu kılıcı önceden gördün,” diye uyardı Richard. “Ne olduğunu biliyorsun.”

“Gördüm ama hiç bu kadar yakından görmemiştım.” Richard'a çevirdiği gözlerinde karanlık ve dikkatli bir ifade vardı. “Asıl öğrenmek istediğim, bu kılıcın sende ne aradığı Richard.”

Richard aynı ifadeyle bakarak karşılık verdi. “Bu kılıç bana büyük ve onurlu bir büyücü tarafından verildi.”

Kaşlarını sertçe çatmasıyla Chase'in alını kırıştı. Zedd'e şöyle bir baktıktan sonra, “Senin rolün nedir Zedd?” diye sordu.

Zedd ince dudaklarında hafif bir gülümsemeyle öne eğildi. “Kılıcı ona ben verdim.”

Chase yavaşça başını sallayarak sandalyesine yaslandı. “İyi ruhlara şükür,” diye fısıldadı. “Gerçek bir İzci. En sonunda.”

“Fazla zamanımız yok,” dedi Richard. “Sınır hakkında bazı şeyleri öğrenmem gerek.”

Chase ayağa kalkarken derin bir iç geçirdi ve şöminenin başına gitti. Kolunu şömine rafına dayayıp alevleri izledi. İriyari adam söyleyeceklerini seçerken, ocak rafının sert tahtasıyla oynadı.

“Richard, işimin ne olduğunu biliyor musun?”

Richard omzunu silkti. “İnsanları sınırdan uzak tutmak.”

Chase başını salladı. “Kurtlardan nasıl kurtulacağını biliyor musun?”

“Sanırım peşlerine düşüp onları avlayarak.”

Sınır muhafızı, başını tekrar salladı. “Böylece birkaçını öldürebilirsin ama başka kurtların üremesine engel olamazsın ve sonunda karşına birçok kurt çıkar. Daha az kurt olmasını istiyorsan, onların yiyeceklerini avlarsın. Örneğin tavşanlara tuzak kurarsın. Daha kolaydır. Kurt ne kadar az yiyecek bulursa o kadar az yavru doğar. Sonunda daha az kurt olur. Benim işim budur. Tavşanları avlarım.”

Richard, bütün bedeninin korkuyla ürperdiğini hissediyordu.

“Çoğu kişi, sınırı ya da bizim ne iş yaptığımızı anlamaz. Birtakım aptal yasaları uyguladığımızı düşünürler. Çoğu kişi, özellikle yaşlılar, sınırdan çok korkar. Bir çoğu da en iyisinin ne olduğunu bildiklerini düşünerek kaçak avlanmaya gelirler. Sınırdan korkmadıkları için biz de onların sınır muhafızlarından korkmalarını sağlarız. Sınır muhafızları onlar için gerçektir ve gerçek kalmasını sağlarız. Bu durum hoşlarına gitmez ama bizden korktukları için sınıra yaklaşamazlar. Az sayıda insansa bu durumu, yakalanıp yakalanmayacaklarını görmek için oynayabilecekleri bir oyun olarak görür. Hepsini yakalamayı hiçbir zaman beklemeyiz. Zaten umrumuzda da değildir. Onları korkutup sınırdan uzaklaştırmaya önem veririz yalnızca. Böylece sınırdaki kurtlar, güçlenmelerine yetecek kadar tavşan avlayamaz.

İnsanları koruruz ama sınıra girmelerine engel olarak değil. Böyle bir şey yapmaya kalkışacak kadar aptal birine yardım edemeyiz. Bizim işimiz çoğunluğu sınırdan uzak tutarak oradaki yaratıkları serbest kalmamaları için zayıf bırakmaktır. Sınır muhafızları, sınırdan ne çıkabileceğini biliyor. Hepimiz ne gördüğümüzü biliriz ama diğerleri hiçbir şey anlamaz. Son

zamanlarda, serbest kalan yaratıkların sayısı arttı. Maaşımızı ağabeyinin yönetimi veriyor olabilir ama onlar da hiçbir şey bilmiyor. Biz ne onlara ne de herhangi bir yasaya bağlıyız. Görevimiz, insanları karanlıktan gelen şeylere karşı korumaktır. Kendimizi bağımsız görürüz. İşimize engel olmadığı sürece verilen emirleri yerine getiririz. Böylece, her şey dostça yürür. Ama zamanı gelince kendi amaçlarımıza ve emirlerimize uyarız.”

Masaya dönüp dirseklerine dayanarak öne eğildi. “Sonuç olarak bir tek kişinin emirlerine uyarız çünkü bizim amacımız onun daha büyük amacının bir parçasıdır. Bu kişi, gerçek Doğruluk İzcisi’dir.” Kılıcı kocaman elleriyle kaldırarak Richard’a uzattı ve gözlerinin içine bakarak, “Hayatımı ve onurumu Doğruluk İzcisi’ne adıyorum,” dedi.

Richard duygulanarak arkasına yaslandı. “Teşekkür ederim Chase.” Bir an büyücüye baktıktan sonra tekrar sınır muhafızına döndü. “Sana neler olduğunu anlatacağız. Ardından senden ne istediğimi söyleyeceğim.”

Richard ile Zedd, başlarından geçen her şeyi Chase’e anlattılar. Richard, bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunu anlaması için Chase’in her şeyi bilmesini istiyordu. Chase, bir Richard’a, bir Zedd’e bakıyor ve anlattıklarının ciddiyetini kavırıyordu. Orden Büyüsü’nü iştitiğinde ciddileşti. Richard ile Zedd, sözlerinin doğruluğunu kanıtlamak zorunda kalmadı. Chase büyük olasılıkla onlardan daha çok şey görmüştü. Birkaç soru sordu ve cevapları dikkatle dinledi.

Zedd’in kalabalığa yaptıklarını duyunca keyiflendi. Gürültülü kahkahası, gözlerinden yaş gelene kadar odada çınladı.

Kapı açıldı ve Emma ile Kahlan aydınlığa çıktılar. Kahlan güzel bir orman giysisi giymişti. Kalın açık kemerli koyu yeşil bir pantolon, açık kahverengi bir gömlek, koyu bir pelerin

giymiş ve bir erzak çantası almıştı. Çizmeler ve bel kesesi ona aitti. Ormanda yaşamaya hazır görünüyordu. Yine de saç, yüzü, duruşu ve tavrı, bundan çok daha fazlası olduğunu söylüyordu.

Richard, Kahlan'ı tanıttı. "Rehberim."

Chase kaşlarını çatı.

Richard kılıcı gören Emma'nın yüzündeki ifadeden, onun her şeyi anladığını fark etti. Emma tekrar kocasının arkasında durdu. Bu kez Chase'in saçını okşamayıp elini omzuna koymakla yetindi. Bu gece evlerine belanın konuk olduğunu biliyordu. Richard kılıcı kınına soktu ve gece başlarına gelenlerin geri kalanını anlatırken Kahlan gelip yanına oturdu. Sözlerini bitirdiğinde herkes birkaç dakika sessizce bekledi.

"Sana yardım etmek için ne yapabilirim Richard?" diye sordu Chase en sonunda.

Richard alçak ama kararlı bir sesle, "Bana geçidin yerini söyle," dedi.

Chase keskin bakışlarını Richard'a yöneltti. "Ne geçidi?" dedi savunmaya geçerek.

"Sınırın ötesine çıkan geçit. Bir geçit olduğunu biliyorum, bilmediğim tek şey nerede olduğu ve onu arayacak zamanım da yok." Richard'ın bu tür oyunlarla kaybedecek zamanı yoktu.

"Sana bunu kim söyledi?"

"Chase! Soruya cevap ver!"

Chase hafifçe gülümsedi. "Tek şartla. Seni oraya ben götüreceğim."

Richard çocukları düşündü. Chase tehlikeye alışkındı ama bu kez işler farklıydı. "Buna gerek yok."

Chase, Richard'a anlamlı bir bakış fırlattı. "Benim için gerekli. Orası tehlikeli bir yerdir. Üçünüz de başınızı ne gibi bir

belaya soktuğunuzun farkında değilsiniz. Sizi oraya tek başınıza gönderemem. Sınır benim sorumluluk alanıma girer. Geçidin nerede olduğunu söylememi istiyorsanız, ben de geliyorum.”

Richard bu sözleri düşünürken herkes bekledi. Chase blöf yapmıyordu ve zaman çok değerliydi. Richard’ın başka şansı yoktu. “Bizimle gelmeden büyük onur duyarız.”

“Güzel.” Yumruğunu masaya indirdi. “Geçidin adı ‘Krallar Geçidi’. Southaven denen pis bir yerde. Şahinciler Patikası’nı takip edersek at sırtında dört, belki de beş gün sürer. Aceleniz olduğuna göre, bu yoldan gitmek isteyeceğinizi sanıyorum. Birkaç saat içinde hava aydınlanacak. Üçünüz biraz uyumalısınız. Emma ve ben erzakları hazırlarız.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

Emma uyandırmaya geldiğinde Richard kendini daha henüz yatmış gibi hissetti. Birlikte kahvaltıya indiler. Ne güneş doğmuş ne de evin diğer sakinleri uyanmıştı ama horoz, yeni günün ağarmasıyla birlikte ötmeye başlamıştı. Burnuna gelen yemek kokuları Richard'ın iştahını kabarttı. Emma önceki gece kadar neşeli olmasa da gülümseyerek kocaman bir kahvaltı sofrası kurarken, Chase'in kahvaltısını çoktan bitirdiğini ve atları hazırlamakla meşgul olduğunu söyledi. Richard, Kahlan'm yeni giysileri içinde büyüleyici olduğunu düşündü. Çekiciliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Kahlan ve Emma çocuklar hakkında konuşurken, Zedd yemeklere övgüler yağıdırıyor, Richard kendilerini bekleyen tehlikeleri düşünüp kaygılanıyordu.

Chase kapının girişinde belirince içerisi hafifçe loşlaştı. Kahlan onu görünce irkildi. Açık kahverengi deri bir tuniğin üzerine zincirden örülmüş zırhlı bir gömlek geçirmiş, siyah pantolon, çizme ve pelerin giymişti. Büyük ve geniş tokasında sınır muhafızlarının arması oyulmuş olan siyah, geniş kemerine uzun siyah eldivenlerini sıkıştırmıştı. Üstünde küçük bir orduyu donatmaya yetecek kadar silah vardı. Sıradan bir insan bütün bu

giysilerin içinde aptal gibi görünürdü, oysa Chase korkunçtu. Taşıdığı silahlarıyla ölümcül görünüyor ve açık bir tehdit oluşturunuyordu. Chase'in sürekli takındığı iki ifade vardı: Ya hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi ilgisiz görünürdü ya da her an bir katliama girişecekmış gibi. Bugün ikinci ifadesini takınmıştı.

Dışarı çıkarken Emma, Zedd'e bir çıkın verdi. "Kızarmış tavuk," dedi. Zedd kocaman bir sırıtişla Emma'yı alnından öptü. Kahlan, Emma'ya sarılıp elbiselerini geri getireceğine söz verdi. Richard eğilip Emma'ya sarıldı. Richard'ın kulağına, "Dikkatli ol," diye fısıldadı Emma. Kocasının yanağına seve seve kabul edilen bir öpücük kondurdu.

Chase, Kahlan'a kınlı bir bıçak verip yanından ayırmamasını söyledi. Richard kendi bıçağı evde kaldığı için bir bıçak ödünç alıp alamayacağını sordu. Chase üst üste takılmış kayışlardan birini çıkarıp Richard'a uzattı.

Kahlan, Chase'in silahlarına bir göz attı. "Sence bütün bunlara ihtiyacın olacak mı?"

Chase sırtıttı. "Yanıma almazsam ihtiyacım olacağından eminim."

Chase'in önderlik ettiği, Zedd'in, Kahlan'ın ve en arkadan Richard'ın izlediği küçük kabile Hartland Ormanları'nda yol almaya başladı. Soğuk ve açık bir sonbahar sabahıydı. Gökyüzünde daireler çizerek süzülen bir şahin, daha yolculuklarının başında onları uyarıyordu. Richard, böyle bir uyarının kesinlikle gereksiz olduğunu geçirdi içinden.

Öğle olmadan Hartland Vadisi'ni geride bırakmışlar, Trunt Gölü'nün aşağısındaki Şahinciler Patikası'yla birleşen Yukarı Ven Ormanı'na girerek güneye yönelmişlerdi. Yılan biçimli bulut ağır ağır onları izliyordu. Richard, bulutu Chase'in evinden ve çocuklarından uzaklaştırdıkları için memnundu. Sınırı geçmek

için bu kadar güneye yol almak zorunda olmaları canını sıkıyordu çünkü zaman çok değerliydi. Ancak Chase, başka bir geçit varsa bile, yerini bilmediğini söylemişti.

Hartland Ormanları, asırlık çamların ayakta durduğu ormanlardı. Bu ağaçların arasından geçmek, bir kanyondan geçmeye benziyordu. Kocaman dallar baş döndürücü bir yükseklikte budaklanıyordu. Richard bu yaşlı ağaçların gölgesinde kendini küçücük hissetti. Yolculuk yapmak alışkın olduğu bir şeydi. Bu yüzden geçtikleri her tanıdık yer, bunun da sıradan bir yolculuk olduğunu düşünmesine yol açıyordu ama bu diğerlerinden çok farklıydı. Daha önce hiç gitmediği yerlere gidiyorlardı. Tehlikeli yerlere. Chase düşünceliydi, onları uyarmıştı. Sırf bu bile Richard'ı duraksatmıştı çünkü Chase boş yere endişelenecek bir adam değildi, hatta Richard sık sık onun fazla kaygısız olduğunu düşünürdü.

Richard önünde yol alan üç kişiyi inceledi: Atının üzerinde kara bir hayalet gibi duran, tepeden tırnağa silahlı, koruduğu ve avladığı insanlar tarafından korkulan ama çocukların sevgilisi olan Chase. Alçak gönüllü, pek gülümsemeyen, beyaz saçlı, cüppeli, içinde kızarmış tavuğun bulunduğu bir çantadan başka hiçbir şeye sahip değilmiş gibi görünen ama büyücünün ateşi ve daha kim bilir ne özellikler taşıyan, bir deri bir kemik kalmış Zedd'i ve bir büyücüyü Doğruluk İzcisi'ni seçmeye zorlamakla görevlendirilmiş, cesur, kararlı ve gizli bir güce sahip Kahlan'ı izledi. Üçü de onun dostuydu ama her birinde onu rahatsız edecek bir şeyler vardı. Hem hiç soru sormadan dediklerini yapıyor hem de onu yönetiyorlardı. Üçü de Doğruluk İzcisi'ni korumak için hayatları üzerine yemin etmişti. Ama küçük kafileden hiç kimse ne tek başına ne de birlikte Darken Rahl'la boy ölçüşebilirdi. Bu görevi başarmaları olanaksız görünüyordu.

Zedd tavuğa çoktan saldırmıştı. Düzenli aralıklarla omzunun üzerinden geriye bir tavuk kemiği savuruyordu. Bir süre sonra diğerlerine de bir parça sunmak aklına geldi. Chase, Zedd'in teklifini reddetti. Çevreyi gözetliyor, özellikle de patikanın sol tarafına, sınırın olduğu yöne dikkat ediyordu. Diğer ikisi tavuktan aldılar. Tavuk, Richard'ın düşündüğünden uzun süre dayanmıştı. Patikanın genişlemesiyle Richard atını Kahlan'ın atının yanına sürdü. Havanın ısınmasıyla birlikte Kahlan pelerinini çıkardı, Richard'a başka hiç kimseye gülümsemediği biçimde gülümsedi.

Richard'ın aklına takılan bir şey vardı. "Zedd, bir büyücü bu buluta karşı ne yapabilir?"

Yaşlı adam gözlerini kısıp gökyüzüne baktıktan sonra bakışlarını tekrar Richard'a çevirdi. "Bu fikir benim de aklıma geldi. Bir yolu olabilir ama biraz daha beklemek istiyorum, Chase'in ailesinden iyice uzaklaşalım. İşin ucunun onlara dokunmasını istemiyorum."

Öğleyin ilerleyen saatlerde, Chase'in tanıdığı, ormanda yaşayan yaşlı bir çiftle karşılaştılar. Sınır muhafızı yaşlı çiftle konuşurken atlarını durdurdular. Yaşlı çift, sınırın ötesinden gelen yaratıklar hakkındaki söylentileri yineledi. Richard artık bunların söylenti olmadığını biliyordu. Chase yaşlı çiftte, diğer herkese olduğu gibi saygılı davrandı ama çiftin ondan korktuğu belli oluyordu. Chase onlara konuyla bizzat ilgilendiğini söyleyip gece dışarı çıkmamalarını öğütledi.

Hava karardıktan sonra geç saatlere kadar yol aldılar. Geceyi geçirmek için bir çam ağacının dibinde kamp kurdular. Sınır dağlarının ardındaki gökyüzünün aydınlanmasıyla birlikte sabah erkenden yola koyuldular. Richard ve Kahlan atlarını sürerken esnemekten kendilerini alamıyorlardı. Ağaçlar gittikçe seyrekleşti. Güneye doğru yolculuklarını sürdürürken güneş ışığında

güzel kokular yayan, parlak yeşil çayırlardan geçtiler. Yol onları sınır dağlarından gittikçe uzaklaştırıyordu. Ara sıra küçük çiftliklerden geçiyorlar, sahipleri Chase'i gördüklerinde hemen ortalıktan yok oluyordu.

Bu kadar güneye çok ender gelen Richard buralara yabancıydı. Dikkatli bakışlarla geçtikleri yerleri zihnine kazıyordu. Sıcak güneşin altında yenen soğuk öğle yemeğinden sonra, düzenli bir biçimde dağlara doğru kıvrılan yolda ilerlemeye başladılar. Öğleyn geç saatlerde sınıra o kadar yaklaştımlardı ki yılan sarmaşığının öldürdüğü ağaçların gri iskeletleriyle karşılaşmaya başladılar. Güneş bile bu sık ormanları aydınlatmaya yetmiyordu. Çevresini dikkatle inceleyen Chase sessizleşti. Birkaç kez attan inip yürüyerek toprağı inceledi, izleri anlamaya çalıştı.

Çamurlu ve soğuk suları tembel tembel akan bir dereyi geçtiler. Chase atını durdurup gölgelerin içini izlemeye koyuldu. Diğerleri onu beklerken arkadaşlarına ve sınıra bakıyordu. Richard, havada sarmaşığın ölümcül kokusunu duyuyordu. Sınır muhafızı onları biraz daha ilerlettikten sonra atından inip çömelerek yeri inceledi. Ayağı kalktığı anda atının dizginlerini Zedd'e verdi. Onlara dönüp, "Bekleyin," dedi. Sessizce oturup Chase'in ağaçların arasında kaybolmasını izlediler. Kahlan'ın iri atı silkinerek üzerine konan sinekler kovdu.

Chase geri dönünce siyah, uzun eldivenlerini takıp dizginleri Zedd'den aldı. "Yola devam etmenizi istiyorum. Beni beklemeyin ve asla durmayın. Yolu izleyin."

"Sorun nedir? Ne buldun?" diye sordu Richard.

Chase başını çevirip ona karanlık bir bakış fırlattı. "Kurtlar besleniyordu. Yediklerinden kalanı gömüp sınırla sizin aranızda yol alacağım. Bazı şeyleri kontrol etmem gerek. Söylediklerimi unutmayın. Asla durmayın. Atlarınızı koşturmayın ama hızı-

nızı azaltmadan ilerleyin ve gözlerinizi dört açın. Geciktiğimi düşünürseniz, beni aramak için geri dönmeyi aklınızdan bile geçirmeyin. Ne yaptığımı çok iyi biliyorum. Zaten beni arasanız da bulamazsınız. İlk fırsatta geri döneceğim. O zamana kadar yolunuza devam edin. Yoldan ayrılmayın.”

Atına bindi ve dörtlüye sürmeye başladı. “Durmayın!” diye bağırdı başını çevirerek. Richard, ağaçların arasında kaybolan Chase’in omzundaki kayışa uzanıp küçük bir kılıç çektiğini gördü. Chase’in yalan söylediğini biliyordu. Hiçbir şeyi gömeceği falan yoktu. Richard, dostunun böyle tek başına gitmesini içine sindirememişti ama Chase hayatının büyük bölümünü sınır çevresinde geçirmişti ve ne yaptığını, onları korumak için ne gerektiğini iyi biliyordu. Richard, dostunun kararına güvenmek zorundaydı.

“Adamı işittiniz,” dedi İzci. “Haydi gidelim.”

Atlarını sınır ormanlarında sürerken kayalar giderek büyümeye, yol kıvrımlı bir hal almaya başladı. Ağaçlar o kadar sık ki gün ışığı sessizliğe gömülmüş ormanı terk etmiş, yol ağaçların arasından geçen bir tünele dönüşmüştü. Richard ağaçların bu kadar yakın olmasından huzursuz olmuştu. Hızla ilerlemeye devam ederken sollarında kalan gölgeleri dikkatle izliyorlardı. Alçak dalların altından başlarını eğerek geçtiler. Richard, Chase’in bu kadar sık bir ormanda nasıl dolaşabildiğini merak etti.

Yol yeterince genişlediğinde Richard atını sürerek Kahlan’ın soluna geçti. Sınırla Kahlan’ın arasında olmak istiyordu. Kılıç tutan elini serbest bırakmak için dizginleri sol eline aldı. Kahlan pelerinine sıkıca sarınmıştı ama Richard onun elinin bıçağında olduğunu görebiliyordu.

Sol taraflarında, çok uzaklardan bir uluma duyuldu ama bu sesin kaynağı kurtlar değildi, sınırdan gelen bir yaratığa aitti.

Üçü de başlarını kaldırdı. Atlar ürkerek şaha kalktı. Dizginleri elden bırakmadan atların tırıs gitmesine izin verdiler. Richard atlara hak veriyordu ve onları serbest bırakmayı düşündü ama Chase kesin bir dille hayvanları koşturmamalarını söylemişti. Chase'in boş konuşmayacağını düşünerek atları engellediler. Uluma insanın kanını donduran çığlıklarla kesilince, Richard için atların koşmasına engel olmak daha da güçleşti. Bu çığlıklar vahşi, öldürme ihtiyacıyla dolu, ısrarcı ve umutsuzdu. Üçü de yaklaşık bir saat atlarını tırıs sürdü ama sesler peşlerini bırakmadı. Onları dinlemekten başka bir şey yapamadan ilerlediler.

Daha fazla dayanamayan Richard, atını durdurup yüzünü ormana döndü. Chase orada, yaratıklara karşı tek başındaydı. Dostunun bütün bu tehlikelerle tek başına mücadele etmesine daha fazla dayanamayacaktı. Yardım etmeliydi.

Zedd dönüp, "İlerlemeliyiz Richard," dedi.

"Başı dertte olabilir. Onu tek başına bırakamayız."

"Bu onun işi, bırak da bildiği gibi yapsın."

"Şu anda görevi sınır muhafızlığı yapmak değil, bizi geçide götürmek!" Büyücü atını geri sürerek yavaşça konuştu: "Onun yaptığı da bu Richard. Hayatı pahasına da olsa seni korumaya yemin etti. Onun yaptığı, senin geçide sağ salim ulaşmanı sağlamak. Bunu aklına iyice sokmalısın. Senin yaptığın, tek bir insanın hayatından daha önemli. Bunu Chase de biliyor. İşte bu yüzden onu aramak için geri dönmemeni söyledi."

Richard kuşkulu bir bakışla, "Yardım etme fırsatım varken, bir dostumun kendini öldürtmesine göz yummamı mı bekliyorsun?" diye sordu. Ulumalar gittikçe yaklaşıyordu.

"Onun bir hiç uğruna ölmesine izin vermemeni beklerim!"

Richard gözlerini yaşlı dostuna dikerek, "Belki de sonucu değiştirebiliriz," dedi.

“Belki de değiştiremeyiz.” Atlar toynaklarını hızla yere vuruyordu.

“Zedd haklı,” dedi Kahlan. “Chase’in peşinden gitmekle ceturca davranmış olmayacaksın. Ona yardım etmek istiyorsan, yolumuza devam etmeliyiz.”

Richard haklı olduklarını biliyordu ama bunu itiraf etmekte isteksizdi. Kahlan’a öfke dolu bir bakış fırlattı. “Bir gün Chase’in yerinde sen de olabilirsin! O zaman ne yapmamı istersin?”

Kahlan sakın bir biçimde Richard’a baktı. “Devam etmeni isterim.” Richard ne söyleyeceğini bilemeden Kahlan’a öfkeyle baktı. Ormandan yükselen çığlıklar yaklaşıyordu. Kahlan’ın yüzü ifadesizdi.

“Richard, Chase bunu her zaman yapıyor, başının çaresine bakabilir,” dedi Zedd güven verir bir sesle. “Hatta eğleniyorsa hiç şaşmam. Sonrasında anlatacak iyi bir hikâyesi olacak. Chase’i tanırsın. Anlattığı hikâyenin bir bölümü doğru bile olabilir.”

Richard hem onlara hem de kendine kızıyordu. Atını mahmuzlayıp daha fazla konuşmak istemeyerek öne geçti. Onu düşünceleriyle baş başa bırakarak atını önden sürmesine izin verdiler. Kahlan’ın onu öylece bırakabileceğini düşünmesine çok kızmıştı. Kahlan bir sınır muhafızı değildi. Onları kurtarmanın, öldürülmelerine izin vermekle aynı anlama geleceği düşüncesi Richard’ın hiç hoşuna gitmemişti. Bu hiç de anlamlı değildi. Böyle bir mantığı kabul etmek istemiyordu.

Ormandan gelen çığlıkları ve ulumaları duymazdan geldi. Bir süre sonra çığlıklar geride kaldı. Çevrede hiç hayat belirtisi yoktu. Kuşlar, tavşanlar, hatta fareler bile ortalıktan kaybolmuştu, yalnızca eğri büğrü ağaçlar, böğürtlenler ve gölgeler vardı. Diğer ikisinin peşinden geldiklerinden emin olmak için seslere dikkat kesildi. Arkasını dönüp bakmak, onlarla yüzleşmek istemiyordu.

Bir an sonra ulumaların kesildiğini fark etti. Bunun iyiye işaret olup olmadığını merak ediyordu.

Onlara üzgün olduğunu, yalnızca dostu için endişelendiğini söylemek istediysen de söyleyemedi. Kendini çaresiz hissediyordu. Chase'e bir şey olmaz, dedi kendi kendine. Chase, sınır muhafızlarının başıydı, bir aptal değil. Üstesinden gelemeyeceği bir işe kalkışmazdı. Chase'in üstesinden gelemeyeceği bir işin olup olmadığını merak etti. Kocasının başına bir şey gelecek olursa, bunu Emma'ya nasıl açıklayacağını düşündü.

Hayal gücünü fazla çalıştırmamalıydı. Chase iyiydi. Aklına böyle düşünceler getirip endişelendiği öğrenecek olsa Richard'a çok kızardı.

Chase'in hava kararmadan önce dönüp dönemeyeceğini merak etti. Eğer geri dönmezse gece konaklayacaklar mıydı? Hayır. Chase durmamalarını söylemişti. Gerekirse bütün gece ilerleyeceklerdi, ta ki Chase onlara katılana kadar. Dağlar daha büyük ve korkunç görünüyordu, sanki her an üzerlerine atılacakmış gibi. Sınıra daha önce hiç bu kadar yaklaşmamıştı.

Chase hakkında düşüncelere dalmışken öfkesi dindi. Richard arkasını dönüp Kahlan'a baktı. Onun sıcak gülümsemesine karşılık verince kendini daha iyi hissetti. Ağaçların birçoğu ölmeden önce buradaki ormanların nasıl görüldüğünü hayal etmeye çalıştı. Burası yemyeşil, güvenli, rahat ve güzel bir yer olabilirdi. Belki de sınırdan geçerken babasının yolu buraya düşmüş ve kitapla birlikte bu yolu izlemişti.

Diğer sınır düşmeden önce de bütün ağaçlar ölmüş müydü acaba? Belki bu sınırın da düşmesini bekleyip ilerleyebilirlerdi. Belki de bu kadar güneye, Krallar Geçidi'ne gitmelerine gerek yoktu. Ama güneye gitmenin neden yolu uzatmak olduğunu düşünüyordu ki? Orta Diyar'da nereye gideceğini bilmiyordu,

bu yüzden nereden geçeceğini de önemi yoktu. Aradıkları kutu güneyde olabileceği gibi, en kuzeyde de olabilirdi.

Orman gittikçe kararıyordu. Richard son birkaç saattir güneşi görmemişti ama batmak üzere olduğundan şüphesi yoktu. Bu ormanlarda geceleyin yol alma düşüncesi hiç hoşuna gitmiyordu ama burada uyuma düşüncesi daha kötüydü. Diğerlerinin yakında olduklarından emin olmak için arkasına baktı.

Atlarını sürerken akşamın sessizliğinde akan suyun işittiler, kısa bir süre sonra da üzerinde tahta bir köprünün bulunduğu küçük bir nehre vardılar. Tam köprüden geçeceklerdi ki Richard durdu. Köprünün görüntüsü hoşuna gitmemişti. Ters bir şeyler olduğunu hissediyordu. Dikkatli olmanın zararı olmazdı. Atını köprünün altına sürerek dikkatle bakındı. Destek kirişleri, granit bloklardaki demir halkalara sıkıca tutturulmuştu. Köprünün vidaları eksikti.

“Bu köprüyü biri kurcalamış. Bir insanın ağırlığını kaldıracabilir ama bir atınkini kaldıramaz. Sanırım ıslanmak zorunda kalacağız.”

Zedd kaşlarını çatı. “Islanmak istemiyorum.”

“Daha iyi bir fikrin var mı?” diye sordu Richard.

Zedd pürüzsüz çenesini sıvazlayarak, “Evet,” dedi. “İkiniz karşıya geçin, ben de köprüyü tutayım.” Richard büyücüye aklını kaçırmış gibi baktı. “Devam edin, her şey yolunda gidecek.”

Zedd atının üzerinde doğrulup kollarını iki yana açtı. Avuçlarını yukarı çevirip başını arkaya attı ve derin bir nefes aldıktan sonra gözlerini kapadı. Diğerleri isteksizce ve dikkatlice köprüden geçtiler. Karşı tarafa ulaştıklarında atlarını çevirip geriye baktılar. Zedd kollarını havada gözleri kapalı ve başını arkaya atmış olduğu halde atını yavaşça köprüde sürdü. Karşı tarafa

geçtiğinde, kollarını indirip onlara baktı. Richard ve Kahlan onu dikkatle süzdü.

“Belki de ben yanıldım,” dedi Richard. “Belki de köprü ağırlığımızı kaldırırdı.”

Zedd gülümsedi. “Belki de yanıldın.” Arkasına dönmeden parmaklarını şaklattı. Köprü çatırtılarla yıkılıp sulara gömüldü. Akıntıyla birlikte kirişler aşağı doğru sürüklendi. “Belki de yanılmadın. Onu böyle bırakamazdım. Birisi geçmeye kalkışabilir ve yaralanabilir.”

Richard başını salladı. “Dostum, bir gün seninle oturup uzun uzun konuşacağım.” Atını çevirip tekrar yola koyuldu. Zedd, Kahlan’a bakıp omzunu silkti. Kahlan gülümseyip göz kırptıktan sonra Richard’ı izledi.

Ormanı gözleyerek kasvetli patikadan aşağı ilerlemeye devam ettiler. Richard, Zedd’in başka neler yapabileceğini merak ediyordu. Bu ölü dünyanın nereye kadar uzandığını ya da bu yolun onları bu lanetli yerden uzaklaştırıp uzaklaştırmayacağını düşünerek bastıran karanlıkta atının kendi kendine yolu bulmasına izin verdi. Gece bu kasvetli yere hayat getirirken tuhaf kuşların ötüşleri ve hışırtı sesleri duyuluyordu. Atı, görünmeyen varlıklara kişnedi. Richard, güven vermek istercesine hayvanın boynunu okşadıktan sonra gar tehlikesine karşı gökyüzüne baktı. Durum umutsuzdu, gökyüzü görünmüyordu ama garlar saldıracak olursa, üçünü şaşırtmakta zorlanacaktı çünkü ölü dallardan oluşan örtü sessizce yaklaşmalarına engel olacaktı. Belki de ağaçların arasındaki yaratıklar, garlardan daha büyük bir tehlike oluşturunuyordu. Richard onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve bilmek istediğinden de emin değildi. Kalbinin güm güm attığını fark etti.

Bir saat sonra, sol tarafından, uzaktaki otların arasından bir şeyin yaklaştığını duydu. Yaklaşırken, kırılan dalların çıtırtıları geliyordu. Atını hızlandırıp eşkin sürerek Kahlan ile Zedd'in izlediğinden emin olmak için arkasına baktı. Yaklaşan her neyse, onlarla aynı hızda ilerliyordu. Onun önüne geçemeyeceklerdi. Yolları kesilecekti. Belki de Chase geliyor, diye düşündü ama belki de gelen o değildi.

Richard atını mahmuzlayıp hayvanı dörtmala koktururken Doğruluk Kılıcını çekti. Yoldan aşağı son sürat giderken bütün kasları gerilmişti. Zedd'in ve Kahlan'ın arkasından gelip gelmediğini bilmiyordu, aslında bu umurunda değildi. Bütün dikkatini karanlığın ötesini ve kendisine yaklaşan şeyi görmeye vermişti. Öfkesi dışarı çıkma ihtiyacıyla sınırları zorluyordu. Dişlerini kenetleyerek ölümcül bir istekle ileri atıldı. Nal sesleri, ormandaki yaratığın sesini duymasına engel oluyordu ama onun orada olduğunu ve yaklaştığını biliyordu.

Sonra bir karartının güçlkle seçilen ağaçların arasında hareket ettiğini gördü. Karartı patıkaya çıkarak birkaç metre önünde belirdi. Richard kılıcını kaldırıp üzerine gitti. Neler yapacağını aklında canlandırmaya başladı. Karartı yerinden kıpırdamadı.

Son anda karartının Chase olduğunu fark etti. Durması için kolunu kaldırmıştı ve elinde zincirli bir topuz tutuyordu.

"Dikkatli olduğunu gördüğüme sevindim," dedi sınır muhafızı.

"Chase! Ödümü patlattın!"

"Sen de beni bir an kaygılandırdın." Kahlan ve Zedd onlara yetişti. "Beni izleyin ve yanımdan ayrılmayın. Richard, en arkaya geç ve kılıcını hazır tut."

Chase atını döndürüp dörtmala sürdü. Diğerleri de onu izledi. Richard peşlerinde bir şey olup olmadığını bilmiyordu. Chase bir dövüş olup olmayacağını söylememiş, yalnızca kılıcını hazır

bulundurmasını söylemişti. Richard dikkatle arkasını kolaçan ediyordu. Alçak dallara çarpmamak için herkes başını eğmişti. Karanlıkta böyle at koşturmak tehlikeliydi ama bunu Chase de biliyordu.

O gün ilk kez bir yol ayırımına vardılar. Sınır muhafızı hiç tereddüt etmeden atını sağa, sınırın ötesine giden ayrıma sürdü. Çok geçmeden ormandan çıkmışlardı. Ay ışığı, engabeli tepelerin ve birkaç ağacın bulunduğu açık bir bölgeyi aydınlatıyordu. Chase bir süre sonra atını yavaşlattı.

Richard kılıcını kınına sokarak diğerlerine yaklaştı. “Bütün bunlar da ne demek oluyor?”

Chase güzünü kemerine astı. “Sınırdaki canavarlar artık bizi izlemiyor. Sınırın ötesinden seni ele geçirmek için geldiklerinde, onları bu zevkten mahrum etmek için oradaydım. Bazıları geri döndü. Geri kalanlar sınırın içinden bizi izlemeye devam ediyor. İşte bu yüzden hızlı gitmenizi istemedim. Ben ormanın içinde ilerlerken onlar benim önüme geçerek sizi ele geçirebildi. Sınırdan uzaklaşmak istedim çünkü kokumuzu almalarını istemiyorum. Geceleyin sınıra bu kadar yakın yolculuk yapmak çok tehlikelidir. Şuradaki tepelerden birinde kamp kuracağız.” Omzunun üzerinden Richard’a baktı. “Bu arada, orada neden durdun? Sana durmamamı söylemiştim.”

“Senin için endişelenmiştim. Ulumaları duydum. Gelip yardım edecektim. Zedd ve Kahlan beni engelledi.” Richard, Chase’in kızacağını düşündü ama Chase kızmadı.

“Sağ ol ama bunu bir daha yapma. Orada durmuş ne yapacağınızı düşünürken sizi neredeyse yakalayacaklardı. Zedd ve Kahlan haklıydı. Bir sonraki sefere onlarla tartışma.”

Richard kulaklarının yandığını hissediyordu. Haklı olduklarını biliyordu ama bir dostuna yardım edememiş olduğunu düşünmek kendini iyi hissetmesini sağlamıyordu.

“Chase,” dedi Kahlan, “birisini yakaladıklarını söylemiştin. Bu doğru muydu?”

Chase’in yüzü ay ışığında kaskatı görünüyordu. “Evet. Adamlarımdan biriydi. Hangisi olduğunu bilmiyorum.” Patıkaya geri dönerek sessizce atını sürdü.

Yaklaşabilecek tehlikeleri görmek için yüksek bir tepeye kamp kurdular. Chase ve Zedd atlarla ilgilenirken Richard ve Kahlan ateş yakıp ekmegi, peyniri ve kurutulmuş meyveleri çıkararak basit bir çorba pişirmeye koyuldular. Kahlan, Richard’la birlikte gitti, seyrek ağaçların arasında kuru dallar arayıp bulduklarını taşımasına yardım etti. Richard, iyi bir ekip oluşturduklarını söylediğinde Kahlan hafifçe gülümseyip arkasını döndü. Richard onu kolundan tutup kendine doğru çevirdi.

Söylediğinden çok daha fazlasını ifade ederek, “Kahlan, aynı durumda sen olsaydın peşinden gelirdim,” dedi.

Kahlan dikkatle Richard’ın gözlerinin içine baktı. “Lütfen Richard, böyle söyleme.” Yavaşça kolunu çekti ve kamp yerine döndü.

Zedd ve Chase atlarla ilgilenme işini bitirip ateşin başına geldiklerinde Richard, Chase’in omuz kayışının boş olduğunu ve küçük kılıcının eksik olduğunu fark etti. Savaş baltalarından biri ve birkaç uzun bıçağı kayıptı. Bu halde bile savunmasız olduğu söylenemezdi.

Kemerinden sarkan gürz baştan aşağı kana bulanmış olduğu gibi, eldivenleri ve üstü başı da kan içindeydi. Hiç yorum yapmadan bir bıçak çekip gürzüne girmiş üç parmak kalınlığındaki sarı bir dişi söküp çıkardı ve omzunun üzerinden arkaya fırlattı.

Ellerindeki ve yüzündeki kanı sildikten sonra diğerleriyle birlikte ateşin karşısına geçti.

Richard bir dal parçası kırıp ateşe attı. “Chase, peşimizdeki yaratıklar da neyin nesiydi? Hem bunlar nasıl oluyor da sınırdan rahatça girip çıkabiliyorlar?”

Chase bir somun ekmek aldı ve üçte birini kopardı. Richard’la göz göze gelince, “Onlara yürek parçalayanlar denir,” dedi. Bir kurdun iki misli büyüklüğündedirler. Büyük geniş göğüsleri, düz kafaları ve dişlerle dolu kocaman bir ağızları vardır. Vahşidirler. Ne renk olduklarından emin değilim. Yalnızca geceleri avlanırlar, en azından bu geceye kadar öyleydi. Orman çok karanlıktı ama daha önce bu kadar çoğunu bir arada hiç görmemiştim,” dedi.

“Onlara neden yürek parçalayanlar deniyor?”

Chase kopardığı bir parça ekmekçi çiğnerken anlamlı gözlerle baktı. “Bu da ayrı bir tartışma konusudur. Yürek parçalayanların büyük, yuvarlak kulakları olduğundan işitme duyuları çok gelişmiştir. Bazıları bir insanı kalp atışlarından bulabileceklerini söylüyor.” Richard’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Chase ağzına bir parça daha ekmek atıp bir süre çiğnedi. “Kimileri de onlara yürek parçalayanlar denmesinin nedenini, kurbanlarını öldürme tarzlarına bağlıyor. Kurbanlarının göğsüne saldırırlar. Birçok yırtıcı hayvan, kurbanının boğazına saldırır ama yürek parçalayanlar doğrudan kalbi hedef alır, işlerini görmelerine yetecek kadar büyük dişleri de vardır. İlk yedikleri de kurbanlarının yüreği olur. Birden çok yürek parçalayıcı varsa, kalbi yemek için birbirlerine saldırırlar.”

Zedd, kendine bir kâse çorba alarak kepçeyi Kahlan’a uzattı.

Richard iştahını yitirmek üzereydi ama sorması gereken sorular vardı. “Peki sen ne düşünüyorsun?”

Chase omzunu silkti. “Kalp atışlarını iſitip iſitmediklerini öğrenmek için karanlıkta sessizce oturmamı hiç.” Ekmekten bir lokma daha ısırıp çiğnerken bakışları göğsüne kaydı. Ağır zırhı iterek kendinden uzaklaştırdı. Zırhta iki uzun yırtık vardı. Kırık sarı diş parçaları, zırhın ezilmiş zincirlerine sıkışmıştı. Zırhın altındaki deri tunik köpeğin kanına bulanmıştı. “Kılıcım, bana bunu yapan yaratığın göğsünde kırıldığında ben hâlâ at sırtındaydım.” Richard’a dönerek kaşlarını çattı. “Bu, soruna cevap oldu mu?”

Richard’ın kolunu bir ürperti sardı. “Sınırı rahatça geçmelerine ne diyeceksin?”

Chase, Kahlan’ın uzattığı çorba kâsesini aldı. “Bütün bunların sınırın büyüyle ilgisi var, onlar bu büyüyle yaratıldılar. Bir bakıma, onlar sınırın bekçi köpekleridir. Hiç zarar görmeden sınırın her iki tarafına da girip çıkabilirler ama sınıra bağlı oldukları için fazla uzağa gidemezler. Sınırın zayıflamasıyla birlikte gittikçe daha fazla uzağa gitmeye başladılar. Bu yüzden Şahinciler Patikası tehlikeli ama başka yoldan gidecek olsaydık, Krallar Geçidi’ne bir hafta geç ulaşırdık. Saptığımız kestirme yol, Southaven’a varana kadar sınırdan uzaklaşan tek yol. Kestirme yolu geçmeden önce size yetişmem gerektiğini biliyordum, yoksa geceyi onlarla birlikte geçirmek zorunda kalacaktık. Yarın hava aydınlanınca size sınırın nasıl zayıfladığını göstereceğim.”

Herkes kendi düşüncelerine dalarken Richard başını salladı.

“Renkleri kahverengi,” dedi Kahlan yavaşça. Herkes ona döndü. Kahlan dikkatle ateşe bakıyordu. “Yürek parçalayanlar kahverengidir, tüyleri yumuşaktır, tıpkı bir geyiğin tüyleri gibi. Diğer sınır çökünce bağlarından kurtuldular, artık Orta Diyar’ın her yerindeler. Artık hiçbir amaçları kalmadığı için gündüz bile ortaya çıkıyorlar.”

Üç adam çıt çıkarmadan Kahlan'm sözlerini düşündü, Zedd bile yemek yemeyi bıraktı.

“Harika,” dedi Richard fısıldayarak. “Peki Orta Diyar’da bunlardan daha kötü bir şey var mı?”

Soru sormaktan çok, lanet okurcasına konuşmuştu. Ateşteki dallar çatırdayarak yüzlerini ısıttı.

Kahlan'm gözleri uzaklara dalmıştı. “Darken Rahl,” diye fısıldadı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Richard kampın az ötesinde oturuyordu. Soğuk bir kayaya yaslanmış, pelerinine sıkıca sarılmış bir halde sınıra doğru bakıyordu. Nefesi âdeta buz tutmuştu, Chase ilk nöbeti ona, ikinci nöbeti de Zedd'e vermişti. Son nöbeti sınır muhafızı tutacaktı. Kahlan nöbet tutmasına izin verilmeyince itiraz etmişti ama sonuçta Chase'in isteğine boyun eğmişti.

Ay ışığı, oturduğu yerle sınır arasındaki açıklığı aydınlatıyordu. Burası sessiz tepelerin, birkaç ağacın ve küçük derelerin bulunduğu geniş bir alandı, ürkütücü sınır ormanlarına yakın olmasına rağmen güzel bir yerdi. Elbette Darken Rahl'ın, kutuların büyüsunü kullanarak sınırı zayıflatmasından önce bu ormanlar da çok güzeldi. Chase, yürek parçalayanların bu kadar uzağa gelemeyeceğini söylemişti ama yanılıyor olma ihtimaline karşı Richard onlar için tetikteydi. Güvende hissetmek için elini kılıcının kabzasına götürüp parmağını dalgın dalgın Doğruluk sözcüğünün kabartılı harfleri üzerinde gezdirdi. Gecenin karanlığını seyrederken garların bir daha ona sürpriz yapmalarına izin vermeyeceğine yemin etti. İlk nöbetin kendisine verilme-

sinden memnundu çünkü uykusu yoktu. Çok yorulmuştu ama uykusu yoktu.

Sınırın bir parçası olan dağlar, karanlığın tam ucunda yer alıyordu. İç içe girmiş ağaçların ardında kendini gizleyemeyecek kadar iri ve karanlık bir canavarın omurgasıymış gibi yükseliyordu. Richard o karanlık ve ölümcül boşluktan kendisini izleyen varlıkları merak ediyordu. Chase, güneye ilerledikçe sınır dağlarının azalacağını ve bir süre sonra da hiç dağ görmeyeceklerini söylemişti.

Kahlan, pelerinine sıkıca sarınmış bir halde karanlığın içinden sessizce ortaya çıktı ve ısınmak için Richard'ın yanına oturdu. Konuşmadan ona sokuldu. İpeksi saçlarının birkaç tutamı Richard'ın yüzüne değiyordu. Bıçağının sapı Richard'ın böğrüne batıyordu ama Kahlan'ın yanından uzaklaşmasından korktuğu için ses çıkarmadı. Yanından gitmesini istemiyordu.

Başını çevirip, "Diğerleri uyuyor mu?" diye sordu usulca. Kahlan başını salladı. "Nereden anladın?" diye sordu gülümseyerek. "Zedd gözleri açık uyur."

Kahlan gülümseyerek cevap verdi: "Bütün büyücüler böyle uyur."

"Öyle mi? Ben yalnızca Zedd'in böyle uyuduğunu sanırdım."

Herhangi bir hareket olup olmadığını anlamak için vadiye bakarken Kahlan'm bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. "Senin uykun yok mu?" O kadar yakındı ki Richard'm fısıltıyla konuşması yetiyordu.

Kahlan omzunu silkti. Hafif esintiyle uzun saçlarının bir tutamı yüzüne düştü. Saçlarını yüzünden çekti. Bakışları buluştu. "Sana üzgün olduğumu söylemek istedim."

Richard, onun başını omzuna yaslamasını diledi ama Kahlan bunu yapmadı. "Ne hakkında?"

“Sana önceden söylediklerim, peşimden gelmeni istemediğim hakkında. Dostluğunu takdir etmediğimi düşünmeni istemedim, bunu gerçekten de takdir ediyorum. Yalnızca yaptığımız görevin tek bir kişiden daha önemli olduğunu söylemek istedim.”

Richard, Kahlan'm bu sözlerle çok daha fazlasını ima ettiğini biliyordu. Kızın gözlerinin içine bakarak soluğunu yüzünde hissetti.

“Kahlan, hayatında biri var mı?” Kalbine bir okun saplanmasından korkuyordu ama sormak zorundaydı. “Yani, seni evde bekleyen biri? Bir sevgili?” Uzun bir süre gözlerini Kahlan'ın gözlerinden ayırmadı. Kahlan başını çevirmedi ama gözleri yaşardı. Richard kollarını boynuna dolayıp onu öpmeyi her şeyden çok istiyordu.

Kahlan uzanarak parmaklarıyla yavaşça Richard'ın yüzünü okşadı. “Bu o kadar da basit değil Richard.”

“Evet, basit. Ya var ya yok.”

“Bazı sorumluluklarım var.”

Bir an Kahlan ona sırrını söyleyecek, bir şeyleri açıklayacak gibi oldu. Ay ışığında çok güzel görünüyordu ama yalnızca görünüşüyle değil, aynı zamanda zekâsıyla, cesaretiyle ve kendine özgü o gülümseyişiyle de Richard'ı etkiliyordu. Richard o gülümseyişini görebilmek için gerekirse bir ejderhayı bile öldürebilirdi, tabii öyle bir yaratık varsa. Yaşadığı sürece başka hiç kimseyi istemeyeceğinden emindi. Kahlan'dan başkasıyla birlikte olmaktansa hayatını tek başına sürdürmeyi yeğledi. Ondan başkası olamazdı.

Kahlan'a sarılmak istiyordu. O yumuşak dudaklarını tatmak için kıvranıyordu ama tuhaf bir şekilde, köprüyü geçmeden önceki duyguyu hissediyordu. Bu, Kahlan'ı öpme arzusundan daha güçlü ve uyarı niteliğinde bir duyguydu. İçinden bir ses, Kahlan'ı

öpecek olursa daha birçok köprü geçmek zorunda kalacağını söylüyordu. Kahlan'm, kılıcı tutan eline dokunmasıyla büyü'nün nasıl parladığını hatırladı. Köprü konusunda söylediklerinde haklıydı, bu yüzden de Kahlan'a sarılmadı.

Kahlan bakışlarını yere indirdi. "Chase, önümüzdeki iki günün çetin geçeceğini söyledi. Sanırım uyusam iyi olacak."

Richard'm, aklından geçenlere karışamayacağını biliyordu. Onu hiçbir şeye zorlayamazdı. Bu, Kahlan'ın tek başına üstesinden gelmesi gereken bir sorundu.

"Bana karşı da sorumluluğun var," dedi Richard. Kahlan soru sorarcasına kaşlarını çatı. Richard gülümseyerek, "Rehberim olacağına söz verdin. Bu sözünü tutmanı istiyorum," dedi.

Kahlan gülümseyip başını salladı. Gözyaşları konuşmasına engel olmuştu. Parmağının ucunu öpüp Richard'ın yanağına bastırdıktan sonra gecenin karanlığında kayboldu.

Richard karanlıkta öylece oturup boğazındaki düğümü yutmaya çalıştı. Kahlan'ın gitmesinin üzerinden uzun bir süre geçtiği halde, parmağının dokunduğu yeri hâlâ hissedebiliyordu.

Öylesine sessiz bir geceydi ki Richard, dünyadaki tek uyanık insanın kendisi olduğunu düşünüyordu. Ay sessizce göz kırparken yıldızlar Zedd'in havada donmuş büyü'lü tozunu andırıyordu. Bu gece kurtlar bile ulumuyordu. Yalnızlık eziciydi.

Düşüncelerini dağıtmak için bir şeylerin saldırıya geçmesini dilediğini fark etti. Kılıcını kınından çıkardı ve bir şeyler yapmış olmak için pelerininin ucuyla parlak çeliği silmeye koyuldu. Bu kılıcı uygun gördüğü gibi kullanabilirdi. Zedd ona böyle söylemişti. Kahlan'ın hoşuna gitsin ya da gitmesin, bu kılıcı onu korumak için kullanacaktı. Kahlan'm peşindeydiler. Ona dokunmaya kalkışan herkes Richard'ın kılıcının tadına bakacaktı.

Kahlan'ın peşindekileri, suikast timlerini ve Darken Rahl'ı düşününce öfkesi alevlendi. Hepsinin şimdi karşısına çıkmasını istiyordu, böylece tehditlerine bir son verebilirdi. Onlarla dövüşmek için büyük bir açlık duyuyordu. Kalbi güm güm atıyordu ve dişlerini iyice sıkırmıştı.

Birdenbire kılıcın öfkesinin, kendi öfkesini alevlendirdiğini fark etti. Kılıç kınından çıkmıştı ve Kahlan'ın bir şey tarafından tehdit edildiği düşüncesi, hem kılıcın hem de kendi öfkesini körüklüyordu. Kılıcın sezdirmeden, baştan çıkarırcasına kanma işlemesi onu çok şaşırtmıştı. Yalnızca algı, demişti büyücü. Kılıcın büyüü onda ne algılıyordu?

Kılıcı kınına sokunca öfkesi söndü. Kırlara ve gökyüzüne bakarken bir kez daha yüreğini sıkıntı kapladı. Ayağa kalkıp bacaklarındaki uyuşukluğu gidermek için yürüdükten sonra, rahatsız bir duyguyla kayaya tekrar oturdu.

Nöbetinin bitmesine bir saat kalmıştı ki tanıdık ayak sesleri duydu. Bu, Zedd'di. İki elinde de birer peynir parçası vardı, pelerinin giymemişti, üzerinde yalnızca cüppesi vardı.

“Ne yapıyorsun? Nöbet tutma zamanın gelmedi ki.”

“Bir dosta ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Al, sana bir parça peynir getirdim.”

“Hayır, teşekkürler. Yani peyniri almayayım ama arkadaşlığını seve seve kabul ederim.”

Zedd, Richard'ın yanına oturdu. Sıksa dizlerini göğsüne çekti, cüppesinin eteğiyle bacaklarını örterek küçük bir çadır oluşturdu. “Sorun ne?”

Richard omzunu silkerek, “Sanırım Kahlan,” dedi. Zedd hiçbir şey söylemedi. Richard başını kaldırarak, “Uyandığımda aklıma ilk gelen ve uyumadan önce son düşündüğüm şey, Kahlan. Daha

önce hiç böyle hissetmemiştim, Zedd, daha önce kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.”

“Anlıyorum.” Zedd, peyniri kayaya bıraktı.

“Benden hoşlandığını biliyorum ama beni kendinden uzak tuttuğunu hissediyorum. Bu gece kamp kurarken Chase’in durumuna düşerse onun peşinden geleceğimi söyledim. Az önce beni görmeye geldi. Peşinden gelmemi istemediğini söyledi ama çok daha fazlasını ima etti. Onun peşinden kesinlikle gelmemi söyledi.”

“İyi kız,” dedi Zedd fısıldayarak.

“Ne?”

“İyi bir kız olduğunu söyledim. Hepimiz de onu seviyoruz. Ama Richard, onun başka görevleri de var. Sorumlulukları var.”

Richard kaşlarını çattı. “Peki neymiş bu sorumluluklar?”

Zedd hafifçe arkasına yaslandı. “Bunları söylemek bana düşmez. Cevap vermesi gereken kişi Kahlan. Şu ana kadar çoktan cevap vereceğini düşünmüştüm.” Yaşlı adam kolunu Richard’ın geniş omzuna koydu. “Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa sana şu ana kadar cevap vermemesinin tek nedeninin, senden fazlasıyla hoşlanması olduğunu söyleyebilirim. Dostluğunu kaybetmekten korkuyor.”

“Sen onun sırlarını biliyorsun, Chase de biliyor, bunu gözlerinden okuyabiliyorum. Benim dışımda herkes biliyor. Bana bu gece söylemeyi denedi ama söyleyemedi. Dostluğumu kaybetmek konusunda endişesi olmamalı. Böyle bir şeyin olmasına asla izin vermem.”

“Richard, o harika bir insan ama sana uygun değil. Sana uygun olamaz.”

“Nedenmiş?”

Zedd cüppesinin koluyla oynayarak Richard'ın bakışlarından kaçtı. "Sana sırrını kendisinin söylemesine izin vereceğime söz verdim. Yalnızca bana güvenmen gerek. O senin istediğin kişi olamaz. Başka bir kız bul. Ülkede kadın mı yok? Nüfusun yarısı kadın. Başka birini seç."

Richard dizlerini kendine çekip kollarını doladı. "Tamam," dedi başını çevirerek.

Zedd şaşkın bir ifadeyle baktıktan sonra gülümsedi ve genç dostunun sırtını sıvazladı.

"Tek bir şartla ama," diye ekledi Richard sınır ormanlarına bakarken. "Tek bir soru soracağım ama dürüstçe cevap vereceksin, kızarmış kurbağalar kadar dürüstçe. Evet dersen ben de senin istediğini yerine getireceğim."

Zedd zayıf parmaklarından birini incecik alt dudağına dokundurarak, "Tek mi? Yalnızca tek bir soru mu?" diye sordu temkinli bir biçimde.

"Tek bir soru."

Zedd bir süre düşündü. "Pekâlâ. Tek bir soru."

Richard alev alev yanan gözlerini yaşlı adama çevirdi. "Karıyla evlenmeden önce birisi –evet demeni daha da kolaylaştıracığımdan hiç şüphelen olmasın– güvendiğin bir dostun, baba gibi sevdiğin bir insan gelip de başkasını seç deseydi, yapar mıydın?"

Zedd bakışlarını Richard'dan kaçırarak derin bir nefes aldı. "Lanet olsun! Bir Doğruluk İzcisi'nin bana soru sormasına izin vermemem gerektiğini bugüne kadar öğrenmiş olmam gerekirdi." Peynirinden bir ısırık aldı.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Zedd peyniri karanlığa fırlattı. "Bu gerçekleri değiştirmez Richard! İkinizin ilişkisi yürümez. Bunları seni incitmek için

söylemiyorum. Seni oğlum gibi severim. Dünyayı değiştirmek elimde olsaydı, değiştirdim. Keşke başka türlü olabilseydi ama bu iş yürümez. Bunu Kahlan da biliyor. Aksini ispatlamaya çalışırsan onu üzdüğünle kalırsın. Böyle bir şey yapmak istemeyeceğini de biliyorum.”

Richard sakın bir sesle konuştu. “Kendi ağzınla söyledin. Ben Doğruluk İzcisi’yim. Bir yolu var ve ben o yolu bulacağım.”

Zedd başını üzgün bir ifadeyle salladı. “Keşke olsaydı evlat ama hiç yolu yok.”

“Öyleyse ne yapacağım?” diye sordu Richard fısıldayarak.

Yaşlı dostu zayıf kollarını omzuna atıp karanlıkta ona sıkıca sarıldı. Richard kendini uyumuş hissediyordu.

“Yalnızca dost kalın Richard. Kahlan’ın buna ihtiyacı var. Daha ileri gitmesi mümkün değil.”

Richard, Zedd’in kollarında başını salladı.

Birkaç dakika sonra Doğruluk İzcisi, gözlerinde şüpheli bir ifadeyle büyücüyü iterek kendinden uzaklaştırdı.

“Buraya gelmenin nedeni neydi?”

“Bir dostla oturmak.”

Richard başını salladı. “Diğerlerinin yanından ayrılarak Doğruluk İzcisi’ne danışmak için büyücü sıfatıyla geldin. Şimdi neden burada olduğunu açıkla.”

“Pekâlâ. Büyücü sıfatıyla buraya gelmemin nedeni, Doğruluk İzcisi’ne bugün az kalsın çok büyük bir hata yapacağını söylemekti.”

Richard ellerini Zedd’in omuzlarından çekti ama bakışlarını ondan ayırmadı. “Bunu biliyorum. Bir Doğruluk İzcisi hayatını tehlikeye atamaz. Böyle yaparak diğerlerinin hayatını da tehlikeye atmış olur.”

“Ama sen hayatını tehlikeye atmakta kararlıydın,” diye ısrar etti Zedd.

“Beni Doğruluk İzcisi yaptığında, iyi ve kötü yönlerimi de kabul etmiş oldun. Bulduğum konumun sorumluluklarına yeni yeni alışıyorum. Bir dostumun başının dertte olduğunu görüp de yardım edememek benim için çok zor. Artık böyle bir lüksüm olmadığını biliyorum. Beni azarlanmış farz et.”

Zedd gülümsedi. “Buraya kadar iyi gitti.” Bir dakika oturduktan soma gülümsemesi kayboldu. “Ama Richard, konu bugün olanlardan da önemli. Bir Doğruluk İzcisi olarak, masum insanların ölümlerine neden olabileceğini iyi anlamalısın. Rahl’ın planlarına engel olabilmek için yardımın sayesinde kurtulabilecek insanlara sırt çevirmek zorunda kalabilirsin. Bir asker savaş meydanında yaralı bir arkadaşına yardım etmek için eğilirse, sırtından bir kılıç darbesi alabileceğini bilir. Bu yüzden, kazanmak istiyorsa savaş meydanındaki arkadaşlarının yardım çılgınlıklarına rağmen dövüşmeye devam etmek zorundadır. Kazanmak için sen de böyle yapabilmelisin, tek şansın bu olabilir. Kendini bu gerçeğe alıştırmalısın. Bu bir ölüm kalım mücadelesi ve bu mücadelede yardım için haykıranlar askerler değil, masum insanlar olacaktır. Darken Rahl kazanmak için herkesi öldürebilir. Onun yanında savaşanlar da bunu yapmaktan kaçınmayacaklardır. Sen de aynısını yapmak zorunda kalabilirsin. İster beğen ister beğenme, kuralları saldıran koyar. Ya kurallara göre oynarsın ya da kurallara göre ölürsün.”

“Nasıl olur da Darken Rahl’ın yanında savaşırılar? Darken Rahl herkesi yönetmek, her şeye hükmetmek istiyor. Nasıl olur da onun için savaşırılar?”

Büyücü, kayaya yaslanarak tepelere bakmaya başladı. Sanki görünenden de fazlasını görüyordu. Üzgün bir ses tonuyla, “Çünkü

Richard, birçok insanın gelişmek için yönetilmeye ihtiyacı vardır,” dedi. “Bencillikleri ve açgözlülükleri yüzünden özgür insanları kendilerine düşman olarak görürler. Güneşin onlara ulaşması için daha uzun bitkileri budayacak bir lidere ihtiyaç duyarlar. Hiçbir bitkinin en kısa bitkiden daha uzun olmaması gerektiğini düşünürler ve böylece herkese ışık geleceğini sanırlar. Bir mum yakacaklarına, bedeli ne olursa olsun kendilerine rehber bir ışık ararlar. Bazıları, Rahl kazanınca onlara gülümseyeceğini ve ödüllendirileceklerini düşündüklerinden, Rahl’ın gözüne girebilmek için en az onun kadar acımasız davranacaklardır. Bazıları gerçeklere karşı gözlerini kapayıp duydukları yalanlar için savaşıacaktır ama kendilerine rehber olan ışık yandığında, zincirlere vurulduklarını anlayacaklar. O zaman iş işten geçmiş olacak.” Zedd içini çekip cüppesinin kollarını aşağı indirdi. “Her devirde savaşlar olmuştur Richard. Her savaş, düşmanların birbirlerine karşı verdikleri kanlı bir mücadeledir ve her ordu, Yaratıcı’nın onlarla birlikte olduğunu düşünerek savaşa gider.”

Richard başını salladı. “Anlamıyorum.”

“Eminim ki Rahl’ın yandaşları bizim kana susamış canavarlar olduğumuzu ve her türlü kötülüğü yapabileceğimizi düşünüyor. Düşmanlarının acımasız vahşetlerini konu alan bir sürü hikâye dinlemişlerdir. Darken Rahl hakkında Darken Rahl’ın anlattıkları dışında hiçbir şey bilmediklerine bahse girebilirim.” Büyücünün zeki gözleri parladı. “Bunun çarpık bir mantık olduğunu söyleyebiliriz ama yine de tehlikeli olduğu gerçeğini gizleyemez. Rahl’ın yandaşlarının tek isteği bizi ezmek, baska bir şey bilmelerine gerek yok ama daha güçlü bir düşmanı yenebilmen için aklını kullanmak zorundasın.”

Richard parmaklarını saçlarında gezdirdi. “Bu gerçek bana kıpırdayacak yer bırakmıyor, elimi kolumu bağlıyor. Darken

Rahl'ı öldüremem ama masum nisanların ölmelerine göz yummak zorunda kalabilirim.”

Zedd ona anlamlı bir bakış fırlattı. “Hayır. Darken Rahl'ı öldüremeyeceğini asla söylemedim. Onu öldürmek için Doğruluk Kılıcı'nı kullanamayacağını söyledim.”

“Zedd,” dedi Richard sessizce. “Böyle yapmak zorunda kaldın mı? Masum insanların ölmelerine seyirci kaldın mı?”

Zedd'in yüz ifadesi sert ve düşünceliydi. “Son savaşta seyirci kaldım. Biz şu anda konuşurken de seyirci kalıyorum. Kahlan, adımı öğrenmek için Rahl'ın insanları öldürdüğünü söyledi. Adımı hiç kimse veremez ama Rahl, hainin en sonunda adımı söyleyeceğini umarak insanları öldürmeye devam ediyor. Cinayetlerine son vermek için onun karşısına çıkabilirim ama o zaman da onu yenmene yardım edemem ve böylece daha çok insan hayatını kaybeder. Birkaç kişinin ya da birçok kişinin korkunç bir biçimde ölmesine karar vermek çok acı.”

“Üzgünüm dostum.” Richard pelerinine sıkıca sarındı. Üşmesi yalnızca soğuk hava yüzünden değildi. Sessiz manzarayı izledikten sonra bakışlarını tekrar Zedd'e çevirdi. “Gece perisi Shar'la tanıştım. Kahlan'ı buraya getirerek diğerlerinin hayatta kalabilmesi için hayatını feda etmiş. Kahlan da başkalarının ölümüne seyirci kalmanın yükünü omuzlarında taşıyor.”

“Haklısın,” dedi Zedd yavaşça. “Zavallı kızın nelere tanık olduğunu bilmek kalbimi sızlatıyor. Senin karşılaşacakların da öyle.”

“İkimizle ilgili sorunum oldukça önemsiz kalıyor.”

Zedd şefkat dolu ve yumuşak bir ifadeyle, “Ama bu daha az acı vereceği anlamına gelmez,” dedi.

Richard bir kez daha kırlara baktı. “Zedd, bir şey daha var. Evine gelmeden önce Kahlan'a bir elma ikram etmiştim.”

Zedd şaşırarak güldü. “Orta Diyar’dan gelen birine kırmızı bir meyve mi ikram ettin? Bu ölüm tehdidiyle eşdeğerdir evlat. Orta Diyar’da her tür kırmızı meyve ölümcül bir zehirdir.”

“Evet, bunu şimdi biliyorum ama o zaman bilmiyordum.”

Zedd kaşını çatarak biraz öne eğildi. “Ne dedi?”

Richard göz ucuyla bakarak, “Önemli olan ne dediği değil, ne yaptığı,” dedi. “Beni boğazımdan yakaladı. Bir an beni öldüreceğini sandım. Beni nasıl öldüreceğini bilmiyordum ama öldüreceğinden emindim. Açıklamama yetecek kadar uzun bir süre duraksadı. Demek istediğim, benim dostumdu ve hayatımı defalarca kurtarmıştı ama o an beni öldürecekti,” dedi, ardından duraksadı. “Bu da senin demek istediğinin bir parçası, değil mi?”

Zedd derin bir iç geçirerek başını salladı. “Evet. Richard, bir hain olduğumdan şüphelenseydin, emin olmayıp yalnızca şüphelenseydin ve gerçekten bir hain çıkarsam amacımıza ulaşamayacağımızı bilseydin, beni öldürebilir miydin? Gerçeği anlamak için hiç zamanın ya da yolun olmasaydı da yalnızca bir hain olduğuma inansaydın ve bunu yalnızca sen bilseydin, beni oracıkta öldürebilir miydin? Öldürme amacıyla yaşlı dostuna saldıracak mıydın? İşini görmek için yeterince şiddet uygulayabilir miydin?”

Zedd’in bakışları Richard’ın yüreğine işledi. Richard donup kalmıştı. “Ben... ben bilmiyorum.”

“Bilsen iyi olur, yoksa Rahl’ın peşinden gitmenin bir anlamı yok. Bilmiyorsan, yaşamak ya da kazanmak için yeterince kararlı değilsin demektir. Hayat ve ölüm arasında hemen bir tercih yapmak zorunda kalabilirsin. Kahlan başarısızlığın sonuçlarını biliyor. O kararlı.”

“Ama o da tereddüt etti. Söylediklerini düşünürsen, o da bir hata yaptı. Orada onun hakkından gelebilirdim. Elime şans

geçmeden önce beni öldürmesi gerekirdi.” Richard kaşlarını çattı. “Böylece büyük bir hata da yapmış olurdu.”

Zedd yavaşça başını salladı. “Kendini övme Richard. Kahlan’ın eli boğazındaymış. Yapacağın hiçbir hareket yeterince çabuk olmazdı. Seni öldürmek için düşünmesi yeterdi. Duruma hâkimdi ve sana bir açıklama yapma şansı vermeyi göze alabilirdi. Hiç hata yapmadı.”

Richard biraz sarsılmıştı, yine de karşı çıkmaya çalıştı. “Ama ben nasıl Kahlan’a zarar vermeyeceksem, senin de bir hain olman imkânsız. Sözü nereye getirmek istediğini anlamıyorum.”

“Asla bir hain olmayabilirim ama olsaydım, hazırlıklı olman gerektiğini söylüyorum. Gerekirse beni öldürecek gücü kendinde bulabilmelisin. Kahlan, onun dostu olduğunu ve onu asla incitmeyeceğini bildiği halde, ona zarar vermeye çalıştığını düşününce harekete geçmeye hazırды. Onu çabucak inandırmaysaydın seni öldürürdü.”

Richard bir süre sessizce oturup dostunu izledi. “Zedd, her şey ya tam tersi olsaydı, benim amacımız için bir tehlike oluşturduğumu düşünseydin, sen acaba...”

Büyücü kaşlarını çatarak arkasına yaslandı ve duygusuz bir sesle, “Gözümü kırpmadan,” dedi.

Bu cevap Richard’ı sersemletmişti ama abartılı bir örnek olmasına rağmen, dostunun ne demek istediğini anlamıştı. Amacına tam bir bağlılık göstermezse başarısızlık kaçınılmazdı. Tereddüt edecek olursa, Rahl merhamet göstermeyecekti. Öleceklerdi. Her şey oldukça basitti.

“Hâlâ bir Doğruluk İzcisi olmak istiyor musun?” diye sordu Zedd.

“Evet,” dedi Richard boşluğa bakarak.

“Korkuyor musun?”

“Ödüm patlıyor.”

Zedd dizine vurdu. “Güzel. Benim de ödüm patlıyor. Kork-masaydın, işte o zaman endişelenirdim.”

Doğruluk İzcisi, büyücüye buz gibi bir bakış fırlattı. “Darken Rahl’ı da korkutmayı amaçlıyorum.”

Zedd gülümseyip başını salladı. “Sen iyi bir Doğruluk İzcisi olacaksın evlat. İnancını yitirme.”

Richard, yalnızca bir elma ikram ettiği için Kahlan’ın onu öldürebileceğini düşününce ürperdi. Kaşlarını çatı. “Zedd? Orta Diyar’daki bütün kırmızı meyveler neden zehirli? Bu hiç de doğal değil.”

Büyücü üzüntüyle başını salladı. “Çünkü çocuklar kırmızı meyveleri çok sever Richard.”

Richard’ın bakışları daha da derinleşti. “Ne demek istediğini anlamıyorum.”

Zedd başını eğerek ince parmağıyla bir süre toprağı eşeledi. “Son savaşta, yılın bu mevsimiydi. Ekinler toplanmıştı. Bir yapı büyü bulmuştum. Bu eskilerin büyücüleri tarafından yapılan bir büyüdür. Orden Kutuları gibi bir şey. Renge özel ve ancak bir kez kullanılabilen bir zehir büyü. Nasıl kullanıldığından emin değildim ama tehlikeli olduğunu biliyordum.” Zedd derin bir nefes alıp ellerini kucağına koydu. “Her neyse, Panis Rahl bu büyüü ele geçirdi. Çocukların meyve sevdiğini biliyor ve bizi yüreklerimizden vurmak istiyordu. Büyüyü kullanarak bütün kırmızı meyveleri zehirledi. Bu büyü, yılan sarmaşığının zehrine benzer bir parça. İlk başta etkisi yavaştır. Ateşli hastalıklara ve sonradan ölüme yol açtığını fark etmemiz uzun sürdü. Panis Rahl, bilerek yetişkinlerin değil de çocukların yiyebileceği bir

şey seçmişti.” Karanlığa bakarken sesi güçlkle duyuluyordu. “Birçok insan öldü. Pek çok çocuk hayatını kaybetti.”

Richard’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Büyüyü sen bulduğuna göre, o nasıl yararlanabildi?”

Zedd, sıcak bir yaz gününde insanı dondurabilecek kadar soğuk bir ifadeyle Richard’a baktı. “Eğittiğim genç bir öğrencim vardı. Bir gün hiç işi olmayan bir şeyi kurcalarken yakaladım onu. Hakkında tuhaf bir şüphem vardı. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum ama ondan çok memnundum. Bu yüzden de kuşkularımın üstüne gitmedim. Ertesi sabah o ve bulduğum yapı büyüü kaybolmuştu. Panis Rahl’a casusluk yapıyormuş. Gerektiği zaman harekete geçip onu öldürseydim, o insanlar kurtulacaktı.”

Richard yutkundu. “Zedd, işlerin buraya varacağını tahmin edemezdin.”

Richard, yaşlı adamın küfredeceğini, bağıracağını ya da çekip gideceğini düşünürken Zedd omzunu silkti. “Benim hatamdan ders al Richard. Ders alacak olursan, bütün bu hayatlar bir hiç uğruna kaybedilmemiş olacak. Belki de onların hikâyesinden çıkaracağın ders sayesinde, Darken Rahl kazanacak olursa insanların başına gelebilecek felaketleri önleyebilirsin.”

Richard kollarını ovuşturarak ısınmaya çalıştı. “Batı Diyar’daki kırmızı meyveler neden zehirli değil?”

“Her büyüünün bir sınırı vardır. Bu büyüünün de kullanıldığı yerin sınırları içinde etkisi vardı. Büyünün etkisi, Batı Diyar ile Orta Diyar arasındaki sınır içinde geçerliydi. Zehir büyüünün olduğu yere sınır kurulamazdı yoksa Batı Diyar’da da büyü olurdu.”

Richard karanlık ve soğuk sessizlikte oturup bir süre düşündü. En sonunda, “Kurtulmanın bir yolu var mı? Kırmızı meyvelerin zehrini yok etmenin bir yolu var mı?” diye sordu.

Zedd gülümsedi. Richard bu davranışı tuhaf bulduysa da yaşlı adamın gülümsediğini gördüğüne sevindi. “Bir büyücü gibi düşünüyorsun evlat. Büyüyü nasıl bozacağını düşünüyorsun.” Gecenin karanlığına tekrar bakarken düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. “Büyüyü bozmanın bir yolu olabilir. Bu konu üzerinde çalışmalıyım. Darken Rahl’ı yenebilirsek bu işi ele alacağım.”

“Güzel.” Richard, pelerinine daha da sıkı sarındı. “Canı isteyen herkes elma yiye bilmeli. Özellikle de çocuklar.” Yaşlı adama baktı. “Zedd, verdiğin dersi unutmuyacağıma söz veriyorum. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Hayatını kaybeden hiçbir insanın unutulmasına izin vermeyeceğim.”

Zedd gülümsedi ve Richard’ın sırtını sevgiyle sıvazladı.

İki dost, gecenin sessizliğini ve karşılıklı olarak birbirlerini anlamanın huzurunu paylaşarak sessizce oturdular. Bilinmeyeni, geleceği düşündüler.

Richard, Panis Rahl’ı ve Darken Rahl’ı düşündü. Her şey ne kadar umutsuz görünüyordu. Çözümü düşün, dedi kendi kendine, sorunu değil. Sen Doğruluk İzci’sin.

“Bir şey yapmanı istiyorum büyücü. Sanırım kaybolmamızın zamanı geldi. Rahl bizi yeterince izledi. Şu bulut için ne yapabilirsin?”

“Biliyor musun, galiba haklısın. Keşke bu bulutun sana nasıl bağlı olduğunu bilebilseydim, böylece bağını koparabilirdim ama bir türlü anlamıyorum. Bu yüzden başka bir şey deneyeceğim.” Derin düşüncelere dalarak çenesini ovuşturdu. “Bulut seni izlemeye başladığından beri hiç yağmur yağdı mı ya da hava kapandı mı?”

Richard geçen günleri hatırlamaya çalışarak düşündü. Babasının ölümünden sonra uzun bir süre bir sis içinde kalmıştı. Aradan çok uzun zaman geçmiş gibi geliyordu. “Yılan sarmaşığını bulmadan önceki gece Ven’de yağmur yağdı ama oraya vardığımda hava açılmıştı. Hayır, hiç yağmur yağmadı. Babamın öldürüldüğü günden beri havanın bulutlu olduğunu hatırlamıyorum. Yüksekteki ince bulutlardan başka bir şey yoktu. Bu ne demek oluyor?”

“Buluttan kurtulamasak bile kandırmanın bir yolu olduğu anlamına geliyor. Gökyüzü o günden beri açık olduğuna göre, bunun sorumlusu Rahl olmalı. Bu bulutu kolayca takip edebilmek için diğer bulutları uzaklaştırmıştı! Basit ama etkili.”

“Diğer bulutları nasıl uzaklaştırmış olabilir?”

“Diğer bulutları uzaklaştırmak için bu buluta büyü yapmış ve bir şekilde bunu senin peşine takmış.”

“Öyleyse neden diğer bulutları çekmek için daha güçlü bir büyü yapmıyorsun? O neler olup bittiğini fark edemeden bulut kaybolur ve senin büyüünü bozmak için o bulutu bir daha asla bulamaz. Bulmak için diğer bulutları uzaklaştıracak daha güçlü bir büyü kullanırsa, senin ne yaptığını bilmediği için diğer bulutları uzaklaştıran güçlü büyü sayesinde, bulutla aramdaki bağ ortadan kalkar.”

Zedd duyduklarına inanamıyormuş gibi bakarak gözlerini kırıştırdı. “Lanet Richard, her şeyi çok iyi anlamışsın! Evlat, sanırım kusursuz bir büyücü olurdun.”

“Hayır, teşekkürler. Zaten yeterince zor bir görevim var.”

Zedd biraz geri çekilip kaşlarını çattı ama hiçbir şey söylemedi. İnce elini cüppesinin koluna soktu ve çıkardığı kaya parçasını önlerindeki toprağa attı. Ayağa kalktı ve kocaman bir

kayaya dönüşene kadar parmaklarını küçük kaya parçasının üzerinde gezdirdi.

“Zedd! Bu senin bulut kayan!”

“Evlat, bu aslında bir büyücü kayasıdır. Babam bana bunu çok uzun zaman önce vermişti.”

Büyücü, parmağını daha hızlı döndürmeye başladı. Işıklar saçıldı, kıvılcımlar ve renkler hızla dönüp birbirine karıştı. Hiçbir ses duyulmuyordu. Yalnızca bahar yağmurunun o tatlı kokusu geliyordu. En sonunda, büyücü ışıkları yeteri kadar çevirdiğine karar verip durdu.

“Kayaya çık evlat.”

Richard bir anlık tereddütten sonra ışığın içine adım attı. Tüyleri diken diken oldu, teni ısındı. Sanki suda yüzdükten sonra, yazın sıcak güneşi altında çıtırçıplak yatıyordu. Sıcaklığın keyfini çıkararak kendini güvenli bir duygunun kollarına bıraktı. Kolları omuz hizasına kadar kalktı. Başını geriye atıp derin bir nefes aldı ve gözlerini kapadı. Suyun üzerinde yürüyormuşçasına muhteşem bir duygu bu, tek farkı ışığın üzerinde yüzüyor olmasıydı. Büyük bir sevinç sarıyordu bedenini. Çevresindeki her şeyle zaman kadar eski bir bağ kurduğunu hissetti. Ağaçlarla, otlarla, böceklerle, kuşlarla, çevredeki hayvanlarla ve havanın kendisiyle bir olmuştu. Artık ayrı bir varlık değil, bütünün bir parçasıydı. Her şeyin birbiriyle olan bağlantısını yeni bir açıdan algılayarak aynı zamanda kendisinin ne kadar güçsüz ve önemsiz olduğunu fark etti. Dünyayı çevresindeki bütün varlıkların gözünden gördü. Gökyüzündeki bir kuşun bedenine bürünerek dünyayı onun gözlerinden gördü. Onunla avlandı, aşağıdaki kamp ateşini ve uyuyan insanları izledi.

Richard, kimliğinin rüzgârla savrulup gitmesine izin verdi. Aynı anda hem hiç kimse hem de herkes olmayı başararak in-

sanların ihtiyaçlarını hissetti. Korkularını, sevinçlerini, arzularını anladı ve ardından hepsinin hilie karışmasına izin verdi. Ta ki evrende yaşayan tek canlı olarak kaldığı bir boşluğa düşene kadar. Sonra ışık, bir zamanlar bu kayayı kullanmış olanları getirdi. Zedd, Zedd'in babası ve binlerce yıl öncesine kadar yaşamış bütün büyücülerin özleri Richard'ı yıkayarak onunla sırlarını paylaştılar. Richard yaşadığı bu mucize karşısında gözyaşlarına engel olamadı.

Zedd ellerini uzatarak büyülu tozundan serpiştirdi. Toz bir sıvı haline dönüşüp parladı ve Richard'ın çevresinde bir girdap oluşturdu. Işıltılar gittikçe hızlandı ve hepsi tek bir noktada, Richard'ın göğsünde toplandı. Rüzgârda sallanan bir kristal avizenin ınlamasına benzer bir sesle büyülu toz bir uçurtmanın ipini tırmanırcasına gökyüzüne yükseldi. Yükselmesiyle birlikte çınlama sesi azaldı, en sonunda buluta ulaştı ve bulutun içini dönen renklerle aydınlattı. Ufuk boyunca akan şimşekler coşkuyla diğerk bulutları çağırdı.

Birdenbire şimşekler kesildi, buluttaki ışıklar solarak karrardı. Büyücünün kayasından çıkan ışık, ortadan kaybolana kadar kendini içeri çekti. Her şey ani bir sessizliğe gömüldü. Richard, yine sıradan bir kayanın üzerinde duruyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde Zedd'in gülümseyen yüzüne baktı.

“Zedd,” diye fısıldadı. “Şimdi neden bütün gün bu kayanın üzerinde durduğunu anladım. Hayatımda hiç böyle bir duygu yaşamamıştım.”

Zedd bilgi bilgi gülümsedi. “Sen doğuştan büyücü olmalıymışsın evlat. Kollarını doğru kaldırdın, başını düzgün bir şekilde arkaya attın ve sırtını bile doğru kabarttın. Suya ilk adımını atan bir ördek yavrusu gibiydin. İyi bir büyücünün

bütün özelliklerine sahipsin.” Neşeyle öne eğildi. “Bir de çıplak yaptığını düşünsene.”

“Fark eder mi?” diye sordu Richard şaşırarak.

“Elbette. Giysiler, yaşadığın deneyimi engeller.” Zedd kolunu Richard’ın omzuna koydu. “Bir gün çıplak denemene izin veririm.”

“Zedd, bana bunu neden yaptırdın? Gerekli değildi. Sen de yapabiliirdin.”

“Kendini şimdi nasıl hissediyorsun?”

“Bilmiyorum. Farklı. Rahatlamış. Daha sağlıklı düşünüyorum. Ezilmiş ya da sıkılmış gibi hissetmiyorum.”

“İşte bu yüzden senin yapmanı istedim dostum çünkü buna ihtiyacın vardı. Zor bir gece geçirdin. Sorunlarını ortadan kaldıramam ama kendini daha iyi hissetmeni sağlayabilirim.”

“Teşekkürler, Zedd.”

“Git de biraz uyu. Nobet zamanım geldi.” Richard’a göz kırptı. “Büyücü olmak konusunda fikrini değiştirecek olursan seni kardeşliğimize kabul etmekten gurur duyarım.”

Zedd elini havaya kaldırdı. Fırlattığı peynir parçası karanlığın içinden geçerek eline geri döndü.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Chase atının dizginlerini çekerek, “İşte! Burası iyi bir yer,” dedi.

Dostlarını uzun zaman önce ölmüş ladin ağaçlarının bulunduğu açık bir araziden geçirdi. Birkaç dal ve koyu yeşil yosunlar dışında ağaçlardan geriye gri renkli iskeletler kalmıştı yalnızca. Yumuşak toprakta eski devlerin çürüyen cesetleri yığılıydı. Geçmiş fırtınaların çevreye saçtığı geniş, düz yapraklı, kahverengi bataklık otları, ayaklarının altında ölü yılanlardan oluşan bir denizi andırıyordu.

Atlar, bu yığın içinde dikkatli adımlarla ilerledi. Nemle ağırlaşan sıcak havada iğrenç bir çürük kokusu vardı. Sivrisineklerin oluşturduğu bir sis perdesi onları takip ediyordu. Bunlar Richard’ın görebildiği tek canlılardı. Bulundukları yer açıklık olduğu halde, yere yakın olan yoğun bir bulut kütlesi yüzünden gökyüzünün aydınlığından pek faydalanamıyorlardı. Sis perdesi, ayakta kalan ağaçların kurşuni iğnelerinin arasından süzülerek onlara ıslak ve kaygan bir görünüm veriyordu.

Chase önce Zedd’e, sonra da Kahlan’a yolu gösterdi. Dönemeçli yolda ilerlerken Richard en arkadan geliyordu. Görüş

mesafesi yüz adıma düşmüştü ve Chase endişeli görünmese de Richard gözlerini dört açmıştı. Herhangi bir şey onlar görmeden yanlarına kadar gelebilirdi. Dört atlı da sinekleri öldürmekle meşguldü ve Zedd dışında herkes korunmak için pelerinlerine sarınmıştı. Pelerin giymekten hoşlanmayan Zedd bir gezintiye çıkmışçasına akşam yemeğinden arta kalanları midesine indiriyordu. Richard, kusursuz bir yön duygusu olmasına rağmen Chase'in onlara yolu göstermesinden memnundu. Bataklıkta her şey birbirinin aynı gözüküyordu ve Richard, edindiği deneyimlerden böyle yerlerde kaybolmanın kolay olduğunu biliyordu.

Önceki gece büyücü kayasının üzerinde durduğundan beri sorumlulukları artık o kadar ağır gelmiyordu Richard'a. Haklı bir amacın bir parçası olma şansına eriştiğinin farkındaydı. Tehlikeyi hiç de küçük görmüyordu ama Darken Rahl'ı durdurmaya daha da istekliydі. Olaylardaki rolünü Darken Rahl'la savaşıma şansı olmayanlara yardım etme fırsatı olarak görüyordu. Vazgeçemeyeceğini biliyordu. Bu, hem onun hem de birçok insanın sonu olurdu.

Richard, atını süren Kahlan'ı izledi. Omuzları atın adımlarıyla sarsılıyordu. Onu Hartland Ormanı'nda bildiği güzel ve huzurlu yerlere götürmeyi, bulduğu şelaleyi ve bu şelalenin arkasındaki mağarayı göstermeyi, sessiz bir göl kıyısında öğle yemeği yemeyi, onu kasabaya götürüp güzel hediyeler almayı ve birlikte güvende olabilecekleri herhangi bir yere gidebilmeyi diledi. Her an düşmanları için endişelenmek yerine gülümsemesini istiyordu. Dün gecedен sonra, onunla birlikte olma hayalinin yalnızca boş bir dilek olduğunu hissediyordu.

Chase elini havaya kaldırarak atlı kabileyi durdurdu. "Burası uygun."

Richard çevresine bakınca hâlâ sonsuz, ölümcül ve kuru bir sisin ortasında olduklarını gördü. Sınırı göremiyordu. Her yer birbirinin aynı görünüyordu. Atlarının dizginlerini devrilmiş bir kütüğe bağlayarak kısa bir süre Chase'in arkasından yürüdüler.

"Sınır," dedi Chase kolunu uzatarak.

"Hiçbir şey görmüyorum," dedi Richard.

Chase gülümsedi. "İzle." Yavaş ve düzenli adımlarla ilerledi. Önce çevresinde yeşil bir pırıltı belirdi. İlk başta oldukça belirsiz olan pırıltı güçlenerek parlak bir hal aldı. Yirmi adım sonra da yeşil bir ışık perdesinin içine girmişti. Işık başının yukarısında ve iki yanında on metre kadar sonra soluyordu. Attığı her adımla ışık perdesinin menzili genişliyordu. Eğri büğrü gösteren, yeşil, dalgalı bir cam gibiydi ama Richard arkadaki ölü ağaçları görebiliyordu. Chase geri dönerken yeşil perde ve yeşil pırıltı ortadan kayboldu. Richard her zaman, sınırın bir tür duvar ya da görünen bir nesne olduğunu düşünmüştü.

"Sınır bu mu?" Doğruluk İzcisi biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

"Ne bekliyardun ki? Şunu bir izle." Chase toprağı arayıp birkaç dal topladı ve her birinin dayanıklılığını sınıadı. Dalların çoğı çürümüştü ve kolayca kırılıyordu. En sonunda üç buçuk metre uzunluğunda, işine yarayacak kadar sağlam bir dal buldu. Tekrar yeşil bir perdeye dönüşene kadar dalı parlayan ışığın içine soktu. Dalı kalın ucundan tutarak kalanını duvarın içinden geçirdi. İki metre daha ittikten sonra dalın diğer ucu kayboldu. Üç buçuk metrelik dalın yarısı perdenin diğer yanında kaybolmuştu, Richard'ın aklı iyice karışmıştı. Duvarın ötesini görebiliyor ama dalm ucunu göremiyordu. Bu imkânsızdı.

Chase'in dalı içeri itmesiyle birlikte, dal şiddetle sarsıldı. Hiç ses duyulmadı. Chase dalı geri çekip diğerlerine döndü. Onlara

ucu kırık, iki buçuk metrelik bir dal gösteriyordu. Dalın ucu salyayla kaplıydı.

“Yürek parçalayanlar,” dedi sırtarak.

Zedd sıkılmış görünüyordu. Kahlan da durumdan memnun değildi. Richard ise şaşkıındı. Chase, tek kişilik bir seyirci kitlesi olduğundan, Richard’ı gömleğinin kolundan yakaladığı gibi sürükledi. “Gel haydi, sana göstereceğim.” İlerlerken Chase sağ kolunu Richard’ın sol koluna geçirdi. “Yavaş yürü, yeterince uzaklaştığımızda sana haber veririm. Kolumu sakın bırakma,” diye uyardı. Yavaşça yürüyerek ilerlediler.

Yeşil ışık tekrar gözükte ve attıkları her adımla yoğunluğu daha da arttı Oysa Chase tek başına ışığın içine girdiği zaman her şey daha farklı olmuştu. Işık Chase’in başının üzerine ve her iki yanına yayılmış, bütün çevresini kaplamamıştı. Öte yandan binlerce yaban arısının vızıltısına benzeyen bir ses vardı. Attıkları her adımla bu ses daha da derinleşti. Yeşil ışık da koyulaştı ve orman, gece bastırıyormuşçasına kararmaya başladı. Sonra yeşil örtü tam önlerinde belirdi, yeşil pırıltı her yere yayıldı. Ağaçlar kaybolmuştu. Richard arkasına baktığında Kahlan ile Zedd’i göremedi.

“Sakin ol,” diye uyardı Chase. Yavaşça ileri adım atıp yeşil perdeyi araladılar. Richard perdenin basıncını hissedebiliyordu.

Birdenbire, geceleyn bir mağaranın içine girmişler gibi her şey karanlığa gömüldü. Yalnızca çevrelerini saran yeşil pırıltı kaldı. Richard, Chase’in kolunu daha da sıkı tuttu. Vızıltı sesi sanki göğsünde titriyordu.

Bir sonraki adımlarını atmalarıyla, duvarın yeşil örtüsü an-sızın değişti. “Yeterince uzaklaştık,” dedi Chase yankılanan bir sesle. Duvar birden saydam bir karanlığa gömülmüşü, Richard

ormandaki karanlık bir göle bakıyordu sanki. Chase ise sessizce durmuş onu izliyordu.

Karşı tarafta kapkara biçimler salınıyordu.

İnlerindeki ölümler.

Hemen yanlarında hızlı bir hareket vardı. “Köpekler,” dedi Chase.

Richard tuhaf bir özlem duygusu hissediyordu. Karanlığa duyulan bir özlem. Vızıltının aslında seslerden oluştuğunu fark etti.

Adını fısıldayan sesler.

Uzaktan gelen binlerce ses ona sesleniyordu. Karanlık biçimler bir araya gelerek onu çağırıyor, kollarını ona uzatıyordu.

Hiç beklemediği bir anda bıçak yarasına benzer bir yalnızlık hissetti. Hayatının ve diğer bütün hayatların yalnızlığını gördü. Hepsi de onu kucaklamayı beklerken acı duymaya ne gerek vardı ki? Bir daha asla yalnız kalmayacaktı. Loşluğun içindeki karanlık biçimler yaklaşmaya başladı. Richard onların yüzlerini görebiliyor, duvardan geçmek ve onlarla birlikte olmak için sabırsızlanıyordu.

Sonra babasını gördü.

Kalbi hızla atmaya başladı. Babası uzun ve yaşlı bir çığlıkla oğluna seslendi. Kollarını uzatmış, deli gibi oğluna sarılmaya çalışıyordu. Babasına duyduğu müthiş özlem Richard’ın kalbini parçalayacaktı. Babasını uzun zamandır görmemişti. Onun için ağlamış, ona dokunmanın özlemini duymuştu. Bir daha asla korkmak zorunda kalmayacaktı. Tek yapması gereken babasına dokunmaktı. Böylece güvende olacaktı.

Güvende. Hem de sonsuza kadar.

Babasına uzanıp onun yanına gitmeye ve duvarın içinden geçmeye çalıştı. Bir şey kolunu tutuyordu. Öfkeyle kolunu çekti.

Birisi onu babasından ayırıyordu. Kendisini tutan her kimse, onu bırakması için bağırdı. Sesi boşlukla yankılandı.

Ardından, babasından uzaklaşmaya başladı.

Öfkesi uyandı. Birisi onu kolundan çekerek geri sürüklemeye çalışıyordu. Öfkeyle kılıcını kavradı. Ama kocaman bir el, elini demir bir mengene gibi kıstırmıştı. Dizginleyemediği bir öfkeyle haykırarak kılıcını çekmeye çalıştı ama güçlü eller onu babasından ayırıyordu. Büyük bir mücadele verdi fakat yine de babasından uzaklaştırılmasına engel olamadı.

Sürüklenirken yeşil duvar karanlığın içinde ansızın yükseldi. Chase, Richard'ı yeşil ışığın içinden geçirip duvardan uzaklaştırdı ve dünya baş döndürücü bir hızla geri döndü. Kuru, ölümcül bataklık tekrar belirdi.

Richard birden ne yapmak üzere olduğunu fark edip dehşet içinde kaldı. Chase, onun kılıç tutan elini serbest bıraktı. Richard, destek almak için elini iriyarı adamın omzuna koydu. Yeşil ışığın içinden çıktıklarında hâlâ soluklanmaya çalışıyordu. En sonunda rahat bir nefes aldı.

Chase biraz eğilip Richard'ın gözlerinin içine baktı. "İyi misin?"

Konuşamayacak kadar bitkin olan Richard başını salladı. Babasını tekrar görmek, yıkıcı bir üzüntüyü geri getirmişti. Nefes alabilmek ve ayakta durabilmek için bütün dikkatini topladı. Boğazı ağrıyordu. Neredeyse boğulmak üzere olduğunu fark etti.

Duvarдан içeri adımını atarak ölüme ne kadar yaklaştığını düşününce korkuya kapıldı. Az önce olanlara tamamen hazırlıksız yakalanmıştı. Chase ona engel olmasaydı şimdiye kadar çoktan ölmüştü. Yeraltı dünyasına teslim olmak istemişti. Kendini tanımıyormuş gibi hissetti. Nasıl olur da kendinden böyle kolayca vazgeçebilirdi? Bu kadar mı zayıftı? Bu kadar mı kırılığandı?

Başı ağrıdan dönüyor, babasının yüzünü ve çaresizlik içinde ona seslenişini aklından çıkaramıyordu. Babasıyla olmak için kıvranıyordu. Her şey ne kadar da kolay olacaktı o zaman. Babası bütün düşüncelerine hâkim oldu. Richard bu görüntüye sarıldı, geri dönmek istiyordu. Karşı koymasına rağmen geri çekildiğini hissedebiliyordu.

Yeşil ışığın bittiği yerde Kahlan onları bekliyordu. Korumak istercesine kolunu Richard'ın beline doladı ve onu Chase'den uzaklaştırdı. Diğer eliyle Richard'ı çenesinden tutup kendisine bakmasını sağladı.

“Richard. Beni dinle. Başka bir şey düşün. Dikkatini topla. Başka bir şey düşünmek zorundasın. Hartland'deki her patikanın kesişme noktasını düşünmeni istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin? Lütfen? Şimdi düşün. Her kesişme noktasını benim için hatırla.”

Richard başını salladı ve patikaları hatırlamaya başladı.

Kahlan, öfkeyle Chase'e dönüp bütün gücüyle yüzüne bir tokat indirdi.

“Seni adi herif!” diye bağırdı. “Bunu ona neden yaptın?” Bir tokat daha indirmesiyle sınır muhafızının saçları yüzüne dö-küldü. Chase onu durdurmaya çalışmadı. “Bunu kasten yaptın! Nasıl böyle bir şey yapabilirsin?” Üçüncü defa elini kaldırdı ama Chase bu kez bileğini havada yakaladı.

“Sana açıklamamı mı istiyorsun yoksa tokat atmaya devam mı etmek istersin?”

Kahlan elini sertçe çekip Chase'e dik dik bakarken göğsü hızla inip kalkıyordu. Birkaç tutam saç yüzüne yapışmıştı.

“Krallar Geçidi'nden geçmek tehlikelidir. Dümdüz bir yol değildir, kıvrılarak ilerler. Bazı yerleri öylesine dardır ki sınırın iki duvarı neredeyse birbirine değer. Bir adım fazla atacak olur-

san ölürsün. Sen sınırdan geçtin. Zedd de geçti. İçine girmeden göremezsin ve nerede olduğunu bilemezsin. Ne demek istediğimi ikiniz de iyi anlarsınız. Benim bilmemin tek nedeni hayatımı burada geçirmiş olmam. Sınır çökmeye başladığı için her şey daha da tehlikeli bir hal aldı. Geçide vardığınızda kaçmak zorunda kalırsanız, Richard ne olduğunu bile bilmediği yeraltı dünyasına girebilirdi.”

“Bu bir bahane değil! Onu uyara bilirdin!”

“Bugüne kadar eli yanmadan ateşe dokunmamayı öğrenen bir çocuğum hiç olmadı. Ne kadar anlatırsan anlat, en iyisi bir kez olsun denemesidir. Richard, Krallar Geçidi’ne gitmeden önce ne olduğunu anlamazsa karşı tarafa asla geçemeyebilirdi. Evet, onu oraya kasten götürdüm. Göstermek için. Hayatta kalmasını sağlamak için.”

“Ona söyleyebilirdin!”

Chase başını salladı. “Hayır. Kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu.”

“Yeter!” dedi Richard sonunda kendini toparlayarak. Herkes ona döndü. “Üçünüzden birinin ödümü koparmadığı tek bir gün geçmiyor. Ama hepinizin beni düşündüğünüzden eminim. Şu anda daha önemli sorunlarımız var. Chase, sınırın çökmeye başladığını nereden biliyorsun? Ne değişti?”

“Duvar yıkılıyor. Önceleri yeşilin içinden baktığında karanlığı göremezdin. Diğer taraftaki hiçbir şeyi göremezdin.”

“Chase haklı,” dedi Zedd. “Ben bile buradan görebildim.”

“Tamamen ne zaman çöker dersin?” diye sordu Richard büyücüye.

Zedd omzunu silkti. “Söylemesi güç.”

“Öyleyse bir tahminde bulun!” diye karşılık verdi Richard.
“Bana bir fikir ver. En iyi tahminin.”

“En az iki hafta. Ama altı yedi hafta dayanmaz.”

Richard bir an düşündü. “Büyüyle güçlendirebilir misin?”

“Öyle bir gücüm yok.”

“Chase, sence Rahl, Krallar Geçidi’ni biliyor mu?”

“Ben nereden bileyim?”

“Sınırdan geçen oldu mu?”

Chase bu soru üzerinde düşündü. “Bilmiyorum.”

“Bundan şüpheliyim,” diye ekledi Zedd. “Rahl yeraltı dünyasında rahatça dolaşabilir, geçide ihtiyacı yok. Sınırı zaten yıkıyor, küçük bir geçidi umursayacağını sanmam.”

“Umursamak, bilmekten farklıdır,” dedi Richard. “Bence burada durmamalıyız. Nereye gittiğimizi biliyor olabilir.”

Kahlan saçlarını yüzünden çekti. “Ne demek istiyorsun?”

Richard ona sevgi dolu bir bakış attı. “Orada gördüklerin annenle kız kardeşin miydi sence?”

“Sanırım evet. Aksini mi düşünüyorsun?”

“Gördüğümün babam olmadığını sanıyorum.” Büyücüye baktı. “Sen ne düşünüyorsun?”

“Bir şeyler söylemek imkânsız. Hiç kimse yeraltı dünyasının ne olduğunu tam olarak bilmiyor.”

“Darken Rahl biliyor,” dedi Richard acı acı. “Babam beni oraya çağırmazdı. Ama Darken Rahl’ın gitmemi isteyeceğini biliyorum. İşte bu yüzden, gözümle gördüklerime karşın beni alıp götürmeye çalışanların, Darken Rahl’ın elleri olduğunu düşünüyorum. Sınırdan geçemeyeceğimizi çünkü bizi yakalamak için bekleyeceklerini söylemiştin. Sanırım ben Darken Rahl’ın

yeraltı dünyasındaki elini gördüm ve duvarın neresine dokunduğumu çok iyi biliyorlar. Haklıysam, Rahl nerede olduğumuzu çok geçmeden öğrenecektir. Haklı olup olmadığımı görmek için burada oturmaya niyetim yok.”

“Richard haklı,” dedi Chase. “Gece bastırıp yürek parçalayanlar ortaya çıkmadan önce Skow Bataklığı’na varmalıyız. Burasıyla Southaven arasındaki tek güvenli yer orasıdır. Southaven’a yarın gecedan önce varırız ve köpeklerden uzakta oluruz. Ertesi gün bir arkadaşımı, Kemik Kadın Adie’yi görmeye gideriz. Geçidin yakınında yaşar. Sınırı geçmek için onun yardımına ihtiyacımız var ama bu gece tek şansımız bataklık.”

Richard, Kemik Kadın’ın ne olduğunu ve sınırı geçmek için neden onun yardımına ihtiyaç duyduklarını soracaktı ki ansızın beliren bir karartının indirdiği darbeyle Chase, devrilmiş birkaç ağacın üzerine uçtu. Karartı şaşırtıcı bir hızla Kahlan’ın bacaklarına bir kamçı gibi sarılıp ayaklarını yerden kesti. Kahlan, onu yakalamak için ileri atılan Richard’a haykırdı. Birbirlerinin bileklerini yakaladılar. İkisi de sürüklenerek sınıra çekiliyorlardı.

Zedd’in parmaklarından çıkan ateş, başlarının üstünden geçip bir ıslık çalarak kayboldu. Başka bir karartı, şimşek hızıyla büyücüye saldırarak yaşlı adamı havaya uçurdu. Richard bir ayağını yere devrilmiş bir kütüğün dalına geçirdi ama çürümüş dal kökünden koptu. Çizmeleri bataklığın ıslak otlarında kaymaya başladı. Topuklarını toprağa saplamak istedi ama ikisinin de ağırlığını taşıyacak kadar güçlü değildi. Ellerini kurtarması gerekiyordu.

“Kollarını belime dola!” diye bağırdı Kahlan’a.

Kahlan atlayıp kollarını Richard’a doladı. Kaygan siyah yaratık Kahlan’ın bacaklarına sarılarak onu daha da sıkı kavradı.

Karanlık biçim bacaklarını sıkınca Kahlan bir çığlık attı. Kızından çıkan Doğruluk Kılıcı'nın çınlaması işitildi.

Richard ve Kahlan sürüklenirlerken yeşil ışık çevrelerinde parlamaya başladı.

Richard'ın öfkesi dalga dalga kabardı. En büyük korkusu gerçek oluyordu: Bir şey Kahlan'ı yakalamaya çalışıyordu. Yeşil ışık daha parlaklaştı. Yerde sürüklendiği için yaratığa ulaşamıyordu. Kahlan, beline sımsıkı sarılmıştı. Kızın bacakları çok uzakta kalıyordu, onun bacaklarını çeken şey daha da uzaktaydı.

“Kahlan, bırak beni!”

Kahlan, Richard'ın söylediğini yapamayacak kadar korkmuştu. Richard'a sıkıca ve çaresizce tutunmuş, acıyla nefes alıp veriyordu. Sürüklenirken yeşil örtü yükseldi. Vızıltı bütün gürültüsüyle Richard'ın kulaklarındaydı.

“Bırak beni!” diye bağırdı tekrar.

Kahlan'ın ellerini belinden çekmeyi denedi. Bataklığın ağaçları karanlığın içinde kaybolmaya başladı. Richard duvarın baskısını hissedebiliyordu. Kahlan'ın onu bu kadar güçlü bir biçimde tutabilmesine inanamıyordu. Yerde sırtüstü sürüklenirken arkasına uzanarak kızın ellerini belinden çekmek istediye de başaramadı. Tek şansları ayağa kalkabilmesiydi.

“Kahlan! Beni bırakmalısın yoksa öleceğiz! Seni almalarına izin vermeyeceğim! Güven bana! Bırak beni!” Doğru söyleyip söylemediğini bilmiyordu ama bunun tek şansları olduğundan emindi.

Kahlan, Richard'ın bedenine sıkıca tutunurken başını Richard'ın karnına bastırdı. Karanlık biçim daha da sıkıttığı için acıdan yüzünü buruşturarak başını kaldırdı. Çığlık atarak Richard'ı bıraktı.

Richard göz açıp kapayana kadar ayağa kalkmıştı. Ayağa fırlamasıyla birlikte, karanlık duvar birdenbire tam karşısında belirdi. Babası ona doğru uzandı. Sahip olduğu bütün şiddet duygusu ve bütün öfkeyle savurduğu kılıç, engeli aşıp babası görünümündeki biçime saplandı. Karanlık biçim patlayıp bir toza dönüştü.

Kahlan'ın ayakları duvara değiyordu. Bacaklarına sımsıkı dolanmış olan karartı onu içeri çekiordu. Richard kılıcını kaldırdı. Öldürme arzusu içine doldu.

“Richard, hayır! O benim kız kardeşim!”

Richard, karartının Kahlan'ın kız kardeşi olmadığını biliyordu, tıpkı toza dönüşen biçimin babası olmadığını bildiği gibi. Kendini yakıcı arzuya teslim etti ve var gücüyle kılıcı indirerek Kahlan'ın bacağına sarılan iğrenç şeyi biçti. Korkunç inlemeler, feryatlar ve ışık patlamalarından sonra Kahlan'ın bacakları kurtuldu ve kız olduğu yere yüz üstü serildi.

Richard neler olup bittiğine bakmadan kolunu Kahlan'ın beline dolayıp onu tek bir hareketle ayağa kaldırdı. Kahlan'ı kendine sıkıca bastırarak sınırdan uzaklaştı. Düzenli adımlarla gerilerken bir hareketlilik ya da ani bir saldırıya karşı gözlerini dört açıp kılıcını hazır tuttu. Sonunda yeşil ışığı geride bıraktılar.

Richard, sınırdan iyice uzaklaşıp atların yanına varana kadar durmadı. En sonunda Kahlan'ı bıraktı. Kahlan, kollarını Richard'a doladı. Richard geri dönüp saldırması için kendisini kışkırtan öfkeyi dizginlemeye çalışıyordu. Öfkesini dindirmek için kılıcını kınına koyması gerektiğini biliyor ama buna cesaret edemiyordu.

“Diğerleri nerede?” diye sordu Kahlan telaşla. “Onları bulmalıyız.”

Richard'ı iterek duvara koşmaya başladı. Richard, onu bileklerinden öyle bir yakaladı ki az kalsın ayaklarını yerden kesecekti.

Gerektiğinden de öfkeli bir biçimde, “Burada kal!” diye bağırarak onu yere itti.

Richard, Zedd'i devrilmiş ağaçların arasında baygın bir halde buldu. Yaşlı adama doğru eğilirken bir şey fırlayarak başının üzerinden geçti. Öfkesi uyandı. Kılıcını savurmasıyla parlak çelik süzölerek karanlık figürü biçti. Karartı tiz cığlıklar atarak sınıra geri dönerken kesilen parça havada yok oldu. Richard tek koluyla Zedd'i kaldırıp bir un çuvalı gibi sırtına yükledi ve onu Kahlan'ın yanına taşıdı. Kahlan, büyücünün başını kucağına koyarak yarası olup olmadığına baktı. Richard geri dönerken temkinliydi ama beklenen saldırı gerçekleşmedi. Oysa dövüşmenin özlemiyle yanıp tutuşuyor, kılıcını kullanacak yer arıyordu. Chase'i bir kütüğe sıkışmış buldu. Onu zırhından tutarak çekmeye çalıştı. Chase'in başındaki yaradan kan sızıyordu.

Richard hızla ne yapacağını düşündü. Chase'i tek koluyla kaldıramazdı ve kılıcını bırakmayı da göze alamazdı. Kahlan'ın gelip yardım etmesini istemiyordu, onu tehlikeye atamazdı. Sınır muhafızının deri tuniğini sıkıca kavrayıp onu sürüklemeye başladı. Kaygan bataklık otları işini biraz olsun kolaylaştırıyordu ama yere devrilmiş birkaç ağacın çevresinden dolaşmak zorunda kaldığı için zorlandı. Şaşırtıcı bir biçimde, hiçbir şey saldırmadı. Belki de o karartıyı yaralamış ya da öldürmüştü. Bir ölüyü tekrar öldürmenin mümkün olup olmadığını merak ediyordu. Kılıç büyölüydü ve Richard henüz onun neler yapabileceğini bilmiyordu. Sınırdaki yaratıkların gerçekten ölü olup olmadığından bile emin değildi. En sonunda Kahlan ile Zedd'in yanına ulaşp Chase'i yere bıraktı. Büyücü hâlâ kendine gelmemişti.

Kahlan'ın yüzü endişeden bembeyazdı. “Ne yapacağız?”

Richard çevresine bakındı. “Burada kalamayız ve onları da burada bırakamayız. Onları atlara yerleştirip buradan hemen uzaklaşalım. Güvenli bir yerde yaralarıyla ilgileniriz.”

Bulutlar öncekinden daha yoğundu. Sis, ıslak bir parıltıyla her yeri sarmıştı. Richard çevreyi kontrol ettikten sonra kılıcını kınına koydu. Zedd’i kolaylıkla atına kaldırdı. Chase’i bindirmek daha güç olmuştu. İriyarı bir adamdı ve bütün silahları ağırdı. Alnının kenarındaki yaradan sızan kan saçlarına karışıyordu. Başı atın yanından aşağı sarkınca yara daha çok kanamaya başladı. Richard, Chase’in yarasına bakmadan gidemeyeceklerini anladı. Bir çantanın içinden bir aum yaprağı ve bir parça bez çıkardı. Richard sağıltıcı sıvısını akıtmak için yaprağı sıkıp yaraya bastırdıktan sonra Kahlan bezi Chase’in alnına sardı. Yaradan sızan kan hemen kumaşa sızdı ama Richard aum yaprağının kanamayı kısa sürede durduracağını biliyordu.

Richard, Kahlan’ın atına binmesine yardımcı oldu. Kahlan’ın bacaklarının söylediğinden daha kötü ağrıdığından emindi. Zedd’in atının dizginlerini ona verdikten sonra atına bindi. Chase’in atını alıp gidecekleri yönü buldu. Patikayı bulmakta zorlanacaklarını biliyordu. Sis giderek yoğunlaşmış, görüş mesafesini azaltmıştı. Çevrelerini saran gölgelerin içinden hayaletler onları gözetliyordu sanki. Kahlan’ı korumak için önden mi arkadan mı gitmesi gerektiğine karar veremeyince yanında kaldı. Zedd ve Chase atlarına bağlı olmadıklarından kolaylıkla düşebilirlerdi. Bu yüzden yavaş gitmeleri gerekiyordu. Ölü ladin ağaçlarının hepsi birbirine benziyordu. Üstelik devrilmiş ağaçlar nedeniyle düz bir çizgide de ilerleyemiyorlardı. Richard ağzına giren sivrisinekleri tükürüyordu sürekli.

Gökyüzü, nereye giderlerse gitsinler, aynı karanlık griliğe sahipti. Yönlerini bulabilmek için güneşin yerini kestirmeleri imkânsızdı. Bir süre sonra Richard doğru yönde olduklarından

şüphelenmeye başladı. Hesaplarına göre patikaya çoktan varmış olmaları gerekiyordu. Yönünü belirlemek için belli ağaçları gözüne kestiriyordu. Ulaştığı her ağaçtan sonra ilerideki başka bir ağacı belirleyerek düz bir çizgi tutturmayı umuyordu. Düz çizgide gittiklerinden emin olmak için en az üç ağacı bir sıraya oturtmalıydı ama siste o kadar ilerisini göremiyordu. Bir çember içinde dolanmadıklarından bile emin değildi. Düzgün bir çizgide gidiyor olsa bile bu yolun patikaya varacağından emin değildi.

“Doğru yolda olduğumuzdan emin misin?” diye sordu Kahlan. “Her yer birbirine benziyor.”

“Hayır. Ama en azından sınıra dalmadık.”

“Sence durup onlarla ilgilenmeli miyiz?”

“Yapamayız. Yeraltı dünyasından on adım uzakta olabiliriz!”

Kahlan endişeyle çevresine bakındı. Richard, Kahlan’ı bırakıp önden patikayı aramaya gitmeyi düşündü ama Kahlan’ı bir daha asla bulamayacağından korkarak bu düşünceden vazgeçti. Birlikte kalmalıydılar. Karanlık bastırmadan önce yollarını bulamazlarsa ne yapacaklarını düşündü. Yürek parçalayanlara karşı kendilerini nasıl koruyacaklardı? Sayıları çok fazla olursa Doğruluk Kılıcı’yla bile onları uzun süre uzakta tutamazdı. Chase karanlık bastırmadan önce bataklığa varmaları gerektiğini söylemişti. Nedenini ya da bataklığın onları nasıl koruyacağını söylememişti. Çevrelerindeki kahverengi bataklık otları sonsuz bir denizi andırıyor, bu sonsuz denizin ortasında da ağaç enkazları yatıyordu.

Sol taraflarında beliren bir meşe ağacını diğerleri takip etti. Bazılarının koyu yeşil ve ıslak yaprakları siste parlıyordu. Bu geldikleri yol değildi. Richard biraz sağa dönüp ölü bataklığın kıyısını izlerlerse patikaya çıkacaklarını umuyordu.

Meşe ağaçlarının arasındaki çalılıkların içinden gölgeler onları izliyordu. Richard bu gölgelerde gözler görmesinin tek

nedeninin hayal gücü olduğunu söylüyordu kendi kendine. Ne bir rüzgâr ne bir hareket ne de en ufak bir ses vardı. Böyle bir yerde kolaylıkla kaybolunacağını bilmesine karşın kendine kızmadan da edemiyordu. O bir rehberdi, yolunu kaybetmesi bağışlanamazdı.

En sonunda patikayı görünce derin bir nefes aldı. Atlarından inerek yaralıların durumuna baktılar. Zedd hâlâ baygındı ama en azından Chase'in kanaması durmuştu. Richard, onlar için ne yapabileceğini bilmiyordu. Yalnızca bir darbeden dolayı mı kendilerini kaybetmişlerdi yoksa baygınlıklarının nedeni sınırdan gelen bir büyü müydü? Sorunun cevabını Kahlan da bilmiyordu.

“Sence ne yapmalıyız?” diye sordu Richard’a.

Richard endişesini belli etmemeye çalıştı. “Chase bataklığa ulaşmamızı, yoksa yürek parçalayanların bizi yakalayacağını söylemişti. Yaralarıyla ilgilenip uyanmalarını bekleyecek olursak yürek parçalayanlar hepimizi bulur. Bence iki seçeneğimiz var: Onları ya bırakacağız ya da yanımızda götüreceğiz. Onları bırakmam mümkün olmadığına göre, düşmemeleri için atlarına sıkıca bağlayacağız ve bataklığa ulaşmaya çalışacağız.”

Kahlan, Richard’ın dediklerini kabul etti. Dostlarını atlara bağladılar. Richard, Chase’in sargısını değiştirerek yarasını biraz temizledi. Sis yerini hafif bir yağmura bırakıyordu. Richard çantalarını karıştırıp battaniyeleri buldu ve sarılı oldukları muşambaları çıkardı. Dostlarının üzerine birer battaniye serdikten sonra sıcak tutması için muşambaları da örtterek düşmemeleri için onları iplerle çapraz bağladılar.

İşleri bitince Kahlan ansızın kollarını Richard’ın boynuna doladı ve bir süre ona sıkıca sarıldı. Richard ona karşılık veremedi hemen yanından uzaklaştı.

“Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim,” dedi kadın usulca. “Sınır beni korkutuyor.” Çekingen bir tavırla Richard’ın gözlerine baktı. “Peşimden gelmemen konusundaki sözlerimi hatırlatacak olursan tekmeyi yersin.” Dudaklarında bir gülümse belirdi.

“Tek söz etmem. Söz veriyorum.”

Richard gülümseyerek ona karşılık verdi, ardından kızın pelerininin başlığını yukarı kaldırarak yağmurdan ıslanmaması için saçlarını başlığın içine soktu. Kendi başlığını da taktıktan sonra yoldan aşağı ilerlemeye başladılar.

Orman ıssızdı. Yağmur tepelerindeki dallardan üzerlerine damlıyordu. Patikaya uzanan dallar, hem insanları hem de atları yakalamak isteyen pençeleri andırıyordu. Atlar, binicilerin yönlendirmesine gerek kalmadan yolun ortasından dikkatle ilerliyordu. Gölgeleli dinliyormuş gibi kulakları dikilmişti. Patikanın her iki yanındaki çahılar o kadar sıkı ki ağaçlara ulaşmalarına olanak yoktu. Kahlan pelerinine daha da sıkı sarındı. Ya ilerleyecekler ya da geri döneceklerdi ve geri dönmeleri söz konusu bile olamazdı. Öğleden sonra ve akşama kadar atlarını hiç dinlendirmediler.

Gün sona erip de yumuşak gri ışığı solmaya başladığında bataklığa daha varamamışlardı. Bataklığın ne kadar uzakta olduğunu bilmiyorlardı. Gür ağaçların arasından geçerken ulumalar kulaklarında yankılandı. Bir an nefeslerini tuttular.

Yürek parçalayanlar geliyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Atlar koşmak için binicilerinden teşvik beklemedi. Yoldan aşağı dört nala koştururlarken binicileri onları yavaşlatmaya çalışmadı. Yürek parçalayanların ulumaları hayvanlara güç veriyordu. Nallarıyla toprağı döverek çevreye su ve çamur sıçratıyorlardı. Yağmur, hayvanların sırtlarından akıyordu ama asıl güçlük bacaklarına ve karınlarına yapışıp kuruyan çamurdu. Köpeklerin vahşi çığlıklarına atlar ürkek kişnemelerle karşılık veriyordu.

Richard, köpeklerle arasında kalmak için Kahlan'ı öne geçirdi. Yürek parçalayanların sesleri hâlâ uzaktan, sınırın yakınlarından geliyordu ama Richard seslerin giderek sol taraftan gelmeye başlamasından, yakalanmalarının an meselesi olduğunu anlamıştı. Sağa dönüp sınırdan uzaklaşabilselerdi köpeklerden kurtulma şansları olacaktı ama ağaçlar geçit vermeyecek kadar sıktı. Bir açıklık bulsalar bile yavaşlamak zorunda kalacaklarından kesinlikle öleceklerdi. Tek şansları yolda kalıp köpekler onlara yetişmeden önce bataklığa ulaşmaktı. Richard bataklığın ne kadar uzakta olduğunu ya da oraya vardıklarında ne yapacaklarını bilmiyordu. Tek bildiğı, oraya ulaşmak zorunda olduklarıydı.

Gecenin yaklaşmasıyla birlikte gündüzün renkleri kasvetli bir griliğe büründü. Yüzüne düşen soğuk yağmur damlacıkları ısınarak terine karışıyor ve boynundan aşağı iniyordu. Richard, iki dostunun atların üzerinde sarsılan bedenlerine baktı. Yeterince güvenli bir biçimde bağlanmış olmalarını, yaralarının hafif olmasını ve kısa sürede kendilerine gelmelerini umdu. Bu hızlı koşuşturma durumlarını daha da kötüleştirebilirdi. Kahlan atının üzerine eğilmiş, arkasına bakmadan ilerliyordu.

İzledikleri yol, dev meşelerin biçimsiz gövdeleri ve kaya çıkıntıları arasından kıvrılıyordu. Ölü ağaçlar seyrekleşmişti. Meşe, dişbudak ve akça ağaçlarının yaprakları gökyüzünü kapatarak patikayı daha da karartıyordu. Köpekler arrayı kaparken yol bir sedir ormanına çıktı. İyiyi işaret, diye düşündü Richard. Sedir ağacı nemli yerlerde yetiştirirdi.

Kahlan'ın atı bir bayırın ucunda kayboldu. Richard dik bayırın kıyısına ulaştığında onu tekrar gördü. Çukurluk bir alana iniyordu. Sis perdesi ve yetersiz ışığa rağmen Richard göz alabilmesine uzanan ağaçlar gördü. Sonunda Skow Bataklığı'ndaydılar.

Rutubet ve çürüme kokusuna aldırmandan sis tabakasını yararak atını patikadan aşağı sürdü. Gür ormanın derinliklerinden, insanı ürperten haykırışları ve baykuş seslerini işitiyordu. Yürek parçalayanların ulumaları hâlâ arkalarındaydı ve iyice yaklaşmıştı. Pençeyi andıran kökleriyle sudan yükselen ağaçların, eğri büğrü ve kaygan dallarından odunsu sarmaşıklar sarkarken daha küçük sarmaşıklar tutunabilecekleri her şeyi sarmıştı. Bataklıkta bitkiler, çevrelerindeki komşularını yok ederek birbirine karşı üstünlük sağlamak istiyor gibiydi. Karanlık ve durgun sular, çalıların altına sızıyor, ağaçların geniş köklerini çevreliyordu. Suyun üzerinde kayan kalın yosun tabakası, biçilmiş çimenlere benziyordu. Gür otlar, atların ayak seslerini boğarak bataklığa özgü seslerin yankılanmasına izin veriyordu.

Yol daralıp karanlık suların üzerinde küçük bir patika halini alınca, ayaklarının köklere takılıp kırılmasından korktukları için atları yavaşlattılar. Richard, Kahlan'ın atı geçerken suyun altında hareket eden bir şeyler olduğunu fark etti. Yürek parçalayanlar çukurun başına gelmişti. Kahlan ulumaları işitince başını çevirdi. Patikada kalacak olurlarsa köpekler birkaç dakikaya kalmadan onları yakalayacaktı. Richard, çevresine bakınırken kılıcını çekti. Çeliğin sesi, karanlık bataklığın en uzak köşelerinde yankılandı. Kahlan durup Richard'a baktı.

"İşte," dedi Richard, kılıcıyla bataklığın sağ tarafını işaret ederek, "şu adaya bak! Yeterince kuru görünüyor. Belki de yürek parçalayanlar yüzemiyordur."

Bunun zayıf bir umut olduğunu biliyordu ama aklına başka bir şey gelmiyordu. Chase, bataklığa vardıklarında köpeklerden kurtulacaklarını söylemişti ama bunun nasıl olacağını söylememişti. Richard'ın düşünebildiği tek şey buydu. Kahlan tereddüt etmedi. Zedd'in atını çekerek ilerledi. Richard patikayı ve ağaçların arasındaki karartıları gözleyerek Chase'in atıyla birlikte Kahlan'ı izledi. Çamurlu suyun derinliği yirmi beş otuz santim kadardı. Kahlan'ın atı Richard'ın önünde suda ilerlerken köklerinden kopan yosunlar su yüzeyine çıkıyordu. Richard ve Kahlan hızlarını kesmeden adaya yaklaştı.

Birdenbire Richard yılanları gördü.

Su yüzeyinin hemen altında kıvrılan karanlık bedenler dört bir yandan onlara doğru geliyordu. Bazıları başlarını kaldırıp kırmızı dilleriyle tıslıyordu. Çamurlu sularda neredeyse görünmeyen koyu kahverengi bedenlerinde bakır renginde lekeler vardı. Su yüzeyini neredeyse hiç kıpırdatmadan hareket ediyorlardı. Richard daha önce hiç bu kadar büyük yılanlar görmemişti.

Kahlan henüz onları fark etmemişti ama Richard yılanlar onlara ulaşmadan önce adaya varamayacaklarını biliyordu.

Richard daha yüksek bir yere çıkıp çıkamayacaklarını görmek için arkasına baktı. Patikayı terk ettikleri yere baktığında orada toplanmış hırlayan yürek parçalayanları gördü. Başlarını eğmiş bir ileri bir geri dolanarak suya girip avlarına ulaşmak istiyorlar ama ulumakla yetiniyorlardı.

Richard kılıcını suya indirerek yaklaşan ilk yılanı saldırmaya hazırlandı. Birdenbire şaşırtıcı bir olay gerçekleşti. Kılıcın ucunun suya değmesiyle yılanlar aniden geri dönüp son hızla kaçıştılar. Kılıcın büyü, onları bir şekilde korkutmuştu. Richard büyü'nün neden böyle bir etki yaptığından emin değildi ama sonuca sevinmişti.

Mermer sütunlara benzeyen dev ağaçların arasından geçerek yollarını bulmaya çalıştılar. Sarmaşıkları ve ağaçlardan sarkan yosunları iterek ilerlediler. Daha sığ bölgelere geldiklerinde kılıcın ucunun suya ulaşmadığı noktada yılanlar hemen geri döndü. Richard eğilip de kılıcının ucunu suya değdirdiğinde yine kaçıştılar. Richard adaya ulaştıklarında neler olacağını merak ediyordu. Yılanlar onları karada da takip edecek miydi? Kılıcın büyü, karada da onları uzak tutabilir miydi? Yılanlar da yürek parçalayanlar kadar sorun yaratabilirdi.

Adaya çıkan Kahlan'ın atının karnından sular akıyordu. Adanın ortasındaki yükseltide birkaç kavak ağacı ve küçük tümseğin uzak tarafında suyun hemen kenarında sedir ağaçları vardı. Adanın büyük bölümü, kamışlarla ve süsen çiçekleriyle kaplıydı. Richard, neler olacağını görmek için kılıcını gereğinden önce sudan çekti. Yılanlar yaklaşmaya başladılar. Richard toprağa ayak bastığında bir kısmı geri dönerken, bir kısmı da kıyı boyunca yüzdü ama hiçbiri karaya çıkmadı.

Richard, bastırın karanlıkta Zedd'i ve Chase'i kavakların altına yatırdı. Çantadan çıkardığı katranlı muşambayı küçük bir barınak yapmak için ağaçların arasına gerdi. Her şey ıslanmıştı ama rüzgâr olmadığı için geçici barınaklarında yağmurdan korunabiliyorlardı. Ateş yakmaları şimdilik imkânsızdı çünkü yağmur, bulabilecekleri bütün odunları ıslatmıştı. En azından soğuk bir gece değildi. Islak karanlığın içinden kurbağaların sesleri geliyordu. Richard küçük barınağı aydınlatmak için bir kütüğün üzerine bir çift mum koydu.

Birlikte Zedd'in durumuna baktılar. Yaşlı adamın görünür bir yarası yoktu ama hâlâ baygındı. Chase'in durumunda da bir değişiklik yoktu.

Kahlan, Zedd'in alnını okşadı. "Bir büyücünün gözlerinin böyle kapalı olması iyiye işaret değil. Onlar için ne yapabileceğimi bilmiyorum."

Richard başını salladı. "Ben de bilmiyorum. Ateşleri olmadığına sevinebiliriz. Belki de Southaven'da bir sağaltıcı vardır. Atların çekebileceği sedyeler yapacağım. Sanırım böyle yapmak, onları bugün yaptığımız gibi at sırtında tutmaktan daha iyidir."

Kahlan dostlarını ısıtmak için iki battaniye daha çıkardı, sonra Richard'la birlikte mum ışığında oturdu. Tepelerinden sular damlıyordu. Patikada, ağaçların arasındaki karanlıkta sarı gözler parlıyordu. Ara sıra öfke dolu hırıltılar işitiyorlardı. İkisi de karanlık suların karşısındaki avcılarını izledi.

Kahlan bakışlarını parlayan gözlere dikerek, "Neden peşimize düşmediklerini merak ediyorum," dedi.

Richard göz ucuyla bakarak, "Sanırım yılanlardan korkuyorlar," diye karşılık verdi.

Kahlan ayağa fırlayıp hızla çevresine bakındı. "Yılanlar mı? Ne yılanı? Yılanları sevmem," dedi telaşla.

Richard başını kaldırdı. “Büyük su yılanları. Kılıcı suya değdirdiğim anda kaçtılar. Sanırım endişelenmemize gerek yok, adaya çıkmadıklarına eminim. Burası güvenli.”

Kahlan pelerinine sıkı sıkı sarınıp dikkatle çevresine bakındı ve Richard’a sokuldu. “Beni yılanlar konusunda uyarabilirdin,” dedi kaşlarını çatarak.

“Onları görene kadar ne olduklarını ben de bilmiyordum. Hem yürek parçalayanlar da peşimizdeydi. Bu durumda fazla seçeneğimiz olmadığını düşündüm. Seni korkutmak istemedim.”

Kahlan sesini çıkarmadı. Richard bir sosis ve bir somun ekmek çıkardı, bu sonuncuydu. Ekmeği ikiye böldü ve sosisi kesip Kahlan’a birkaç parça verdi. Teneke kupalarını muşambadan damlayan suların altına tutup doldurdular. Herhangi bir tehlide karşı gözlerini dört açmış yemeklerini sessizce yerken, yağmurun sesini dinlediler.

“Richard,” dedi Kahlan en sonunda, “sınırdaki kız kardeşimi gördün mü?”

“Hayır. Seni etkisi altına alan o biçimin bir insan olduğunu sanmıyorum ve bahse girerim sen de ilk saldırdığım şeyin babama hiç benzemediğini düşünüyorsundur.” Kahlan başını sallayarak aynı düşüncede olduğunu belirtti. “Sanırım,” dedi Richard, “insanı kandırmak için görmek istediğin bir insanın görüntüsüne bürünüyorlar.”

Kahlan sosisten bir ısırık alıp, “Galiba haklısın,” diye iç geçirdi. Lokmasını çiğnemeyi bitirince, “Sevindim. Onları yaralaysaydık kendimden nefret ederdim,” diye ekledi.

Richard başını sallayarak onayladı. Kahlan’ın saçları ıslanmış ve birkaç tutam yanağına yapışmıştı. “Tuhaf bir şey daha var. Sınırdan gelen yaratık Chase’e saldırdığında, ilk darbeye onun işini bitirdi ve biz daha harekete geçmeden, hiç güçlük çekme-

den seni yakaladı. Aynı şey Zedd'in de başına geldi. Onu da ilk darbede saf dışı etti. Ama onları almak için geri döndüğümde beni avlamaya çalıştıysa da başarısız oldu. Sonradan saldırmayı bile denemedi."

"Ben de fark ettim," dedi Kahlan. "Seni açık mesafeye kaçırdı. Sanki nerede olduğunu bilmiyordu. Üçümüzün yerini biliyordu ama seni bulamadı."

Richard bir an düşündükten sonra, "Belki de kılıcın işidir," dedi.

Kahlan omzunu silkti. "Neyse ne, sonuçtan çok memnunum."

Richard, bütün bunların kılıcın marifeti olup olmadığından emin değildi. Yılanlar kılıçtan korkmuşlar ve geri çekilmişlerdi. Sınırdaki yaratık hiç korkmamış ama Richard'ı bulamamıştı. Merak ettiği bir konu daha vardı. Babasına benzeyen biçime kılıcını indirdiğinde hiç acı hissetmemişti. Zedd, kılıçla can almanın bir bedeli olduğunu ve yaptığı acısını çekeceğini söylemişti. Belki de o yaratık zaten ölü olduğu için hiçbir acı duymamıştı. Belki de bütün bu yaratıkları kendi aklında kurmuştu ve hiçbiri gerçek değildi. Ama bu imkânsızdı. O yaratık, arkadaşlarını yaralayacak kadar gerçektir. Saldırdığı varlığın babası olmadığı konusunda kendine duyduğu güven sarsılmaya başlamıştı.

Zedd ve Chase için neler yapabileceğini düşünürken, yemeğinin geri kalanını sessizce bitirdi. Zedd'in yanında birtakım ilaçlar vardı ama bunların nasıl kullanılacağını bir tek o biliyordu. Onlara saldıran şey, belki de sınırdan gelen büyüydü. Zedd de büyüye sahipti ama bunu yalnızca kendisi kullanabilirdi.

Richard bir elma alıp dilimledikten sonra yarısını Kahlan'a verdi. Kahlan biraz daha yaklaştı ve elmasını yerken başını Richard'ın koluna yasladı.

"Yoruldu mu?" diye sordu Richard.

Kahlan başını sallayıp gülümsedi. “Söyleyemeyeceğim bazı yerlerim ağlıyor.” Elmanın bir dilimini daha yedi. “Southaven hakkında ne biliyorsun?”

“Hartland Ormanı’ndan geçen diğer rehberlerden birtakım bilgiler edinmiştim. İşittiğime göre hırsızların ve serserilerin yaşadığı bir yer.”

“Orada bir sağaltıcı bulabileceğimizi sanmıyorum,” dedi Kahlan. Richard cevap vermedi. “Öyleyse ne yapacağız?”

“Bilmiyorum ama daha iyi olacaklar ve iyileşecekler.”

“Ya iyileşmezlerse?” diye ısrar etti Kahlan.

Richard ağzına götürdüğü elmayı çekip Kahlan’a baktı. “Kahlan, ne söylemeye çalışıyorsun?”

“Onları bırakmaya hazırlıklı olmamız gerektiğini söylüyorum. Yolumuza devam etmeliyiz.”

“Olmaz,” dedi Richard kararlılıkla. “İkisine de ihtiyacımız var. Zedd’in bana kılıcı verdiği zamanı hatırlıyor musun? Bizi sınırın karşı tarafına geçirmesi gerektiğini söylemişti. Bir planı olduğunu da eklemişti. Ama bana planının ne olduğunu söylememişti.” Karşı kıyıdaki köpeklere bakarak, “Onlara ihtiyacımız var,” diye yineledi.

Kahlan elma koçanıyla oynuyordu. “Ya bu gece ölecek olurlarsa? O zaman ne yaparız? Yolumuza devam etmemiz gerekir.”

Richard, Kahlan’ın bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu ama ona bakmadı. Darken Rahl’ı durdurma isteğini hissedebiliyordu. Aynı isteği o da paylaşıyordu ve dostlarını bırakmak pahasına da olsa, hiçbir şeyin onları durdurmasına izin vermeyecekti ama işler henüz o noktaya gelmemişti. Kahlan, Richard’ın gereken inanca ve kararlılığa sahip olduğundan emin olmak istiyordu. Richard bunun farkındaydı. Kahlan da tıpkı Richard gibi, bu

uğurda sahip olduğu pek çok şeyi kaybetmişti. Richard'ın ne pahasına olursa olsun devam edeceğinden emin olmak istiyordu.

Karanlıkta ufak bir alevle yanan mumlar Kahlan'ın yüzünü aydınlatıyor, ışık yeşil gözlerinde dans ediyordu. Richard, Kahlan'ın bu sözleri söylemekten hoşlanmadığını biliyordu.

“Kahlan, ben Doğruluk İzci'siyim. Bu sorumluluğun ağırlığının farkındayım. Darken Rahl'ı durdurmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Her şeyi yapmaya hazırım. Bu konuda bana inanabilirsin. Ama dostlarımla hayatlarını bu kadar kolay harcayamam. Şimdilik yeterince derdimiz var. Yeni şeyler bulmaya gerek yok.”

Ağaçlardan düşen damlalar karanlıkta boş boş çınılıyordu. Kahlan, özür dilercesine elini Richard'ın koluna koydu. Richard, onun özür dileyecek bir şey yapmadığını biliyordu. Kahlan yalnızca gerçeklerle yüzleşmek istiyordu. Richard ona güven vermek istedi.

“İyileşmezlerse,” dedi bakışlarını Kahlan'ın gözlerinden ayırmadan, “onları güvenli bir yere ve güvenilebileceğimiz birine bırakır, yolumuza devam ederiz.”

Kahlan başını salladı. “Demek istediğim de buydu.”

“Biliyorum.” Elmasını bitirdi. “Neden biraz uyumuyorsun? Ben nöbet tutarım.”

Kahlan başını sallayıp yürek parçalayanları kastederek, “Uyuyamam,” dedi. “Onlar bizi böyle izlerken ya da çevremizde yılanlar gezinirken gözüme uyku girmez.”

Richard gülümsedi. “Pekâlâ öyleyse, atların çekecekleri sedyeleri yapmama yardım etmeye ne dersin? Böylece köpekler gider gitmez sabahın ilk ışıklarıyla buradan ayrılırız.”

Kahlan gülümseyerek karşılık verdi ve ayağa kalktı. Richard, Chase'ten bir savaş baltası alıp onun et ve kemik üzerinde olduğu kadar odun üzerinde de etkili olduğunu gördü. Chase'in

değerli silahlarından birinin böyle bir iş için kullanılmasını onaylayacağından emin değildi. Aslında Chase böyle bir şeye kesinlikle karşı çıkardı. Richard kendi kendine gülümsedi. Ona söylemek için sabırsızlanıyordu. Dostunun hoşnutsuzca kaşlarını çattığını görür gibi oldu. Elbette Chase her anlatışında hikâyeyi kafasına göre süsleyecekti. Chase için sade bir hikâye, sossuz bir et yemeğine benzerdi.

Dostlarının iyileşmesi gerektiğini söylüyordu kendi kendine. İyileşmek zorundaydılar. Ölmelerinin acısını kaldıramazdı.

İşlerini bitirmek birkaç saatlerini aldı. Kahlan, yılan korkusu ve onları izleyen yürek parçalayanlar yüzünden Richard'ın yanından bir an olsun ayrılmadı. Richard, Chase'in Tatar yayıyla yürek parçalayanlardan birkaçını öldürmeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Chase, değerli oklarını boşa harcadığı için ona çok kızardı. Köpekler onları yakalayamazdı. Üstelik sabah olduğunda gideceklerdi.

İşlerini bitirdikten sonra dostlarının durumuna baktılar ve mum ışığının karşısına geçtiler. Richard, Kahlan'ın yorgun olduğunu biliyordu, onun bile gözleri kapanıyordu ama Kahlan uyumak istemediği için onun koluna yaslanmasına izin verdi. Çok geçmeden solukları yavaşladı. Uykuya dalmıştı. Düzensiz bir uykuydu. Kötü rüyalar görüyor olmalıydı. İnleyip kasılmaya başlayınca Richard onu uyandırdı.

“Kâbuslar mı?” diye sordu. Parmaklarının ucuyla Kahlan'ın saçlarını güven verici bir biçimde okşuyordu.

Kahlan başını salladı. “Rüyamda sınırda bacaklarıma dolanan şeyi gördüm. Onun büyük bir yılan olduğunu gördüm.”

Richard kolunu Kahlan'ın omuzlarına dolayıp ona sımsıkı sarıldı. Kahlan karşı koymadan ona sokuldu. Richard, Kahlan'ın, kalp atışlarını iştmesinden endişelendiyse de kız bir şey söyle-

meden tekrar uykuya daldı. Richard, Kahlan'ın nefesini, kurbağaların seslerini ve yağmuru dinledi. Kahlan huzurla uyuyordu. Richard parmaklarını gömleğinin altındaki dişe götürdü. Yürek parçalayanlara bakıyordu, vahşi köpekler bakışlarına karşılık veriyordu.

Kahlan sabaha karşı, hava aydınlanmadan uyandı. Richard o kadar yorgundu ki başı ağrıyordu. Kahlan, onun uyuması için nöbeti devralmakta ısrar etti. Richard yatmak istemedi, ona sarılmaya devam etmek istiyordu ama tartışamayacak kadar çok uykusu vardı.

Kahlan onu yavaşça sarsarak uyandırdığında sabah olmuştu. Zayıf ve gri bir ışık, bataklığın koyu yeşil örtüsünden ve her şeyi küçültüp yakınlaştıran yoğun sis perdesinin ardından süzülüyordu. Çevrelerindeki su, ölü ve çürümüş bitkilerle doluydu ve zaman zaman yüzeyin altında, görünmeyen canlıların hareketiyle kıpırdıyordu. Yosunların arasından yılanlar siyah gözlerini kırpmadan onları izliyordu.

“Yürek parçalayanlar gitti,” dedi Kahlan. Üstü başı önceki geceden kuru görünüyordu.

“Ne kadar oluyor?” diye sordu Richard tutulan kollarını ovuşturarak.

“Yirmi dakika, belki de yarım saat. Ortalık aydınlanınca telaşla kaçtılar.”

Kahlan ona bir bardak sıcak çay uzatınca, Richard soru sormasına ona baktı.

Kahlan gülümsedi. “Isınana kadar mumun üzerinde tuttum.”

Richard, Kahlan'ın yaratıcılığına hayran kalmıştı. Kahlan ona bir parça kurutulmuş meyve verdi, kalanını da kendi yedi. Richard, Kahlan'ın ayağının dibindeki savaş baltasını görünce nasıl nöbet tutulacağını iyi biliyor diye düşündü.

Yağmur hâlâ çiseliyordu. Bataklıkta ki garip kuşların tiz çığlıklarına uzaklardan karşılık geliyordu. Suyun birkaç santimetre üzerinde böcekler uçuşuyor, ara sıra, kaynağı belli olmayan bir şapırtı duyuluyordu.

“Zedd’in ya da Chase’in durumunda bir değişiklik var mı?” diye sordu Richard.

Kahlan isteksizce cevap verdi. “Zedd’in nefes alışverişi yavaşladı.”

Richard hemen ayağa kalkıp dostunun durumuna baktı. Zedd’in yanakları çökmüş, yüzü kül rengine dönmüştü. Kulağını yaşlı adamın göğsüne dayadığında, kalbinin düzgün attığını ama daha yavaş nefes alıp verdiğini gördü. Yaşlı dostu buz gibi ve terliydi.

“Artık güvendeyiz sanırım. Yola çıksak iyi olur. Bakalım yardım bulabilecek miyiz?”

Richard, Kahlan’ın yılanlardan korktuğunu biliyordu. Aslında o da korkuyordu ve bunu ona söyledi ama Kahlan zorluk çıkarmadı. Richard’ın yılanların kılıca yaklaşmadıklarına dair söylediklerine inandı ve Richard sudan geçmesini söylediği zaman hiç tereddüt etmedi. Sudan iki kez geçmek zorunda kaldılar. Önce Zedd ve Chase’le geçtiler. İkinci kez de, yalnızca kuru zeminde kullanabilecekleri sedyeleri almak için geçtiler.

Sedyelerin sırtıklarını atlara bağladılar ama bataklık patikasındaki arapsaçı gibi birbirine dolanmış kökler, hastaların çok sarsıntılı bir yolculuk geçirmelerine neden olacağı için sedyeleri şimdilik kullanmamanın daha iyi olacağını düşündüler. Bataklığı geride bırakıp düzgün yola çıkana kadar beklemeleri gerekecekti.

Yola ulaştıklarında öğlen olmak üzereydi. Dostlarını sedyelere yerleştirip üzerlerini battaniyeler ve muşambalarla örtmek için durdular. Richard sedyelerin işe yaradığını görünce memnun

oldu, çamurlu zeminde rahatça kayıyorlardı. Öğle yemeklerini at sırtında yediler. Yan yana giderlerken yemeklerini elden ele geçiriyorlardı. Yağmura aldırmadan, yalnızca Zedd ile Chase'in durumuna bakmak için durarak yollarına devam ettiler.

Gece olmadan Southaven'a vardılar. Kasaba, sanki gizlenmek istercesine meşe ve kayın ağaçlarının arasına düzensizce inşa edilmiş derme çatma kulübeler ve binalardan oluşuyordu. Evler sanki hiç boya yüzü görmemişti. Dinmemecesine yağan yağmur, bazılarının teneke çatılarına gürültüyle çarpıyordu. Bütün bu karmaşanın ortasında bir erzak dükkânı, onun yanında da iki katlı bir bina vardı. Beceriksizce yazılmış tabela buranın bir han olduğunu söylüyordu ama adı yoktu. Alt kattaki pencerelerden dışarı sızan sarı ışık, gündüzün ve binanın griliği içinde etraftaki tek renkti. Binanın yan tarafına çöp yığınları bırakılmış, hanın bitişiğindeki ev de çöplerle birleşmek istercesine yan yatmıştı.

“Yanımdan ayrılma,” dedi Richard attan inerlerken. “Buradaki adamlar tehlikelidir.”

Kahlan'm dudaklarının kenarında tuhaf bir gülümseme belirdi. “Bu tiplere alışkınım.”

Rirhard, bu sözlerin anlamını merak ettiyse de bir şey söylemedi.

Kapıdan içeri girdiklerinde konuşmalar kesildi ve bütün bakışlar onlara çevrildi. İçerisi tam da Richard'ın tahmin ettiği gibiydi. Gaz lambalarıyla aydınlatılmış, duman altı bir oda. Düzensizce yerleştirilmiş masalar çok kabaydı. Bazıları üzerlerine kalas konmuş fiçilerdi. Sandalye yerine sıralar vardı. Solda büyük

ihtimalle mutfağa açılan bir kapı, sağdaysa gölgelerin içinde, yatak odalarına çıkan tırabzansız bir merdiven bulunuyordu. Zemin koyu lekelerle kaplıydı.

Kaba saba avcılardan, gezginlerden ve serserilerden oluşan bir kalabalık vardı içeride. Adamların çoğu iriyarıydı. İçerisi bira, tütün ve ter kokuyordu.

Kahlan dimdik ve gururlu bir tavırla Richard'ın yanında duruyordu. Kolay kolay korkacak bir insan olmadığı kesindi. Richard, onun belki de mecbur olduğu için hiçbir şeyden korkmadığını düşündü. Ayak takımının ortasında, bir dilencinin parmağındaki altın yüzük gibi göze çarpıyordu. Kahlan'ın varlığı içeriği olduğundan da perişan göstermişti.

Pelerinin başlığını geriye itmesiyle adamlar sırtıtmaya başladı. Çarpık çurpuk ve eksik dişleri olan ağızlar görüldü çevrelerinde. Gözlerdeki aç bakışlar gülümseyişlerine hiç uymuyordu. Richard, Chase'in uyanık olmasını diledi.

Büyük bir endişeyle başlarının belaya gireceğini anladı.

İriyarı bir adam geldi yanlarına. Üzerinde kolsuz bir gömlek ve bir zamanlar beyaz olan bir önlük vardı. Tıraşlı parlak başı, lambanın ışığını yansıtıyordu. Kalın kollarındaki kıvrıkcık siyah kıllar, uzunlukta sakalıyla yarışuyordu. Elini omzuna atılmış pis bir paçavraya sildi.

“Sizin için ne yapabilirim?” diye sordu sert bir sesle. Cevabı beklerken diliyle ağzında bir kürdan gezdirdi.

Richard ses tonu ve bakışlarıyla sorun çıkmasına izin vermeyeceğini belli ederek, “Bu kasabada bir sağaltıcı var mı?” diye sordu.

Han sahibi Kahlan'a şöyle bir bakıp Richard'a döndü. “Hayır.”

Richard adamın Kahlan'a diğeri gibi bakmadığını fark etmişti. Bu önemli bir işaretti. "Öyleyse bir oda istiyoruz," dedi alçak bir sesle. "Dışarıda yaralı iki arkadaşımız var."

Adam kürdanı ağzından çıkararak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sorun istemiyorum."

"Ben de," dedi Richard kasten tehlikeli bir sesle.

Kel adam Richard'ı baştan aşağı süzdükten sonra bakışları bir an kılıca takıldı. Kollarını çözmeden Richard'ın gözlerine baktı. "Kaç oda istiyorsun? Çok doluyuz."

"Bir tane yeter de artar."

Odanın ortalarında oturan iri kıyım bir adam ayağa kalktı. Uzun ve kirli kızıl saçlarının örttüğü birbirine yakın gözleri kötülük doluydu. Kalın sakalının üstü bira köpüğüyle kaplıydı. Bir omzuna kurt postu takmıştı. Eli, uzun bir bıçağın sapında duruyordu.

"Yanında çok pahalı bir orospu var evlat," dedi kızıl saçlı adam. "Odanıza gelip onunla biraz eğlenmemize ses çıkaracağınızı sanmıyorum."

Richard öfkeli bakışlarını adama çevirdi. Bu sözlerin yalnızca kanlı bir biçimde sonuçlanacak bir meydan okuma olduğunu biliyordu. Gözlerini hiç kırpmadı. Eli yavaşça kılıcına gitti. Daha parmakları kılıcının kabzasına değmeden öfkesi uyanmıştı.

İnsanları öldüreceği gün bugündür.

Hem de çok sayıda insanı öldüreceği gün.

Richard, parmaklarının eklemeleri bembeyaz kesilene kadar kılıcının kabzasını sıktı. Kahlan, Richard'ın kılıç tutan kolunu yavaşça indirdi. Alçak bir sesle Richard'a seslendi. Annesi de beladan uzak durması için onu uyarırken böyle davranırdı. Ric-

hard, Kahlan'a bir bakış fırlattığında onun kızıl saçlı adama tatlı tatlı gülümsediğini gördü.

"Hepiniz yanlışı anladınız," dedi iç gıcıklayıcı bir sesle. "Bugün benim boş günüm. Onu bu gece için kiralayan benim." Richard'ın poposuna bir şaplak indirdi. Hem de sert bir biçimde. Richard şaşkınlıktan donakaldı. Kahlan kızıl saçlı adama bakarak dilini üst dudağında gezdirdi. "Ama verdiğim paranın karşılığını vermezse, beni tatmin etmesi için ilk kimi çağıracağımı iyi biliyorum." Şehvetli bir biçimde gülümsedi.

Oda bir anda sessizleşti. Richard kılıcı çekme ihtiyacına karşı direniyordu. Nefesini tutarak işin nasıl sonuçlanacağını görmeyi bekledi. Kahlan'ın gülümsemesi öfkesini daha da artırıyordu.

Kızıl saçlı adamın gözlerinde hayatla ölüm birbirini tarttı. Hiç kimse hareket etmiyordu. Sonra adamın yüzünde bir sırıtma belirdi ve kahkahayı bastı. Kalabalığın tezahürat ve kahkahaları odayı çınlattı. Kızıl saçlı adam yerine oturdu ve diğerleri de Richard ve Kahlan yokmuş gibi konuşmalarına devam ettiler. Richard rahat bir nefes aldı. Han sahibi, ikisini kalabalıktan uzaklaştırıp saygıyla Kahlan'a baktı.

"Teşekkürler hanımefendi. Aklınızın, arkadaşınızın elinden daha çabuk olmasına sevindim. Burası bir fakirhane olabilir ama sonuçta benim yerim. Az önce buranın harap olmasını önlediniz."

"Önemli değil," dedi Kahlan. "Bizim için bir odanız var mı?"

Han sahibi, kürdanını ağzının köşesine götürdü. "Üst katta, koridorun sonunda, sağda boş bir odamız var. Üstelik kapısının sürgüsü de var."

"İki arkadaşımız dışarıda," dedi Richard. "Onları yukarı çıkarmak için yardıma ihtiyacım olabilir."

Adam başını sallayarak kalabalık odayı gösterdi. “Yanınızda yaralılar olduğunu görmeleri iyi olmaz. İkiniz odanıza çıkın. Oğlum mutfakta. Arkadaşlarınızı arka merdivenden çıkarınız. Böylece hiç kimse görmez.” Richard bu fikirden hoşlanmamıştı.

“Biraz güven dostum,” dedi hancı alçak sesle, “yoksa arkadaşlarınıza zarar verebilirsiniz. Bu arada, adım Bill.”

Richard, Kahlan’a baktı. Yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Yine han sahihine döndü. Kaba ve sert bir adamdı ama sinsi birine benzemiyordu. Yine de söz konusu olan dostlarının hayatıydı.

Sakin bir sesle konuşmaya gayret ederek, “Pekâlâ Bill, dediğini yapacağız,” dedi.

Bill hafifçe gülümsedi ve kürdanını ağzında gezdirerek başını salladı. Richard ve Kahlan odaya çıkıp bekledi. Odanın tavanı rahatsızlık verecek kadar alçaktı. İçerdeki tek yatağın dayandığı duvar çatlaklarla kaplıydı. Karşı köşede üç bacaklı bir masa ve küçük bir sıra duruyordu. Tek ışık masanın üzerindeki gaz lambasıydı. Penceresiz oda bu eşyalar dışında bomboş ve havasızdı. Kahlan yatakta oturup odada bir ileri bir geri dolanan Richard’ı izlerken rahatsız görünüyordu. En sonunda Richard yanına geldi.

“Aşağıda yaptıklarına hâlâ inanamıyorum.”

Kahlan ayağa kalkıp onun gözlerinin içine baktı. “Önemli olan sonuçtur Richard. Sana izin verseydim, hayatın büyük bir tehlikeye girecekti. Hem de bir hiç uğruna.”

“Ama o adamlar kim bilir ne düşünü...”

“O adamların ne düşündüğü umurunda mı?”

“Hayır... ama...” Richard yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. “Doğruluk İzcisi’nin hayatını korumak için hayatım üzerine yemin ettim. Seni korumak için ne gerekiyorsa yaparım.” Kaşlarını çatarak Richard’a anlamlı bir bakış fırlattı. “Her şeyi.”

Richard, kızgın olduğunu ama ona kızgın olmadığını nasıl anlatacağını düşündü. Aşağıda tehlikeli bir oyuna girmesine ramak kalmıştı. Tek bir yanlış sözcük her şeyi mahvedebiliyordu. Geri çekilmek acı verecek kadar zor olmuştu. Richard, damarlarındaki kanın şiddet arzusuyla aktığını hissedebiliyordu. Kendisi bile öfkenin bu biçimde aklını başından almasını anlamazken, Kahlan'a nasıl anlatabilirdi. Kahlan'ın yemyeşil gözlerine bakmak onu rahatlatmış ve öfkesini yatıştırmıştı.

“Richard, dikkatini gereken yere vermelisin.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Darken Rahl. Dikkatimizi ona vermemiz gerekiyor. Aşağıdaki adamlar bizi ilgilendirmiyor. Yalnızca onların arasından geçmek zorundaydım, hepsi bu. Başka hiçbir şey yok. Düşüncelerini onlar üzerinde yoğunlaştırma. Bu kayıptır. Enerjini işine ver.”

Richard derin bir nefes verip başını salladı. “Haklısın. Üzgünüm. Bu gece çok cesur bir harekette bulundun. Her ne kadar hoşuma gitmediyse de.” Kahlan ona sarılıp başını göğsüne yasladı. Kapı yavaşça vuruldu. Gelenin Bill olduğundan emin olduktan sonra Richard onları içeri aldı. Hancı ve oğlu, Chase'i taşıyarak dikkatlice yere yatırdılar. Hancının uzun boylu, genç oğlu Kahlan'ı görür görmez ona umutsuzca âşık oldu. Richard, oğlanın neler hissettiğini anlıyordu ama bu durumdan hoşlandığı söylenemezdi.

“Oğlum Randy,” dedi Bill. Randy büyümüş gibi Kahlan'a bakıyordu. Bill, omzunda duran beziyle başındaki yağmur damlalarını kurularak Richard'a döndü. Kürdanı hâlâ ağzındaydı.

“Arkadaşınızın Dell Brandstone olduğunu söylememiştiniz.”

Richard temkinli bir biçimde, “Bir sorun mu var?” diye sordu.

Bili gülümsedi. “Benim için değil. Sınır muhafızıyla aramda ufak tefek anlaşmazlıklar olmuştur ama dürüst adamdır. Başıma

hiç dert açmaz. Resmî bir görev için yolu düştüğünde burada kalır. Ama aşağıdaki adamlar burada olduğunu bilseler onu paramparça ederler.”

“Denemesi bedava,” dedi Richard.

Bill’in dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. “Diğerini de getireceğiz.”

Baba oğul odayı terk edince Richard, Kahlan’a iki gümüş para verdi. “Geri döndüklerinde, atları bizim için ahırlara götürüp onlarla ilgilenmesi için oğlana bu gümüşlerden birini ver. Bütün gece atların başında nöbet tutar ve şafakta yola çıkabileceğimiz biçimde hazır olmalarını sağlarsa diğer gümüşü de vereceğini söylersin.”

“Sence bunu neden yapsın?”

Richard yavaşça güldü. “Endişelenme, sen istersen yapacaktır. Yalnızca gülümse.”

Bill, kalın kollarında taşıdığı Zedd’le geri döndü. Babasını izleyen Randy ise çantalarının çoğunu getirmişti. Bill, yaşlı adamı yavaşça Chase’in yanına yatırdı. Gür, kıvrıcık kaşlarının altından Richard’ı süzüp oğluna döndü.

“Randy, git de bu genç hanıma bir leğen ve bir testi su getir. Havluyu unutma. Temiz olsun. Temizlenmek isteyebilir.”

Randy gülümserken ayakları birbirine dolanarak odadan çıktı. Bill, oğlunun gitmesini izledikten sonra ciddi bir bakışla Richard’a döndü. Kürdanı ağzından çıkardı.

“İkisinin de durumu kötü. Başlarına ne geldiğini sormayacağım çünkü akıllı biri bana asla cevap vermez ve siz de akıllı insanlara benziyorsunuz. Bu civarda bir sağaltıcı yok ama Adie adında bir kadın size yardım edebilir. Ona Kemik Kadın der-

ler. Birçok insan ondan korkar. Aşağıdaki ayak takımı, evinin yakınına gitmeye cesaret edemez.”

Richard, Chase’in Adie’nin dostu olduğunu söylediğini anımsadı. Kaşlarını çatı. “Nedenmiş?”

Bill gözlerini kısarak önce Kahlan’a, sonra da Richard’a baktı. “Batıl inançları var. Kadının kötü şans getirdiğine inanıyorlar çünkü sınırın yakınında yaşıyor. Söylentilere göre, hoşuna gitmeyen insanlar ertesi güne sağ çıkmazmış. Bunların doğru olduğunu söylemiyorum. Bence hepsini uyduruyorlar. Kadın sağaltıcı değil ama insanlara yardım ettiğini biliyorum. Arkadaşlarınıza da yardım edebilir. Tek umudunuz bu çünkü yardım olmadan fazla yaşayabileceklerini sanmam.”

Richard parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Bu Kemik Kadın’ı nasıl bulabiliriz?”

“Ahırların önündeki patikadan sola sapacaksınız. Evi dört saat uzaktadır.”

“Bize neden yardım ediyorsun?” diye sordu Richard.

Bill gülümsedi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Sınır muhafızına yardım ediyorum diyelim. Sınır muhafızları bazı müşterilerimi hanımdan uzak tutar ve yolları buraya düşünce hanıma ve hemen yandaki, yine bana ait olan erzak dükkânına uğrayarak para bırakırlar. Sağ kalmayı başarırsa hayatının kurtulmasına yardım ettiğimi söylersiniz.” Kıkırdadı. “Bu onu iyice kızdıracaktır.”

Richard gülümsedi. Bill’in ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. Chase başkalarının ona yardım etmesinden nefret ederdi. Bill, Chase’i gerçekten de tanıyordu. “Hayatını kurtardığını öğreneceğinden hiç şüphen olmasın.” Bill memnun görünüyordu. “Madem bu kadın sınırın yakınında tek başına yaşıyor ve ondan

yardım isteyeceğiz, ona bir şeyler götürsek iyi olacaktır. Onun için bir erzak sepeti hazırlar mısın?”

“Elbette. Ben tanınmış bir erzakçıyım, Hartland’den bile sipariş aldığım olur. Ama o hırsız konsey kazancımın çoğunu vergi olarak cebine indiriyor. Bu resmî bir görevse, yönetimin ödemesi için veresiye defterime yazabilirim.”

“Öyle.”

Randy leğen, testi ve havluyla geri döndü. Kahlan gümüş parayı Randy’nin avucuna koydu ve atlarla ilgilenip ilgilenemeyeceğini sordu. Randy izin almak için babasına baktı. Bill başını salladı.

“Hangi atın size ait olduğunu söylerseniz ona daha iyi bakarım,” dedi Randy yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

Kahlan gülümseyerek karşılık verdi. “Hepsi de benim. Onlara iyi bak çünkü dostlarımla hayatı buna bağlı.”

Randy’nin yüzü ciddileşti. “Bana güvenebilirsiniz.” Elleriyle ne yapacağına bir türlü karar veremeyen delikanlı en sonunda onları cebine soktu. “Yanlarına hiç kimsenin yaklaşmasına izin vermeyeceğim.” Geri geri yürüyerek kapıya gitti ve başını uzatarak ekledi: “O adamların sizin hakkınızda söylediklerinin tek kelimesine bile inanmıyorum. Onlara aynen böyle söyledim.”

Kahlan elinde olmadan gülümsedi. “Teşekkürler ama benim için kendini tehlikeye atmanı istemem. Lütfen o adamlardan uzak dur. Benimle konuştuğunu da onlara söyleme. Bu yalnızca onları sinirlendirmeye yarar.”

Randy gülümseyip başını sallayarak odadan çıktı. Bill gözlerini kapayarak başını salladı. Yüzünde bir gülümsemeyle Kahlan’a baktı.

“Burada kalıp oğlumla evlenmeyi düşünmezsiniz, değil mi? Bir eşi olsa hayat onun için daha güzel olurdu.”

Kahlan'ın gözlerinden acı ve panik dolu bir ifade geçti. Yatağa oturarak bakışlarını yere çevirdi.

“Yalnızca şaka yapıyordum,” dedi Bill özür dilercesine. Richard’a döndü. “Size birer kâse yemek getireceğim. Haşlanmış patates ve et.”

“Et mi?” diye sordu Richard şüpheyle.

Bill gülümsedi. “Endişelenmeyin, o heriflerin önüne kötü et koyamam. Kellemi kaybedebilirim.”

Birkaç dakika içinde geri dönerek masaya buharları tüten iki kâse koydu. “Yardımların için sağ ol,” dedi Richard.

Bill kaşlarını çatı. “Merak etmeyin, hepsini deftere yazacağım. Yarın sabah imzalamanız için getiririm. Hartland’de imzanızı tanıyacak kimse var mı?”

Richard güldü. “Sanırım var. Adım Richard Cypher. Ağabeyim, Başvekil’dir.”

Bill irkildi. “Özür dilerim, yani ağabeyinizin Başvekil olduğunu bilmiyordum. Bilseydim, sizleri daha iyi ağırlardım. Evimde kalabilirsiniz. Çok büyük bir yer değildir ama buradan daha iyi olduğu kesin. Eşyalarınızı hemen aldıracağım...”

“Bill, dert değil.” Richard adamın yanına gidip sırtını sıvazladı. Hancı artık eskisi gibi sert görünmüyordu. “Başkan olan ağabeyim, ben değilim. Oda güzel. Her şey iyi.”

“Emin misiniz? Her şey dediniz, değil mi? Orduyu buraya göndermeyeceksiniz, değil mi?”

“Dürüst konuşmak gerekirse bize çok yardımın dokundu. Orduyla benim hiçbir ilgim yok.”

Bill ikna olmuşa benzemiyordu. “Sınır muhafızlarının başıyla birlikteyiz.”

Richard sıcak bir gülümsemeyle, “Chase dostumdur. Hem de yıllardır. Yaşlı adam da dostum. Onlar benim dostum, hepsi bu,” dedi.

Bill’in gözleri parladı. “Bu doğruysa, hesap defterine ekstra oda yazmama ne dersiniz? Birlikte kaldığınızı kimse bilmeyecek nasılsa.”

Richard gülmeye devam ederek adamın sırtına vurdu. “Bu, yanlış olurdu. Böyle bir şeye imzamı atmam.”

Bill derin bir iç geçirerek sırttı. “Demek Chase’in dostusunuz.” Başını salladı. “Şimdi size inanıyorum. O aksi adamı, onu tanıdığım sürece hesap defterimi şişirmeye ikna edememiştim,” dedi.

Richard adamın avucuna birkaç gümüş para koydu. “Ama bunun yanlış olacağını sanmıyorum. Bizim için yaptıklarını takdir ediyorum. Bu gece biraları sulandırırırsan daha da seviirim. Sarhoş adamlar kolay ölür.” Bili bilmiş bir tavırla güldü. “Tehlikeli müşterilerin var,” diye ekledi Richard.

Hancının bakışları Richard ile Kahlan arasında gidip geldi. “Bu gece gerçekten de tehlikeli müşterilerim var,” dedi.

Richard’ın gözleri sertti. “Bu gece şu kapıdan girmeye çalışan herkesi öldürürüm, hem de hiç soru sormadan.”

Bill uzun bir süre gözlerini Richard’dan ayırmadı. “Böyle bir şeyin olmaması için elimden geleni yapacağım. Birkaç kafayı birbirine tokuşturmam gerekse bile.” Kapıya gitti. “Yemeğinizi soğutmayın ve genç hanıma dikkat edin. Omuzlarının üzerinde çok akıllı bir baş taşıyor.” Kahlan’a dönüp göz kırptı. “Çok da güzel.”

“Bir şey daha var Bill. Sınır çöküyor. Birkaç hafta içinde ortadan kalkacak. Kendine dikkat et.”

Hancı derin bir nefes aldı. Kapı koluna uzanıp Richard'ın gözlerine uzun bir süre baktı. "Sanırım konsey yanlış kardeşi başkan seçti. Bir şeyleri yanlış yaptıklarından endişelenseler konsey üyesi olmazlardı ya, neyse. Sabah güneş doğunca gelip sizi uyandırırım. Ortalık o zaman daha güvenli olur."

Hancı odadan çıkınca Richard ve Kahlan küçük banka yan yana oturup yemeklerini yediler. Odaları binanın arka tarafına bakıyordu. Alt kattaki adamlar yemeklerini ön tarafta yedikleri için oda Richard'ın düşündüğünden de sessizdi. Kalabalıktan onlara ulaşan tek ses boğuk bir uğultuydu. Yemek Richard'ın beklediğinden lezzetliydi ya da kurt gibi aç olduğu için ona öyle geliyordu. Ölü gibi yorgun olduğu için yatak da gözüne muhteşem görünüyordu. Kahlan da onun halini fark etti.

"Dün gece bir iki saat uyuyabildin. İlk nöbeti ben tutacağım. Aşağıdaki adamlar buraya çıkmaya karar vereceklerse önce cesaretlerini toplamaları gerekir. Gelirlerse dinlenmiş olman bizim için daha iyi olur."

"Dinlenince insan öldürmek daha mı kolay olur?" Richard ağzından çıkan sert sözlerle hemen pişman oldu. Elindeki çatalı bir kılıç gibi tuttuğunu fark etti.

"Özür dilerim Richard. Öyle demek istemedim. Sana bir zarar gelmesini istemiyorum. Yorgunken kendini de koruyamazsın. Senin için korkuyorum." Çatalıyla bir patates parçasını tabağında gezdirdi. Sesi fısıltıdan bile alçaktı. "Bu pisliğe karışmak zorunda kaldığın için üzgünüm. İnsanları öldürmek zorunda kalmanı istemiyorum. Aşağıdaki adamları da öldürmeni istemedim. Orada yaptığım hareketin nedeni buydu."

Kahlan bakışlarını tabağına indirirken Richard ona baktı. Kahlan'ın yüzündeki acıyı görmek yüreğini sızlattı. Genç kadın omzuna bir şaplak indirdi.

“Böyle bir yolculuğu asla kaçırmazdım. Bana dostlarımla birlikte olma fırsatı sağladı.” Richard gülümserken Kahlan göz ucuyla ona baktı.

Patatesini yemeden önce gülümseyerek başını bir an Richard’ın koluna yasladı. Gülümsemesi Richard’ın içini ısıtmıştı.

“Neden hancının oğluna atlara bakmasını benim söylememi istedin?”

“Sonuçlar. Önemli olan sonuçlar demiştin. Zavallı çocuk sana umutsuzca âşık oldu. Ondan atlara bakmasını rica eden kişi sen olduğun için atları bizden bile daha iyi koruyacaktır.” Kahlan, Richard’ın söylediklerine inanmıyormuş gibi baktı. “Erkekler üzerinde müthiş bir etkin var.”

Kahlan’ın gülümsemesi dondu, gözlerinde dalgın bir bakış belirdi. Richard, onun sırrına yaklaştığını anladığından başka bir şey söylemedi. Yemeklerini bitirince Kahlan havlunun ucunu leğendeki suyla ıslatıp Zedd’in yanına gitti. Yaşlı adamın yüzünü yavaşça sildikten sonra Richard’a baktı.

“Durumu aynı, daha kötü değil. Lütfen Richard, ilk nöbeti ben tutayım da sen biraz uyu.”

Richard başını sallayıp yatağa attı kendini ve birkaç saniye geçmeden uykuya daldı. Sabahın erken saatlerinde Kahlan, nöbeti devralması için onu uyandırdı. Kahlan yatarken Richard yüzünü soğuk suyla yıkayarak uyanmaya çalıştı. Banka oturup sırtını duvara yasladı ve beklemeye koyuldu. Ağzındaki kötü tattan kurtulmak için bir parça kurutulmuş meyve çiğnedi.

Şafağa bir saat kala kapı hızla vuruldu.

“Richard?” diye seslendi boğuk bir ses. “Benim, Bill. Kapıyı açın. Sorun çıktı.”

ON ALTINCI BÖLÜM

Kahlan yataktan fırlayıp uykulu gözlerini ovuştururken, Richard kapının sürgüsünü açtı. Kahlan zaman kaybetmeden bıçağını çekti. Bill nefes nefese bir halde içeri daldı ve kapıyı arkasından kapadı. Alnında boncuk boncuk terler birikmişti.

“Sorun nedir? Ne oldu?” diye sordu Richard.

“Her şey yolundaydı,” dedi Bill soluklanarak. “Bir süre sonra o iki adam çıkageldi. Nereden çıktıklarını kimse bilmiyor. Kalın enseli, sarı saçlı, iriyarı, yakışıklı adamlar. Tepeden tırnağa silahlılar. Göz göze gelmek istemeyeceğin tiplerdi.” Arka arkaya derin soluklar aldı.

Richard hızla Kahlan’a bir bakış fırlattı. O adamların kim olduğu konusunda hiç kuşku yoktu. Görünüşe bakılırsa büyücünün başlarına açtığı bela suikastçıları durdurmaya yetmemişti.

“İki kişi mi?” diye sordu Richard. “Daha fazla olmadıklarından emin misin?”

“Yalnızca iki kişi gördüm ama bu yetti de arttı.” Kıvrıcık kaşlarının altında Bill’in gözleri iri iri açılmıştı. “Biri fena halde hırpalanmıştı, bir kolu sargıdaydı, diğer kolunda da pençe izleri

vardı. Ama bu durumdan rahatsız görünmüyordu. Sizin hanımefendiye çok benzeyen bir kadın hakkında sorular sormaya başladılar. Yalnızca onlar beyaz elbiseli bir kadın arıyorlardı. Merdivenleri çıkarken onu buldukları zaman ne yapacakları konusunda bir tartışma çıktı. Kızıl saçlı dostunuz, kolu sargılı olanın üzerine atladı ve boğazını kesti. Diğer adamsa göz açıp kapayana kadar müşterilerimin yarısını öldürdü. Hayatımda böyle bir şey görmedim. Sonra birdenbire ortadan kayboldu. âdeta toz oldu. Her yer kanlar içinde kaldı.”

“Sağ kalanlar şimdi kimin ilk...” Kahlan’a bakarak sustu. Kolunun tersiyle alnını sildi. “Randy atları arkaya getiriyor, buradan hemen gitmelisiniz. Adie’ye gidin. Güneşin doğmasına bir saat var. Köpekler de bir saat uzakta. Güvende olursunuz. Ama acele edin.”

Richard, Chase’in bacaklarını, Bill de omuzlarını kavradı. Kahlan kapıyı sürgüleyip eşyaları toplarken Chase’i arka merdivenlerden aşağı taşıyıp karanlığa ve yağmura çıktılar. Pencere-lerden sızan lambaların ışığı su birikintilerine yansıyarak atların ıslak ve karanlık bedenlerine sarı bir pırıltı veriyordu. Atları tutan Randy endişeli görünüyordu. Chase’i bir sedyeye bıraktılar ve mümkün olabildiğince sessizce yukarı koştular. Richard ile Kahlan pelerinlerini giyip çantalarını alırlarken Bill de Zedd’i kucakladı. Üçü birlikte merdivenlerden aşağı kapıya koştular.

Hızla dışarı çıkarken az kalsın kapının önünde boylu boyunca yatan Randy’ye takılıp düşeceklerdi. Richard tam zamanında başını kaldırıp kızıl saçlı adamın saldırdığını gördü. Geriye sıçrayıp kızıl saçlı adamın uzun bıçağından kıl payı kurtuldu. Adam yüz üstü yere kapaklandı. Şaşırtıcı bir hızla ayaklandığıdaysa burnunun dibindeki kılıcı görüp hareketsiz kaldı. Çeliğin sesi havada çınlıyordu. Adam kötü bakışlarını Richard’a çevirdi. İnce

saçlarından yağmur ve çamur akıyordu. Richard kılıcını çevirip çeliğin düz tarafını adamın başına indirdi.

Bill, Zedd'i sedyeye yatırırken Kahlan, Randy'yle ilgilendi. Randy'nin bir gözü şişip kapanmıştı. Yüzüne yağmur çarparken hafifçe inledi ama Kahlan'ı görünce yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Randy'nin durumunun ağır olmadığını görünce rahatlayan Kahlan delikanlıya çabucak sarılıp ayağa kalkmasına yardım etti.

"Üzerime atıldı," dedi Randy özür dilercesine. "Özür dilerim."

"Sen cesur bir gençsin. Özür dileycek bir şey yok. Bize yardım ettiğin için teşekkür ederim." Bill'e döndü. "Sana da teşekkürler."

Bill gülümseyip başını salladı. Zedd'in ve Chase'in üzeri çabucak battaniyeler ve muşambalarla örtüldü, çantalar atlara yüklendi. Bill, Adie'nin erzaklarını Chase'in atına yüklediğini söyledi. Richard ve Kahlan atlarına bindiler. Kahlan gümüş parayı Randy'ye fırlattı.

"Atları teslim ettiğin için paranı hak ettin, söz verdiğim gibi," dedi. Randy parayı havada yakalayıp sırttı.

Richard eğilerek Randy'yle el sıkıştı ve ona içtenlikle teşekkür edip sonra kızgın bir halde Bill'e işaret etti.

"Sen! Her şeyi hesap defterine yazmanı istiyorum. Bütün zararı, başına açtığımız bütün sıkıntıları ve hatta mezar kazıcıların masraflarını bile yazacaksın. Hayatlarımızı kurtardığın için adil bir ödül eklemen de istiyorum. Konsey ödemeyi kabul etmezse onlara Başvekil'in kardeşinin hayatını kurtardığını ve ödemeyi kabul etmedikleri takdirde Richard Cypher'ın bu işin sorumlusunun başını ağabeyinin ön bahçesine dikeceğini söyle!"

Bill başını sallayarak yağmurun gürültüsünü bastıran bir kakhaha attı. Richard koşmak için sabırsızlanan atının dizginlerini çekti. Öfkeyle çamurun içinde yatan baygın adamı gösterdi.

“Bu adamı öldürmememin tek nedeni kendinden daha kötü bir adamı öldürmüş ve istemeden de olsa Kahlan’ın hayatını kurtarmış olması. Ama cinayetten suçlu bu adam önce tecavüze, sonra yine cinayete yeltendi. Bu adamı uyanmadan asmanı öneririm.”

Bill sert bir yüzle Richard’a baktı. “Olmuş bil.”

“Sınır hakkında söylediklerimi unutma. Bela geliyor. Kendinize dikkat edin.”

Bill, kolunu oğlunun omzuna atarak Richard’ın gözlerine baktı. “Unutmayacağız.” Dudaklarının köşesinde hafif bir gülümseme belirdi. “Doğruluk İzcisi’ne uzun ömürler dilerim.”

Richard şaşırarak ona baktı ve sıırttı. Gülümseyince içinde kabaran öfke biraz olsun yatıştı. “Seni ilk gördüğümde,” dedi Richard, “sinsi bir adam olmadığını düşünmüştüm. Sanırım yanılmışım.”

Richard ve Kahlan başlıklarını kaldırıp karanlık hava ve yağmurun içinden atlarını Kemik Kadın’a sürdüler.

Aralıksız yağan yağmur Southaven’dan gelen ışıkları kısa sürede yutarak yolcuları karanlıkta bıraktı. Chase’in atları patikada içgüdüleriyle yol alıyorlardı. Sınır muhafızları tarafından bu tür görevler için eğitildikleri için zor şartlara alışkındılar. Güneş yükselmişti ama hâlâ geceyle gündüz arasındaki o hafif aydınlık vardı gökyüzünde. Yağmur Richard’ın öfkesini söndürmüştü.

Richard ve Kahlan, suikast timinin son üyesinin onları aradığını biliyordu. Bu yüzden ikisi de tehlikeye karşı tetikteydi. Er ya da geç suikastçının saldıracağını biliyorlardı. Belirsizlik sinirlerini geriyordu. Bill’in, Chase ve Zedd’in uzun süre dayana-

mayacağı konusunda söyledikleri, Richard'ın içini daraltıyordu. Adie adındaki bu kadın da yardım edemezse ne yapacağını bilmiyordu. İki dostunu da kaybedebilirdi. Zedd'siz bir dünyayı hayal bile edemiyordu. Onun numaraları, yardımı ve desteği olmadan bu dünya anlamsızdı. Bütün bunları düşünürken boğazının düğümlendiğini fark etti. Zedd ona olacaklar için değil, olanlar için endişelenmesini söylerdi hep.

Ama olanlar da yeterince kötüydü. Babası öldürülmüştü. Darken Rahl bütün kutuları ele geçirmek üzereydi. En eski iki dostu ölüm döşegindeydi. Düşünmemek zorunda olduğu bir kadından hoşlanıyordu ve onun da kendisinden sakladığı bir sırrı vardı.

Richard, Kahlan'ın sırlarını açıklayıp açıklamama konusunda kendi içinde mücadele verdiğini görebiliyordu. Ona yakınlaştığını hissettiği bazı anlarda gözlerinde acı ve korku görüyordu. Kısa bir süre sonra insanların Kahlan'ın ne olduğunu bildikleri Orta Diyar'da olacaktı. Richard, kim olduğunu Kahlan'ın kendisinden öğrenmek istiyordu, tanımadığı bir yabancından değil. Kahlan çok geçmeden kim olduğunu söylemezse, Richard ona sormak zorunda kalacaktı. Doğasına aykırı olsun olmasın sormak zorunda kalacaktı.

Düşüncelere o kadar dalmıştı ki dört saattir yolda olduklarını fark etmedi bile. Orman, yağmuru kana kana içiyordu. Birbirine yakın ağaçlar siste, olduklarından büyük ve korkunç görünüyordu. Kahverengi gövdelerini bürüyen yosun katmanları parlak ve canlıydı. Süngerimsi yeşil yosunlar, ağaçların kabuklarına ve yerdeki küçük tümseklere yerleşmişti. Kayaların üzerindeki ıslak likenler sarı ve açık kahverengi parlıyordu. Patikanın bazı yerlerinde sular küçük bir dere halinde akıyordu. Zedd'in sedyesinin sırtıkları bu küçük derenin üzerinden sular sıçratarak ilerliyor, patikadaki kayaların ve köklerin üzerinden geçerken

yaşlı adamın başı şiddetle sarsılıyordu. Akıntılı yerlerde Zedd'in ayağı neredeyse suya giriyordu.

Richard durgun havada odun dumanının kokusunu aldı. Ormanın birden değiştiğini fark etti. Dört saat önceki gibi görünmesine rağmen değişmişti. Yağmur burada sessizce yağıyordu. Bütün bu orman kutsal bir yer hissini veriyordu. Richard, asırlık huzuru bozan davetsiz bir misafir gibi hissediyordu kendini. Kahlan'a bir şeyler söylemek istedi ama konuşmanın bu kutsallığı bozacağını düşünerek sustu. Handaki adamların buraya neden gelmediğini şimdi anlamıştı. Uğursuz varlıkları buranın kutsallığına saygısızlıktı.

Çevresiyle o kadar bütünleşmiş bir eve vardılar ki patikanın hemen kenarında olmasına rağmen neredeyse görünmezdi. Bacasından tüten duman yükselerek sisli havaya karışıyordu. Evin kütük duvarları yıpranmış, çevredeki ağaçların rengini almıştı. Ev sanki ormanın zemininden yükselmiş, ağaçlar da onu korumak istercesine çevresini sarmıştı. Çatısı eğrelti otlarıyla kaplıydı. Daha küçük, eğimli bir çatı, dar bir sundurmanın ve kapının üzerini örtüyordu. Ön ve yan tarafında kare biçiminde iki pencere vardı ama hiçbirinde perde yoktu.

Evin ön tarafındaki eğrelti otları, ağaçlardan damlayan yağmurla boyunlarını bükmişti. Puslu hava bu solgun bitkilere göz alıcı bir yeşillik kazandırmıştı. Bitkilerin arasından dar bir patika geçiyordu.

Patikanın tam ortasında Richard kadar uzun olmasa da Kahlan'dan uzun bir kadın duruyordu. Kaba kumaştan haki renkli basit elbisesinin boynunda sarı kırmızı süslemeler vardı. Grileşmeye yüz tutan güzel ve düz saçları ortadan ikiye ayrılmış ve çene hizasında kesilmişti. Yaşına rağmen yüz hatları güzeldi.

Bir koltuk değneğine yaslanıyordu. Bir ayağı yoktu. Kadının önüne geldiklerinde Richard atları yavaşlattı.

Kadının gözleri bembeyazdı.

“Ben Adie. Siz de kimsiniz?” Gırtlaktan gelen kısık, pürüzlü sesi Richard’ı baştan aşağı ürpertti.

“Dört dost,” dedi Richard saygıyla. Yağmur sessizce çiseliyordu. Bekledi.

Kadının yüzü incecik kırışıklıklarla kaplıydı. Koltuk değneğini kolunun altından önüne alıp iki eliyle ona yaslandı. İnce dudakları hafif bir gülümsemeyle yumuşadı.

“Bir dost,” dedi kısık sesiyle, “üç tehlikeli insan. Dost olup olmadıklarına ben karar veririm.” Başını yavaşça salladı.

Richard ve Kahlan birbirlerine kaçamak bakışlar attılar. Richard savunmaya geçti. At sırtında durmak onu bir biçimde rahatsız etti. Adie’ye saygısızlık olabileceğini düşünerek atından indi. Kahlan da onu izledi. Richard atının önünde durdu. Kahlan hemen yanı başındaydı.

“Adım Richard Cypher. Bu da dostum, Kahlan Amnell.”

Kadın beyaz gözleriyle Richard’ı inceledi. Richard’ın, kadının görmediği halde bunu nasıl yapabildiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Kadın, Richard’ın anlamadığı bir dilde konuştu Kahlan’la. Kahlan gözlerini yaşlı kadından ayırmadan başını hafifçe eğerek selam verdi.

Bu bir selamlaşmaydı. Bir saygı selamlaşması. Richard bunun içinde Kahlan ya da Amnell sözcüklerinin geçmediğinden emindi. Tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Adie, Kahlan’a unvanıyla hitap etmişti.

Richard, Kahlan’m duruşundan tetikte olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu onu. Bütün tüyleri kabarmış bir kediye

andırıyordu. İki kadın uzun bir süre bakıştı. Yaş farkı ortadan kalktı. Sahip oldukları ama Richard'ın bilmediği güçlerini tartıyorlardı. Bu kadın onlara zarar verebilirdi ve Richard kılıcın onları koruyamayacağını biliyordu.

Adie, Richard'a döndü. "Ne istediğini söyle Richard Cypher."

"Yardıma ihtiyacımız var."

"Doğru," dedi Adie tuhaf sesiyle.

"Southaven'daki bir adam dostlarımıza yardım edebileceğini söyledi. Yardımın karşılığında sana erzak getirdik. Sana bir şeyler sunmanın adil olacağını düşündük."

Adie onlara eğildi. "Yalan!" Koltuk değneğini yere vurdu. Richard ve Kahlan irkilerek geri çekildi.

Richard ne söyleyeceğini bilemedi. "Doğru söylüyoruz. Erzakların hepsi burada." Dönüp Chase'in atını işaret etti. "Adil olacağını düşündük..."

"Yalan!" Koltuk değneğini bir kez daha yere vurdu.

Öfkelenmeye başlayan Richard kollarını kavuşturdu. Bu kadınla oyun oynarlarken dostları ölüyordu. "Ne yalanı?"

"Biz' yalan." Koltuk değneğini tekrar yere vurdu. "Erzak getirmeyi düşünen yalnızca şendin. Onları getirmeye karar veren de şendin. Sen ve Kahlan değil. Yalnızca sen. 'Biz' dersen yalan söylemiş olursun. 'Ben' dersen doğru konuşmuş olursun."

Richard kollarını indirdi. "Ne fark eder ki? Ha 'biz' ha 'ben'?"

Adie ona dik dik baktı. "Biri doğru, biri yalan. Daha ne olsun?"

Richard kaşlarını çatarak kollarını göğsünde kavuşturdu tek-rar. "Chase sana maceralarını anlatırken çok zorlanmış olmalı."

Adie yine hafifçe gülümsedi. "Haklısın," diye başını salladı. Biraz yaklaşıp eliyle işaret etti. "Dostlarınızı içeri getirin."

Arkasını dönüp koltuk değneğine yaslanarak yavaş yavaş evine yürüdü. Richard ve Kahlan bakıştıktan sonra Chase'in yanına giderek önce üzerindeki battaniyeleri aldılar. Kahlan sınır muhafızını ayaklarından tutarken Richard ağırlığın çoğunu yükledi. Chase'i eşikten geçirdiklerinde Richard, Adie'ye neden Kemik Kadın dendiğini anladı.

Karanlık duvarlarda her türden kemik asılıydı. Bir duvarda, üzerinde kafatasları duran raflar vardı. Richard'm hiç bilmediği yaratıkların kurukafaları. Çoğu uzun, eğri büğrü dişleri olan korkunç görünüşlü kurukafalardı. Richard, en azından insan kafatası yok, diye düşündü. Bazı kemiklerle kolye yapılmıştı. Bazıları renkli tüyler ve boncuklarla takılara dönüştürülmüş, duvarda çevrelerine tebeşirle daireler çizilmişti. Bir köşede büyük ihtimalle önemsiz kemikler yığın halinde duruyordu. Duvardakiler önemlerini belirtmek için aralıklı olarak düzenli bir biçimde asılmıştı. Ocağın üzerindeki rafta Richard'ın kolu kadar kalın ve neredeyse boyu kadar uzun, üzerinde semboller kazılı bir başka kemik vardı. O kadar çok beyaz kemik vardı ki Richard ölü bir canavarın midesinde gibi hissetti kendini.

Richard çevresine göz gezdirirken Chase'i yere yatırdılar. Kahlan, Chase ve Richard'ın üzerinden yağmur suları süzülüyordu. Adie, Chase'in başında dikildi. Evindeki kemikler kadar inceydi. Yağmurun altında durmuş olmasına rağmen hiç ıslanmamıştı. Richard buraya gelme kararının akıllıca olup olmadığını bir kez daha düşündü. Chase, Adie'nin dostu olduğunu söylememiş olsaydı böyle bir işe kalkışmazdı.

Kahlan'a bakarak, "Gidip Zedd'i getireyim," dedi soru sormasına.

"Erzakları taşımana yardım edeyim," dedi Kahlan, Kemik Kadın'a göz ucuyla bakarak.

Richard, Zedd'i yavaşça Kemik Kadın'ın ayaklarının dibine yatırdı. Kahlan'la birlikte erzakları masaya yığdılar. İşleri bitince Adie'nin karşısına geçtiler, dostlarının yanında durup kemiklere baktılar. Adie onları izliyordu.

“Bu da kim?” diye sordu Zedd'i işaret ederek.

“Zeddicus Zu'l Zorrander. Dostum,” dedi Richard.

“Büyücü!” diye tersledi Adie.

“Dostum!” diye bağırdı Richard öfkesine hâkim olamayarak.

Adie'nin sakın bakışlarına öfkeyle karşılık verdi Richard. Yardım bulamazsa Zedd ölecekti ve böyle bir şeyin olmasına izin veremezdi. Adie öne eğilip buruşuk elini Richard'ın karnına koydu. Kadının eli karnının üzerinde daireler çizerken Richard şaşkınlıkla bekledi. Adie elini çekip koltuk değneğinin üzerine koydu dikkatle. Başını kaldırırken ince dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

“Gerçek bir Doğruluk İzcisi'nin haklı öfkesi. Güzel.” Kahlan'a döndü. “Ondan korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok küçüğüm. Bu doğruluğun öfkesidir. Bu dişlerin öfkesidir. İyilerin bundan korkmasına gerek yoktur.” Koltuk değneğine yaslanarak Kahlan'a birkaç adım yaklaştı. Elini Kahlan'ın karnına koyup aynı işlemi tekrarladı. İş bitince elini kolluk değneğine koyup başını salladı. Başını Richard'a çevirdi.

“Onun ateşi var. İçinde de öfke ateşi yanıyor. Ama onunki dilin öfkesi. Ondan korkmalısın. Herkes korkmalı. Öfkesini serbest bırakırsa çok tehlikeli olur.”

Richard, Adie'ye alaycı bir bakış attı. “Bilmecelerden hoşlanmam, kolayca yanlış anlaşılabilir. Bana bir şeyler söylemek istiyorsan lafı ağzında geveleme.”

“Söylesene,” dedi Adie alay edercesine. “Hangisi daha güçlüdür? Diş mi, dil mi?” diye sordu gözlerini kısarak.

Richard derin bir nefes aldı. “İlk akla gelen diş olduğu için dili seçiyorum.”

Adie, cevaptan memnun olmamış gibi kaşlarını çattı. “Bazen dilini hiç kullanmaman gereken zamanlarda kullanıyorsun. Diline hâkim ol,” diye emretti pürüzlü sesiyle.

Richard utanarak sustu.

Adie gülümseyip başını salladı. “Anladın mı?”

Richard kaşlarını çattı. “Hayır.”

“Diş, öfkesi temas yoluyla uygulanan güçtür. Şiddetli dokunma. Dövüş. Doğruluk Kılıcı’nın büyü, diş öfkesinin büyüdür. Parçalar. Yırtar. Dilin öfkesi dokunmaz ama o da aynı biçimde bir güçtür. Aynı hızda yaralar.”

“Ne demek istediğini pek iyi anlayamadım,” dedi Richard.

Adie ona uzanıp yavaşça omzuna dokundu. Birdenbire Richard’ın zihninde bir görüntü belirdi. Önceki geceye ait bir anı. Handaki adamları gördü. Kahlan’la birlikte adamların önünde duruyordu. Adamlar saldırmaya hazırdı. Kan akmadan hiçbir şeyin çözümlenmeyeceğini bilerek adamları durdurmak için şiddet kullanmaya hazır bir halde Doğruluk Kılıcı’nı elinde tutuyordu. Sonra Kahlan’ın kalabalıkla konuştuğunu, onları sözleriyle durdurduğunu, dilini dudağının üzerinde gezdirerek hiç konuşmadan pek çok şey anlattığını gördü. Elini oynatmadan kalabalığı yatıştırmış, kılıcın yapamayacağını yapmıştı. Kılıçla bunu başarmak mümkün değildi. Adie’nin ne demek istediğini şimdi anlamıştı.

Kahlan birdenbire Adie’yi bileğinden yakaladı ve elini Richard’dan çekti. Adie onun gözlerindeki tehlikeli bakışı görmüştü.

“Doğruluk İzcisi’ni koruyacağıma yemin ettim. Ne yaptığını bilmiyorum. Aşırı tepki gösterdiysem beni affet. Saygısızlık etmek istemiyorum ama görevimi başaramazsam kendimi bağışlayamam. Tehlike büyük.”

Adie bileğini sımsıkı tutan ele baktı. “Anlıyorum küçüğüm. Düşüncesizlik yapıp seni korkuttuğum için beni affet.”

Kahlan sözlerinin iyice anlaşılması için Adie’nin bileğini bir süre daha tuttukten sonra bıraktı. Adie koltuk değneğine yaslandı ve Richard’a baktı.

“Dil ve diş birlikte çalışır. Büyü için de aynısı geçerlidir. Sen kılıcın büyü, yani diş büyüüne hükmediyorsun. Ama bu sana dil gücünü de veriyor. Kılıçla desteklediğin sürece dil büyüünü de kullanabilirsin.” Başını yavaşça Kahlan’a çevirdi. “Sende ikisi de var küçüğüm. Dil ve dişler. İkisini birlikte kullanıyorsun. Biri diğerini destekliyor.”

“Peki bir büyücünün büyü nedir?” diye sordu Richard.

Adie soruyu düşünerek Richard’a baktı. “Birçok büyü türü vardır, diş ve dil yalnızca ikisidir. Büyücüler, Ölüler Dünyası’na ait olanlar dışındaki bütün büyüleri bilir. Bildikleri büyülerin çoğunu kullanırlar.” Yerde yatan Zedd’e bakarak, “O çok tehlikeli bir adam,” dedi.

“Ondan yalnızca sevgi ve anlayış gördüm. O çok iyi bir insan,” dedi Kahlan da.

“Doğru. Ama aynı zamanda tehlikeli bir adam,” diye sözlerini yineledi Adie.

Richard lafı uzatmadı. “Ya Darken Rahl? Onu tanıyor musun? O ne tür büyüler kullanabilir?”

Adie gözlerini kısıtı. “Ah, evet,” diye tısladı. “Onu tanıyorum. Bir büyücünün kullanacağı ve kullanamayacağı bütün büyülerini kullanabilir. Darken Rahl, Ölüler Dünyası’nı kullanabilir.”

Richard’ın tüyleri diken diken oldu. Adie’ye onda ne tür büyüler olduğunu soracaktı ki sustu. Adie bir kez daha Kahlan’a döndü.

“Dikkatli ol küçüğüm, sende dilin gerçek gücü var. Onu asla görmedin. Bu gücü serbest bırakırsan korkunç sonuçlar doğar.”

“Neden söz ettiğini anlamıyorum,” dedi Kahlan kaşlarını çatarak.

“Doğru,” diyerek başını salladı Adie. “Doğru.” Uzanıp elini yavaşça Kahlan’ın omzuna koyarak onu kendine doğru çekti. “Annen sen bir kadın olmadan önce öldü, o zamanlar sana bu gücü öğretebileceği yaşta değildin.”

“Sen bana bu güç hakkında ne öğretebilirsin?” diye sordu Kahlan yutkunarak.

“Hiçbir şey. Üzgünüm ama nasıl çalıştığını bilmiyorum. Bu, kadınlık çağına geldiğinde yalnızca annenin sana öğretebileceği bir şeydi. Annen bu gücü sana gösteremediğine göre öğretisi kaybolacak. Ama gücün kaybolmayacak. Seni uyarıyorum. Nasıl kullanacağını öğrenmemiş olabilirsin ama bu güç günün birinde açığa çıkabilir.”

“Annemi tanır mıydın?” diye sordu Kahlan acı dolu bir fısıltıyla. Kahlan’ın yüzüne bakan Adie yumuşadı. Yavaşça başını salladı. “Soyadını hatırlıyorum. Onun yeşil gözlerini de hatırlıyorum. Onları unutmak kolay değil. Annenin gözlerini almışsın. Seni karnında taşıırken tanıdım onu.”

Kahlan’ın yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve aynı acı dolu fısıltıyla konuştu. “Annem üzerinde bir kemik olan bir kolye takardı. Küçükken bana vermişti. Bu kolyeyi... kız karde-

şim Dennee... ölene kadar taktım ve onunla gömdüm. Dennee o kolyeyi her zaman çok beğenmişti. Onu anneme sen vermiştin, değil mi?”

Adie gözlerini kapayıp başını salladı. “Evet küçüğüm. Doğmamış kızını koruması ve büyüdüğünde tıpkı annesi gibi güçlü bir kadın olması için o kolyeyi ben vermiştim. Kızının güçlü bir kadın olduğunu görebiliyorum.”

Kahlan yaşlı kadına sarıldı. “Teşekkürler Adie,” dedi gözyaşları içinde, “anneme yardım ettiğin için.” Adie bir eliyle koltuk değneğini tutarken diğeriyle de Kahlan’ın sırtını şefkatle sıvazladı. Kahlan yaşlı kadından ayrılıp gözyaşlarını sildi.

Richard önündeki fırsatı değerlendirerek hemen konuya girdi.

“Adie,” dedi yumuşak bir sesle, “Kahlan’a o daha doğmadan yardım etmişsin. Ona şimdi de yardım et. Onun ve daha birçok insanın hayatı tehlikede. Bu iki adama ihtiyacımız var. Onlara lütfen yardım et. Kahlan’a yardım et.”

Adie yavaşça gülümsedi. Ona bakarak başını salladı. “Büyücü, İzci’sini iyi seçiyor. Şanslısın ki sabırlı olmak bu görev için önceden sahip olmak zorunda olduğun niteliklerden biri değil, içini ferah tut, bu adamlara yardım etmeye niyetim olmasaydı onları içeri taşıtmazdım.”

“Belki farkında değilsin,” diye üsteledi Richard, “ama Zedd’in durumu hiç de iyi değil. Güçlkle nefes alıyor.”

Adie’nin gözlerinde sabrının taşmak üzere olduğunu gösteren bir ifade vardı. “Söylesene,” dedi pürüzlü sesiyle, “Kahlan’ın senden sakladığı sırrı biliyor musun?” Richard karşılık vermedi. Adie, Kahlan’a döndü.

“Söylesene küçüğüm, Richard’ın senden sakladığı sırrı biliyor musun?” Kahlan sustu. Adie tekrar Richard’a döndü. “Büyücü ondan sakladığın sırrı biliyor mu? Hayır. Sen büyücünün sak-

ladığı sırrı biliyor musun? Hayır. Üç kör insan. Hımm? Sanırım ben sizden daha iyi görüyorum.”

Richard, Zedd’in ondan ne sakladığını merak etti. Kaşlarını çatarak, “Peki bu sırların hangisini biliyorsun Adie?” diye sordu.

Adie ince parmağını Kahlan’a uzatarak, “Yalnızca onunkini,” dedi. Richard rahatlamıştı ama duygularını belli etmemeye çalıştı. Az önce paniğe kapılmasına ramak kalmıştı. “Herkesin sırları vardır dostum. Sırrını kendine saklamak insanın en doğal hakkıdır.”

Adie’nin yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Bu çok doğru Richard Cypher.”

“Ya bu ikisine ne diyeceksin?”

“Onları nasıl iyileştireceğini biliyor musun?” diye sordu Adie.

“Hayır. Bilseydim çoktan yapardım.”

“Sabırsızlığın bağışlanabilir, dostlarının hayatı için endişelenmekte haklısın. Dostlarını düşündüğün için seni suçlayamam. Ama için rahat olsun, onları içeri getirdiğin andan itibaren yarım alıyorlar.”

Richard şaşkın şaşkın kadına baktı. “Öyle mi?”

Adie başını salladı. “Ölümler Dünyası’nın yaratıkları tarafından saldırıya uğramışlar. Uyanmaları günler sürebilir. Kaç gün sürer bilemem. Ama susamışlar. Susuzluk onların ölümü demek, bu yüzden su içmelerine yetecek kadar uyanık olmaları gerek. Aksi halde ölürler. Büyücü durumu kötü olduğu için değil, bütün büyücüler böyle güç topladıkları için yavaş nefes alıyor. Büyücüler yaralandıkları zaman derin bir uykuya dalarlar. Su içmeleri için ikisini de uyandırmam gerek. Ne siz onlarla konuşabileceksiniz ne de onlar sizi tanıyabilecek, bu yüzden korkmanıza gerek yok. Köşeye gidip su kovağını getirin.”

Richard su kovasını getirdikten sonra Adie'nin, Zedd ve Chase'in başucunda bağdaş kurup oturmasına yardım etti. Adie, Kahlan'ı yanına oturtuktan sonra Richard'a raftan bir kemik getirmesini söyledi.

Kemiğin bir bölümü uyluk kemiğine çok benziyordu. Koyu kahverengi, pürüzsüz bir yüzeyi vardı ve çok eski görünüyordu. Alt kısmına Richard'ın tanımadığı semboller kazınmıştı. Bir ucunda, yuvarlak kısmının iki yanında iki kafatası tepesi vardı. Yarımküre biçiminde ortadan kesilmiş kafataslarının üzeri kurutulmuş bir tür deriyle kaplıydı. Derilerin ortasında göbek deliğine benzeyen bir düğüm vardı. Kafatasının kenarı boyunca gerilmiş kısmında Adie'nin elbisesinin boynundakilere uyan, boncuklu iple bağlanmış kaba kıldan püsküller vardı. Kafataslarının üst kısmı insaninkini andırıyor ve içlerinde bir şey tıkırdıyordu.

Richard saygılı bir biçimde kemiği Adie'ye uzattıktan sonra, "Tıkırtı nereden geliyor?" diye sordu.

Adie başını kaldırmadan, "Kurutulmuş gözler," dedi.

Adie, Kahlan'la konuşurken kullandığı tuhaf dilde bir şarkı mırıldanarak kemik çingırağı Zedd'in ve Chase'in başının üzerinde yavaşça sallamaya başladı. Çingırak tok bir tahta sesi çıkarıyordu. Kahlan başını eğmiş, Adie'nin yanında oturuyordu. Richard geride durup izledi.

On, on beş dakika sonra Adie, Richard'a yaklaşmasını işaret etti. Zedd birdenbire doğrulup gözlerini açtı. Richard, Adie'nin su vermesini istediğini fark etti. Richard kepçeyi suya daldırıp Zedd'in ağzına götürürken Adie mırıldanmaya devam etti. Yaşlı adam konuşmasa ve çevresinin farkında olmasa da Richard onun gözlerini açmasına sevinmişti. Zedd yarım kova su içtikten sonra uzanarak gözlerini kapadı. Sıra Chase'e gelmişti. Sınır muhafızı da kovada kalan suyu içip bitirdi.

Adie, kemikten çingırağı Richard'a verip rafa geri koymasını istedi. Ardından köşedeki kemik yığınının getirip kemiklerin yarısını Zedd'in, geri kalan yarısını da Chase'in üzerine örtmesini istedi. Kemikleri yalnızca kendisinin görüp bildiği bir düzene göre yerleştirmesi için talimatlar verdi. Son olarak da kaburga kemiklerini tekerlek biçiminde yerleştirterek tekerleğin göbeğinin her iki adamın göğüs hizasına gelmesini sağladı. Richard kemikleri yerleştirmeyi bitirince Adie iyi iş çıkardığını söyleyerek övgüler yağdırdı ama Richard hiç gururlanmadı çünkü elinin her hareketini Adie yönlendirmişti. Adie başını kaldırıp bembeyaz gözleriyle Richard'a baktı.

“Yemek pişirebilir misin?”

Kahlan, Richard'ın baharat çorbasının kendi ülkesinde pişirilen çorbaya benzediğini ve ülkelerinin çok da farklı olmadığını söylemişti. Adie, Orta Diyar'dan gelmişti, belki de anavatanından bir şeyler yemek hoşuna giderdi. Richard ona gülümsedi.

“Sana biraz baharat çorbası yapmaktan onur duyarım.”

Adie ellerini kendinden geçercesine birleştirdi. “Bu harika olurdu. Yıllardır doğru dürüst baharat çorbası içemedim.”

Richard odanın karşı köşesine gidip masanın başına oturdu, sebzeleri doğrayıp baharatları karıştırmaya koyuldu. Yemeği hazırlaması bir saatten uzun sürdü. Bu süre içinde iki kadın yerde oturup tuhaf bir dilde konuştu. Ülkelerindeki son durumu konuşan iki kadın, diye düşündü Richard mutlulukla. Keyfi yerindeydi, en sonunda birisi Zedd ve Chase'i iyileştirmek için bir şeyler yapıyordu. İşini bitirip yemeği ocağa koyduktan sonra onları rahatsız etmek istemedi. Çok keyifli görünüyorlardı. Bu nedenle Adie'ye onun için odun kesebileceğini söyledi. Bu fikir Adie'nin hoşuna gitti.

Richard dışarıda dişi boynundan çıkarıp cebine koydu. Gömleğini de kuruması için sundurmaya bıraktı. Kılıcını alıp evin arka tarafına, Adie'nin odun yığınına bulabileceğini söylediği yere geçti. Kütükleri testere tezgâhına koyup uzunlamasına birkaç parça kesti. Odunların çoğu huş ağacındandı, yaşlı bir kadın bile bunları kolayca kesebilirdi. Kesmek için gözüne bir akça ağaç kestirdi. Akça ağacın odunu iyi yanardı ama kesmesi zordu. Yakındaki ağaçlar karanlık ve sık olmalarına rağmen tehdit edici görünmüyorlardı. Kucaklayan, güven veren bir his veriyorlardı insana. Ama suikast timinin son üyesi bir yerlerde hâlâ Kahlan'ı arıyordu.

Richard, Michael'in güvende olduğunu umuyordu. Richard'ın ne yaptığını bilmiyor ve büyük olasılıkla nerede olduğunu merak ediyordu. Endişelenmiş olmalıydı. Zedd'in evinden ayrıldıktan sonra Michael'in evine gitmeyi düşünmüştü ama hiç zamanı olmamıştı. Keşke ağabeyine haber ulaştırabilmiş olsaydı. Sınır çökünce Michael'i çok büyük bir tehlike bekliyordu.

Odun kesmekten sıkılınca kestiklerini parçalamaya başladı. Kaslarını kullanmak, terlemek ve düşünmesini gerektirmeyen bir iş yapmak kendini iyi hissettirmişti. Sıcak bedenini ıslatan soğuk yağmur, çalışmasını kolaylaştırıyordu. Eğlenmek için parçaladığı odunların bazılarının Darken Rahl'in kafası, bazılarının da bir gar olduğunu hayal ediyordu. Özellikle sert bir parça olduğundaysa kızıl saçlı adamı düşünüyordu.

Kahlan dışarı çıkıp yemek yemeye hazır olup olmadığını sordu. Richard havanın karardığını fark etmemişti. Kahlan gittikten sonra çeşmeye gidip başından aşağı bir kova soğuk su dökerek temizlendi. İçeri girdiğinde Kahlan ve Adie masaya oturmuştu. Yalnızca iki sandalye olduğundan Richard oturmak için kendine yuvarlak bir kütük getirdi. Kahlan, Richard'ın önüne bir kâse çorba koyup ona bir kaşık uzattı.

“Bana çok güzel bir hediye verdin Richard,” dedi Adie.

“O da neymiş?” Soğuması için kaşığındaki çorbayı üfledi.

Adie bembeyaz gözleriyle baktı. “Hiç gücenmeden Kahlan’la ana dilimde konuşabilmem için bana zaman verdin. Bunun benim için ne büyük bir mutluluk olduğunu bilemezsin. Bunu yapmayalı uzun yıllar olmuştu. Sen çok düşünceli bir genç adamsın. Sen gerçek bir Doğruluk İzcisi’sin.”

Adie’ye bakarken Richard’ın gözleri parlıyordu. “Sen de bana çok değerli bir şey verdin. Dostlarımin hayatını. Teşekkürler, Adie.”

“Baharat çorban çok güzel olmuş,” diye ekledi Adie, biraz şaşırmış bir halde.

“Evet.” Kahlan, Richard’a göz kırptı. “Benimki kadar lezzetli.”

“Kahlan, Darken Rahl’ı ve sınırın çöktüğünü bana anlattı,” dedi Adie. “Bu birçok şeyi açıklıyor. Geçidin nerede olduğunu bildiğini ve Orta Diyar’a geçmek istediğinizi söyledi. Şimdi ne yapacağına karar vermen gerekir.” Çorbasından bir kaşık aldı.

“Ne demek istiyorsun?”

“Dostlarının su içmek için her gün uyandırılmaları ve la-payla beslenmeleri gerek. Beş, belki de on gün uyanmayabilirler. Doğruluk İzcisi olarak onları beklemeye ya da yolunuza devam etmeye karar vermen gerek. Sana yardım edemeyiz, bu kararı kendin vermelisin.”

“Ama bu senin altından kalkamayacağın kadar ağır bir iş olur.”

Adie başını salladı. “Doğru ama kutuları bulmak ve Darken Rahl’ı durdurmak kadar zor olmasa gerek.” Richard’ı izlerken çorbasından bir yudum daha aldı.

Richard dalgın dalgın kaşığını çorbasında gezdiriyordu. Uzun bir sessizlik oldu. Kahlan’a baktı ama yüzünden bir şey

anlamak mümkün değildi. Kahlan'ın onun kararına karışmak istemediğini biliyordu. Başını tekrar çorbasına eğdi.

“Geçen her gün,” dedi en sonunda, “Rahl'ı kutuya daha da yakınlaştırıyor. Zedd bir planı olduğunu söylemişti. Bu, iyi bir plan olduğu anlamına gelmez. O uyandığında bu planı uygulayacak zamanımız olmayabilir. Daha başlamadan savaşı kaybedebiliriz.” Kahlan'a baktı. “Bekleyemeyiz. Hiçbir şeyi şansa bırakamayız, insanların hayatı söz konusu. Onsuz yola çıkmak zorundayız.” Kahlan yanında olduğunu belirtircesine gülümsedi. “Chase'in bizimle gelmesine zaten izin vermeyecektim. Yapması gereken çok önemli bir iş var.”

Adie masanın üzerinden uzanıp buruşuk elini Richard'ın eline koydu. Eli yumuşak ve sıcaktı. “Karar vermek zor olabilir. Doğruluk İzcisi olmak kolay değil. Seni korktuğundan daha zor şeyler bekliyor.”

Richard kendini zorlayarak gülümsedi. “En azından rehberim hâlâ yanımda.”

Üçü sessizce oturup ne yapılması gerektiğini düşündü.

“İkiniz de bu gece iyi bir uyku çekin,” dedi Adie. “Buna ihtiyacınız var. Akşam yemeğinden sonra geçitten geçmek için neler yapmanız gerektiğini anlatacağım.” İkisine de sırayla baktıktan sonra sesi daha da boğuklaştı. “Size ayağımı nasıl kaybettiğimi de anlatacağım.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Richard gaz lambasını masanın ucuna koyup ateşten aldığı bir dal parçasıyla yaktı. Çiseleyen yağmurun ve gece yaratıklarının sesi pencereden içeri giriyordu. Gece hayvanlarının haykırıışları Richard'a hiç de yabancı değildi. Evini hatırlatan bu sesler huzur vericiydi. Ev... Anavatanında geçirdiğı son geceydi bu. Sonra tıpkı babası gibi Orta Diyar'a geçecekti. İronik bir durumdu. Babasının getirdiğı Sayılı Gölgele Kitabı'nı şimdi o geri götürüyordu.

Kahlan ve Adie'nin karşısındaki kütüğe oturdu. "Pekâlâ, bu geçidi nasıl bulacağız?"

Adie arkasına yaslanıp çevresini işaret etti. "Geçidi çoktan buldunuz. Şu an geçittesiniz. Ağzında oturuyorsunuz."

"Peki geçitten geçmek için ne bilmemiz gerek?"

"Geçit, Ölüle Dünyası'ndaki bir boşluktur ama yine de ölülelerin ülkesindedir. Sizse canlısınız. Canavarlar, ilgilerini çekecek kadar büyük olan canlıları yakalamaya çalışır."

Richard, Kahlan'ın kayıtsız yüzüne baktıktan sonra yine Adie'ye döndü. "Ne canavarı?"

Adie uzun parmağıyla odanın her duvarını sırasıyla gösterdi. “Bunlar canavar kemikleridir. Dostlarınıza Ölüler Dünyası’nın yaratıkları dokunmuş. Kemikler, canavarların güçlerini odaklamasını engelliyor. İşte bu yüzden buraya geldiğiniz andan itibaren dostlarınızın iyileşmeye başladıklarını söyledim. Kemikler, büyü zehrin bedenlerini terk etmesini ve ölüm uykusunun üzerlerinden kalkmasını sağlayarak kötülüğü buradan uzak tutuyor. Yaratıklar beni bulamaz çünkü kemiklerin kötülüğünü hissettiklerinde kör oluyor ve benim de onlardan biri olduğumu düşünüyorlar.”

Richard öne eğildi. “Kemiklerin birazını yanımıza alsak bizi korurlar mı?”

Adie göz kenarlarını kırıştıran bir biçimde gülümsedi. “Çok güzel. Yapmanız gereken de bu. Ölülerin kemikleri sizi koruyacak büyüye sahiptir. Ama dahası var. Beni dikkatle dinleyin.”

Richard ellerini birleştirip başını salladı.

“Atlarınızı alamazsınız, yol onların geçemeyeceği kadar dar. Yoldan asla ayrılmamalısınız. Yoldan ayrılmak çok tehlikelidir. Uyumak için de durmamanız gerek. Bir gün, bir gece ve ertesi günün büyük bir bölümünde yolda olacaksınız.”

“Uyumak için neden duramıyoruz?” diye sordu Richard.

Adie ak gözleriyle ikisine baktı. “Geçitte yaratıkların yanı sıra başka şeyler de var. Uzun süre duracak olursanız sizi yakalarlar.”

“Yaratıklar mı?” diye sordu Kahlan.

Adie başını salladı. “Geçide sürekli giderim. Dikkatli olursanız her yer güvenlidir. Dikkatli olmazsanız o yaratıklar sizi yakalar.” Çatlak sesi acıyla alçaldı. “Kendime çok güveniyordum. Bir gün, uzun süre yürüdükten sonra yoruldum. Kendimden emindim. Tehlikeleri çok iyi bildiğimden, bir ağacın dibine uzanıp kes-

tirdim. Yalnızca birkaç dakika.” Bacağını yavaşça ovuşturdu. “Uykuya daldığımda ayak bileğime bir kavrayıcı yapışmış.”

Kahlan’ın yüz hatları gerildi. “Kavrayıcı da nedir?”

Adie bir an cevap vermedi. “Kavrayıcı, sırtı zırhla kaplı, karnı dikenli bir tür hayvandır. Pek çok ayağı vardır ve her birinin ucunda da kanca biçiminde keskin bir pençe bulunur. Ağzı sü-lüğünkine benzer. Kurbanına sıkıca sarıldığı için dışarıda bir tek zırhlı kalır. Pençeleriyle kurbanının etini kavrar, öyle ki kurtulmak imkânsızdır. Sonra ağzını yapıştırıp kurbanının kanını emer ve bu sırada pençelerini sıkmaya devam eder.”

Kahlan, yatıştırmak istercesine elini Adie’nin omzuna koydu. Lambanın ışığı yaşlı kadının ak gözlerine turuncu gölgeler veriyordu. Richard gergin bir halde kıpırdamadan duruyordu.

“Baltam yanımdaydı.” Kahlan başını eğerken gözlerini kapadı. Adie sözlerine devam etti. “Kavrayıcıyı öldürmeyi ya da en azından üzerimden atmayı denedim. Ondan kurtulamazsam bütün kanımı emeceğini biliyordum. Zırhlı, baltanın işleyemeyeceği kadar kalındı. Kendime çok kızmıştım. Kavrayıcı geçitteki en yavaş yaratıklardan biridir ama uyuyan bir aptaldan daha hızlıdır.” Richard’ın gözlerinin içine baktı. “Hayatımı kurtarmak için yapabileceğim tek bir şey kalmıştı. Acıya daha fazla dayanamazdım. Dişleri kemiğime dayanmıştı. Kalçama bir bez bağladım ve bacağımı bir kütüğün üzerine koydum. Baltamı kullanarak ayağımı bileğimden kestim.”

Evde buz gibi bir sessizlik oldu. Richard’ın bakışları Kahlan’inkilerle buluştu. Kahlan’ın gözlerinden yaşlı kadına duyduğu acıma okunabiliyordu. Kendi üzüntüsünün yansımasını da gördü. Richard insanın kendi ayağını kesmesinin nasıl bir irade gerektirdiğini hayal bile edemiyordu. Midesi bulanmıştı. Adie’nin ince dudaklarında sert bir gülümseme belirdi. Masanın

üzerinden uzanıp bir eliyle Richard'ın, diğeriyle de Kahlan'ın elini kavradı. İkisini de sıkıca birleştirdi.

“Bu hikâyeyi benim adıma üzülmeniz için anlatmadım. Bunu geçitte birtakım yaratıklara yem olmamanız için anlatıyorum. İnsanın kendine duyduğu güven tehlikeli olabilir. Korku sizi bazen güvende tutar.”

“Demek ki güvende olacağız,” dedi Richard.

Adie gülümsemeye devam ederek başını salladı. “Güzel. Bir şey daha var. Geçidin ortasına vardığınızda sınırın iki duvarının neredeyse birbirine dokunacak kadar yaklaştığı bir noktaya geleceksiniz. Buraya Boğaz derler. Ortadan ikiye bölünmüş, ev büyüklüğünde bir kaya gördüğünüzde oraya varmış olacaksınız. Kayanın içinden geçmelisiniz. Çevresinden dolanmak isteye-bilirsiniz ama bunu sakın denemeyin, bu yolun sonu ölümdür. Kayadan sonra sınır duvarlarının arasından geçmelisiniz. Burası geçidin en tehlikeli yeridir.” Bir elini Kahlan'ın omzuna koyarken Richard'ın elini daha sıkı tuttu ve sırayla ikisine baktı. “Size sınırdan seslenecekler. Onlara doğru gitmenizi isteyecekler.”

“Kimler?” diye sordu Kahlan.

Adie onlara yaklaştı. “Ölüler. Tanıdığınız herhangi biri olabilir. Anneniz bile.”

Kahlan alt dudağını ısırды. “Onlar gerçek mi?”

Adie başını salladı. “Bilmiyorum küçüğüm. Ama gerçek olduklarına inanmıyorum.”

“Ben de sanmıyorum,” dedi Richard, daha çok kendi kendini inandırmak için.

“Güzel,” dedi Adie. “Böyle düşünmeye devam et. Karşı koyma-nıza yardımcı olacaktır. Onlara gitmek isteyeceksiniz. Giderseniz işiniz biter. Unutmayın, Boğaz'da en önemli kural, yolun dışına

çıkamamaktır. Fazladan bir iki adım atacak olursanız sınırdan uzaklaşırsınız, duvarlar birbirine o kadar yakındır. Geri adım atmanız da mümkün değildir. Asla!”

Richard derin bir nefes verdi. “Adie, sınır yıkılıyor. Zedd, saldırıya uğramadan önce değişimi görebildiğini söylemişti. Chase, daha önce diğer tarafın görülmediğini, şimdiye yeraltı canavarlarının bu tarafa geçmeye başladığını söylemişti. Sence Boğaz’dan geçmek hâlâ güvenli mi?”

“Güvenli? Ben hiçbir zaman güvenli olduğunu söylemedim. Boğaz’dan geçmek asla güvenli değildir. Açgözlü ama iradesi zayıf birçok kişi Boğaz’ı geçmeyi denedi fakat asla geri dönemedi.” Richard’a biraz daha yaklaştı. “Sınır orada olduğu sürece geçit de orada olmalı. Yolu izleyin. Amacınızı aklınızdan çıkarmayın. Gerekirse birbirinize yardım edin. O zaman sınırı geçebilirsiniz.”

Richard düşünceliydi. “Boğaz’ın geçidin ortasında olduğunu söyledin. Oraya vardığımızda gece olmayacak mı? Yolda kalmayı nasıl becereceğiz?”

Adie, Kahlan’ın omzuna dayanarak ayağa kalktı. “Gelin,” dedi koltuk değneğini kolunun altına sıkıştırarak. Raflara doğru giden kadını izlediler. Adie deri bir keseye uzanarak içinden avucuna bir şey aldı. Richard’a döndü. “Elini uzat.”

Richard avucunu uzattı. Adie elindekini Richard’ın eline bıraktığında İzci hafif bir ağırlık hissetti. Ardından Adie ana-dilinde bir şeyler fısıldadı.

“Sana bunu kendi isteğimle veriyorum.”

Richard’ın avucunda kaz yumurtası büyüklüğünde bir taş duruyordu. Bu düzgün ve parlak taşın rengi o kadar koyu bir siyahtı ki sanki odadaki ışığı emiyordu. Yüzeyi pırıl pırıl parlıyordu, parlaklığın altındaysa karanlık bir boşluk yatıyordu.

“Bu, gece taşıdır,” dedi Adie.

“Peki bunu ne yapacağım?”

Adie bakışlarını pencereye çevirdi. “Hava kararınca ve ihtiyacın varsa gece taşını çıkar. Bu taş, yolunu bulmana yardımcı olacaktır. Onu yalnızca sahibi kullanabilir ve bu da yalnızca son sahibinin özgün iradesiyle alınmışsa mümkündür. Büyücüye gece taşının sende olduğunu söyleyeceğim. Taşı bulabilecek büyü gücüne sahip olduğu için seni kolayca bulacaktır.”

Richard tereddüt etti. “Adie, bu değerli olmalı. Bunu kabul etmemin doğru olacağını sanmıyorum.”

“Doğru koşullar altında her şey değerlidir. Susuzluktan ölen bir adam için su, altından daha değerlidir ama boğulan bir adam için su değersiz ve tehlikelidir. Şu anda suya ihtiyacın var. Ben de Darken Rahl’ın durdurulmasını istiyorum. Gece taşını al. Eğer zorunluluk hissedersen bana bir gün geri getirirsin.”

Richard başını sallayarak taş deri kesesinin içine attı ve cebine koydu. Adie bir kez daha rafa döndü ve zarif bir kolye olarak Kahlan’ın görebilmesi için kaldırdı. Küçük, yuvarlak bir kemiğin iki ucuna birkaç sarı ve kırmızı boncuk dizilmişti. Kahlan’ın gözleri parladı, ağzı hayretle açıldı.

“Tıpkı annemin kolyesine benziyor,” dedi hayranlıkla.

Kahlan saçlarını kaldırırken Adie de kolyeyi onun boynuna taktı. Kahlan kolyeye dokunarak gülümsedi.

“Şimdilik seni geçitteki canavarlardan saklayacak ama bir gün çocuğunu koruyacak ve onun büyüyüp senin gibi güçlü olmasını sağlayacak.”

Kahlan kollarını yaşlı kadına dolayıp ona sıkıca sarıldı. Ayrıldıklarında Kahlan’ın yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı ve Richard’ın anlamadığı dilde bir şeyler söyledi. Adie yalnızca gülümsedi ve şefkatle onun omzunu sıvazladı.

“Artık ikiniz de uyumalısınız.”

“Ya ben? Canavarlardan saklanmam için bana da kemik vermeyecek misin?”

Adie, Richard’ın yüzünü dikkatle inceledikten sonra bakışlarını onun göğsüne kaydırđı. Hafifçe Richardın gömleğinin altındaki dişe dokundu. Elini çekti ve Richard’ın gözlerinin içine baktı. Her nasılsa dişin orada olduğunu biliyordu. Richard nefesini tuttu.

“Senin kemiğe ihtiyacın yok Hartlandli. Yaratıklar seni görmez.”

Babası, kitabı koruyanın kötü bir canavar olduğunu söylemişti. Sınırdan gelen yaratıkların diğerlerine saldırmalarına rağmen onu bulamamalarının nedeni boynundaki diş olmalıydı. Diş olmasaydı, o da Zedd ve Chase gibi bilincini yitirecek ve Kahlan şimdi ölmüş olacaktı. Richard duygularını belli etmemeye çalıştı. Adie onu anlamışçasına sessiz kaldı. Kahlan şaşırmış görünüyordu ama bir şey sormadı.

“Artık uyuyun,” dedi Adie.

Yaşlı kadın, Kahlan’a kendi yatağında yatmasını teklif ettiyse de Kahlan reddetti. Kahlan ve Richard döşeklerini ateşin yanına serdiler ve Adie odasına çekildi. Richard, Kahlan’ın ateşin yanında oturmayı ne kadar çok sevdiğini hatırlayarak ateşe birkaç kütük daha attı. Birkaç dakika Zedd ve Chase’in yanında oturdu ve yaşlı adamın bembeyaz saçlarını okşayıp nefes alış verişini dinledi. Dostlarını geride bırakmak hoşuna gitmiyor, yolda karşılaşacakları tehlikeler gözünü korkutuyordu. Zedd’in kutuları nerede arayacağını bilip bilmediğini merak etti. Keşke onun planının ne olduğunu öğrenmiş olsaydı. Belki de yaşlı dostu Darken Rahl’a bir tür büyücü numarası yapacaktı.

Kahlan ateşin karşısında bağdaş kurmuş Richard’ı izliyordu. Richard yatağına girince o da sırt üstü uzanıp battaniyesini

beline kadar çekti. Ev sessizdi ve insana güven veriyordu. Dışarıda yağmur yağmaya devam ediyordu. Ateşin karşısında olmak güzeldi. Richard yorgundu. Kahlan'a döndü, dirseği üzerinde doğrulup başını eline yasladı. Kahlan gözlerini tavana dikmiş, kolyesiyle oynuyordu. Richard, Kahlan'ın soluk aldıkça inip kalkan göğsünü izledi.

"Richard," diye fısıldadı en sonunda gözlerini tavandan ayırmadan, "onları bırakmak zorunda olduğumuz için üzgünüm."

"Biliyorum," diye fısıldadı Richard. "Ben de üzgünüm."

"Umarım bataklıkta söylediklerim yüzünden kendini bu kararı vermeye zorlanmış hissetmiyorsundur."

"Hayır, doğru bir karardı. Kış yaklaşıyor. Rahl kutuları toplarken onların iyileşmesini beklemenin bize hiçbir yararı olmaz. O zaman hepimiz ölürüz. Söylediklerin yüzünden sana kızamam."

Richard, Kahlan'ın yüzünü ve yere dağılmış saçlarını izlerken ateşten gelen çıtırtıları dinledi. Kahlan'ın boynunda atan damarı görebiliyordu. Onun bugüne kadar gördüğü en güzel boyna sahip olduğunu düşündü. Bazen Kahlan o kadar güzel görünüyordu ki Richard hem ona bakmaya dayanamıyor hem de gözlerini ondan ayıramıyordu. Kahlan hâlâ kolyesiyle oynuyordu.

"Kahlan?" Genç kadın ona döndü. "Adie, kolyenin seni ve bir gün doğacak çocuğunu koruyacağını söylediğinde, ona ne söyledin?"

Kahlan uzun bir süre Richard'a baktı. "Ona teşekkür ettim ama bir çocuk sahibi olacak kadar uzun yaşamayacağımı söyledim."

"Neden böyle bir şey söyledin?"

Kahlan gözlerini kırptırarak Richard'ın yüzünü inceledi. "Richard," dedi usulca, "ülkemde çılgınlık kol geziyor. Ben tek başımayım. Onlar kalabalık. Benden daha iyi insanların bu

deliliğe karşı çıkıp katledildiklerini gördüm. Kaybedeceğimizi söylemeye çalışmıyorum ama bunu görecektedir kadar uzun yaşayacağımı sanmıyorum.”

Kahlan açıkça dile getirmese de Richard'ın da uzun süre yaşayamayacağını düşündüğü açıktı. Kahlan onu korkutmamaya çalışıyordu ama onun da bu zorlu görevde öleceğini düşünüyordu. İşte bu yüzden Zedd'in Doğruluk Kılıcı'nı vererek onu Doğruluk İzcisi yapmasını istememişti. Richard yüreğinin ağzına geldiğini hissetti. Kahlan, onları ölüme sürüklediğini düşünüyordu.

Belki de haklıdır, diye düşündü Richard. Ne de olsa Kahlan düşmanlarını ondan çok daha iyi tanıyordu. Orta Diyar'a dönmek onu korkutuyor olmalıydı. Ama saklanacak hiçbir yer yoktu. Gece perisi, kaçmanın ölüm demek olduğunu söylemişti.

Richard, parmağının ucunu öpüp kızın kemik kolyesine dokundu. Ardından Kahlan'ın yumuşak gözlerine baktı.

“Bu kemiğe kendi koruma yeminimi de ekliyorum,” dedi fısıltıyla. “Seni ve ileride doğuracağın çocuğu koruyacağıma yemin ediyorum. Seninle geçirdiğim bir günü hayat boyu köleliğe değişmem. İzcilik görevini kendi özgür irademle kabul ettim. Darken Rahl bütün dünyayı kendi çılgınlığının peşinden sürükleyecekse kanatlarımıza zincir vurulmasına izin vermeden kılıcımız elimizde öleceğiz. Bizi kolay kolay öldürmelerine izin vermeyeceğiz, bunun için ağır bir bedel ödemek zorunda kalacaklar. Gerekirse son nefesimize kadar savaşacağız ve ölsek bile onu da yok edecek bir yara açacağız.”

Kahlan'ın yüzünde bir gülümseme belirdi. “Darken Rahl seni benim kadar tanısaydı haklı olarak uykusu kaçardı. Doğruluk İzcisi bana öfke duymadığı için iyi ruhlara şükrediyorum.” Başını koluna yasladı. “Ölümüm hakkında konuşurken bile bana

kendimi iyi hissettirmek gibi tuhaf bir yeteneğin var Richard Cypher.”

Richard gülümsedi. “Dostlar bunun içindir.”

Kahlan gözlerini kapayıp uykuya dalana kadar Richard onu izledi. O da uyumadan önce son düşüncesi Kahlan’dı.

Sabahın ilk saatlerinde hava nemli ve karanlıktı ama yağmur durmuştu. Kahlan, Adie’ye sarılarak veda etti. Richard yaşlı kadının ak gözlerine baktı.

“Senden önemli bir şey isteyeceğim. Chase’e Doğruluk İzcisi’nden bir mesaj vereceksin. Ona Hartland’e dönüp Başvekil’i sınırın kısa zamanda çökeceği konusunda uyarmasını söyle. Batı Diyar’ı Rahl’ın güçlerinden korumak için Michael’ın orduyu toplaması gerekiyor. İstilaya karşı hazırlıklı olmalılar. Batı Diyar’ın da Orta Diyar gibi düşmesine izin vermemeliler. Sınırın ötesinden gelecek her güç, istilacı olarak görülmeli. Michael’a babamızı Darken Rahl’ın öldürdüğünü ve sınırın ötesinden gelenlerin barış için gelmediklerini söylesin. Savaştayız ve ben bu savaşa çoktan girdim. Ağabeyim ya da ordusu uyarılarımı dikkate almazsa, Chase görevinden ayrılıp sınır muhafızlarının başına geçerek Darken Rahl’ın ordularına karşı koymalı. Darken Rahl, Orta Diyar’ı neredeyse hiç direnişle karşılaşmadan ele geçirmiş. Batı Diyar’ı ele geçirmek için kanlarını akıtmak zorunda kalırlarsa vazgeçebilirler. Düşmana merhamet göstermemesini ve esir almamasını söyle. Bu emirleri vermek hoşuma gitmiyor ama Rahl böyle savaşıyor. Ya kurallarına göre çarpışırız ya da onun kurallarına göre ölürüz. Batı Diyar, Darken Rahl’ın eline geçse bile sınır muhafızlarının ölmeden önce düşmana ağır bir bedel

ödetmesini bekliyorum. Chase orduyu ve sınır muhafızlarını görev yerlerine göndermeyi başardığında, eğer hâlâ istiyorsa, yardımına gelebilir. Her şeyden önce Darken Rahl'ın o üç kutuyu ele geçirmesine engel olmalıyız.” Richard yere baktı. “Ağabeyime onu sevdiğimi ve özlediğimi de söylesin.” Başını kaldırıp Adie'ye baktı. “Bütün bunları hatırlayabilir misin?”

“İstesem bile unutabileceğimi sanmıyorum. Sınır muhafızına sözlerini aktaracağım. Büyücüye ne söylememi istersin?”

Richard gülümsedi. “Onu bekleyemediğimiz için üzgün olduğumu ama anlayışlı olacağını bildiğimi söyleyin. İyileşince bizi gece taşının yardımıyla bulsun. Umarım o zamana kadar kutulardan birini buluruz.”

“Doğruluk İzcisi'ne güç dilerim,” dedi Adie o gırtlaktan gelen sesiyle. “Sana da küçüğüm. Sizi zor günler bekliyor.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Adie'nin evini geride bırakan Richard ile Kahlan yan yana ilerleyebilecekleri kadar geniş bir patikadan yollarına devam ettiler. Gökyüzünde kalın ve gri bulutlar dolaşıyordu ama yağmur yağmadı. İkisi de pelerinlerine sıkıca sarınmıştı. Ormanın içinden geçen patikayı ıslak çam iğneleri örtüyordu. Dev ağaçların arasındaki çalılıklar seyrek olduğu için görüş mesafeleri açıktı. Toprağın üzeri kuş tüyü gibi yumuşak eğrelti otlarıyla kaplıydı. Orada burada yatan ölü ağaç dalları uykudaymış gibi eğrelti otlarının arasına uzanmıştı. Sincaplar huzurlarını bozan iki atlıyı azarlarken, kuşlar da tekdüze şakıyordu. Richard bir köknar ağacından bir dal kırıp iğnelerini koparmaya başladı. “Adie sıradan biri değil,” dedi en sonunda.

Kahlan başını kaldırıp baktı. “O bir efsuncu.”

Richard şaşkın bir halde Kahlan'a baktı. “Öyle mi? Efsuncunun tam olarak ne olduğunu bilmiyorum.”

“Bizden daha üstün ama bir büyücüden daha güçsüzdür.”

Richard köknar iğnelerini koklayıp onları bir kenara attı. Adie ondan daha üstün olabilirdi ama Kahlan'dan üstün oldu-

ğundan emin değildi. Kahlan, Adie'yi bileğinden yakaladığında yaşlı kadının yüzünde korkmuş bir ifade belirmişti. Zedd'in, Kahlan'ı ilk gördüğü zamanki yüz ifadesini hatırladı. Bir efsuncuyu ve büyücüyü korkutacak güç ne olabilirdi? Sessiz gök gürültüsüne neden olacak ne yapmıştı? Richard buna iki kez tanık olmuştu: Suikast timiyle karşı karşıyayken ve gece perisi Shar'ın yanında. Richard gök gürültüsünün ardından gelen acıyı hatırladı. Kahlan'dan daha üstün bir efsuncu mu? İşte bundan emin değildi.

"Adie neden burada, geçitte yaşıyor?"

Kahlan saçlarını arkasına attı. "İnsanların sürekli gelip büyü ve iksir istemesinden usanmış. Dedğine göre daha yüksek bir çağrıya uyarak bir efsuncunun öğretilerine eğilmek için yalnız kalmak istemiş."

"Sınır çökünce güvende olur mu dersin?"

"Umarım. Onu sevdim."

"Ben de," diye ekledi Richard gülümseyerek.

Bazı yerlerde iyice dikleşen patika kayalık yamaçlar boyunca kıvrılırken tek sıra halinde ilerlediler. Richard, Kahlan'ın önden gitmesine izin verdi. Böylece onun patikadan ayrılmadığından emin oluyordu. Richard zaman zaman patikayı göstermek zorunda kalıyordu. Rehberlik deneyimi işini kolaylaştırıyordu ama Kahlan'm alışkın olmayan gözleri için patikayı seçmek kolay değildi. Neyse ki çoğu zaman yol belirgindi. Ağaçlar çok sıkı. Ölü yaprakların arasından yükselen kayaların çatlaklarından yeşillikler fışkırıyordu. Ağaçların arasını bir sis perdesi kaplamıştı. Çatlaklardan fışkıran kökler, dik yokuşları inerken kaymamalarını sağlıyordu. Karanlık yolda bu yokuşları inmekten Richard'ın bacakları ağrıyordu.

Richard, Orta Diyar'a vardıklarında ne yapacaklarını düşünüyordu. Sınırı geçtiklerinde Zedd'in planına göre hareket edeceğine güvenmişti ama şimdi ortada ne Zedd vardı ne de bir plan. Orta Diyar'a öylece gittiği için kendini bir aptal gibi hissediyordu. Sınırı geçtikten sonra ne yapacaktı? Çevresine bakınıp kutunun nerede olduğunu tahmin mi edecekti? Bu kulağa hiç de iyi bir plan gibi gelmiyordu. Bir ipucu bulmayı umarak boş boş gezecek zamanları yoktu. Nereye gideceğini söylemek için onu bekleyen biri bile yoktu.

Girintili çıkıntılı dik bir kaya yığınınına ulaştılar. Yol dosdoğru kayalığın sırtına tırmanıyordu. Richard araziye inceledi. Dik kayaları tırmanmaktansa, çevresini dolanmanın daha iyi olacağını düşündü ama sınırın herhangi bir yerde olabileceği aklına gelince bu kararından vazgeçti. Yolun bu yönde ilerlemesinin bir nedeni olmalıydı. Önden gidip Kahlan'ın elini tutarak onu yukarı çekti.

Yürürken Richard'ın düşünceleri onu rahat bırakmadı. Biri kutulardan birini saklamıştı, yoksa Rahl onu çoktan bulmuş olurdu. Rahl bulamadığına göre Richard nasıl bulacaktı? Orta Diyar'da hiç kimseyi tanıımıyordu, nereye bakacağını da bilmiyordu. Ama biri son kutunun nerede olduğunu biliyordu ve o kişiyi bulmaları gerekiyordu. Kutuyu arayamazlardı, kutunun nerede olabileceğini söyleyecek kişiyi bulmaları gerekiyordu.

Büyü, diye düşündü birdenbire. Orta Diyar büyüünün topraklarıydı. Belki de büyüye sahip biri kutunun nerede olduğunu söyleyebilirdi. Doğru büyüye sahip kişiyi aramalıydılar. Adie onu daha önce hiç görmemiş olmasına rağmen, hakkında bazı şeyler söyleyebilmişti. Kutuyu görmemiş olsa bile nerede olduğunu söyleyebilecek birini bulmaları gerekiyordu. Elbette bu insanı kutunun yerini söylemesi için ikna etmeliydiler. Ama aradıkları bilgiyi Darken Rahl'dan saklayan biri, onu durdurmaya yardım

edebilirdi. Richard düşüncelerinde gereğinden fazla dileğe ve umuda yer verdiğini fark etti.

Bildiği bir şey vardı: Rahl kutuları ele geçirmiş olsa bile, doğru kutuyu açabilmek için kitaba ihtiyacı vardı. Richard, Rahl'ı durduracak bir ipucu bulmak için Sayılı Gölgele Kitabı'nı içinden tekrar ediyordu. Kitap kutular hakkında bilgi verdiği için kullanılmalarına engel olmanın yolu da anlatılıyor olmalıydı ama Richard böyle bir şey bulamadı. Her kutunun işlevini ve kutuların birbirinden nasıl ayırt edileceğini ve nasıl açılacaklarını anlatan bölümler kitabın sonundaydı. Richard kısa ve açık olan bu bölümü çok iyi anlamıştı. Kitabın çoğunda kutulara sahip olan kişinin amacına ulaşmasını engelleyecek sorunlar ve beklenmedik durumların çözümü konusunda talimatlar yer alıyordu. Hatta kitap bu talimatların doğruluğunun nasıl kanıtlanacağıyla başlıyordu.

Rahl kitaba sahip olmadığı için Richard bu sorunlardan birini yaratabilirse onu durdurabilirdi. Ama bunların çoğu kimsenin elinde olmayan şeylerle ilgiliydi, kutuların açılış gününde güneşin açıları ve bulutların konumu gibi. Birçoğu ona bir anlam ifade etmeyen, hiç duymadığı şeylerdi. Richard kendi kendine sorunu değil, çözümü düşünmesi gerektiğini söyledi. Kitabı baştan sona yineleyecekti. Zihnini boşaltıp en baştan başladı.

Sayılı Gölgele Kitabı'ndaki sözlerin doğruluğu, bu sözler kutulara hükmetmeyen biri tarafından okunuyorsa, yalnızca bir itirafçı sayesinde kanıtlanabilir...

Öğlenin ilerleyen saatlerinde, Richard ve Kahlan yürümekten ter içinde kalmışlardı. Küçük bir dereyi geçerken, Kahlan suda bir parça bez ıslatarak yüzünü sildi. Richard bunun iyi bir fikir olduğunu düşünerek bir sonraki dereye vardıklarında durup aynısını yaptı. Yuvarlak taşlı yatağında akan berrak su

sıgđı. Richard düz bir kaya parçası üzerinde dengede durmaya çalışarak suya eğildi.

Doğrulduğunda Gölge'yi gördü ve olduğu yerde donakaldı.

Ağaçlardan birinin arkasında bir şey vardı. İnsan olmamasına karşın insan boyutlarındaydı. Belirgin bir biçimi yoktu. Havada asılı duran bir insan gölgesi gibi hareketsizdi. Richard, hayal görüp görmediğinden emin olmaya çalışarak gözlerini kırıştırdı. Belki öğleden sonra güneşinin neden olduğu bir göz yanılmasıydı bu. Belki de bir ağacın gölgesini başka bir şey sanmıştı.

Kahlan ondan ilerideydi. Richard ona yetişip durmaması için elini sırtına koydu. Yavaşça omzunun üzerinden eğilip ku-lağına fısıldadı.

“Sola, ağaçların içine bak. Bana ne gördüğünü söyle.”

Kahlan başını çevirip ağaçların içine bakarken Richard durmaması için elini kadının sırtından çekmedi. Kahlan saçlarını arkasına alıp gözleriyle çevreyi inceledi. Sonra onu gördü.

“O da nedir?” diye fısıldadı Richard’a dönerek.

Richard biraz şaşırmıştı. “Bilmiyorum. Senin bana söyleyebileceğini düşünmüştüm.”

Kahlan başını salladı. Gölge hareketsizdi. Belki de yalnızca bir ışık oyunudur diye düşündü Richard ama bunun doğru olmadığını kendisi de biliyordu.

“Belki de Adie’nin bize anlattığı canavarlardan biridir ve bizi göremiyordur,” dedi.

Kahlan ona göz ucuyla baktı. “Canavarların kemikleri vardır.”

Kahlan haklıydı elbette ama Richard, onun düşüncesini kabul edeceğini ummuştu. Hızla ilerlerken Gölge olduğu yerde kaklı ve çok geçmeden onu gözden kaybettiler. Richard rahat bir nefes aldı. Kahlan’ın taktığı kolye ve kendi boynunda taşıdığı diş, onları

gizlemişe benziyordu. Yürürken ekmek, havuç ve kurutulmuş etten oluşan tatsız bir akşam yemeği yediler. Gözleri ormanın derinliklerini inceliyordu. Bütün gün yağmur yağmamıştı ama her yer sıırıslıklamdı ve ağaçlardan ara sıra sular damlıyordu. Kayanın bazı bölümleri ıslak ve kaygan olduğu için dikkatle ilerliyorlardı. İkisi de herhangi bir tehlikeye karşı ormanı göz-lüyordu ama hiçbir şey görmediler.

Bu durum bir süre sonra Richard'ı endişelendirmeye baş-lamıştı. Ne bir sincap ne bir kuş ne de başka bir hayvan vardı ortalıkta. Her yer çok sessizdi. Gün ışığı kayboluyordu. Çok geçmeden Boğaz'a varacaklardı. Bu da Richard'ı endişelendiri-yordu. Sınır yaratıklarını görme düşüncesi korkunçtu. Babasını görme düşüncesi de ürkütücüydü. Adie'nin sınırdaki yaratık-ların onları çağıracağını söylediğini hatırlayınca korkuyla ür-perdi. Çağrılarının ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu hatırladı. Karşı koyabilmek için hazırlıklı olması gerekiyordu. Direnmeye hazır olmalıydı. Kahlan'ın, onu tanıdığı ilk gece konak çamın içinde, az kalsın Ölüler Dünyası'nın karanlıklarına sürüklen-diğini unutmamıştı. Zedd ve Chase'le birlikteyken de bir şey Kahlan'ı sürüklemeye çalışmıştı. O yaratıklar yakınlışığında kemiğin Kahlan'ı koruyacağından şüpheliydi.

Patika düzleşerek yanyana yürüeyebilecekleri kadar genişledi. Richard bütün gün yürümekten yorgun düşmüşü ve bir gün bir gece daha dinlenemeyeceklerdi. Boğaz'ı karanlıkta ve yürüyecek halleri kalmamışken geçmek hiç de iyi bir fikir gibi gelmiyordu ama Adie durmamaları konusunda ısrar etmişti. Geçidi onun kadar iyi bilen bir insana bunun nedenini soramazdı. Kavrayıcı hikâyesinin onu uyanık tutmaya yeteceğini düşündü.

Kahlan ağaçların arasını kolaçan ettikten sonra arkasına baktı. Birdenbire durup Richard'ın kolunu yakaladı. Patikada, on metre arkalarında bir Gölge duruyordu. Bu da diğeri gibi

hareketsizdi. Sanki dumandanmış gibi içinden arkadaki ağaçlar görünüyordu. Kahlan, Richard'ın kolunu sıkı sıkı tuttu ve ikisi gözlerini Gölge'den ayırmadan yan yan ilerlemeye başladılar. Bir dönemeci döndüklerinde Gölge'yi görmüyorlardı artık. Hızlandılar.

“Kahlan, bana Panis Rahl'ın gönderdiği Gölgeler'den söz etmiştin, hatırlıyor musun? Bunlar onlar olabilir mi?”

Kahlan ona endişeyle baktı. “Bilmiyorum. Hiç Gölge görmedim, onlar ben doğmadan önceki son savaşta vardılar. Ama anlatılan hikâyeler hep aynıydı, onlar havada süzülüyordu. Havada böylece durduklarını sanmıyorum.”

“Belki de kemikler yüzündendir. Belki de burada olduğumuzu biliyorlar ama bizi bulamadıklarından aramak için hareketsiz duruyorlar.”

Bu fikirden iyice korkan Kahlan pelerinine sarındı ama hiçbir şey söylemedi. Karanlık bastırırken aynı sıkıntılı düşünceleri paylaşarak ilerlediler. Patikanın yanında başka bir Gölge duruyordu. Kahlan, Richard'ın kolunu daha sıkı kavradı. Gözlerini üzerinden ayırmadan sessizce ve yavaşça Gölge'nin yanından geçtiler. Gölge yine hareket etmemiştii. Richard paniğe kapılacağını hissetti ama bunu yapmaması gerektiğini biliyordu, akıllarını kullanıp patikada kalmalıydılar. Belki de Gölgeler kaçmalarını, patikadan çıkıp Ölümler Dünyası'na geçmelerini istiyordu. Sağı solu kontrol ederek ilerlediler. Kahlan başka tarafa bakarken, yüzüne değen bir dalla irkilerek Richard'a çarptı. Özür dilediğinde, Richard güven verircesine gülümsedi ona.

Çam iğnelerinde yağmur ve sisten kalan damlacıklar birikmişti. Hafif bir esinti dalları kıpırdattığında ağaçlardaki su damlacıkları aşağı boşalıyordu. Karanlığın yaklaşmasıyla birlikte, çevrelerindeki Gölge Adamlar mı, yoksa yalnızca koyu ağaç gövdeleri mi olduğunu zorlukla ayırt etmeye başladılar.

İki kez Gölgeleleri gördüklerinden emindiler. Patikanın yanında durmuşlardı ve ne olduklarına hiç kuşku yoktu. Hâlâ hareket etmiyorlardı. Gözleri olmamasına rağmen Richard ve Kahlan izlendiklerini hissediyorlardı.

“Üzerimize gelirlerse ne yapacağız?” diye sordu Kahlan gergin bir sesle.

Kahlan, Richard’ın kolunu o kadar çok sıkıyordu ki Richard onun parmaklarını çözüp elini tuttu. Kahlan onun elini yavaşça sıktı. “Özür dilerim,” dedi çekingen bir gülümsemeyle.

“Üzerimize gelecek olurlarsa kılıç onları durduracaktır,” dedi Richard kendinden emin bir halde.

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Sınırdaki yaratıkları durdurdu.”

Kahlan cevaptan tatmin olmuş görünüyordu. Richard da onun gibi hissedebilmek isterdi. Orman ölüm sessizliğine bürünmüştü ama Richard’ın ne olduğunu anlayamadığı, kazıma sesine benzer bir ses vardı. Yakındaki dallar esintiyle sallanınca Richard’ın yüreği ağzına geldi.

“Richard,” dedi Kahlan usulca, “sana dokunmalarına izin verme. Eğer Gölge’yseler, dokunuşları ölümdür. Olmasalar bile ne yapacaklarını asla bilemeyiz. Bize dokunmalarına izin vermemeliyiz.”

Richard, ona güven vermek istercesine elini sıktı.

Kılıcı çekmek için duyduğu isteğe karşı koymaya çalışıyordu. Kılıcın büyüü Gölgelelere karşı etkili olsa bile, karşı koyamayacağı kadar çok sayıda olabilirlerdi. Kılıcı başka seçeneği kalmadığında kullanacaktı, içgüdüleri böyle söylüyordu.

Ağaç gövdeleri karanlıkta siyah sütunlar gibiydi. Richard her yerde onları izleyen gözler hissediyordu. Patika bir tepeye çıkıyordu ve sol taraflarında karanlık kayalar yükseliyordu.

Yağmurla taşan dere suları kayaların arasında çağılıyordu. Sağ taraflarında aşağı inen bir yokuş vardı. Arkalarına bir kez daha baktıklarında, patikada güçlükle seçilen üç Gölge gördüler. Durmadılar. Richard sağdan ve soldan gelen kazıma sesini tekrar işitti. Tanıdık bir ses değildi bu. Richard göremediği halde, çevrelerinin Gölge Adamlar'la sarılı olduğunu hissedebiliyordu. Birkaçı patikaya o kadar yakındı ki ne olduklarından hiç şüphe yoktu. Yalnızca önlerindeki yol açıktı.

"Richard," diye fısıldadı Kahlan. "Sence gece taşını çıkarman doğru olmaz mı? Yolu çok zor görebiliyorum." Richard'ın elini sıkıca tutuyordu.

Richard duraksadı. "Gerçekten ihtiyacımız olana kadar durmak istemiyorum. Olabileceklerden korkuyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Gölgeler henüz saldırmamış olabilir. Belki de kemikler yüzünden bizi göremiyorlar." Bir an duraksadı. "Ama ya gece taşının ışığını görürlerse?"

Kahlan endişeli bir halde alt dudağını ısırды. Ağaçların, büyük kayaların, taşların ve köklerin arasından kıvrılarak tepenin sırtını aşan patikayı görmeye çalıştılar. Yumuşak kazıma sesi yakınlaşmıştı. Sanki bir şey sivri pençeleriyle kayaları kazıyordu.

Önlerinde iki Gölge duruyordu, patika ikisinin arasında kalmıştı. Gölgelerin yanından geçerken Kahlan, Richard'a iyice sokulup nefesini tuttu. Gölgelerle aynı hizaya geldiklerinde yüzünü Richard'ın omzuna gömdü. Richard kolunu Kahlan'a dolayıp onu sımsıkı tuttu. Richard, onun nasıl hissettiğini biliyordu. O da korkmuştu. Kalbi güm güm atıyordu. Attıkları her adımla sanki içinden çıkamayacakları bir batağa giriyorlardı. Richard arkasına baktı ama Gölgelerin hâlâ patikada durup durmadıklarını görmesine yetecek kadar ışık yoktu.

Hiç beklenmedik bir anda, önlerinde büyük bir karartı belirdi. Bu, ortadan yarılmış dev bir kaya parçasıydı.

Boğaz.

Yarığa girdiklerinde sırtlarını ortadan ikiye ayrılan kaya parçasına yasladılar. Bu karanlıkta patikayı ya da Gölge'leri görmeleri imkânsızdı. Gece taşının yardımı olmadan Boğaz'da ilerlemeleri çok tehlikeli olurdu. Burada atacakları yanlış bir adım ölümleri olurdu. Kazıma sesi daha da yakından geliyordu. Richard elini cebine atıp deri keseyi çıkardı. Bağını gevşetip gece taşını avucuna aldı.

Taşın sıcak ışığı geceyi ve ormanı aydınlatarak etrafa korkunç gölgeler düşürdü. Richard daha iyi görebilmek için taşı havaya kaldırdı.

Kahlan soluğunu tuttu.

Taşın sarı ışığı sayesinde yüzlerce Gölge'nin çevrelerini sarıdığını gördüler. Beş altı metre uzakta bir yarım daire oluşturmuşlardı. Toprakta düzinelerce kambur biçimli yaratık vardı. Kayaya benziyorlardı ama kaya değildiler. Sırtları içiçe geçmiş halka biçiminde gri zırhlarla kaplıydı, zırhların altında sivri dikenler görünüyordu.

Kavrayıcılar.

Kazıma sesi kayalara sürtünen pençelerinden geliyordu. Kavrayıcılar kambur bedenlerini sallayarak tuhaf, sarsak adımlarla yürüyorlardı. Hızlı olmasa da düzenli bir biçimde hareket ediyorlardı. Bazıları yalnızca birkaç adım ötedeydi.

Gölgeler ilk kez hareket edip havada süzölmeye ve çemberi daraltmaya başladılar.

Gözleri fal taşı gibi açılan Kahlan sırtını kayaya yapıştırıp donakaldı. Richard yarığın içinden uzanıp Kahlan'ı içeri çekti. Duvarlar ıslak ve kaygandı. Yerin darlığı, kalbinin yerinden çı-

kacakmış gibi atmasına neden oluyordu. Dar yerleri sevmiyordu. Patikadan çıkmadıklarından emin olmak için ara sıra arkalarına bakarak gerilediler. Richard gece taşını havaya kaldırıp yaklaşan Gölgeleeri aydınlattı. Kavrayıcılar yarığın içine doluştu.

Kahlan'ın hızlı solukları karanlık ve rutubetli boşlukta yankılanıyordu. Sırtları kaygan duvarda kayarak geri geri ilerlediler. Giysilerine soğuk, yapış yapış bir su sindi. Bir noktada yarık o kadar daraldı ki çömelerek ilerlemek zorunda kaldılar. Yarığa düşmüş ağaç dalları rutubette yavaş yavaş çürüyordu. Her yer çürümüş kök kokuyordu. Yan yan ilerlemeye devam ettiler ve sonunda yarığın ucuna ulaştılar. Kayadaki açıklığa vardıklarında, Gölgeleer durdu. Kavrayıcılar durmadı.

Richard çok yaklaşan bir kavrayıcıyı bir tekmeyle yaprakların ve dalların üzerine gönderdi. Ters dönen kavrayıcı bir süre debelendikten sonra düzeldi. Pençe uçlu ayaklarının üzerine tekrar bastığında ilerlemeye devam etti.

İkisi de çabucak dönerek patikayı takip ettiler. Richard, Boğaz'ı aydınlatmak için gece taşını havaya kaldırdı.

Kahlan soluğunu tuttu.

Gece taşının sıcak ışığı, Boğaz'ın artık yerinde olmayan yamacını aydınlatıyordu. Karşılarında uçsuz bucaksız bir taş yığını vardı. Kayalar, ağaç kökleri, parçalanmış ağaçlar, çamurdan oluşan karman çorman bir yığın. Toprak kaymış ve Boğaz ortadan kalkmıştı.

Daha iyi görebilmek için bir adım ilerlediler.

Sınırın yeşil ışığı birden önlerinde yükselince aynı anda geri çekildiler. "Richard..."

Kahlan, Richard'ın koluna yapıştı. Kavrayıcılar ayaklarının dibindeydi. Yarığın içinde Gölgeleer süzülüyordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Süslü altın yuvalarındaki meşalelerin titrek ışığı yeraltı mezarının duvarlarını aydınlatıyor, büyük kubbeli odanın pembe parlak granitine yansıyor. Zift kokusu, kıpırtısız havada güllerin kokusuna karışıyor. Son otuz yıldır her sabah hiç aksatmadan tazeleriyle değiştirilen beyaz güller, duvardaki elli yedi meşalenin altındaki elli yedi vazoyu dolduruyordu. Her bir meşale, merhumun hayatındaki bir yılı temsil ediyordu. Zemin beyaz mermerdendi, böylece yere düşen beyaz bir gül yaprağı göze batmadan kolayca toplanabilirdi. Büyük bir hizmetli ordusu, sönen meşaleleri hemen değiştirmek, yere düşen gül yapraklarını derhal toplamakla görevliydi. Bunlar görevlerine bağlı ve dikkatli hizmetlilerdi. Başarısızlığın bedeli başlarıydı. Nöbetçiler, meşalelerin yandığından, güllerin taze olduğundan ve yerde hiçbir gül yaprağının uzun süre durmadığından emin olmak ve bir de infazları gerçekleştirmek için gece gündüz nöbet tutuyordu.

Çalışanlar, D'Hara'nın kırsal bölgelerinden seçiliyordu. Yeraltı mezarında çalışıyor olmak, yasalar gereği bir onurdu. Bu onur, idam emri durumunda acısız bir ölümü de kapsıyordu. D'Hara'da yavaş bir ölüm çok korkulan ve yaygın bir şeydi. Ölü

kral hakkında kötü konuşacakları korkusuyla mezarda çalışmaya gelen yeni gönüllülerin dilleri kesilirdi.

Efendi, Halk Sarayı'ndaki evindeyse akşamları mezarı ziyaret ederdi. Bu ziyaretler sırasında mezarda hiçbir hizmetlinin ya da nöbetçinin bulunmasına izin verilmezdi. Çalışanlar meşaleleri yenileriyle değiştirip yapraklarının dökülmeyeceğinden emin olmak için yüzlerce beyaz gülü salladıkları yoğun bir öğleden sonra geçirmişlerdi. Çünkü kralın ziyareti sırasında herhangi bir meşalenin sönmesi ya da bir gül yaprağının yere düşmesi idamla sonuçlanırdı.

Geniş odanın ortasındaki kısa bir sütun, tabutu destekleyerek havada duruyormuş izlenimi veriyordu. Altından kefene sarılmış tabut, meşalelerin ışığı altında parlıyordu. Her iki yanına oyulmuş semboller, odanın çevresini dolaşarak meşalelerin ve altın vazoların altında sona eriyordu: Eski bir dilde, bir baba oğluna yeraltı dünyasına gidip geri dönmek için talimatlarını aktarıyordu. Oğul dışında yalnızca bir avuç insan biliyordu bu eski dili. D'Hara'da bu dili bilen bir tek oğul kalmıştı, diğerleri uzun zaman önce öldürülmüştü. Bir gün D'Hara dışındakiler de öldürülecekti.

Yeraltı mezarının görevlileri ve nöbetçileri uzaklaştırılmıştı. Efendi, babasının mezarını ziyaret edecekti. Oymalı parlak masif kapının iki yanında özel muhafızları nöbet tutuyordu. Deri zırh karışımı kolsuz üniformaları iri cüsselerini ve kaslarının sert çizgilerini ortaya çıkarıyordu. Kollarının üst kısmına metal halkalar takmışlardı. Keskin çıkıntıları olan bu halkalar yakın dövüşte düşmanı yaralamaya yarıyordu.

Darken Rahl, ince parmaklarını mezara oyulmuş sembollerin üzerinde gezdirdi. Boynundaki ve önündeki sırma işlemeli desen dışında yerlere kadar uzanan sade, bembeyaz bir cüppe

giymişti. Ruhları yol açmaları için uyaran sembollerle süslenmiş altın kabızalı bir hançerden başka bir mücevher taşıymıyordu. Hançerin asılı olduğu kemer altın telden örülmüştü. Düz, parlak sarı saçları omuzlarına geliyordu. Gözlerinin mavisi insanın içini acıtacak kadar güzeldi. Yüz hatları da bu gözlerle kusursuz bir uyum sergiliyordu.

Yatağına çok sayıda kadın girmişti. Çarpıcı görüntüsü ve gücü yüzünden bazıları istekle gelirdi. Diğerleriyse görüntüsüne bakmadan gücü yüzünden yatağına girmişlerdi. İstekli olup olmamaları Rahl'ı ilgilendirmezdi. Yaralarını gördüklerinde tiksinecek kadar akılsız olanlarsa asla tahmin edemeyecekleri bir biçimde eğlendirirdi onu.

Darken Rahl da tıpkı babası gibi, kadınların yalnızca erkeklerin tohumlarının gelişmesi için bir araç, değersiz varlıklar olduğuna inanıyordu. Yine babası gibi, hiç evlenmeyecekti. Annesi, babasının olağanüstü tohumunun serpilip büyüdüğü ilk kadındı. O da gerektiği gibi ortadan kaldırılmıştı. Kardeşlerinin olup olmadığını bilmiyordu ama bunun önemi yoktu. İlk çocuk oluşu için bütün haklar onundu. Yetenekle doğan ve babasının bilgisini aktardığı çocuktu. Üvey kardeşleri olsa bile, onlar Rahl için ortadan kaldırılması gereken zararlı otlardan farksızdı.

Darken Rahl parmaklarını sembollerin üzerinde gezdirirken içinden sözcükleri söyledi. Talimatların tam olarak yerine getirilmesi çok önemliydi ama yanlış yapmaktan korkmuyordu. Hepsini ezbere biliyordu. Hayatla ölüm arasındaki ince çizgide yürümekten, geçişin verdiği heyecanı yaşamaktan hoşlanıyordu. Ölüler Dünyası'na gitmek, ölümlere hükmetmek zevk veriyordu ona. Bir sonraki yolculuğuna çıkmak için sabırsızlanıyordu.

Yaklaşan ayak sesleri boşlukta yankılandı. Darken Rahl hiçbir kaygı ya da merak belirtisi göstermedi ama muhafızları

kılıçlarını çektiler. Efendi yeraltı mezarındayken hiç kimse yanına gelemezdi. Kimin geldiğini görünce diz çöküp kılıçlarını kınlarına koydular. Gelen Demmin Nass'tı.

Efendi'nin karanlık düşüncelerinin infazcısı Demmin Nass, Rahl'ın sağ koluydu. Emrindeki adamlar kadar iriydi. Muhafızları görmezden gelip içeri girerken, kasları meşalelerin ışığında taştan yontulmuş gibi görünüyordu. Göğsü, çok sevdiği genç oğlanları kadar pürüzsüzdü. Yüzüyse tam tersine çiçek bozuğuydu. Kısa sarı saçları dimdikti. Sağ kaşının ortasından başlayarak düz bir çizgi halinde ensesine kadar inen bir tutam siyahlık vardı. Bu nedenle uzaktan bile kolayca tanınırdı. Onunla daha önce tanışanların şükrettiği bir şeydi bu.

Darken Rahl, sembolleri okumaya öyle dalmıştı ki muhafızlar kılıçlarını çektiklerinde ya da kılıçlarını kınlarına soktuklarında bile başını kaldırıp bakmadı. Muhafızları kimse geçemezdi ama yine de gereksizdiler. Rahl, karşısına çıkabilecek her türlü tehlikeyi yenebilecek güce sahipti. Demmin Nass, Efendi'nin bitirmesini bekledi. Rahl talimatları okumayı bitirince sarı saçlarını ve beyaz cüppesini savurarak döndü. Demmin saygıyla başını eğdi.

“Efendi Rahl.” Derinden gelen sert bir sesi vardı. Başını kaldırmadan bekledi.

“Eski dostum Demmin, seni görmek ne güzel.” Rahl'ın ağır sesi berrak ve âdeta su gibi akıcıydı.

Demmin yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle doğruldu. “Efendi Rahl, Kraliçe Milena size taleplerinin bir listesini gönderdi.”

Darken Rahl, komutan orada değilmişçesine gözlerini dikip bakarak sağ elinin ilk üç parmağını diliyle yavaşça ıslatıp dudaklarına ve kaşlarına götürdü. “Bana bir erkek çocuk getirdin mi?” diye sordu Rahl umutla.

“Evet Efendi Rahl. Sizi Hayat Bahçesi'nde bekliyor.”

“Güzel.” Darken Rahl’ın yakışıklı yüzünde bir tebessüm belirdi. “Güzel. Umarım yaşı küçüktür. Hâlâ çocuk, değil mi?”

“Evet, Efendi Rahl. Henüz küçük bir oğlan.” Demmin bakişlarını Rahl’ın mavi gözlerinden kaçırdı.

Darken Rahl’ın gülümsemesi genişledi. “Emin misin Demmin? Pantolonunu çıkarıp kontrol ettin mi?”

Demmin ağırlığını diğer ayağına verdi. “Evet, Efendi Rahl.”

Rahl, Demmin’in gözlerine dikkatle baktı. “Ona dokunmadın, değil mi?” dedi gülümsemesi kaybolarak. “Kirlenilmemiş olması gerek.”

“Hayır, Efendi Rahl!” Demmin, gözleri kocaman açılmış bir halde Efendi’sine döndü. “Ruh rehberinize asla dokunmam! Bunu yasakladınız!”

Darken Rahl, adama bir adım daha yaklaşp parmaklarının ucunu tekrar ıslatarak bakişlarını düzelitti. “Dokunmak istediğini biliyorum Demmin. Senin için güç oldu mu? Bakmak ama dokunamamak?” Yüzünde alaycı bir gülümseme belirip tekrar yok oldu. “Zayıflığın başıma daha önce de dert oldu.”

“O işi hallettim!” dedi Demmin kalın ama fazla ikna edici olmayan bir sesle. “O çocuğun cinayetinden tüccarı sorumlu tutarak tutuklattım.”

“Evet,” dedi Rahl. “O da masumiyetini kanıtlamak için bir İtirafçı’ya teslim oldu.”

Demmin’in yüzü öfkeyle buruştu. “Böyle bir şey yapacağını nereden bilebilirdim ki? Bir adamın gönüllü olarak böyle bir şey yapacağı kimin aklına gelirdi?”

Rahl elini kaldırdı. Demmin sustu.

“Daha dikkatli olmalıydın. İtirafçıları hesaba katmalıydın. Hem o işi daha bitirmedin mi?”

“Yalnızca bir kişi kaldı,” dedi Demmin. “İtirafçı Ana Kahlan’ın peşinden giden suikast timi başarısız oldu. Başka bir tane göndermek zorunda kaldım.” Darken Rahl kaşlarını çattı. “İtirafçı Kahlan, bu tüccar Brophy’nin itirafını alıp onu masum bulan İtirafçı değil miydi?”

Demmin yüzünü öfkeyle buruşturarak yavaşça başını salladı. “Yardım bulmuş olmalı, yoksa suikast timi başarısız olmazdı.”

Rahl sessizce Demmin’i izledi. Sonunda Demmin sessizliği bozdu. “Efendi Rahl, bu, değerli zamanınızı harcamanıza ya da kafanızı yormanıza değmeyecek bir konu.”

Darken Rahl kaşını çattı. “Hangi sorunların benim için önemli olduğuna ben karar veririm,” dedi yumuşak, neredeyse kibar bir sesle.

“Elbette, Efendi Rahl. Lütfen beni affedin.” Demmin tehlikeli sularda dolaştığını anlamak için öfkeli bir ses tonu duymasına gerek olmadığını biliyordu.

Rahl parmaklarını tekrar yalayıp dudaklarına sürdü. Demmin’in gözlerinin içine sertçe baktı. “Demmin, o çocuğa dokunduysan, bunu öğrenirim.”

Demmin’in alnından gözüne doğru bir damla ter aktı. Gözünü kırıştırdı ve “Efendi Rahl,” dedi sert bir sesle fısıldayarak, “sizin için seve seve hayatımı veririm. Ruh rehberinize dokunmadım. Yemin ederim.”

Darken Rahl, bir an Demmin Nass’in sözlerini düşündükten sonra başını salladı. “Dediğim gibi, ona dokunduysan bunu öğrenirim. Yalan söylüyorsan sana neler yapacağımı da tahmin edebilirsin. Bana yalan söyleyen hiç kimseye ayrıcalık göstere-mem. Bu yanlış olurdu.”

“Efendi Rahl,” dedi Demmin konuyu değiştirmek için sabırsızlanarak, “ya Kraliçe Milena’nın istekleri?”

Rahl omzunu silkti. “Kutu karşılığında bütün isteklerini kabul ettiğimi ilet.”

Demmin duyduklarına inanamıyorsa bakakaldı. “Ama Efendi Rahl, listeyi görmediniz.”

Rahl masum bir tavırla yine omzunu silkti. “Asıl onlar şu anda değerli zamanımı harcamama ya da kafamı yormama değmeyen önemsiz konular.”

Demmin kıpırdayınca deri üniforması gıcırdadı. “Efendi Rahl, kraliçeyle neden böyle bir oyun oynadığınızı bir türlü anlamıyorum. Taleplerden oluşan bir listenin gönderilmesi bile küçük düşürücü bir durum. O şişko kurbağayı kolayca ezebiliriz. İzin verin, sizin adınıza kendi isteklerimi bildireyim. Şimdiye kadar size boyun eğmediğine pişman olacaktır.”

Rahl, sadık komutanının çukurlarla kaplı yüzünü incelerken kendi kendine gülümsedi. “Bir büyücüsü var Demmin,” diye fısıldadı gözlerini ona dikerek.

“Biliyorum.” Demmin yumruklarını sıktı. “Giller. Emretmeniz yeter Efendi Rahl, size onun kellesini getiririm.”

“Demmin, sence Kraliçe Milena neden kendine bir büyücü buldu?” Demmin omzunu silkmekle yetindi. Rahl sorusunu kendi cevapladı. “Kutuyu korumak için. Bunun aynı zamanda kendisini koruyacak tek şey olduğunu düşünüyor. Onu ya da büyücüyü öldürecek olursak, kutuyu büyüyle saklamış olduğunu öğrenebiliriz. O zaman da kutuyu bulmak için zaman harcarız. Bu yüzden acele ne gerek var? Şimdilik en kolay yol, isteklerine ses çıkarmamak. Sorun çıkaracak olursa onunla ve büyücüyle ilgilenirim.” Masmavi gözlerini Demmin’in üzerinden ayırmadan parmaklarını sembollerin üzerinde gezdirerek babasının tabutunun çevresinde dolaştı. “Her neyse, son kutuyu ele geçirdiğimde isteklerinin hiçbir anlamı kalmayacak.” İriyarı

adamın yanına dönüp tam önünde durdu. “Ama başka bir neden daha var dostum.”

Demmin başını hafifçe yana eğdi. “Başka bir neden mi?”

Darken Rahl başını salladı ve öne eğilip, “Demmin, küçük erkek arkadaşlarını önce mi, sonra mı öldürürsün?” dedi alçak bir sesle.

Demmin, başparmağını kemerine geçirip Rahl’dan biraz uzaklaştı. Boğazını temizledi. En sonunda cevap verdi. “Sonra.”

“Peki neden sonra? Neden önce değil?” diye sordu Rahl utanç ve meraklı bir yüz ifadesiyle.

Demmin bakışlarını yere indirdi ve ağırlığını diğer ayağına verdi. Darken Rahl yüzünü yaklaştırarak Demmin’i izledi. Demmin muhafızların duyamayacağı kadar alçak bir sesle konuştu.

“Kıvranmalarına bayılıyorum.”

Rahl’ın yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. “Bu da diğer neden dostum. Doğrusunu istersen kıvranmalarına ben de bayılıyorum. Kraliçe’yi öldürmeden önce kıvranmasını izlemek istiyorum.” Parmaklarının uçlarını tekrar yalayıp dudaklarını okşadı.

Demmin bilmiş bilmiş sırıttı. “Kraliçe Milena’ya Baba Rahl’ın, şartlarını saygıyla kabul ettiğini söyleyeceğim.”

Darken Rahl, elini Demmin’in kaslı omzuna koydu. “Çok iyi dostum. Şimdi, bulduğun oğlanı göster.”

İkisi de gülümseyerek kapıya yöneldiler. Henüz kapıya varmamışlardı ki Rahl birdenbire durdu. Topuklarının üzerinde hızla döndü.

“Bu ses de neydi!”

Meşalelerin tıslaması dışında yeraltı mezarı ölü kral kadar sessizdi. Demmin ve muhafızlar çevrelere bakındı.

“Orada!” dedi Rahl, sert bir el hareketiyle işaret etti.

Diğer üçü onun gösterdiği yere baktı. Yerde tek bir beyaz gül yaprağı vardı. Darken Rahl’ın gözlerinde vahşi bir ifade belirdi, yüzü kıpkırmızı kesildi. Öfkeden titreyerek yumruklarını öyle bir sıktı ki parmaklarının eklem yerleri bembeyaz kesildi. Gözleri hırsla yaşardı. Konuşamayacak kadar öfkelenmişti. Soğukkanlılığını geri kazanınca elini mermer zeminde yatan beyaz gül yaprağına doğru uzattı. Yaprak bir esintiye kapılmışçasına yükseldi, odanın içinde süzülerek Rahl’ın avucuna kondu. Rahl gül yaprağını ıslattı ve muhafızlardan birine dönerek adamın alnına yapıştırdı.

İri muhafızın ifadesi değişmedi. Efendi’nin ne istediğini biliyordu. Başını salladıktan sonra arkasını dönüp hızla kılıcını çekti ve uzaklaştı.

Darken Rahl omuzlarını dikleştirip saçlarını ve cüppesini düzeltti. Derin bir nefes aldı, öfkesinin yatışmasını bekledi. Kaşlarını çatarak yanında sakın sakın bekleyen Demmin’i inceledi.

“Onlardan başka hiçbir şey istemiyorum. Tek istediğim babamın mezarına bakmaları. İhtiyaçları karşılanıyor, besleniyorlar, giydiriliyorlar ve korunuyorlar. Bunların karşılığındaysa çok basit bir şey istiyorum.” Yüzünde incinmiş bir ifade belirdi. “Dikkatsizlik yaparak neden benimle alay ediyorlar?” Babasının mezarına baktıktan sonra yine Demmin’e döndü. “Sence onlara çok mu sert davranıyorum Demmin?”

Komutan, gözlerinde acımasız bir bakışla kaşlarını çatı. “Yeterince sert değil. Bu kadar merhametli olmayıp çabucak ölmelerine izin vermeseydiniz, belki bu candan isteklerinizi daha büyük bağlılıkla yerine getirmeyi öğrenirlerdi. Ben bu kadar yumuşak olmazdım.”

Darken Rahl gözlerini boşluğa dikerek başını salladı. Bir süre sonra derin bir nefes daha alıp yanında Demmin olduğu halde kapıdan çıktı. Tek kalan muhafız, arada saygılı bir mesafe bırakarak onları izledi. Meşalelerin aydınlattığı parlak granitten uzun koridorlardan geçip beyaz taştan sarmal merdivenleri tırmandılar. Karanlığı aydınlatan pencerelerin olduğu birkaç koridor daha geçtiler. Taşlar rutubet kokuyordu. Birkaç kat sonra hava tazeliğine kavuştu. Hollerde aralıklarla sıralanan ahşap masalardaki vazoların içinde odalara hafif, güzel bir koku veren çiçek buketleri duruyordu.

Kır ve orman manzaralı oymalarla süslenmiş bir çift kapıya vardıklarında, görevini yapan ikinci muhafız da üçlüye katıldı. Demmin'in demir halkaları çekmesiyle ağır kapılar sessizce ve yavaşça açıldı. Kapıların arkasında meşe ağacından kahverengi lambrili, karanlık bir oda vardı. İçerisi masif masaların üzerindeki lambalar ve mumlarla aydınlatılmıştı. İki duvarı kaplayan raflarda kitaplar diziliyordu. Bir asma katı da olan bu odayı geniş bir şömine ısıtıyordu. Rahl, bir kaide üzerinde duran deri ciltli eski bir kitaba göz atmak için bir süre durdu. Sonra komutanıyla birlikte çoğu aynı tip lambrilerle kaplı labirentimsi odalardan geçtiler. Birkaç duvara D'Hara'dan kır ve orman manzaraları ve oyun oynayan çocuklar resmedilmişti. Muhafızlar, Efendi'nin gölgeleri gibi sessizce etrafı kolaçan ederek uzaktan onları izliyordu.

Diğerlerinden daha küçük bir odaya girdiler. Binadaki tek ışık kaynağı tuğla şöminede çıtırdayarak yanan ateşti. Duvarlarda çeşitli hayvan başları asılıydı. Meşalelerin ışığıyla aydınlanan boynuzlar, duvarlardan fırlamış gibiydi. Darken Rahl tam adımını atacakken birdenbire durdu. Ateşin vurduğu cüppesi pembeye çalıyordu.

“Tekrar,” diye fısıldadı.

Demmin, durup sorgulayan gözlerle Efendiyi izledi.

“Tekrar sınıra geliyor. Ölümler Dünyası’na.” Bakışları bir noktada sabitleşirken, parmak uçlarını yalayarak özenle dudaklarında ve kaşlarında gezdirdi.

“Kim?” diye sordu Demmin.

“İtirafçı Ana. Kahlan. Büyücüden yardım alıyor, biliyorsun.”

“Giller, Kraliçe’nin hizmetinde,” diye karşı çıktı Demmin. “İtirafçı Ana’nın değil.”

Darken Rahl’ın dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. “Giller değil,” diye fısıldadı. “Yaşlı Büyücü. Benim aradığım büyücüden söz ediyorum. Babamı öldüren. Kahlan onu buldu.”

Demmin şaşkınlıkla omuzlarını dikleştirdi. Rahl arkasını dönüp odanın ucundaki pencereye yürüdü. Küçük çerçevelere bölünmüş tepesi yuvarlak pencere, Rahl’dan iki kat uzundu. Kemerindeki hançer, ateşin ışığıyla parıltıyordu. Ellerini arkasında kavuşturup aşağıdaki karanlık manzaraya bakarken başkalarının göremediği şeyler görür gibiydi. Demmin’e dönerken sarı saçları hafifçe adamın omuzlarına değdi.

“Batı Diyar’a bu yüzden gitti. Senin sandığın gibi, suikast timinden kaçmak için değil, Yaşlı Büyücü’yü bulmak için.” Mavi gözleri parladı. “Bana büyük bir iyilik yaptı dostum. Büyücüyü benim için buldu. Ölümler Dünyası’ndan sağ salim geçmesi büyük bir şans. Kader bizim yanımızda. Neden endişelenmediğimi şimdi anladın mı Demmin? Başarmak benim kaderim. Her şey bir şekilde amaçlarıma hizmet ediyor.”

Demmin kaşlarını çatı. “Bir suikast timinin başarısız olması, büyücüyü bulmuş olduğunu göstermez. Suikast timleri daha önce de başarısız olmuştu.”

Rahl yavaşça parmak uçlarını ıslattı. İriyarı adama biraz yaklaştı. “Yaşlı Büyücü bir Doğruluk İzcisi seçti,” diye fısıldadı.

Demmin şaşkın bir halde ellerini açtı. “Emin misiniz?”

Rahl başını salladı. “Yaşlı Büyücü onlara bir daha asla yardım etmeyeceğine yemin etmişti. Yıllardır kimse onu görmedi. Hiç kimse hayatını kurtarmak için bile adını söyleyemedi. Şimdiyse İtirafçı Ana, Batı Diyar’a geçiyor, suikast timi kayboluyor ve bir Doğruluk İzcisi seçiliyor.” Kendi kendine gülümsedi. “Ona dokunup yardım etmesini sağlamış olmalı. Kızı gördüğü zaman yaşadığı şaşkınlığı bir düşünsene.” Rahl’ın gülümsemesi kayboldu, yumruklarını sıktı. “Onları neredeyse yakalıyordum. Üçü de neredeyse elimdeydi ama başka meselelerle ilgilenmem gerekince elimden kaçtılar. Şimdilik.” Bir süre sessizce düşündükten sonra sözlerine devam etti. “İkinci suikast timi de başarısız olacak. Bir büyücüyle karşılaşmayı beklemiyorlar.”

“Öyleyse üçüncü bir suikast timini büyücüye karşı uyarıp öyle göndereceğim,” diye söz verdi Demmin.

“Hayır.” Rahl düşünerek parmak uçlarını ıslattı. “Henüz değil. Şimdilik bekleyip neler olup bittiğini görelim. Belki İtirafçı Ana bana tekrar yardım eder.” Bu sözleri üzerine bir süre düşündü. “Çekici mi bari? İtirafçı Ana’yı soruyorum.”

Demmin kaşlarını çatı. “Onu hiç görmedim ama bazı adamlarım görmüş. Suikast timinde yer almak için birbirleriyle yarıştılar.”

“Şimdilik başka bir tim gönderme.” Darken Rahl gülümsedi. “Bir vârisin zamanı geldi de geçiyor.” Başını dalgın dalgın salladı. “Onu kendime istiyorum,” dedi.

“Sınırdan geçmeye çalışırsa kaybolur,” diye uyardı Demmin.

Rahl omzunu silkti. “Belki bunu yapmayacak kadar akıllıdır. Zeki bir kadın olduğunu çoktan kanıtladı. Ne olursa olsun,

benim olacak.” Demmin’e dik dik baktı. “Bir şekilde benim için kıvranmasını sağlayacağım.”

“Büyücü ve İtirafçı Ana çok tehlikeli. Sorun olabilirler. İtirafçılar, sözlerinizi çarpıtmaya çalışıyorlar. Hepsi de baş belası. İlk başta planladığınız gibi davranmalıyız. Onu öldürmemiz gerek.”

Rahl elini salladı. “Çok fazla endişeleniyorsun Demmin. Az önce söylediğin gibi, İtirafçılar birer baş belası, hepsi bu. Baş belası olduğunu kanıtlarsa, onu kendim öldüreceğim ama bana bir erkek çocuk doğurduktan sonra. Bir İtirafçı Ana’nın oğlu. Büyücü, babama zarar verdiği gibi bana da zarar veremez. Acıdan kıvrandığını gördükten sonra onun işini bitireceğim. Yavaşça.”

“Ya İzci?” Demmin’in endişeli yüzünde sert bir ifade vardı.

Rahl omzunu silkti. “Sorun bile değil.”

“Efendi Rahl, kışın yaklaştığını hatırlatmama gerek yok.”

Efendi, ateşin ışığı gözlerinde dans ederken kaşlarını çatı. “Son kutu Kraliçe’de. Çok geçmeden onu da ele geçireceğim. Endişeye hiç gerek yok.”

Demmin yüzünde ciddi bir ifadeyle ona yaklaştı. “Ya kitap?”

Rahl derin bir nefes aldı. “Ölümler Dünyası’na gittikten sonra Cypher’ın oğlunu tekrar arayacağım. Daha fazla endişelenmene gerek yok dostum. Talih bizden yana.”

Arkasını dönüp uzaklaştı. Demmin ve muhafızlar gölgelerin içinden onu izledi.

Hayat Bahçesi, Halk Sarayı’nın kalbindeki geniş bir odaydı. Tepedeki kurşun kaplı camlar, gür bitkilerin ihtiyacı olan ışığı

sağlıyordu. Bu gece içerde ay ışığı vardı. Odanın dışında, aralarında patikaların kıvrıldığı çiçek tarhları, çiçeklerin arkasında küçük ağaçlar, sarmaşıkla kaplı taştan alçak duvarlar ve peysajı tamamlayan bakımlı bitkiler vardı. Tepedeki pencereler olmasa, içerisi tıpkı açık havadaki bir bahçeyi, güzellik ve huzur dolu bir yeri andırıyordu.

Geniş odanın ortasında daire biçiminde çimenlik bir alan vardı. Çemberin bütünlüğünü bozan tek şey beyaz bir taşı. Üzerinde dörtgen bir granit duruyordu. Üst köşesine yakın bir yere oyulmuş, bir köşedeki küçük bir kuyuya giden oluklar dışında dümdüzdü. Dört köşeli taşı, yivlerle süslü iki kısa kaide tutuyordu. Dört köşe granitin arkasında, bir ateş çukurunun yanında parlak taş bir blok duruyordu. Blokun üstünde hayvan biçiminde ayakları üzerinde duran eski demir bir çanak vardı. Kapağı Ölüler Dünyası'nın yaratıklarından biri olan, arka ayakları üzerinde yükselmiş bir Shinga biçimindeydi. Çimenliğin ortasındaki, içinde beyaz büyücü tozu bulunan yuvarlak alan, meşalelerle çevrenmişti. Beyaz kumda geometrik şekiller çiziliydi.

Tam ortada boğazına kadar kuma gömülü bir çocuk vardı.

Darken Rahl, yavaşça yaklaşarak ellerini arkasında kavuşturdu. Demmin, çimenliğin gerisindeki ağaçların yanında bekledi. Efendi, beyaz kumun ucunda durup oğlana baktı ve gülümsedi.

“Senin adın ne oğlum?”

Başını kaldıran oğlanın alt dudağı titriyordu. Gözleri ağaçların yanındaki iriyarı adama kaydı. Korkulu bir bakıştı bu. Rahl dönüp komutana baktı.

“Bizi yalnız bırak ve lütfen muhafızlarımı yanında götür. Rahatsız edilmek istemiyorum.”

Demmin başını eğip muhafızlarla birlikte uzaklaştı. Darken Rahl oğlana dönerek çimenlere oturdu. Cüppesini düzelttikten sonra oğlana bakıp gülümsedi.

“Daha iyi misin?”

Çocuk başını salladı. Dudağı hâlâ titriyordu.

“O iriyarı adamdan korkuyor musun?” Çocuk başını salladı. “Seni incitti mi? Dokunmaması gereken bir yerine dokunmadı, değil mi?”

Çocuk başını iki yana salladı. Öfke ve korku okunan gözleri, Darken Rahl’ın üzerine kitlendi. Beyaz kumda yürüyen bir karınca boynuna tırmandı.

“Adın ne?” diye sordu Rahl. Çocuk cevap vermedi. Efendi, çocuğun kahverengi gözlerini dikkatle inceledi. “Kim olduğumu biliyor musun?”

“Darken Rahl,” diye cevap verdi oğlan zayıf bir sesle.

Rahl bu cevabı hoş görerek gülümsedi. “Baba Rahl,” diye düzeltti.

Çocuk gözlerini ona dikti. “Eve gitmek istiyorum.” Karınca çenesinde geziniyordu.

“Elbette isteyeceksin,” dedi Rahl şefkatli ve ilgili bir sesle. “Sana zarar vermek istemediğime lütfen inan. Çok önemli bir törende bana yardım etmek için buradasın. Gençliği ve masumiyeti temsil eden bir şeref konuğusun. Sen seçildin çünkü insanlar senin güzel ve iyi bir çocuk olduğunu söylediler. Zeki ve güçlü olduğunu söylüyorlar. Sence bu doğru mu?”

Çocuk tereddüt ederek utangaç bakışlarını kaçırdı. “Sanırım doğru söylüyorlar.” Rahl’a baktı tekrar. “Ama annemi özledim ve evime gitmek istiyorum.” Karınca, yanağında bir daire çizerek ilerliyordu.

Darken Rahl üzüntüyle başını salladı. “Seni anlıyorum. Ben de annemi özlüyorum. Muhteşem bir kadındı ve onu çok se-verdim. Bana çok iyi bakardı. Ne zaman onu mutlu edecek bir şey yapsam, sevdiğim bir yemeği yapardı.”

Çocuğun gözleri irileşti. “Benim annem de öyle yapar.”

“Annem, babam ve ben birlikte çok güzel günler geçirdik. Birbirimizi çok sever ve birlikte çok eğlenirdik. Annemin neşeli bir kahkahası vardı. Babam böbürlenerek bize hikâyeler anlatır-ken, annem onunla dalga geçer ve üçümüz katıla katıla gülerdik, hatta bazen gözümüzden yaş gelene kadar güldüğümüz olurdu.”

Gözleri parlayan oğlan hafifçe gülümsedi. “Onu neden öz-lüyorsun? Uzaklara mı gitti?”

“Hayır,” diyerek iç çekti Rahl. “O ve babam birkaç yıl önce öldüler. İkisi de yaşlanmıştı. Birlikte güzel bir hayatları oldu ama onları hâlâ özlüyorum. Bu yüzden annenle babanı ne kadar çok özlediğini iyi anlıyorum.”

Çocuk başını salladı. Artık dudağı titremiyordu. Karınca, burnunun ucuna doğru yürüdü. Çocuk yüzünü buruşturarak karıncadan kurtulmaya çalıştı.

“Şimdilik mümkün olduğunca iyi vakit geçirmeye çalışalım. Çok geçmeden ailene kavuşacaksın.”

Çocuk tekrar başını salladı. “Adım Carl.”

Rahl gülümsedi. “Seninle tanışmaktan şeref duydum Carl.” Uzanıp karıncayı oğlanın yüzünden dikkatle aldı.

“Teşekkürler,” dedi Carl rahatlayarak.

“Ben bu yüzden buradayım Carl, arkadaşın olup elimden geldiğince sana yardım etmek için.”

“Arkadaşımsan, beni buradan çıkarıp evime gitmeme izin verir misin?” Çocuğun gözleri yaşlarla parlıyordu.

“Çok yakında oğlum, çok yakında. Keşke hemen şimdi gitmene izin verebilseydim ama insanlar, onları öldürmek isteyen kötü insanlardan korunmak için bana güveniyor. Onlara yardım etmek için elimden geleni yapmak zorundayım. Sen de bu yardımın bir parçası olacaksın. Anneni ve babanı öldürmek isteyen kötü insanlara engel olmak için yapılacak törenin önemli bir parçası olacaksın. Annene zarar gelmesini istemezsin, değil mi?”

Carl düşünürken meşalelerin alevleri titreşip çıtırdadı.

“Evet. Ama eve gitmek istiyorum.” Dudağı tekrar titremeye başlamıştı.

Darken Rahl, çocuğun saçlarını okşayıp düzeltti. “Biliyorum ama cesur olmaya çalış. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Seni koruyup güvende olmanı sağlayacağım.” Carl’a sıcak bir biçimde gülümsedi. “Karnın aç mı? Yiyecek bir şeyler ister misin?”

Carl başını iki yana salladı.

“Pekâlâ öyleyse. Geç oldu, dinlenmen için seni yalnız bırakacağım.” Ayağa kalkıp çüppesini düzelterek üzerine yapışan otları silkti.

“Baba Rahl?”

Rahl durup arkasını dönerek yere baktı. “Evet Carl?”

Carl’m yanağından bir damla yaş süzüldü. “Burada yalnız kalmaktan korkuyorum. Benimle kalabilir misin?”

Efendi, güven veren bir ifadeyle oğlana baktı. “Elbette, neden olmasın oğlum.” Baba Rahl çimenliğe çömeldi. “Sen ne kadar istersen o kadar kalırım. Hatta bütün gece bile kalırım.”

YİRMİNCİ BÖLÜM

Taş yığınlarının arasında ayaklarını sürüyerek ilerlerken yeşil ışık çevrelerinde parlıyordu. Ağaç gövdelerinin üzerinden atlıyor ya da altından geçiyorlar, gerektiğinde ağaç dallarını tekmeleyerek yollarından çekiyorlardı. Sınır duvarlarının yanar döner yeşil perdesi her iki yandan bastırırken el yordamıyla ilerliyorlardı. Bir mağarada yürüyorlar izlenimini veren esrarengiz ışık dışında her taraf zifiri karanlıktı.

Richard ve Kahlan aynı anda aynı kararı vermişti. Başka seçenekleri yoktu. Geri dönemezlerdi. Kavrayıcılar ve Gölgeler peşlerindeyken yarık kayada daha fazla kalamazlardı. Boğaz'da ilerlemek zorundaydılar.

Richard gece taşını cebine koydu. Ortada bir patika olmadığına göre taş işlerine yaramayacaktı. Üstelik taş, sınır ışığının nerede yeşil duvara dönüştüğünü anlamalarını da güçleştiriyordu.

“Sınırın duvarları bize yolu gösterir,” dedi Richard, sesi karanlıkta yankılanarak. “Yavaş yürü. Duvar kararır, bir adım daha atma, öbür tarafa doğru ilerle biraz. Böylece duvarlar arasında kalarak Boğaz’dan geçebiliriz.”

Kahlan duraksamadı. Kavrayıcılar ve Gölgeler kesin ölüm demekti. El ele yeşil pırıltının içine adım attılar. Görünmeyen Boğaz'da omuz omuza ilerlemeye başladılar. Richard'ın kalbi güm güm atıyordu. Sınırın duvarları arasında kör gibi yürüdüklerini düşünmemeye çalıştı.

Richard, Chase'le birlikteyken ve karanlık yaratık Kahlan'ı içeri çekmeye çalıştığında sınırın neye benzediğini görmüştü. Karanlık duvardan içeri adım atarlarsa geri dönemeyeceklerini biliyordu ama duvarın önündeki yeşil pırıltının içinde kalırlarsa en azından bir şansları vardı.

Kahlan durdu. Richard'ı sağ tarafa itti. Duvara yaklaşmıştı. Sonra duvar Richard'ın sağında belirdi. Orta yolu bulup ilerlemeye devam ettiler. Yavaş ve dikkatli yürürlerse duvarların arasında kalabileceklerini anladılar. İki yanı ölüm olan ince bir çizgide yürüyorlardı. Yıllarca rehberlik yapmanın, Richard'a burada hiç yararı dokunmuyordu. En sonunda patikanın izini aramaktan vazgeçti. İki yandan sıkıştıran duvarların baskısına göre gideceklerdi. Duvarların baskısı, rehberi olacaktı. Yavaş ilerliyorlardı. Ne patikadan ne de çevrelerindeki yamaçtan bir iz vardı. Bitmek bilmeyen bir karanlık ve ölüm denizinde çaresizce süzülen bir hayat köpüğü gibi yeşil ışığın küçük dünyasından başka bir şey yoktu.

Çamur, Richard'ın adımlarını ağırlaştırıyor, korku zihnini yiyordu. Karşılaştıkları her engelin üzerinden geçmek zorundaydılar çünkü engellerin çevresini dolanmak mümkün değildi. Nereye gideceklerini sınırın duvarları belirliyordu. Devrilmiş ağaçların ve kocaman taşların üzerinden atlıyor, toprağın kaydığı yerlerde ölü kökleri kullanarak karşı tarafa geçiyorlardı. Birbirlerine sessizce yardım ediyor, güven vermek için de birbirlerinin ellerini sıkıyorlardı. Her iki adımda bir sınır duvarıyla karşılaşıyorlardı. Her dönemeçte karanlık duvar belirliyordu. Birkaç kez duvarla

karşılaştıktan sonra, patikanın kıvrıldığı yönü çözdüler. Duvarın her yükselişinde mümkün olduğunca hızla geri çekiliyorlardı. Her seferinde Richard korkuyla ürperiyordu.

Richard omuzlarının ağrıdığını hissetti. Gerginlikten kasılmış bir halde, güçlkle nefes alıyordu. Rahatlamaya çalışarak kollarını serbest bıraktı ve Kahlan'ın elini tuttu. Kahlan'ın, yeşil ışığın aydınlattığı yüzüne bakarak gülümsedi. En azından kemikler, Gölge Adamlar'ı ve canavarları uzak tutuyor, diye düşündü. Kazara yaklaştıkları zaman da duvarların arkasında hiçbir şey görmemişti.

Richard, attığı her dikkatli adımla birlikte yaşama isteğinin tükendiğini hissediyordu. Zaman kavramını yitirmişti. Saatlerdir ya da günlerdir Boğaz'da yürüyor gibiydi. Her şeyin bitmesini ve tekrar güvende olmayı istiyordu yalnızca. O kadar gergindi ki artık korku hissetmiyordu.

Dikkatini bir hareketlilik çekti. Arkasına baktı. Çevrelerinde yeşil ışıktan bir hale olan Gölgeler duvarların arasından onları izliyordu. Toprağın üzerinde süzülüyor, yükselerek devrilmiş ağaçların üzerinden geçiyorlardı. Richard ve Kahlan donakalmıştı ama Gölgeler durmadı.

“Önden git,” diye fısıldadı Richard. “Elimi de bırakma. Onları gözleyeceğim.”

Richard hava serin olmasına rağmen Kahlan'ın üzerindeki de kendi gömleği gibi terden sıırıslıkam olduğunu görebiliyordu. Kahlan başını hafifçe sallayarak yola koyuldu. Richard sırtını ona vererek geri geri yürümeye başladı. Gözlerini Gölgelerden ayırmıyordu. Kahlan elinden geldiğince hızlı yürüyor, ara sıra durup yön değiştiriyor ve Richard'ı peşinden sürüklüyordu.

Kahlan tekrar durdu. El yordamıyla gideceği yönü aradıktan sonra sağa gitmesi gerektiğini anladı. Görünmez patika, tepe-

den aşağı keskin bir kavisle iniyordu. Yamaçtan aşağı geri geri yürümek güçtü. Richard düşmemek için adımlarını dikkatle atıyordu. Gölgele tek sıra halinde dönemeci geçtiler. Richard, Kahlan'a daha hızlı gitmesini söylemek istiyordu ama hata yapmasını istemediği için sustu. Gölgele yaklaşıyordu. Birkaç dakika sonra arayı kapayıp Richard'a ulaşacaklardı.

Richard kasları gerilmiş olduğu halde kılıcının kabzasını kavradı. Kılıcın işe yarayıp yaramayacağını ya da onlara zarar verip vermeyeceğini bilmiyordu. Kılıç, Gölgelele karşı etkili olsa bile Boğaz'ın sınırları içinde dövüşmek büyük bir riskti. Ama daha fazla yaklaşacak olurlarsa başka hiçbir şansı yoktu. Kılıcı kullanması gerekebilirdi.

Gölgelele sanki belirli yüzlele bürünüyordu. Richard, onların önceden yüzlele olup olmadığını hatırlamaya çalıştı. Geri geri yürümeyi sürdürürken parmaklarıyla kılıcını daha sıkı kavradı. Öbür eliyle de Kahlan'm yumuşak elini tutuyordu. Gölgelelerin yüzlele, yeşil aydınlıkta hüznü ve yumuşak görünüyordu. Sevgi dolu ve yalvaran gözlele vardı. Richard kılıcı sıktıkça "Doğruluk" sözcüğünün kabartma harflele parmaklarını yakıyordu. Kılıçtan yayılan öfke Richard'ın kalbinde karşılığını aradı ama öfke yerine yalnızca korku ve şaşkınlık bulunca söndü. Gölgelele daha fazla yaklaşmadan ıssız karanlıkta Richard'a eşlik etmeye başladılar. Bir şekilde Richard'ın korkusu ve gerginliği azaldı.

Fısıltıları onu sakinleştiriyordu. Richard ne söylediklerini anlamaya çalışırken kılıcı tutan eli gevşedi. Gülümsemeleri insana güven veriyor, dikkatini ve paniğini azaltıyordu. Mırıldanmalarını daha iyi işitmek istiyordu. Soluk biçimlerin çevresindeki yeşil ışık yatıştırırcasına bulanıklaşıyordu. Kalbi dinlenmek, güvende olmak, Gölgelelele konuşmak ihtiyacıyla hızla atıyordu. Düşünceleri Gölgelelerin havada süzülmesi gibi başka yerlele kaydı. Babası aklına geldiğinde özlem duydu. Onunla

geçirdiği neşeli anları, karşılıklı sevgilerini, birbirlerine gösterdikleri özeni, paylaştıklarını, tehlikede olmadığı, korkmadığı ya da endişelenmediği huzur dolu dönemleri hatırladı. Richard o günleri özlüyordu. Gölgelelerin ona bunları fısıldadığını ve her şeyin eskisi gibi olabileceğini söylemeye çalıştıklarını fark etti. Tek istedikleri, Richard'ın eski hayatına kavuşmasıydı.

Bilinçaltındaki uyarı sesleri yok oldu. Richard elini kılıçtan çekti.

Nasıl da daha önce görememişti. Gölgeleler ona zarar vermek için değil, aradığı huzura kavuşmasına yardım etmek için oradaydılar. Richard'ın huzura kavuşmayı istediğini düşünerek ona yardım ediyorlardı. Onu yalnızlığından kurtarmaktan başka bir şey istemiyorlardı. Richard'ın dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi. Bunu daha önceden nasıl da anlamamıştı? Nasıl bu kadar kör olabilirdi? Tatlı bir müziği andıran fısıltılar beynine işliyor, korkularını bastırıyor ve zihnindeki karanlığı dağıtıyordu. Müziğin nefesinden, büyüleyici fısıltıların sıcaklığından uzaklaşmamak için yürümeyi bıraktı.

Eline asılan soğuk bir el, onu devam etmeye zorlayınca elini çekti.

Gölgeleler yakınlaştı. Richard yüzlerini inceleyip yumuşak fısıltılarını dinleyerek bekledi. Adını söylediklerinde zevkle titredi. Çevresine toplandıklarında onları sevinçle karşıladı. Havada süzülerek yaklaşırken ellerini ona uzattılar. Okşamak isteyen eller yüzüne uzandı. Richard kurtarıcılarının gözlerine baktı. Gölgeleler bakışlarına karşılık vererek ona mucizeler vadetti.

Bir el, yüzüne hafifçe dokundu. Richard, yakıcı bir acı duyduğunu düşündü ama emin olamadı. Elin sahibi, aralarına katıldıktan sonra daha fazla acı çekmeyeceğine söz verdi. Richard konuşmak, onlara sorular sormak istedi ama bu isteği birdenbire

çok önemsiz ve boş geldi ona. Tek yapması gereken kendini onlara bırakmaktı. Sonra her şey çok güzel olacaktı. Sırayla her birine dönerek onu almalarını bekledi.

Gölgelere dönerken, gözleri Kahlan'ı aradı. Onu da yanında götürmek, yaşadığı huzuru onunla paylaşmak istiyordu. Zihninde Kahlan'la ilgili anılar canlandı. Gölgeler bunlarla ilgilenmemesini fısıldıyordu ama dikkati dağıldı. Yamaca bakıp karanlık taş yığınını araştırdı. Gökyüzünde ışık belirmişti. Sabah oluyordu. Gökyüzünün soluk pambesine karşı karanlık ağaçlar görünüyordu. Yokuşun sonuna varmıştı. Kahlan'ı hiçbir yerde göremedi. Gölgeler ısrarla ona fısıldayarak adını haykırdılar. Kahlan'la ilgili anıları netleştirdi. Birdenbire alev alan boğucu korku, zihnindeki fısıltıları küle dönüştürdü.

“Kahlan!” diye haykırdı.

Cevap alamadı.

Karanlık ve cansız eller ona uzandılar. Gölgelerin yüzleri, kaynayan zehirden yükselen buhar gibi titreşti. Çirkin sesler adını haykırdı. Aklı karışmış bir halde bir adım gerileyerek onlardan uzaklaştı.

“Kahlan!” diye bağırdı tekrar.

Gölgeler, dokunmadıkları halde ellerini uzatarak Richard'a yakıcı bir acı veriyordu. Richard bir adım daha geriledi ama bu kez karanlık duvar tam arkasındaydı. Gölgeler onu içeri itmek için uzandı. Çılgın gibi çevresine bakınarak Kahlan'ı aradı. Bu kez duyduğu acıyla aklı başına geldi. Nerede olduğunu ve neler olup bittiğini anlayınca büyük bir dehşete kapıldı.

Sonra öfkesi bir dalga gibi kabardı.

Kılıcını savururken içi büyüünün öfkesiyle doldu. Kılıcın değdiği Gölgelerin dumanı andıran biçimleri, hortuma kapılmışçasına uğultuyla dağıldı. Gidenlerin yerine yeni Gölgeler geldi. Kılıç,

Gölgeleri dağıttıkça yok olanların yerini başkaları alıyordu. Sayıları tükenmeyecek gibiydi. Richard bir taraftakileri yok ederken diğerlerinin yakınlıklarıyla canı yanıyor, dayanamayacak hale gelince kılıcını o tarafa savuruyordu. Bir an, Gölgeler ona dokunursa ne olacağını, yalnızca acı mı duyacaktı, yoksa hemen ölecek miydi diye merak etti. Duvardan bir adım uzaklaşarak kılıcıyla Gölgeler i biçmeye devam etti. Kılıcını var gücüyle savurarak bir adım daha attı.

Richard ayaklarını yere sıkı sıkı basarak üzerine hızla gelen Gölgeler i aynı çabuklukla kesiyordu. Kolları ağrıyor, sırtı acıyor ve başı zonkluyordu. Ter içinde ve tükenmiş bir haldeydi. Kaçacak hiçbir yeri olmadığından durduğu yerde kendini savunuyor ama sonsuza kadar buna devam edemeyeceğini biliyordu. Gölgeler âdeta istekle kılıcına atılıp can verirken, gecenin sessizliği uğultular ve feryatlarla bozuluyordu. Bir grup Gölge'nin saldırısıyla tekrar gerilemek zorunda kaldı. Richard kılıcını savuramadan sırtı karanlık duvara yapışmıştı. Duvarın öbür tarafındaki karanlık biçimler, acı dolu feryatlarla ona uzandı. Onu köşeye sıkıştıran Gölgeler duvardan uzaklaşmasına izin vermiyordu. Olduğu yerde direnmekten başka hiçbir şey gelmiyordu elinden. Uzanan ellerin verdiği acı, onu yorgun düşürmüştü. Yeterince hızlı ve kalabalık olduklarında Richard, Ölüler Dünyası'na itileceğini biliyordu. Düşünmeden, sonu gelmeyen bir mücadele veriyordu.

Öfke yerini paniğe bırakıyordu. Kasları kılıcı her kaldırışında yanıyor. Görünüşe göre, Gölgeler in tek amacı sayıca üstünlüklerini kullanarak onu yormaktı. Kılıcı daha önce kullanmakla doğru yaptığını fark etti. Bu bize yalnızca zarar verirdi diye düşündü. Ama şimdi başka şansı kalmamıştı. Kendilerini kurtarmak için kılıcı kullanmalıydı.

Ama artık çoğul konuşmasının bir anlamı yoktu. Kahlan'ı bulamamıştı. Tek başınaydı. Kılıcını savururken Kahlan'ın da

başına aynı şeyin gelip gelmediğini düşündü. Gölgele, fısıltılarıyla onu da kandırıp duvardan içeri mi itmişti? Richard, Kahlan'a onu koruyacağını söylemişti. İçinde yepyeni bir öfke uyandı. Gölgelelerin Kahlan'ı yakaladığı düşüncesiyle öfkesi hayata geçti. Kılıcın büyüü bu çağrıya karşılık verdi. Richard, intikam duygusuyla Gölgeleleri biçmeye başladı. Alevlenen öfkesi, şiddetli bir ihtiyaca dönüşerek onu Gölgelelerin arasından geçirdi. Kılıcı Gölgelelerden daha hızlıydı artık. Kılıcın altında yok olanların iniltileri, keder dolu çığlıklara karıştı. Gölgelelerin Kahlan'a yaptıklarını düşünerek kapıldığı korkunç öfke, Richard'ı çılgın bir şiddete sürüklemişti.

Richard neden sonra Gölgelelerin durduğunu fark etti. İzci, duvarların arasındaki patikada önüne çıkan Gölgeleleri biçerek yoluna devam etti. Gölgeleler bir süre Richard'ın kılıcından kaçmak için hiçbir şey yapmadı. Sonra havada duman gibi süzöldüler. Sınır duvarlarından içeri girerken yeşil pırıltılarını kaybederek duvarın öbür tarafındaki karanlık yaratıklara dönüştüler. En sonunda Richard nefes nefese durdu, kolları yorgunluktan ağrıyordu.

Onlar Gölgeleler değil, sınır duvarının öbür tarafından gelen yaratıklardı. Sınırdan çıkıp insanları Ölüler Dünyası'na çeken yaratıklardı. Tıpkı Richard'a yapmaya çalıştıkları gibi.

Tıpkı Kahlan'a yaptıkları gibi.

Kalbinin derinliklerinden müthiş bir acı yükseldi. Gözleri yaşardı.

"Kahlan," diye fısıldadı sabah ayazında.

Yüreği ezici bir acıyla parçalanıyordu. Kahlan gitmişti, hepsi onun suçuydu. Boş bulunup Kahlan'ı yüzüstü bırakmış, onu koruyamamıştı. Nasıl bu kadar çabuk ve kolay olabilmmişti? Adie onu uyarmış, çağıracaklarını söyleyerek dikkatli olmasını tem-

bihlemişti. Neden onun uyarısına daha fazla kulak asmamıştı ki? Kahlan'ın onu yanında göremeyince yaşadığı korku ve şaşkınlığı dūřundūkçe çıldırarak gibi oluyordu. Kahlan'ın çektiğı acı ve ölümünden başka bir řey dūřnemiyordu. Umutsuz bir halde zamanı geriye almayı istiyordu. Daha farklı davranarak o sesleri işitmemiş olmayı ve Kahlan'ın elini bırakmayıp onu kurtarmış olmayı diledi. Kılıcını yere indirip uyurgezer gibi yürüdü. Kılıcını kınına sokamayacak kadar yorgundu. Toprağın kaydığı bölümün sonuna gelmişti. Ormana ve daha sonra patikaya girdiğinde yeşil ışık solarak kayboldu.

Biri adını fısıldadı. Sesin sahibi bir erkekti. Dönüp arkasına baktı.

Richard'ın babası sınırın ışığında duruyordu.

“Oğlum,” diye fısıldadı babası. “Sana yardım edeyim.”

Richard ona boş boş baktı. Sabahın ilk ışıkları gökyüzünü aydınlatırken, her yeri gri bir aydınlık kaplıyordu. Ellerini açmış bekleyen babasının çevresinde yalnızca parlak yeşil ışık vardı.

“Bana yardım edemezsin,” diye fısıldadı Richard boğuk bir sesle.

“Evet, yardım edebilirim. Kahlan bizimle. Güvende.”

Richard birkaç adım ilerleyerek babasına yaklaştı. “Güvende mi?”

“Evet, güvende. Gel, seni ona götüreyim.”

Richard kılıcının ucunu yerde sürükleyerek birkaç adım daha attı. Yanaklarından yaşlar süzülüyor, göğsü hızla inip kalkıyordu. “Beni gerçekten ona götürebilir misin?”

“Evet oğlum,” dedi babası yavaşça. “Gel. Seni bekliyor. Seni ona götüreceğim.”

Richard uyuşmuş gibi babasına yürüdü. “Peki onunla sonsuza kadar kalabilir miyim?”

“Sonsuza kadar,” diye cevapladı babası güven verici sesiyle.

Richard yeşil ışığın içinde sıcak bir gülümsemeyle bekleyen babasına doğru ağır ağır yürüdü.

Yanına geldiğinde kılıcını kaldırıp babasının kalbine sapladı. Babası, şaşkınlıkla irileşen gözlerle ona baktı.

Richard gözyaşları içinde dişlerini kenetledi. “Sevgili baba-cığım, kaç kez daha gölgeni öldürmeliyim?” diye sordu.

Babasının görüntüsü titreşti, sonra da serin sabah esintisine kapılıp yok oldu.

Acı tatmin duygusu yerini öfkeye bıraktı. Richard bir kez daha yürümeye devam ederken o da kaybolup gitti. Gözyaşları yüzündeki ter ve pislige karışıyordu. Ağlamamaya çalışarak gözlerini gömleğinin koluyla kuruladı. Patikaya ve kayıtsız ağaçlara döndü yine.

Richard kılıcını güçlkle kınına soktuktan sonra gece taşının ışığının cebinde parladığını gördü. Ortalık tam olarak aydınlanmadığından ışığı hâlâ görünüyordu. Kaygan taşı cebinden çıkarıp deri kesesine koymasıyla birlikte sarı ışık kayboldu.

Yüzünde kararlı bir ifadeyle ağır ağır yürürken parmaklarını boynundaki dişe götürdü. Daha önce hiç bu kadar derinden hissetmediği bir yalnızlıkla omuzları çökmüştü. Bütün dostlarını kaybetmişti. Hayatının artık kendisine ait olmadığını düşünüyordu. Hayatı bundan böyle görevine aitti. O, Doğruluk İzci'siydi, başka hiçbir şey değil. Başkaları tarafından kullanılan bir piyondur. Kendisinin bir anlığına gördüğü hayatı yaşayabilsinler diye başkalarına yardım etmekte kullanılan bir araçtı. Tıpkı Doğruluk Kılıcı gibi.

Sınırdaki karanlık yaratıklardan farkı yoktu. O da bir ölüm silahıydı.

Kime ölüm getireceğini de hemen hemen biliyordu.

Efendi, uyuyan çocuğun önündeki çimlerin üzerinde bağdaş kurmuş, dimdik oturuyordu. Ellerini, avuçları yukarı bakacak biçimde dizlerine koymuş, yüzünde bir gülümsemeyle İtirafçı Kahlan'ın sınırdaki başına gelenleri düşünüyordu. Sabahın ilk ışıkları tepedeki pencerelerden süzülürken bahçedeki çiçeklerin renkleri canlanıyordu. Yavaşça sağ elinin parmaklarını dudaklarına götürüp uçlarını ıslattıktan sonra kaşlarını düzeltti. Elini dikkatle tekrar dizine götürdü. İtirafçı Ana'ya yapacaklarını düşünmek soluklarını hızlandırmıştı. Nefesini düzenleyerek önündeki meseleyi düşünmeye koyuldu. Parmaklarını oynattı ve Carl'ın gözleri açıldı.

“Günaydın oğlum. Seni tekrar görmek ne güzel,” dedi en sıcak sesiyle. Apayrı bir nedenden olsa da dudaklarında hâlâ bir gülümseme vardı.

Carl gözlerini kırptırarak parlak ışığa karşı gözlerini kısıtı. “Günaydın,” dedi inleyerek. Sonra çevresine bakınıp, “Baba Rahl,” diye ekledi.

“İyi uyudun,” dedi çocuğa.

“Bütün gece burada mıydın?”

“Bütün gece. Sana burada olacağıma söz vermiştim. Sana asla yalan söylemem Carl.”

Carl gülümsedi. “Teşekkürler.” Çekingen gözlerle yere baktı. “Sanırım korkmakla aptallık ettim.”

“Bence korkmak, aptallık değildir. Sana güven verebilmek için burada olduğuma mutluyum.”

“Babam geceleri karanlıktan korkmamın aptalca olduğunu söylüyor.”

“Karanlıkta sana zarar verebilecek şeyler var,” dedi Rahl ciddi bir sesle. “Bunu bildiğin ve tehlikelere karşı gözünü açık tuttuğun için akıllısın. Baban seni dinleyip senden bir şeyler öğrense iyi olur.”

Carl’ın gözleri parladı. “Öyle mi?” diye sordu. Rahl başını sallayınca, “Ben de aynı şeyi düşünmüştüm,” dedi Carl.

“Birini gerçekten seversen, onun sözünü dinlersin.”

“Babam bana çok konuşmamamı söyler hep.”

Rahl işittikleri hoşuna gitmemiş gibi başını salladı. “Bunu duyduğuma şaşırdım. Seni çok sevdiklerini sanıyordum.”

“Beni her zaman severler.”

“Haklı olduğuna eminim. Onları senin kadar iyi tanımıyorum.”

Efendi’nin uzun sarı saçları ve beyaz cübbesi sabah ışığında parlıyordu. Bekledi. Uzun bir süre çekingen bir sessizlik oldu.

“Ama sürekli bana ne yapacağımı söylemelerinden sıkıldım.”

Rahl kaşlarını çatı. “Kendi başına düşünerek birtakım kararlar verebilecek yaştasın sanırım. Neredeyse koca adam olmuşsun. Senin gibi iyi bir çocukları var ve sana ne yapacağını söylüyorlar,” diye ekleyerek başını tekrar salladı. Carl’ın söylediklerine inanamamış gibi, “Sana bebek muamelesi yaptıklarını mı söylüyorsun?” diye sordu.

Carl başını ciddi bir biçimde sallayarak doğruladı. Sonra, verdiği izlenimi düzeltmenin daha iyi olacağını düşündü. “Ama çoğu zaman bana karşı çok iyiler.”

Rahl şüpheyle başını salladı. “Bunu duyduğuma sevindim. İçimi rahatlattın,” dedi.

Carl başını kaldırarak ışığa baktı. “Bir şey diyeyim mi, uzun süredir kayıp olduğum için annemle babam çığına dönecekler.”

“Eve geliş saatlerin yüzünden sana kızıyorlar mı?”

“Elbette. Bir keresinde, arkadaşım ile oynarken eve geç kalmıştım da annem küplere binmişti. Babam onları endişelendirmemin cezası olarak kemeriyle biraz canımı yakmıştı.”

“Kemer mi? Baban seni kemeriyle mi dövdü?” Darken Rahl boynunu bükerek ayağa kalktı, çocuğa arkasını döndü. “Üzgünüm Carl. Bunları bilmiyordum.”

“Hepsi beni sevdikleri için,” diye ekledi Carl aceleyle. “Beni sevdiklerini ve onları endişelendirdiğimi söylemişlerdi.” Rahl’ın arkası hâlâ dönüktü. Carl kaşlarını çatarak, “Sizce bu beni sevdiklerini göstermez mi?” diye sordu.

Rahl parmaklarını ıslatıp kaşlarına ve dudaklarına sürdükten sonra çocuğa döndü. Yüzünde kaygılı bir ifade olan çocuğun önüne bir kez daha oturdu.

“Carl,” dedi alçak bir sesle. Sesi o kadar alçaktı ki çocuk işitmekte zorlandı. “Bir köpeğin var mı?”

“Elbette,” diye başını salladı. “Tinker. İyi bir köpektir. İlk geldiğinde küçücük bir yavruydu.”

“Tinker,” dedi Rahl mutlu mutlu. “Tinker hiç kayboldu mu? Ya da kaçtı mı?”

Carl kaşlarını çatarak düşünmeye koyuldu. “Büyümeden önce birkaç kez kaçmıştı. Ama ertesi gün geri gelmişti.”

“Köpeğin kaybolduğunda ya da kaçtığında endişelenmiş miydin?”

“Evet.”

“Neden?”

“Çünkü onu seviyorum.”

“Anlıyorum. Peki, Tinker ertesi gün geri geldiğinde ne yaptın?”

“Onu kollanma aldım ve defalarca bağırma bastım.”

“Tinker’ı kemerinle dövmedin mi?”

“Hayır!”

“Neden?”

“Çünkü onu seviyorum!”

“Ama endişelenmemiş miydin?”

“Evet.”

“Tinker’ı geri dönünce kucakladığını çünkü onu sevdiğini ve onun için endişelendiğini mi söylüyorsun?”

“Evet.”

Rahl mavi gözlerini çocuktan ayırmadan biraz uzaklaştı. “Anlıyorum. Tinker sana geri geldiğinde onu kemerinle dövseydin, sence ne yapardı?”

“Bahse girerim ki bir dahaki sefere geri gelmezdi. Onu dövebileceğimi düşünerek geri dönmek istemezdi, insanların onu seveceği bir yere kaçardı.”

“Anlıyorum,” dedi Rahl anlamlı bir sesle.

Carl’ın yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. Ağlarken gözlerini Rahl’dan kaçırdı. En sonunda Rahl uzanıp çocuğun saçlarını okşadı.

“Üzgünüm Carl. Seni üzmemek istemedim. Bilmeni isterim ki bütün bunlar sona erdiğinde evine geri döneceksin. Ama gün gelir de bir eve ihtiyaç duyarsan, burada seni her zaman memnuniyetle karşılayacağız. Sen iyi bir çocuksun, akıllı bir genç adamsın. Burada benimle kalmaktan onur duyuyum. Sen

ve Tinker. Kendi başının çaresine bakabileceğin konusunda sana güvendiğimi bilmeni isterim. Buraya istediğin gibi gelip gidebilirsin.”

Carl yaşlı gözlerle bakarak, “Teşekkür ederim, Baba Rahl,” dedi.

Rahl sıcak bir biçimde gülümsedi. “Biraz yemek yemeye ne dersin?” Carl başını sallayarak onayladı.

“Ne yemek istersin? İstedğin her şeyi getirebilirim.”

Carl bir an düşündükten sonra yüzünde bir gülümseme belirdi. “Böğürtlenli turtaya bayılırım. En sevdiğim tatlıdır.” Birdenbire ciddileşerek bakışlarını yere çevirdi. “Ama kahvaltıda turta yeme iznim yok.”

Darken Rahl’ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Ayağa kalkarak, “Öyleyse böğürtlenli turta yiyeceksin. Gidip getireyim. Hemen dönerim,” dedi.

Efendi, bahçenin içinden geçerek sarmaşık kaplı küçük bir kapıya yürüdü. Rahl karanlık odaya geçerken, Demmin Nass kalın koluyla kapıyı tuttu. Küçük bir ocağın üzerindeki demir bir kazanda pis kokulu bir lapa kaynıyordu. İlerideki duvarın kenarında, kan ter içinde iki muhafız sessizce bekliyordu.

Demmin, “Efendi Rahl,” dedi başını eğerek. “Umarım çocuk istediğiniz gibidir.”

Rahl parmak uçlarını ıslattı. “İşime çok yarayacak.” Kaşlarını aşağı bastırarak düzeltti. “Bana bir tabak lapa koy da soğusun.”

Demmin kalay ve kurşun alaşımı bir kâse çıkarıp içine kazanın içinde ki tahta kaşıkla lapa koymaya başladı.

“Her şey yolunda giderse,” dedi, çiçek bozuğu yüzünde uğursuz bir gülümseme belirerek, “Kraliçe Milena’ya saygılarımı sunmak için yola çıkacağım.”

“Güzel. Kraliçe’ye giderken ejderhaya uğra ve ona ihtiyacım olduğunu söyle.”

Demmin lapayı koymayı bıraktı. “Benden hoşlanmıyor.”

“O kimseden hoşlanmaz,” dedi Rahl. “Endişelenmene gerek yok Demmin. Seni yemez. Sabrımı zorlayacak olursa ne yapacağımı biliyor.”

Demmin tekrar işine koyuldu. “Ne zaman ona ihtiyacınız olacağını soracaktır.”

Rahl göz ucuyla bir bakış attı. “Bu onu hiç ilgilendirmez. Aynen böyle dediğimi ona söylersin. Ben istediğim zaman gelecek ve ben hazırlanana kadar beni bekleyecek.” Arkasını dönüp dışarı baktı, yaprakların arasından çocuğun başını görebiliyordu. “İki hafta sonra geri dönmeni istiyorum.”

“İki hafta sonra buradayım.” Demmin kâseyi masaya koydu. “Ama çocukla ilgilenmek bu kadar uzun mu sürecek?”

“Ölümler Dünyası’ndan geri döneceksem uzun sürmek zorunda.” Rahl çocuğa bakmaya devam etti. “Daha da uzun sürebilir. Ne kadar sürerse sürsün. Hiçbir karşılık beklemeden, bana kayıtsız şartsız sadık kalacağına söz vermeli. Bu yüzden de bana tam olarak güvenmesini sağlamalıyım.”

Demmin baş parmağını kemerine sokarak, “Başka bir sorunumuz daha var,” dedi.

Rahl omzunun üzerinden bakıp, “Tek yaptığın bu mu Demmin? Etrafta gezinip sorun aramaktan başka işin yok mu senin?” diye sordu.

“Başımı bu sayede koruyorum.”

Rahl gülümsedi. “Haklısın dostum, haklısın.” İç geçirip, “Ağzındaki baklayı çıkar,” dedi.

Demmin ağırlığını diğer ayağına verdi. “Dün gece aldığım raporlara göre izci bulut yok olmuş.”

“Yok olmuş da ne demek?”

“Yok olmuş yerine, saklanmış demek daha doğru olur.” Yanağını kaşıyarak, “Başka bulutlar onu saklamış,” dedi.

Rahl kahkahayı bastı. Demmin şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

“Dostumuz Yaşlı Büyücü’nün marifeti. Görünüşe bakılırsa, bulutu görmüş ve beni kızdırmak için küçük numaralarına başvurmuş. Böyle bir şeyi bekliyordum. Bu sorun değil dostum. İnan ki hiç önemli değil.”

“Efendi Rahl, son kitabı bu sayede bulacaktınız. Son kutudan daha önemli ne olabilir ki?”

“Kitabın önemsiz olduğunu söylemedim, bulutun önemsiz olduğunu söyledim. Kitap çok önemli, bu yüzden yalnızca bir izci buluta güvenemem. Demmin, sence bulutu Cypher’ın oğlunun peşine nasıl taktım?”

“Yeteneklerim büyü dışındaki alanlarda yatar, Efendi Rahl.”

“Haklısın dostum.” Rahl parmak unlarını ıslattı. “Yıllar önce, babam o şeytan büyücü tarafından öldürülmeden önce, Orden Kutuları’nı ve Sayılı Gölgeler Kitabı’nı bana anlatmıştı. Onları ele geçirmeye çalışıyordu ama bu konularda fazla bilgisi yoktu. Onda savaşı ve hareketli bir kişilik vardı.” Rahl, Demmin’in gözlerinin içine baktı. “Tıpkı sana benziyordu koca dostum. Gerekli bilgisi yoktu. Ama bana aklın, kılıçtan üstün olduğunu öğretecek kadar bilge bir adamdı. Aklını kullanarak onlarca adamı yenebilirdin. Bana ders vermeleri için en iyi öğretmenleri tuttu. Sonra da öldürüldü,” dedi ve yumruğunu masaya indirdi. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Bir süre sonra, kendiliğinden sakinleşti. “Bu yüzden babamın başaramadığını başarmak ve Rahl hanedanlığını bütün toprakların efendisi yapmak için yıllarca çalıştım.”

“Babanızın en büyük hayallerini şimdiden gerçekleştirdiniz.”

Rahl hafifçe gülümseyerek bir kez daha dışarı baktı. “Çalışmalarım sayesinde Sayılı Gölgele Kitapının yerini buldum. Sınırın öbür tarafında, Orta Diyar’da gizliydi. Ama o zamanlar Ölüler Dünyası’nı nasıl geçeceğimi bilmiyordum ve kitabı ele geçiremedim. Bu yüzden, kitabın güvende olması için bir bekçi gönderdim. Kendim gidip kitabı alana kadar, onu benim için koruyacaktı.”

Ayağa kalkıp arkasını Demmin’e döndü. Yüzünde karanlık bir ifade vardı. “Ama ben kitabı ele geçiremeden George Cypher adlı bir adam bekçiyi öldürüp kitabı çaldı. Benim kitabımı çaldı. Ganimet olarak da canavarın bir dişini söküp aldı. Bu çok aptalcaydı elbette çünkü canavarı oraya ben göndermiştim, benim büyüm yani.” Kaşlarını çattı. “Kendi büyümü nerede olsa bulurum.”

Rahl parmaklarını ıslatarak dalgın gözlerle boşluğu izledi. “Orden Kutuları’nı kullanmaya başladıktan sonra sonra kitabı almaya gittim. Kitabın çalındığını o zaman öğrendim. Biraz zaman aldıysa da, kitabı kimin çaldığını buldum. Ne yazık ki kitap onda değildi ve nerede olduğunu da söylemedi.” Rahl gülümseyerek Demmin’e baktı. “Bana yardım etmediği için ona korkunç acılar yaşattım.” Demmin gülümsedi. “Ama dişi oğluna verdiğini öğrendim.”

“Kitabın Cypher’ın oğlunda olduğunu böyle öğrendiniz demek.”

“Evet, Sayılı Gölgele Kitabı, Richard Cypher’ın elinde. Dişi de o takıyor. Bulutu babasının verdiği, büyümü taşıyan dişe bağlayınca, Richard’ın peşine takmış oldum. Kitabı daha önce ele geçirebilirdim ama çözmem gereken başka sorunlar vardı. İşlerimi bitirene kadar da bulutla onu izliyorum. Böylesi kolayıma geliyor. Ama işim bitti sayılır, kitabı canımın istediği zaman ele geçirebilirim. Bulutun önemi yok. Richard Cypher’ı

diş sayesinde de bulabilirim.” Rahl lapa dolu kâseyi Demmin’e uzattı. “Şunu bir tat da yeterince soğuk mu anlayalım.” Kaşlarını çatarak, “Çocuğun canını yakmak istemiyorum,” diye ekledi.

Demmin kâseyi kokladı, kokusunu beğenmeyince yüzünü tiksintiyle buruşturdu. Kâseyi muhafızlardan birine verdi. Muhafız itiraz etmeden kâseyi alıp dudaklarına bir kaşık lapa götürdü. Başını salladı.

“Cypher diş kaybedebilir ya da atabilir. O zaman ne onu ne de kitabı bulabilirsiniz.” Demmin konuşurken itaatkâr bir biçimde başını eğdi. “Böyle söylediğim için beni bağışlayın Efendi Rahl ama işinizi şansa bırakıyorsunuz.”

“Bazen işleri oluruna bırakırım Demmin ama asla şansa bırakmam. Richard Cypher’ı bulmak için başka yollarım da var.”

Demmin, Rahl’ın sözlerini düşünürken derin bir nefes alıp rahatladı. “Neden endişelenmediğinizi şimdi anladım. Bunları bilmiyordum.”

Rahl, sadık komutanına kaşlarını çattı. “Bilmediğin daha çok şey var Demmin. İşte bu yüzden, ben sana değil, sen bana hizmet ediyorsun ya.” Yüzündeki ifade yumuşadı. “Çocukluğumdan beri bana iyi bir dost oldun Demmin. Bu yüzden, her şeyi senin için kolaylaştırayım. Zaman harcamamı gerektiren pek çok acil sorun var. Bunlar büyüyle ilgili, ertelenemeyecek işler. Bunun gibi,” diyerek çocuğu işaret etti. “Kitabın nerede olduğunu ve yeteneklerimi biliyorum. Kitabı benim için uygun bir zamanda ele geçirebilirim. Şimdilik Richard Cypher’ın kitabı benim için koruduğunu düşünüyorum.” Rahl eğilip, “Tatmin oldun mu?” diye sordu.

Demmin bakışlarını yere çevirerek, “Evet Efendi Rahl,” dedi. Başını kaldırdı. “Yalnızca başarılı olmanızı istediğim için kaygılarımı dile getirdiğimi bilmenizi isterim. Bütün toprakların

haklı sahibisiniz. Bize rehberlik etmenize ihtiyacımız var. Ben yalnızca size zafer getirenlerden biri olmak istiyorum. Sizi hayal kırıklığına uğratmaktan başka bir korkum yok.”

Darken Rahl, kolunu Demmin’in geniş omuzlarına atarak adamın çiçek bozuğu yüzüne, sarı saçlarının arasındaki siyahlığa baktı. “Keşke bütün adamlarım senin gibi olsaydı dostum.” Kolunu indirip kâseyi aldı. “Şimdi git ve Kraliçe Milena’ya ittifakımızı haber ver. Ejderhayı çağırmayı da unutma.” Gülümsemesi yüzüne yerleşti. “Dönüşte eğlenceye dalıp geç kalma sakın,” dedi.

Demmin başını eğdi. “Size hizmet etmek onurunu verdiğiniz için teşekkür ederim, Efendi Rahl.”

Rahl bahçeye açılan kapıdan çıkarken iri adam da arka kapıdan ayrıldı. Muhafızlar küçük ve sıcak demirhanede kaldılar.

Rahl besleme borusunu alarak çocuğun yanına gitti. Besleme borusu, pirinçten ağız kısmı dar, diğer ucu geniş uzun bir tüptü. Lapanın aşağı akması için büyük ucu, iki ayak omuz hizasında tutuyordu. Rahl boruyu ağız kısmı Carl’ın önüne gelecek biçimde yere bıraktı.

“Bu da neyin nesi?” diye sordu Carl gözlerini kısarak. “Bir boru mu?”

“Evet, bildin. Aferin Carl. Bu bir besleme borusu. Katılacağın törenin bir parçası. Geçmişte insanlara yardım eden diğer genç erkekler bu borudan yemek yemeyi çok eğlenceli bulmuştu. Ağzını borunun ucuna getireceksin ve ben yemeği yukarıdan dökerek seni besleyeceğim.”

Carl şüpheliydi. “Gerçekten mi?” diye sordu.

“Evet.” Rahl güven verici bir gülümsemeyle. “Tahmin et, sana ne getirdim? Fırından yeni çıkmış böğürtlenli turta. Hâlâ sıcak.”

Carl'ın gözleri parladı. "Harika!" Büyük bir istekle ağzını borunun ucuna götürdü.

Rahl lapanın tadını değiştirmek için elini borunun üzerinde üç kez döndürdü. Sonra da Carl'a baktı. "Besleme borusundan geçebilmesi için turtayı ezmek zorunda kaldım. Umarım sakıncası yoktur."

"Ben de turtayı çatalımla ezerim," dedi Carl sırtarak. Ağzını tekrar boruya götürdü.

Rahl borunun ucundan biraz daha lapa döktü. Çocuk ağzına gelen lapayı iştahla yedi.

"Harika! Yediğim en güzel turta!"

"Buna çok sevindim," dedi Rahl alçakgönüllü bir gülümsemeyle. "Kendi tarifim. Anneninki kadar iyi olmayacağından korkuyordum."

"Çok daha güzel. Biraz daha alabilir miyim?"

"Elbette oğlum. Baba Rahl'in yanındayken her zaman daha fazlasını alabilirsin."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Richard heyelan alanının sonunda patikanın devam ettiği yeri araştırdı. Umutları tükeniyordu. Aramaya devam ederken alçak karanlık bulutlar, ensesine iri ve soğuk yağmur damlaları bıraktı. Kahlan'm Boğaz'dan geçmeyi başardığını, onu kaybettikten sonra yoluna devam etmiş olabileceğini düşünüyordu. Kahlan, Adie'nin verdiği kemiği taşıyordu. Kemik onu korumuş olmalıydı. Kahlan, Boğaz'ı geçmeyi başarmış olmalıydı. Oysa Richard da dişi takıyordu ve Adie, onun da görülemeyeceğini söylemişti ama Gölgelele yine de saldırmıştı. Bu işle bir gariplik vardı. Yarık kayada, hava kararana kadar harekete geçmemişlerdi. Neden daha önce saldırmamışlardı?

Richard, Kahlan'ın izine rastlayamadı. Boğaz'dan uzun süredir kimse geçmemişti. Buz gibi esen rüzgâr pelerinini dalgalandırırken bitkinlik ve umutsuzluk Richard'ı esir aldı. Rüzgâr, onu dar patikadan uzaklaştırmaya çalışıyordu âdeta. Bütün umutlarını yitirmiş bir halde, bir kez daha Orta Diyar'a giden patikaya döndü.

Yalnızca birkaç adım ilerlemişti ki aklına bir fikir gelerek durdu.

Kahlan, Ölüler Dünyası'nın onu ele geçirdiğini ve tek başına kaldığını düşünerek Orta Diyar'a doğru tek başına devam etmiş olabilir miydi?

Hayır.

Boğaz'a geri döndü. Hayır. Kahlan geri dönmüş olmalıydı. Büyücüye geri dönecektir, diye düşündü.

Kahlan'm Orta Diyar'a tek başına gitmesinin hiçbir yararı yoktu. Batı Diyar'a gelmesinin ilk amacı yardım bulmaktı. Doğruluk İzci olmadan yardım alabileceği tek insan büyücüydü.

Richard bu düşünceye pek fazla güvenmemeye çalıştı ama Gölgelerle savaşırken Kahlan'ı kaybettiği yer uzak değildi. Oraya bakıp neler olup bittiğinden emin olmadan yoluna devam edemezdi. Yorgunluğunu unutarak Boğaz'a döndü.

Patikaya dönüşünde Richard'ı yeşil ışık karşıladı. İzleri takip ederek Gölgelerle savaştığı yeri kısa sürede buldu. Çamurdaki ayak izleri ne kadar çetin bir mücadele yaşandığını gösteriyordu. Richard, çok geniş bir alanda mücadele ettiğini görünce şaşırıldı. İleri geri giderek daireler çizdiğini hatırlamıyordu. Aslına bakılırsa son anlar dışında, ne yaptığını pek hatırlamıyordu.

Birden aradığını buldu. İkisinin ayak izleri bir süre yanyana devam ettikten sonra geriye yalnızca Kahlan'ın ayak izleri kalmıştı. Kalbi hızla çarparak izleri rakip etmeye koyuldu. Bütün kalbiyle izlerin duvara gitmemesini umuyordu. Çömelerek izleri inceledi. Ayak izlerinden anlaşıldığı kadarıyla Kahlan bir süre aklı karışmış bir halde dolanmış sonra geri dönmüştü. Bir yönden gelen iki çift ayak izine karşılık ters yöne giden bir çift vardı.

Ters yöne giden ayak izleri, Kahlan'a aitti.

Richard hemen ayağa sıçradı. Hızla nefes alıp veriyor, kalbi güm güm atıyordu. Yeşil ışık sinir bozucu bir biçimde etrafında parlardı. Kahlan'ın ne kadar uzaklaştığını merak etti. Boğaz'ı

geçmek bir gecelerini almıştı. Ama o zaman patikanın nerede olduğunu bilmiyorlardı. Çamurdaki ayak izlerine baktı. Patikanın nerede olduğunu artık biliyordu.

Çabuk davranması gerekecekti, geri dönüşte fazla temkinli olmasına gerek yoktu. Zedd'in, kılıcı verirken söylediği bir söz geldi aklına. Öfkenin gücü galip gelmek için gereken cesareti verir, demişti büyücü.

Doğruluk İzcisi kılıcını çekerken metal sesi havada yankılandı. Richard'm içi öfkeyle dolup taşıyordu. Bir an bile düşünmeden izleri takip ederek koşmaya başladı. Islak sisin içinde koştururken duvarın baskısıyla boğuşuyordu. İzler dönüp ileri geri giderken yavaşlamadı. Duvara düşmemek için ağırlığını bir sağa bir sola veriyordu.

Düzenli bir hızda ilerlemeye devam etti. Sabaha karşı, Boğaz'ı geride bıraktı. İki kez, patikada süzülen Gölgelerle karşılaştı. Gölgeler onu fark etmemiş gibi hiç hareket etmediler. Richard kılıcını önünde tutup ileri atıldı. Yüzleri olmamasına karşın, feryatlarla dağılırken şaşırılmış gibiydiler.

Yavaşlamadan yarık kayadan geçti ve yoluna çıkan bir kavrayıcıyı tekmeleyerek uzaklaştırdı. Kayanın öbür tarafına geçtikten sonra soluklanmak için durdu. Kahlan'ın ayak izlerinin patika boyunca ilerlediğini görünce rahatladı. Orman patikasına geri dönmüştü, izleri görmek daha zor olacaktı ama bunun bir önemi yoktu. Kahlan'ın nereye gittiğini ve Boğaz'dan sağ salim geçtiğini biliyordu. Kahlan'ın hayatta olduğunu düşününce sevinçten ağlamak istiyordu.

Richard ona yaklaştığını biliyordu. Sis henüz ayak izlerinin belirginliğini bozmamıştı. Kahlan, hava aydınlanınca duvarları kullanmak yerine ayak izlerini takip etmiş olmalıydı. Yoksa Ric-

hard ona çoktan yetişmiş olurdu. Aferin, diye düşündü, akıllıca. Kahlan ormanda nasıl hareket edeceğini iyi öğrenmişti.

Richard kılıcını ve öfkesini hazır tutarak patikadan aşağı hızla ilerledi. İz aramak için zaman kaybetmiyor ama ne zaman toprakta yumuşak ya da çamurlu bir parça görse, biraz yavaşlayıp kontrol ediyordu. Yosunlu bir alanı geçtikten sonra ayak izleri dolu çıplak bir yere geldi. İlerlerken ayak izlerine üstünkörü bakıyordu ama gördüğü bir şey yüzünden o kadar ani durdu ki yere kapaklandı. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde ayak izlerine baktı. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Kahlan'ın ayak izlerini, onunkinden üç kat büyük bir çizmeye ait izler örtüyordu. Richard bu izlerin kime ait olduğunu biliyordu: Suikast timinin son adamına.

Öfkeyle ayağa kalkarak ölümüne koşmaya başladı. Yanından geçtiği dalları ve kayaları hayal meyal görüyordu. Tek kaygısı, patikada kalabilmek ve yanlışlıkla sınıra girmemektir. Kendisi için korktuğundan değil, ölecek olursa Kahlan'a yardım edemeyeceğini düşünerek kaygılanıyordu. Göğsü gösterdiği çabayla inip kalkarken, ciğerleri yanıyordu. Büyünün öfkesi, yorgunluğunu ve uykusuzluğunu unutturmuştu.

Küçük bir kaya çıkıntısına tırmandı. Kahlan aşağıda, kayanın öbür tarafındaydı. Bir an donup kaldı. Kahlan sol tarafta, yarı çömelmiş bir halde sırtını duvara yaslamıştı. Suikast timinin son adamı onun önünde, Richard'ın da sağındaydı. Richard'ın öfkesine panik karıştı. Adamın deri üniforması ıslak ıslak parlıyordu. Zincir zırhının başlığı sarı saçlarını örtüyordu. Kocaman elleriyle tuttuğu kılıcını havaya kaldırınca kollarındaki kaslar düğüm düğüm fırladı. Adam bir savaş narası attı.

Kahlan'ı öldürecekti.

Öfke Richard'ın gözlerini kararttı. Korkunç bir hiddetle, "Hayır!" diye haykırarak aşağı atladı. Ayağı daha yere değmeden Doğruluk Kılıcı'nı iki eliyle kaldırdı. Yere inince geri sıçradı, kılıcı başının üzerine kaldırıp savurdu. Kılıç havada ısıklık çalarak hedefine yol aldı. Adam, darbeyi karşılamak için kılıcını yıldırım hızıyla havaya kaldırdı.

Richard rüyada gibi kılıcının geri dönüşünü seyretti.

Bütün gücünü kılıcın hedefini daha iyi ve daha hızlı bulmasına verdi. Daha da ölümcül olmalıydı. Büyü, onun ihtiyacıyla kuduruyordu. Richard'ın bakışları adamın kılıcından masmavi gözlerine kaydı. Kılıç, sahibinin gözlerini izledi. Richard hâlâ haykırdığını duyabiliyordu. Adam, darbeye karşı koymak için tekrar kılıcını kaldırdı.

Richard adamdan başka hiçbir şeyi görmüyordu. Yalnızca o vardı. Öfkesi ve kılıcın büyüğü daha önce hiç bu kadar şiddetli bir biçimde açığa çıkmamıştı. Hiçbir güç bu adamın kanını akıtmasına engel olamazdı. Mantık bir kenara bırakılmış, tek amaç kan dökmek olmuştu. Hayatının tek amacı o adamı öldürmekti. Ölüm, Richard'da hayat bulmuştu.

Richard bütün gücünü kılıcın hamlesine odakladı.

Kalp atışlarını ensesinde gerilen kaslarda hissederek ve gözlerini adamın masmavi gözlerinden ayırmadan kılıcının havada geniş bir kavis çizerek adamın kılıcıyla çarpışmasını izledi. Adamın kılıcının parçalanmasını ve kırık parçanın havada üç kez döndükten sonra yere düşmesini izledi. Sonra kılıç, Richard'ın öfkesi ve kendi büyüünün gücüyle adamın başına indi. Adamın zırhına temas edip çelik ağırlarını parçaladı ve başını göz hizasından biçti.

Puslu sabah kırmızı bir sis perdesine bürünürken Richard coşkuyla havada uçuşan sarı saçları, kemikleri ve beyin parçalarını

seyretti. Kılıç, kırmızıya boyanan havada kavisini tamamlarken adamın kafatası tamamen parçalanmış, geriye yalnızca boyun ve çene kalmıştı. Beden sanki bütün kasları erimişçesine bir et yığını halinde yere yığıldı. Havaya fışkıran kanlar toprağa ve Richard'ın üzerine sıçradı. Dövüşün galibi öfkeyle haykırırken ağzına gelen sıcak kanın tadını aldı. Et yığından koyu kırmızı kanlar toprağa akarken örme zırh ve kılıçtan kalan parçalar, beyin ve kemik parçaları ve havaya sıçrayan kanlar çevreye dağıldı.

Zafer sevincini yaşayan ölüm meleği öfkesinin ve nefretinin hedefi olan adamın baş ucunda durdu. Kılıcını önünde tutarak başka bir tehdit olup olmadığına baktı. Yoktu.

Sonra dünya üzerine yıkıldı.

Etrafındaki her şey hızla belirginleşti. Richard, acıyla dizlerinin üzerine çöküp iki büküm olmadan önce Kahlan'ın yüzündeki şaşkınlığı gördü.

Doğruluk Kılıcı elinden düştü.

Ne yaptığını acıyla fark etti. Bir insanı öldürmüştü. Daha da kötüsü, öldürmek istediği bir adamı öldürmüştü. Başka bir hayatı korumak için öldürmüş olması önemli değildi, öldürmek istemiş, üstelik bundan büyük bir zevk almıştı. Bu adamı öldürmesine engel olacak biri çıksa onu da öldürecek duruma gelmişti.

Kılıcının, adamın başını parçalaması binlerce kez gözünde canlandı. Bu görüntülere engel olamıyordu.

Hiç yaşamadığı büyük bir acıyla karnını tuttu. Ağzını açtı ama çığlık atamadı. Bilincini kaybedip acıya bir son vermeye çalıştıysa da başarılı olamadı. Az önce adamı öldürme arzusundan başka hiçbir şey hissetmezken şimdi de acıdan başka hiçbir şey hissetmiyordu.

Acıdan gözleri karardı. Kasları, kemikleri, bedenindeki bütün organları alev alev yanıyor, onu soluksuz bırakıyordu. Yan

tarafına devrilip dizlerini göğsüne çekti ve acıyla haykırmaya başladı. Richard, hayat enerjisinin aktığını hissediyordu. Acı daha fazla sürecek olursa, aklını ya da hayatını kaybedeceğinden korkuyordu. Büyünün gücü, Richard'ı eziyordu. Bu kadar korkunç bir acıyı hayal bile edemezdi. Acıdan kurtulamayacağını düşünmeye başlamıştı. Aklını yitirmek üzereydi. İçinden ölmeyi diliyordu. Bu durumdan bir an önce kurtulamazsa öleceğini biliyordu.

Acıyla bulanan zihni bir şeyi fark etti. Acıyı tanımıştı. Öfkeyle neredeyse aynıydı. Kılıçtan yayılan öfke gibi yayılıyordu içinde. Richard bu duyguyu iyi tanıyordu. Bu, büyüydü. Acının büyüyle bir olduğunu fark edince öfkesini denetlemeyi öğrendiği gibi acısını da denetlemeye çalıştı. Bunu yapamazsa öleceğini biliyordu. Az önce yaptığı şeyin korkunç olsa da gerekli olduğunu söyledi kendine. Adam, kendi öldürme isteğiyle ölümünü hazırlamıştı.

En sonunda, öfkesini dizginlediği gibi acının üstesinden gelmeyi başardı. İçini büyük bir rahatlık kapladı. Acı yok oldu.

Sırtüstü yerde yatıp soluklanırken yavaş yavaş kendine geldi. Kahlan yanı başına diz çökmüş, soğuk ve ıslak bir bezle yüzündeki kanları siliyordu. Alnı kırış kırıştı, yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. Yüzünde adamın kanları vardı.

Richard dizlerinin üzerinde doğruldu, az önce yaptıklarını Kahlan'ın aklından silmek istercesine kızın yüzünü silmek için bezi aldı. Kahlan kollarını Richard'a dolayarak ona beklenmedik bir kuvvetle sarıldı. Richard da ona sımsıkı sarılarak karşılık verdi. Kahlan, Richard'ın başını eliyle omzuna bastırırken onun saçlarını okşayarak hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Richard, Kahlan'ı bulmanın bu kadar güzel bir his olmasına inanamıyordu. Son-suza kadar onun yanında kalabilirdi.

“Çok üzgünüm Richard,” diye ağlıyordu.

“Neden?”

“Benim yüzümden bir insan öldürmek zorunda kaldığın için.”

Richard onu yavaşça kollarında sallayarak saçlarını okşadı.
“Hepsi geçti.”

Kahlan başını salladı. “Kılıcın büyüünün canını ne kadar yakacağını biliyordum. Sırf bu yüzden handaki adamlarla dövüşmeni istemedim.”

“Zedd, öfkenin beni acıdan koruyacağını söylemişti. Kahlan, anlamıyorum. Yeteri kadar öfkeliydim.”

Kahlan, Richard’dan ayrılıp gerçekten o olduğundan emin olmak istercesine onun kollarını sıktı. “Zedd, Doğruluk Kılıcı’nı kullanarak bir insanı öldürürsen sana göz kulak olmamı söylemişti. Öfkenin seni koruması konusunda söyledikleri doğrudu ama ilk seferinde her şeyin çok farklı olduğunu, büyüün, Doğruluk İzcisi’nin acıya ne kadar dayanabildiğini sınıdığını söylemişti. Sana bunları anlatamayacağını çünkü bunları bilecek olursan, kendini tutarak Doğruluk Kılıcı’nı daha temkinli bir şekilde kullanacağını ve sonucun felaket olacağını da eklemişti. Büyü, İzci’nin can almaktaki amacını öğrenmek için ilk kullanışta bütün gücüyle İzci’yle birleşiyor.” Richard’ın kollarını sıkarak, “Büyünün sana korkunç şeyler yapabileceğini söyledi. Büyü, kimin efendi, kimin uşak olacağını acıyla sınıyor,” dedi.

Richard korkuyla dizlerinin üzerine çöktü. Adie, büyücünün ondan bir sır sakladığını söylemişti. Sakladığı sır bu olmalıydı. Zedd onun için çok endişelenmiş ve korkmuş olmalıydı. Richard yaşlı dostu için üzüldü.

Doğruluk İzcisi olmanın ne demek olduğunu, yalnızca bir Doğruluk İzcisi’nin anlayabileceği biçimde anlamıştı. O bir ölüm meleği idi. Bunu yeni anlıyordu. Büyüyü nasıl kullanacağını,

büyünün onu nasıl kullandığını ve nasıl birleştiklerini anlamıştı. İyi ya da kötü bir insan olup olmayacağı belirsizdi ama bir daha asla eski Richard olmayacağı kesindi. En karanlık arzularının gerçekleştiğini görmüştü. Artık çok geçti. Eski Richard olması imkânsızdı.

Richard bez parçasıyla Kahlan'ın yüzünü sildi.

"Anlıyorum. Zedd'in ne anlatmaya çalıştığını şimdi çok iyi biliyorum. Bana anlatmamakla en doğrusunu yaptın." Kahlan'ın yanağına dokunarak tatlı bir sesle, "Ölmüş olmandan çok korktum," dedi.

Kahlan elini tutarak, "Ben de senin öldüğünü sanmıştım. Bir an elini tutuyordum sonra yanımda yoktun," dedi. Gözleri tekrar yaşarmıştı. "Seni bulamadım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Düşünebildiğim tek şey, Zedd'in yanına dönüp uyanmasını beklemek ve bana yardım etmesini sağlamaktı. Ölüler Dünyası'nda kaybolduğunu sanmıştım."

"Ben de senin başına aynısının geldiğini düşünmüştüm. Az kalsın tek başıma gidecektim." Gülümseyerek, "Sanırım seni almak için hep geri dönmek zorundayım," dedi.

Kahlan, Richard onu bulduğundan beri ilk kez gülümsedi, kollarını boynuna tekrar doladı, sonra çabucak ayrıldı.

"Richard, buradan uzaklaşmamız gerek. Çevrede canavarlar var. Cesede geleceklerdir, geldikleri zaman burada olmamalıyız."

Richard başını salladı, arkasını dönüp kılıcını aldı ve ayağa kalktı. Kahlan'ın ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. Kahlan, kendisine uzanan eli tuttu.

Büyü öfkeyle uyanarak efendisini uyardı.

Richard şaşkınlıkla Kahlan'a bakakaldı. Tıpkı geçen sefer olduğu gibi Kahlan ona kılıcı tutarken dokunmuş ve büyü can-

lanmıştı ama bu kez çok daha güçlüydü. Kahlan gülümsüyordu hiçbir şey hissetmemişti. Richard öfkesini bastırdı.

Kahlan serbest koluyla ona bir kez daha çabucak sarıldı. “Hayatta olduğuna hâlâ inanamıyorum. Seni kaybettiğimden o kadar emindim ki.”

“Gölgelerden nasıl uzaklaştın?”

Kahlan başını sallayarak, “Bilmiyorum. Bizi izliyorlardı ama senden ayrıldıktan sonra geri döndüğümde hiçbirini görmedim. Sen gördün mü?” diye sordu.

Richard ciddi bir ifadeyle başını salladı. “Evet, Gölgeleeri gördüm. Üstelik babamı da tekrar gördüm. Beni sınıra itmeye çalıştılar.”

Kahlan’ın yüzünde endişeli bir ifade belirdi. “Neden ikimize birden değil de yalnızca sana bunu yapsınlar ki?”

“Bilmiyorum. Dün gece yarık kayada ve daha sonra bizi izlemeye başladıklarında, peşinde oldukları sen değil, bendim. Kemik seni korudu.”

“Sınırdaki son karşılaşmamızda bir tek sana saldırmamışlardı,” dedi Kahlan. “Bu kez neden böyle davrandılar?”

Richard bir an düşündü. “Bilmiyorum ama geçitten geçemeliyiz. Geceyi Gölgeleerle tekrar boğuşarak geçiremeyecek kadar yorgunuz. Hava kararmadan önce Orta Diyar’a varmalıyız. Bu kez söz veriyorum ki elini asla bırakmayacağım.”

Kahlan gülümseyerek Richard’ın elini sıktı.

“Ben de şeninkini bırakmayacağım.”

“Boğaz’dan koşarak geçtim. Böylece pek zaman kaybetmedim. Koşmaya var mısınız?”

Kahlan başını salladı. Richard, onun da ayak uydurabileceği bir hızla koşmaya başladı. Richard’ın son geçişinde olduğu gibi

Gölgeler onları izlemedi ama birkaçı patikanın üzerinde süzülüyordu. Richard yine kılıcını hazır tutarak ilerledi ve Gölgelelerin ne yapacaklarını bekleyip görmeden onları ortadan kaldırdı. Kahlan, Gölgelelerin ıgıllıkları karşısında irkildi. Richard izleri takip ederek patikadan çıkmaması için Kahlan'ın elini tutarak koşuyordu.

Heyelan bölgesini geride bırakıp da Boğaz'ın diğ er tarafındaki orman patikasına vardıklarında soluklanabilmek için yavaşladılar. İnce bir yağmur, yüzlerini ve saçlarını ıslatıyordu. Kahlan'ı bulmanın sevinci, Richard'ın, onları bekleyen tehlikeler karşısında duyduğu endişeyi azaltmıştı. İlerlemeye devam ederken ekmek ve meyve yiyerek karınlarını doyurdular. Richard, aç olmasına rağmen yemek molası vermek istememişti.

Richard h  l   Kahlan elini tuttuğ u zaman b  y  n  n verdiğ i tepkiyi d  ş  n  yordu. B  y  , Kahlan'da mı bir şeyler hissetmişti yoksa Richard'ın aklından ge  en birtakım d  ş  ncelere mi tepki veriyordu? Kahlan'ın sırrından korktuğ u i  in miydi? Zedd yanında olsaydı onun fikrini alabilirdi ama Zedd ge  en sefer yanında olmasına rağmen Richard ona bir şey sormamıştı. Yoksa Zedd'in anlatacaklarından mı korkuyordu?

Biraz atıştırdıktan sonra   ğlenin ilerleyen saatlerinde ormanın derinliklerinden gelen hırıltılar duydular. Kahlan, seslerin yaratıklara ait olduğ unu s  yledi. Ge  itten bir an   nce uzaklaşmak i  in tekrar koşmaya karar verdiler. Richard o kadar yorulmuştu ki sık ormanda koşarken her yerinin uyuştuğ unu hissediyordu. Yaprakları ıslatan ince yağmurun sesi ayak seslerini bastırıyordu.

Karanlık bastırmadan   nce, y  ksek bir yamacın kıyısına ulaştılar. Patika keskin kıvrımlarla aşağ ı iniyordu. Bir mağaranın ağızındaymış asına ormanın i  inden yağmurla yıkanan kırlara baktılar.

Kahlan dimdik ve kaskatı bir halde duruyordu. “Burayı tanıyorum,” diye fısıldadı.

“Peki neredeyiz?”

“Buraya Vahşi Diyar derler. Orta Diyar’dayız.” Richard’a dönüp “Evimdeyim,” dedi.

“Burası bana hiç de vahşi gibi gelmedi,” dedi Richard kaşlarını çatarak.

“Buraya Vahşi Diyar denmesinin nedeni görünümü değil, bu topraklar üzerinde yaşayanlar.”

Dik yamaçtan aşağı indikten sonra, Richard bir kaya çıkıntısının altında korunaklı bir nokta gördü ama yağmuru dışarıda tutacak kadar derin olmadığı için çam ağaçlarından birkaç dal keserek kayanın çıkıntısına yasladı. Geceyi geçirebilecekleri küçük ama kuru bir sığınaktı burası. Kahlan emekleyerek içeri girdi. Richard onu izledi, yağmurun içeri girmesini engellemek için girişi dallarla örttü. İki de sıırsıklam ve bitkin bir halde oturdu.

Kahlan pelerinini çıkarıp suyunu sıktı. “Havanın bu kadar kapalı olduğunu ya da bu kadar çok yağmur yağdığını hiç görmemiştim. Güneşin neye benzediğini unuttum. Bu durumdan sıkılmaya başlıyorum.”

“Ben hiç de sıkılmadım,” dedi Richard yavaşça. Kahlan kaşlarını çatınca açıkladı. “Rahl’ın izlerimi takip etmesi için gönderdiği, yılan biçimindeki bulutu hatırlıyor musun?” Kahlan başını salladı. “Zedd, öteki bulutların onu saklaması için bir ağ büyüsü yaptı. Hava bulutlu olduğu sürece, ne biz ne de Darken Rahl bulutu görebilir. Yağmuru Darken Rahl’a tercih ederim.”

Kahlan, Richard’ın sözlerini düşündükten sonra, “Şu andan itibaren bulutlardan şikâyet etmeyeceğim,” dedi. “Ama bir dahaki sefere Zedd’e söyle de yağmur bulutu çağırmasın.” Richard

gölümseyerek başını salladı. “Yiyecek bir şeyler ister misin?” diye sordu Kahlan.

Richard başını salladı. “Çok yorgunum. Yalnızca uyumak istiyorum. Burada güvende miyiz?”

“Evet. Vahşi Diyar’da sınırın yakınında yaşayan yoktur. Adie yaratıklardan korunacağımızı söylediğine göre, yürek parçalayanların bizi rahatsız edeceklerini sanmıyorum.”

Düzenli bir biçimde yağan yağmurun sesi, Richard’ın iyice uykusunu getirmişti. Hava çoktan soğuduğu için battaniyelerine sarındılar. Richard, loş ışıktaki duvara yaslanmış Kahlan’ın yüz hatlarını belli belirsiz seçebiliyordu. Ateş yakılamayacak kadar küçük bir sığınaktı bulundukları yer ve zaten kuru bir şey bulmaları imkânsızdı. Elini cebine atıp gece taşının kesesine dokundu. Çevreyi daha iyi görebilmek için taşı çıkarmayı düşündüyse de sonra bundan vazgeçti.

Kahlan gülümsedi. “Orta Diyar’a hoş geldin. Sözünü tuttun. Bizi buraya getirdin. İşin zor kısmı şimdi başlıyor. Ne yapmamızı önerirsin?”

Richard’ın başı zonkluyordu. Arkasını duvara verip Kahlan’a yaslandı. “Son kutunun nerede olduğunu ya da en azından onu nerede aramamız gerektiğini söyleyebilecek, büyü bilen birine ihtiyacımız var. Öylece gezinemeyiz. Bizi doğru yöne gönderebilecek birine ihtiyacımız var. Böyle birini tanıyor musun?”

Kahlan, göz ucuyla şöyle bir baktıktan sonra, “Bize yardım etmek isteyenler herkesten uzaktayız,” dedi.

Richard’a bir şeyleri söylemekten kaçındığı açıktı. Richard öfkelenmişti. “Bize yardım etmek istemeleri şart değil, yardım edebilecek durumda olmaları önemli. Sen beni onların yanına götür, gerisini bana bırak!” dedi. Fakat kullandığı ses tonundan hemen pişman oldu. Başını kayanın duvarına yaslayarak öfkesini

bastırdı. “Kahlan, özür dilerim.” Başını Kahlan’dan öbür yana çevirdi. “Zor bir gün geçirdim. O adamı öldürmek bir yana, babama tekrar kılıç saplamak zorunda kaldım. Ama en kötüsü, en iyi dostumu kaybettiğimi düşünmektir. Tek istediğim, Rahl’ı durdurup bu kâbusa bir son vermek.”

Yüzünü Kahlan’a çevirdiğinde Kahlan ona kendine özgü gülümsemesiyle baktı. Genç kadın, Richard’ın gözlerine karanlıkta birkaç dakika baktı.

“İzci olmak kolay değil,” dedi yavaşça.

Richard gülümseyerek karşılık verdi. “Hem de hiç kolay değil.”

“Çamur Adamlar,” dedi Kahlan en sonunda, “kutuyu nerede aramız gerektğini söyleyebilirler ama bize yardım edeceklerini garanti edemem. Vahşi Diyar, Orta Diyar’ın ıssız bir bölgesidir ve Çamur Adamlar yabancılarla ilişki kurmaz. Tuhaf gelenekleri vardır. Başkalarının sorunlarıyla ilgilenmezler. Tek istedikleri, kendi işlerine karışılmamasıdır.”

“Darken Rahl amacına ulaşırsa, bu isteklerini saygıyla karşılamayacaktır,” diye hatırlattı Richard.

Kahlan derin bir nefes alıp yavaşça verdi. “Richard, tehlikeli olabilirler.”

“Onlarla daha önce hiç karşılaştın mı?”

Kahlan başını salladı. “Birkaç kez. Bizim dilimizi kullanmazlar ama ben onların dilini konuşabilirim.”

“Sana güvenirler mi?”

Kahlan battaniyesine daha sıkı sarınırken bakışlarını ondan kaçırdı. “Sanırım,” dedi. Göz ucuyla Richard’a baktı. “Ama benden korkarlar. Çamur Adamlar söz konusuysa bu, güvenden daha da önemli olabilir.”

Richard, ondan neden korktuklarını sormamak için dudaklarını ısırmak zorunda kaldı. “Ne kadar uzaktalar?”

“Vahşi Diyar’ın tam olarak neresinde olduğumuzu bilmiyorum. Çevreyi çok iyi görmedim, bu yüzden kesin bir şey söyleyemem ama kuzeydoğuya doğru en fazla bir hafta uzakta olmalılar.”

“Güzel. Sabah olunca kuzeydoğuya doğru yola çıkacağız.”

“Oraya vardığımızda beni izlemeli ve ben bir şey söylediğimde mutlaka dinlemelisin. Sana yardım etmeleri için onları ikna etmek zorundasın, yoksa yardım etmezler. İster kılıçla ister kılıçsız.” Richard başını salladı. Kahlan, elini battaniyenin altından çıkararak Richard’ın koluna koydu. “Richard,” diye fısıldadı, “benim için geri döndün, teşekkür ederim. Başına gelenler için üzgünüm.”

“Dönmek zorundaydım. Rehberim olmadan Orta Diyar’da yalnız başıma ne yaparım?”

“Bana olan güvenini boşa çıkarmamaya çalışacağım,” dedi Kahlan sırtarak.

Yatmadan önce Richard, Kahlan’ın elini sıktı. İyi ruhlara Kahlan’ı korudukları için teşekkür ederken uykuya daldı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Zedd'in gözleri birdenbire açıldı. Burnuna güzel bir baharat çorbası kokusu geliyordu. Hiç hareket etmeden, temkinli bir halde çevresine bakındı. Chase yanında yatıyordu, duvarlarda kemikler asılıydı ve dışarısı karanlıktı. Bedenine baktı. Üzerine kemikler yığılmıştı. Hiç hareket etmeden, kemikleri dikkatle havaya kaldırdı. Havada süzülen kemikleri sessizce bir yana bıraktı. Ses çıkarmadan ayağa kalktı. Yaratık kemikleriyle dolu bir evdeydi. Arkasını döndü.

Aynı anda arkasını dönen bir kadınla burun buruna gelince şaşkınlıktan dona kaldı.

Korkudan ikisi de çığlık attı ve sıska kolları aynı anda havaya kalktı.

Zedd, kadının ak gözlerine bakıp öne eğilerek, "Sen de kimsin?" diye sordu.

Kadın koltuk değneğini yere düşmeden yakalayıp kolunun altına aldı. "Adım Adie," dedi pürüzlü bir sesle. "Ödümü kopardın! Tahminimden önce uyandın!"

Zedd cüppesini düzeltti. "Kaç öğün kaçırdım?"

Adie kaşlarını çatarak Zedd'i baştan aşağı süzdü. "Görünüşe bakılırsa, çok."

Zedd'in yanakları sırtırken kırıştı. Adie'yi baştan aşağı süzdü. "Güzel kadınsın," dedi. Başını eğip Adie'nin elini tutarak yavaşça öptükten sonra gururla dimdik durdu. Parmağını havaya dikti. "Zeddicus Zu'l Zorander, hizmetinizdeyim hanımefendi," dedi. Öne eğildi. "Bacağıının nesi var?"

"Hiç. Hiçbir şeyi yok."

Zedd, Adie'nin bacağıını işaret etti. "Hayır, hayır," dedi kaşlarını çatarak. "O bacağın değil, öteki."

Adie kesik ayağına baktıktan sonra başını kaldırıp Zedd'e baktı. "Yere değmiyor işte. Gözlerinde bir sıkıntı mı var?"

"Umarım dersini almışsındır, bilmem farkında mısın ama tek bacağın kalmış." Zedd'in asık yüzünde bir gülümseme belirdi. "Gözlerime gelince," dedi o ince sesiyle, "güzelliğe aç kalmışlardı, şimdiyse ziyafet çekiyorlar."

Adie hafifçe gülümsedi. "Bir kâse çorba ister misin, büyücü?"

"Hiç sormayacağını sanmıştım, efsuncu."

Adie, tencerenin asılı olduğu ocağın başına gidip iki tas çorba getirdi. Zedd, kadını dikkatle izliyordu. Adie, koltuk değneğini duvara dayadıktan sonra Zedd'in karşısına oturdu. Kalın bir dilim ekmek ve peynir keserek Zedd'e uzattı. Zedd yemeğine yumuldu ama çorbadan bir kaşık alır almaz başını kaldırıp Adie'nin ak gözlerine baktı.

İkinci kaşığı ağzına götürmeden. "Bu çorbayı Richard yapmış," dedi ciddi bir sesle.

Adie, Zedd'i izlerken bir parça ekmek koparıp çorbasına batırdı. "Bu doğru. Şanslısın. Benim çorbam bu kadar güzel olmazdı."

Zedd kaşığı kâseye bırakıp çevresine bakındı. “Peki Richard nerede?”

Adie, Zedd’e bakarak ekmeğinden bir ısırık aldı. Lokmasını ağır ağır çiğnedi. Ağzındakini yutunca, Zedd’in sorusunu cevapladı. “İtirafçı Ana’yla birlikte geçitten Orta Diyar’a gittiler. Ama Richard onu hâlâ Kahlan olarak biliyor. Richard’a gerçek kimliğini hâlâ söylemedi.” Adie, Richard ile Kahlan’ın ona gelip yaralı dostları için yardım istemelerini anlattı.

Zedd bir eline peyniri, ötekine de ekmeği aldı. Adie’nin hikâyesini dinlerken sırayla ikisinden de ısırıklar alıyordu. Lapayla beslendiğini duyunca gözlerini kırıştırdı.

“Seni bekleyemeyeceğini ama durumu anlayışla karşılayacağımı bildiğini söyledi. Doğruluk İzcisi, Chase’e söylemem gereken birtakım talimatlar verdi. Onun geri dönüp sınır çıktığı zaman saldıracak olan Rahl’in ordusuna karşı hazırlıklara başlamasını istiyor. Senin planının ne olduğunu bilmediği için üzgündü ama bekleyemeyeceğinden korkuyordu.”

“Çok güzel,” dedi büyücü fısıldayarak. “Planımda zaten Chase yoktu.”

Zedd iştahla yemeğine devam etti. Çorbasını bitirince tencerenin başına gitti ve kendine bir tas çorba daha koydu. Adie’ye de teklif etti ama kadın, büyücüyü izlemekten henüz ilk kâseyi bile bitirememişti. Adie, Zedd yerine otururken ona biraz daha ekmek ve peynir uzattı.

“Richard senden bir sır saklıyor,” dedi Adie alçak bir sesle. “Rahl’la olan sorunumuzla ilgisi olmasaydı sözünü etmezdim ama bilmen gerektiğini düşündüm.”

Lambanın ışığında Zedd’in koyu gölgeler içindeki yüzü daha zayıf, hatları daha da keskin görünüyordu. Yaşlı adam kaşığını

eline alıp bir süre çorbasına baktıktan sonra gözlerini Adie'ye dikti.

“Sen de biliyorsun, herkesin sakladığı birtakım sırlar vardır. Birbirimizin sırlarını bilseydik, dünya çok tuhaf olurdu. Üstelik bu sırları açığa çıkarmanın hiçbir eğlencesi olmazdı.” Gözleri parlayan Zedd'in ince dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Ama güvendiğim bir insana sırrımı açıklamaktan korkmam, onun da benden korkması gereksizdir. Dostluk bunu gerektirir.”

Adie arkasına yaslanarak ak gözleriyle büyücüye baktı. Hafifçe gülümsedi. “Umarım güvenin boşa çıkmaz. Bir büyücünün öfkesini üzerime çekmek istemem.”

Zedd omzunu silkti. “Ben oldukça zararsız bir büyücü sayılırım.”

Adie, lambanın ışığında Zedd'i süzdü. “Bu bir yalan,” diye fısıldadı efsuncu, gırtlaktan gelen sesiyle.

Zedd boğazını temizledi ve konuyu değiştirmeyi uygun gördü. “Görünüşe bakılırsa, beni iyileştirdiğin için sana bir teşekkür borçluyum.”

“Doğru.”

“Richard'la Kahlan'a,” dedi büyücü, yerde yatan Chase'i kaşığıyla işaret etti, “ve sınır muhafızına yardım ettiğin için de teşekkür ederim. Sana borçluyum.”

Adie'nin gülümsemesi genişledi. “Belki bir gün, iyiliğimin karşılığını verirsin.”

Zedd, cüppesinin kollarını yukarı kıvrarak çorbasına döndü ama eskisi kadar iştahla yemiyordu. İkisi de birbirini izliyordu. Ateş çıtırtılarla yanarken, dışarıdan böceklerin sesleri işitiliyordu. Chase hâlâ uyuyordu.

Zedd en sonunda, “Ne zaman gittiler?” diye sordu.

“Richard’ın seni ve sınır muhafızını burada bırakmasının üzerinden yedi gün geçti.”

Zedd yemeğini bitirip kâsesini yavaşça önünden itti. Zayıf ellerini masada kavuşturarak başparmaklarını birbirine vurmaya başladı. Lambanın ışığı titreşerek büyücünün gür, beyaz saçlarında dans ediyordu.

“Richard onu nasıl bulacağımı söyledi mi?”

Adie bir süre cevap vermedi. Büyücü, Adie konuşana kadar başparmaklarını birbirine vurarak bekledi. “Ona bir gece taşı verdim.”

Zedd ayağa fırladı. “Sen ne yaptın!”

Adie sakın bir biçimde Zedd’in yüzüne baktı. “Geceleyin önünü bile görmeden geçitten geçmesine izin mi verseydim? Geçitte kör kör gezinmek ölüm demektir. Geçitten geçebilmelerini istedim. Ona ancak böyle yardım edebilirdim.”

Büyücü dirseklerini masaya koyup öne eğildi. Dalgalı beyaz saçları yüzüne düştü. “Peki onu uyardın mı?”

“Elbette uyardım.”

Zedd gözlerini kısarak, “Nasıl uyardın? Bir efsuncu bilmeceyle mi?” diye sordu.

Adie iki elma alıp birini Zedd’e attı. Zedd sessiz bir büyüyle elmayı havada tuttu. Yaşlı kadına dik dik bakarken onu havada döndürmeye başladı.

“Yerine otur büyücü. Gösteriş yapmayı da bırak.” Adie elmasından bir ısırık alıp yavaşça çiğnedi. Zedd huysuz huysuz yerine oturdu. “Onu korkutmak istemedim. Zaten yeterince korkmuştu. Bir gece taşının neler yapabileceğini anlatsaydım, onu kullanmaktan korkup sonunda yeraltı dünyasına düşebilirdi.

Evet, onu uyardım ama sonradan geçidi aştığında çözeceği bir bilmeceyle.”

Zedd elmayı havadan aldı. “Kahretsin Adie, anlamıyorsun! Richard bilmecelerden nefret eder, hayatı boyunca da nefret etmiştir. Bilmeceleri, dürüstlüğüne karşı bir saldırı olarak görür. Bu yüzden de onları hiç umursamaz.” Elmasından kocaman bir ısırık aldı.

“O bir Doğruluk İzcisi. Doğruluk İzcileri’nin işi budur: Bilmece çözmek.”

Zedd kemikli parmağını havaya kaldırdı. “Sözlü bilmeceleri değil, hayat bilmecelerini çözerler. Arada fark var,” dedi.

Adie elmasını bıraktı. Ellerini masaya koyup öne eğildi. Yüzü endişeli bir ifadeyle yumuşadı. “Zedd, genç adama yardım etmeye çalışıyordum. Onun başarmasını istedim. Ayağımı geçitte kaybettim, gece taşını vermeseydim Richard da hayatını kaybederdi. Doğruluk İzcisi ölürse, biz de ölürüz. Ona bir zarar vermek istemedim.”

Zedd elmasını masaya bıraktı ve elini boşver dercesine sallayarak kızgınlığının geçtiğini belirtti. “Ona zarar gelmesini istemediğini biliyorum Adie. Bunu demek istemedim.” Kadının ellerini tutup, “Her şey yoluna girecek,” dedi.

“Aptalın tekiyim,” dedi Adie acı bir sesle. “Bana bilmecelerden hoşlanmadığını söylemişti ama üzerinde durmadım. Zedd, gece taşı aracılığıyla onu arar mısın? Geçitten geçmeyi başarmışlar mı bakalım.”

Zedd başını salladı. Gözlerini kapayarak çenesini göğsüne indirdi. Sonra üç kez derin nefes aldı. Ardından bir süre nefes almadı. Uzaklardan, açık bir düzlükte esen rüzgârın hafif sesini işittiler: Yalnız, kötülük dolu ve akıllardan çıkmayacak bir sestti.

Rüzgârın sesi sonunda işitilmez oldu ve büyücü tekrar nefes almaya başladı. Başını kaldırıp gözlerini açtı.

“Richard, Orta Diyar’da. Geçitten geçmeyi başarmışlar.”

Adie başını sallayarak rahatladığını belirtti. “Geçitten güvenli bir biçimde geçebilmen için sana bir kemik vereceğim. Onun peşinden şimdi mi gideceksin?”

Büyücü, bakışlarını yaşlı kadının ak gözlerinden kaçırıp masaya indirdi. “Hayır,” dedi usulca. “Bunu ve başka birçok şeyi kendi başına halletmesi gerekecek. Senin de söylediğin gibi, o bir Doğruluk İzcisi. Darken Rahl’ı durduracaksak, yapmam gereken çok önemli bir iş var. Umarım Richard bu sırada beladan uzak durmanın bir yolunu bulur.”

“Sırlar mı?” diye sordu efsuncu kendine özgü gülümseyişiyle.

“Sırlar,” diye karşılık verdi büyücü başını sallayarak. “Hemen gitmem gerek.”

Adie bir elini çekip Zedd’in buruşuk elini okşadı.

“Dışarısı karanlık.”

“Evet, karanlık,” dedi büyücü.

“Geceyi neden burada geçirmiyorsun? Sabahın ilk ışıklarıyla ayrılırsın.” Zedd, irileşen gözleriyle kaşlarının altından yaşlı kadını süzdü. “Geceyi burada mı geçireyim?”

Adie, Zedd’in ellerini okşayarak omzunu silkti. “Burası bazen çok ıssız oluyor.”

Zedd’in yüzünde hınzır gülümsemesi belirdi. “Senin de söylediğin gibi, dışarısı karanlık. Sabah yola çıkmam daha akıllıca olur sanırım.” Birden kaşları çatıldı, alnı kırıştı. “Bu da o bil-mecelerinden biri değil, öyle değil mi?”

Adie başını sallayınca Zedd yine gülümsedi.

“Büyücü kayamı yanımda getirdim. İlgin çeker miydi?”

Adie'nin yüzü utangaç bir gülümsemeyle yumuşadı. "Buna çok sevinirim." Arkasına yaslanıp elmasından bir ısırık aldı.

Zedd kaşını çatıp, "Çıplak mı?" diye sordu.

Richard ve Kahlan, uzun otların yağmur ve rüzgârla eğildiği ovada yollarına devam ediyordu. Dere kenarlarında kümelenen huş ve akça ağaçları tek tük ve seyrekti. Kahlan dikkatle otları gözlüyordu: Çamur Adamların bölgesine yaklaşıyorlardı. Richard her zamanki gibi, onu korumak için arkasından geliyordu.

Richard'ı Çamur Adamlara götürmek Kahlan'ın hiç hoşuna gitmiyordu ama Richard haklıydı. Son kutuyu nerede arayacaklarını öğrenmeleri gerekiyordu ve yakınlarda onlara doğru yolu gösterebilecek başka hiç kimse yoktu. Sonbahar geçip gidiyor, zamanları azalıyordu. Çamur Adamlar onlara yardım etmezse, zamanlarını boşa harcamış olacaktı.

Kahlan, Çamur Adamların, bir büyücünün koruması olmadan yolculuk etse bile bir İtirafçı'ya saldırmaya cesaret edemeyeceklerini biliyordu ama Doğruluk İzcisi'ne nasıl tepki vereceklerini bilmiyordu. Bugüne kadar Orta Diyar'da yanında bir büyücü olmadan yolculuk yapmamıştı. Hiçbir İtirafçı tek başına dolaşmazdı, bu çok tehlikeliydi. Richard, Kahlan'ı korumak üzere yanına verilen son büyücü Giller'dan çok daha iyi bir korumaydı ama Richard'ın onu değil, onun Richard'ı koruması gerekiyordu. Kahlan, Richard'ın bir kez daha hayatını onun için tehlikeye atmasına göz yumamazdı. Rahl'a engel olabilmeleri için Richard'ın hayatı daha önemliydi. Öncelikle Richard'ın hayatta kalması gerekiyordu. Kahlan, İzci'yi korumak için hayatı üze-

rine yemin etmişti ve bu yemin içtendi. Seçim yapmak zorunda kalırsa ölecek olan kendisi olacaktı.

Otların arasından geçen patikada önlerine iki sırık çıktı. Sırıklar patikanın iki tarafına dikilmişti ve kırmızı çizgili postlarla sarılıydı. Richard sırıkların tepesine oturtulmuş kurukafalara baktı.

“Uzaklaşmamız için bir uyarı mı?” diye sordu postlardan birini okşayarak.

“Hayır, bu kurukafalar Çamur Adamlar’ın atalarına aittir. Kurukafaların, topraklarını koruduklarına inanırlar. Yalnızca en saygıdeğer kişilere bu onur verilir.”

“Kulağa saldırganca bir tavır gibi gelmiyor. Belki de bizi gördüklerine çok mutsuz olmazlar.”

Kahlan ona dönüp kaşlarını çatı. “Çamur Adamlarda saygı kazanmanın yollarından biri de yabancıları öldürmektir.” Bakışlarını tekrar kurukafalara çevirdi. “Ama bu başkalarını tehdit etmek için değil, yalnızca kendi aralarında bir gelenektir.”

Richard elini direktan çekerek derin bir nefes aldı. “Bakalım bize yardım etmelerini sağlayabilecek miyiz? Böylece atalarına saygı göstermeye ve yabancıları aralarına sokmamaya devam edebilirler.”

“Sana söylediklerimi unutma,” diye uyardı Kahlan. “Yardım etmek istemeyebilirler. Bu yönde karar verecek olurlarsa, saygı göstermelisin. Onlar kurtarmaya çalıştığım halklardan biri. Bu nedenle onlara zarar vermeni istemiyorum.”

“Kahlan, onlara zarar vermek gibi bir isteğim ya da amacım yok. Merak etme, bize yardım edecekler. Bu onların da çıkarlarına uygun.”

“Bu olaya senin gibi bakmayabilirler,” diye belirtti Kahlan. Yağmur dinmiş, yerini Kahlan’ın yüzünde hissettiği soğuk, hafif bir sis almıştı. Pelerinin başlığını geriye itti. “Richard, onlara zarar vermeyeceğine söz ver.”

Richard da başlığını geriye itip ellerini kalçalarına koydu. Kahlan onun hafifçe gülümsediğini görünce şaşırdı. “İşte şimdi nasıl bir his olduğunu anladım.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Kahlan kuşkuyla. Richard’ın gülümsemesi genişledi. “Yılan sarmaşığı yüzünden ateşim çıktığında, senden Zedd’e zarar vermemeni istemiştin, hatırladın mı? Bana söz veremediğin zaman kendini nasıl hissettiğini şimdi çok iyi anlıyorum.”

Kahlan, Rahl’ı durdurmayı ne kadar çok istediğini düşünerek ve onun öldürdüğü yakınlarını hatırlayarak Richard’ın gri gözlerine baktı.

“Ben de sana söz veremediğim zaman kendini nasıl hissettiğini anladım.” Elinde olmadan gülümsedi. “Sen de kendini aptal gibi hissetmiş miydin?”

Richard başını salladı. “Tehlikede olan şeyleri, nasıl bir insan olduğunu ve yalnızca başka seçeneğin kalmadığı zaman insanların canını yakacağını fark edince bana böyle bir söz vermeni istememin aptalca olduğunu gördüm. Sana güvenmediğim için kendimi aptal gibi hissettim.”

Kahlan da kendini aptal gibi hissediyor ama Richard’ın ona fazlasıyla güvendiğini biliyordu.

Dudaklarından gülümsemesi eksik olmadan, “Özür dilerim,” dedi. “Aptallık ettim.”

“Bize yardım etmelerini nasıl sağlayabileceğimizi biliyor musun?”

Kahlan, amur Adamların köyüne birkaç kez gitmişti. Bu ziyaretlerin hiçbiri, amur Adamların ağrısı üzerine olmamıştı. Bir İtirafçı'yı asla ağdırmazlardı. İtirafıların görevlerinden biri de, Orta Diyar halklarını ziyaret etmektir. Korktukları için Kahlan'a çok nazik davranmışlar ama kendi sorunlarını kendi başlarına çözdüklerini ve yabancılardan müdahalesini istemediklerini açıkça belirtmişlerdi. Tehditlere boyun eğecek türden insanlar değillerdi.

“amur Adamlar, Kâhinler Konseyi adı altında bir kurul toplarlar. Belki yabancı olduğum için, belki de kadın olduğum için katılmama hiçbir zaman izin vermediler. Bu grup, kehanet yoluyla ky ilgilendiren sorunların çözümünü arar. Kılıç zoruyla toplanacaklarını sanmıyorum. Bize yardım edeceklerse bunu isteyerek yapmaları gerekir. Bir şekilde onların güvenini kazanmalısın.”

Richard ona sert bir bakış fırlattı. “Senin yardımınla başarabiliriz. Başarmalıyız.”

Kahlan başını sallayarak patıkaya döndü. Tepelerindeki alçak, koyu bulutların sonu yok gibi görünüyordu. Dzlklerde, gök-yüzü olağüst büyük görünüyordu. Bu manzara, değışmeyen düz toprakları ve insanı kk göstererek alt ediyordu.

Yağmurlarla yükselen derelerin çamurlu azgın suları, köprü olarak kullanılan ağ kütüklerinin çevresinde köpürüyordu. Kahlan, çizmelerinin altındaki kütüklerin suyun şiddetinden sarsıldığını hissedebiliyordu. Tutunacak bir şey olmadığı için kaygan kütüklerin üzerinde adım atarken dikkatliydi. Richard düşmemesi için elini uzatınca, Kahlan onun elini tutmak için bir bahane bulduğuna sevindi. Richard'ın elini tutabilmek için dere geçişlerini dört gözle beklemeye başladı. Fakat ne kadar acı çekse de Richard'a cesaret veremezdi. Diğerkadınlar gibi

olmayı çok istiyordu ama değildi. O bir İtirafçı'ydı. Yine de bazen İtirafçı olduğunu unutup sıradan bir kadın gibi davranabilirdi.

Richard'ın yanında yürümesini istiyordu ama o, çevreyi kolağan etmek için arkadan yürümeyi tercih ediyordu. Burası onun için tuhaf bir ülkeydi, her şeyi bir tehdit olarak görüyor olmalıydı. Kahlan aynı şeyleri Batı Diyar'da hissettiği için onu anlıyordu. Richard, Rahl'a ve daha önce hiç karşılaşmadığı tehlikelere karşı hayatını ortaya koyuyordu, temkinli olmaya hakkı vardı. Orta Diyar'da dikkatlıler çabuk ölürken, dikkatsizler çok daha çabuk ölürdü.

Bir başka dereyi geride bırakıp ıslak otlara ayak basmışlardı ki birdenbire karşılarına sekiz adam çıktı. Kahlan ile Richard hemen durdu. Adamlar bütün bedenlerini örten hayvan postları giymişti. Bedenlerinin açıkta kalan yerleri ve yüzleri, yağmurda bile akmayan yapışkan bir çamur tabakasıyla kaplıydı. Saçlarını bu çamurla düzleştirmişlerdi. Kollarına ve postlarına bağlanmış, alınlarındaki bantlara sıkıştırılmış otlar, çömeldiklerinde görünmez olmalarını sağlıyordu. Richard'ın ve Kahlan'ın önünde acımasız yüz ifadeleriyle sessizce beklediler. Kahlan adamlardan birkaçını tanıdı. Çamur Adamların av kafilesiyle karşılaşmışlardı.

En yaşlıları olan kaslı, ince adamın adı Savidlin'di. Adamlar mızraklarını ve yaylarını indirdiler ama tetikteydiler. Kahlan, Richard'ın, hemen arkasında durduğunu hissedebiliyordu. Arkasını dönmeden, Richard'a sakın olmasını ve dediklerini yapmasını fısıldadı. Savidlin, Kahlan'ın önünde durdu.

"Güçlen İtirafçı Kahlan," dedi.

"Güçlen Savidlin ve Çamur Adamlar," dedi Kahlan onların dilinde.

Savidlin, Kahlan'ın yüzüne sert bir tokat indirdi. Kahlan da aynı şekilde bir tokatla karşılık verdi. Arkasında Richard'ın kılıcını çektiğini duyunca hızla ona döndü.

"Hayır Richard!" Richard kılıcını kaldırmış, saldırmaya hazırı. "Hayır!" İzci'nin bileklerini kavradı. "Sana sakın olmanı ve dediğimi yapmanı söylemişim," dedi.

Richard'ın bakışları Savidlin'den Kahlan'a kaydı. Bastırdığı öfkesi ve kılıcın öldürmeye hazır büyü, gözlerinden okunuyordu. Dişlerini kenetlerken çenesi kasıldı. "Önce senin, sonra da benim boğazımı kesmelerini mi istiyorsun?"

"Bu, Çamur Adamların selamlama tarzıdır. Karşılarındaki insanın gücüne saygı duyduklarını gösterir."

Richard kaşlarını çatarak duraksadı.

"Seni uyarmadığım için üzgünüm. Kılıcını indirebilirsin, Richard."

Richard, boyun eğip kılıcını kınına sokmadan önce bakışları Kahlan ile Savidlin arasında gidip geldi. Kahlan rahatlayarak Çamur Adamlara döndü. Savidlin ve ötekiler sakın bir biçimde bekliyordu. Kahlan ile Richard'ın kendi aralarında ne konuştuklarını anlamamışlardı ama olanların ne anlama geldiğini kavramışlardı. Savidlin bakışlarını Richard'dan Kahlan'a çevirdi. Kendi dilinde konuşmaya başladı.

"Kim bu öfkeli adam?"

"Adı Richard. Doğruluk İzci."

Av kafilesinin öteki üyeleri arasında fısıldaşmalar oldu. Savidlin gözlerini Richard'a dikti.

"Güçlen İzci Richard."

Kahlan, Savidlin'in sözlerini yüzünde hâlâ kızgın bir ifade taşıyan Richard'a aktardı.

Savidlin öne çıkarak Richard'a bir yumruk attı. Richard, Savidlin'e hemen öyle şiddetli bir darbe indirdi ki adamın ayakları yerden kesildi ve sırt üstü yere yapıştı. Sersemlemiş bir halde yatarken, avcılar silahlarını kavradı. Richard adamları yerlerine mıhlıyacak kadar tehlikeli bir bakış fırlatıp dimdik durdu.

Savidlin bir eliyle doğrulup öbür eliyle çenesini sıvazladı. Yüzünde bir sırıtma belirmişti. *"Şimdiye kadar hiç kimse gücüme bu kadar saygı göstermemişti! Bu bilge bir adam."*

Diğer adamlar kahkahaya boğuldu. Kahlan elini ağzına götürüp kendi kahkahasını bastırmaya çalıştı. Hava birden yumuşadı.

"Ne dedi?" diye sordu Richard.

"Senin ona büyük saygı gösterdiğini ve bilge bir adam olduğunu söyledi. Sanırım bir dost kazandın."

Savidlin, ayağa kalkmasına yardım etmesi için Richard'a elini uzattı. Richard temkini elden bırakmadan ona yardım etti. Ayağa kalkan Savidlin, Richard'ın sırtını sıvazlayarak kolunu onun geniş omuzlarına attı.

"Gücümü tanıdığına gerçekten de sevindim ama umarım bundan böyle bana saygı göstermezsin." Adamlar gülmüşü. *"Çamur Adamlar arasında 'Öfkeli Richard' olarak bilineceksin."*

Kahlan, ciddiyetini bozmadan Savidlin'in sözlerini çevirmeye çalıştı. Adamlar hâlâ sırıtıyordu. Savidlin onlara döndü.

"Belki sizler de koca arkadaşımınla tanışıp gücünüze duyduğu saygıyı göstermesini istersiniz."

Hepsi de ellerini teslim olurcasına kaldırıp hararetle başlarını salladı.

"Hayır," dedi adamlardan biri, gülmekten fırsat bulunca, *"sana hepimize yetecek kadar saygı gösterdi."*

Savidlin tekrar Kahlan'a döndü. *"Her zamanki gibi, Çamur Adamların arasına hoş geldin İtirafçı Kahlan."* Başını sallayıp Richard'ı işaret ederek, *"Eşin mi?"* diye sordu.

"Hayır!"

Savidlin gerildi. *"Öyleyse erkeklerimizden birini seçmeye mi geldin?"*

"Hayır," dedi Kahlan, sesi yeniden sakinleşmişti.

Savidlin rahatlamış görünüyordu. *"İtirafçı, kendine tehlikeli yol arkadaşları seçiyor."*

"Richard benim için değil, yalnızca bana zarar vermek isteyenler için tehlikelidir."

Savidlin gülümseyip kafasını salladıktan sonra Kahlan'ı baştan aşağı süzdü. *"Tuhaf şeyler giyiyorsun. Farklı görünüyorsun."*

"Ama ben aynı kişiyim," dedi Kahlan, sözlerinin iyice anlaşılması için biraz yaklaşarak. *"Bunu bilmen yeterli."*

Savidlin, Kahlan'ın amansız bakışları altında geriledi. Gözlerini kısarak, *"Neden buradasın?"* diye sordu.

"Birbirimize yardım edebilmemiz için. Halkınıza hükmetmek isteyen bir adam var. İzci ve ben, sizlerin kendi kendinizi yönetmenizden yanayız. Kavgamızda bize yardımcı olmaları için halkının gücüne ve bilgeliğine ihtiyacımız var."

"Baba Rahl," dedi Savidlin, Kahlan'ın sözü nereye getirmeye çalıştığını anlayıp.

"Onu tanıyor musun?"

Savidlin evet dercesine başını salladı. *"Bir adam geldi. Misyoner olduğunu söylüyordu. Baba Rahl adında birinin iyiliklerini öğretmek istiyordu bize. Üç gün boyunca halkımızla konuştu. Sonra ondan sıkıldık."*

Gerilme sırası Kahlan'daydı. Misyonerden söz açılınca gülüşmeye başlayan adamlara gözlerini dikip baktıktan sonra bakışlarını Savidlin'in çamur kaplı yüzüne çevirdi. "*Peki, üç gün sonra adama ne oldu?*"

"*İyi adamdı,*" dedi Savidlin imalı bir gülümsemeyle.

Kahlan doğruldu. Richard, İtirafçı'nın yanına sokuldu.

"Ne diyorlar?"

"Neden burada olduğumuzu bilmek istiyorlar. Darken Rahl'ı bildiklerini söylediler."

"Halkıyla konuşmak istediğimi ve Kâhinler Konseyi'ni toplamalarına ihtiyacım olduğunu söyle."

Kahlan, kaşlarının altından ona baktı. "Sözü oraya getireceğim. Adie haklıymış, çok sabırsızsın."

Richard gülümsedi. "Hayır, Adie yanıliyordu. Sabırlıyım ama fazla hoşgörülü değilim. İkisi aynı şey değil."

Kahlan, Richard'la konuşurken Savidlin'e gülümsedi. "Pekâlâ o zaman, lütfen hoşgörünü şu anda kaybetme ya da onlara saygısızlık etme. Ne yaptığımı biliyorum ve her şey yolunda gidiyor. Bırak da bu işi bildiğim gibi halledeyim, tamam mı?"

Richard sabırsız bir halde kollarını göğsünde kavuşturup sustu. Kahlan bir kez daha Savidlin'e döndüğünde adam ona dikkatle bakarak şaşırtıcı bir soru sordu.

"*Yağmurları Öfkeli Richard mı getirdi?*"

Kahlan kaşlarını çattı. "*Sanırım, öyle de diyebilirsiniz.*" Bu soru karşısında ne diyeceğini şaşırان Kahlan ona doğruyu söylemeye karar verdi. "*Bulutlar onu izliyor.*"

Adam Kahlan'ın yüzünü dikkatle inceledikten sonra başını salladı. Kahlan, onun bakışlarından rahatsız olunca sözü tekrar geliş nedenlerine getirdi.

“Savidlin, Doğruluk İzcisi önerim üzerine senin halkını görmeye geldi. Buraya size zarar vermek ya da işinize karışmak için gelmedi. Beni tanırsın. Aranızda önceden de bulundum. Çamur Adamlara duyduğum saygıyı da bilirsiniz. Önemli olduğunu düşünmeseydim, size bir başkasını getirmezdim. Şu anda, zaman en büyük düşmanımız.”

Savidlin, Kahlan'ın sözlerini bir süre düşündükten sonra konuştu.

“Daha önce de söylediğim gibi, aramıza hoş geldiniz.” İzci'ye sırttıktan sonra tekrar Kahlan'a döndü. “Öfkeli Richard'ı da köyümüzde görmekten mutlu oluruz.”

Öteki adamlar da karardan memnun kalmıştı. Hepsi de Richard'dan hoşlanmış görünüyordu. Eşyalarını toplayıp sırtlara bağlı avlarını, iki geyiği ve bir yaban domuzunu sırtlandılar. Hep birlikte yola devam ederken, adamlar Richard'ın çevresine toplanıp ona dokunmaya ve kendi dillerinde sorular sormaya başladılar. Savidlin, yeni edindiği iriyarı arkadaşını köydekilere tanıtmak için sabırsızlanıp Richard'ın omzuna vurdu. Adamlar, Kahlan'ı unutmuştu. Kahlan, Çamur Adamların Richard'ı sevmelerinden duyduğu memnuniyetle onlarla birlikte yürüyordu. Nasıl hissettiklerini anlayabiliyordu, çünkü Richard'dan hoşlanmamak zordu ama Richard'ı bu kadar çabuk kabullenmelerinin başka bir nedeni daha vardı. Kahlan bu neden konusunda endişeliydi.

“Sana onları kazanacağımı söylemiştim,” dedi Richard, Çamur Adamların üzerinden Kahlan'a bakarken. “Ama bunu içlerinden birini yere sererek yapacağım hiç aklıma gelmezdi.”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kahlan ve Richard'ın da içinde bulunduğu küçük grup ayaklarının dibinde kaçışan tavuklar eşliğinde Çamur Adamların köyüne girdi. Köy, Vahşi Diyar'da bir tepe sayılabilecek küçük bir bayırın üzerine kuruluydu. Evler çamurdan yapılmış bir tür tuğlayla inşa edilmişti, duvarları kahverengi kille sıvanmıştı. Çatıları, kuruduğunda su sızdıran ve yağmurdan korunmak için sürekli değiştirilmesi gereken otlarla örtülüydü. Evlerin tahta kapıları vardı ama duvarlardaki pencerelerde cam yoktu, yalnızca soğuğun içeri girmesini önlemek için kumaşlar gerilmişti.

Açık alana daire düzeninde inşa edilmiş binalar, tek odalı aile evleriydi. Güney tarafına kümelenmiş bu evlerin çoğunun duvarı bitişikti. Bazı evlerin arasında dar yollar vardı. Ortak binalarsa köyün kuzey kısmında toplanmıştı. Köyün doğusunda ve batısında dağınık bir düzende yayılan bu yapılar, kuzeydeki ve güneydeki binaları birbirinden ayırıyordu. Bazıları yalnızca yemek yemek ya da silah ve çömlek yapmak, yemek pişirip hazırlamak için kullanılan dört direk ve çatıdan ibaret çalışma alanlarıydı. Yağışsız günlerde bütün köy öyle bir toz bulutuna gömülürdü ki insanın gözü, burnu ve ağzı tıkanırdı ama binalar

yağmurda yıkandıklarından temizlenmişti. Binlerce ayak izinin çamurda oluşturduğu su birikintilerine derme çatma yapıların aksi vuruyordu.

Parlak renkli sade elbiseleri içindeki kadınlar, çalışma alanlarında oturmuş, Çamur Adamların başlıca besin kaynağı olan yassı ekmeği yapmakta kullandıkları tava kökü öğütüyorlardı. Ateşten güzel kokular yükseliyordu. Saçları yapışkan çamurla düzleştirilmiş kısa saçlı kızlar, kadınların yanında oturmuş onlara yardım ediyordu.

Kahlan, kızların çekingen bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Bu köye daha önce yaptığı ziyaretlerde de genç kızların arasında büyük ilgi odağı olmuştu. Kızlar, Kahlan'ı yabancı diyarlar ve çok şey görmüş bir gezgin olarak görüyordu. Erkeklerin korkup saygı duyduğu bir kadındı. Yaşlı kadınlar, kızların dikkatlerinin Kahlan'a kaymasını anlayışla karşılayıp göz yumdu.

Savidlin'in av dönüşü getirdiği yabancıları görmek isteyen çocuklar köyün dört bir yanından meydana akın etti. Heyecanla bağırarak, çıplak ayaklarıyla tepinip çamurlar sıçratarak avcıların etrafına toplandılar. Genellikle geyiklerle ve yaban domuzlarıyla ilgilenirlerdi ama bu kez yabancılar yüzünden gözleri ne geyikleri ne de yaban domuzunu görüyordu. Adamlar, çocukları seven gülümsemelerle karşıladılar. Bu köyde küçük çocuklar asla azarlanmazdı. Yaşları ilerlediğinde, Çamur Adamların avcılık, yiyecek toplama ve ruhlarla ilgili kurallarını öğrenecekleri sıkı bir eğitimden geçeceklerdi. Ama şimdilik çocuk oldukları için diledikleri her şeyi yapma hakları vardı.

Çocuklar, yabancıların kim olduğunu anlatmaları için adamlara yemek sunuyordu. Adamlar hikâyeyi köy büyüklerine saklamak için onları gülümseyerek geri çevirdi. Çocuklar, biraz

hayal kırıklığına uğradiysa da heyecanlarını yitirmedi. Bu, kısa ömürlerinde karşılaştıkları en heyecan verici olaydı.

Açık yapılardan birinin altında oturan altı köy büyüğü, Savidlin'in yabancıları getirmesini bekliyordu. Geyik derisinden pantolon giymişlerdi. Üstleri çıplaktı, omuzlarına birer kurt postu atmışlardı. Kahlan, sert yüzlerine rağmen bu adamların göründüklerinden daha yumuşak olduğunu biliyordu. Çamur Adamlar ruhlarının çalınacağı korkusuyla yabancılarla selamlaşana kadar onlara asla gülümsemezlerdi.

Çocuklar, açık yapıya yaklaşımadan çamurlara oturup av kafilesinin yabancıları büyüklere götürmesini izlediler. Ateşin başında yemek yapan kadınlar ve silah yapımıyla uğraşan genç erkekler işlerini bıraktılar ve çocuklar da dâhil olmak üzere herkes sustu. Çamur Adamlar meselelerini, herkesin görüp duyması için açıkta görüşürdü.

Kahlan altı büyüğe doğru yürüdü, Richard bir adım gerisinden geliyordu. Savidlin, Richard'ın sağındaydı. Altı köy büyüğü, yabancıları dikkatle gözlüyordu.

"Güçlen İtirafçı Kahlan," dedi en yaşlısı.

"Güçlen Toffalar," diye cevap verdi Kahlan.

Toffalar, okşarcasına Kahlan'ın yüzüne vurdu. Köy sınırları içinde hafifçe vurarak selam vermek âdeti. Savidlin'inki gibi içten selamlar, köyden uzakta, düzlüklerdeki tesadüfi karşılaşmalar içindi. Daha nazık bu âdet, düzeni ve insanın dişlerini koruyordu. Surin, Calduş, Arbrin, Breginderin ve Hajanlet sırayla güçlerini göstererek Kahlan'a yavaşça vurdular. Kahlan selamlarına ve hafif tokatlarına karşılık verdi. Richard'a döndüler. Savidlin yeni arkadaşını kolundan çekerek bir adım öne çıktı. Şişmiş dudaklarını gururla köy büyüklerine gösterdi.

Kahlan uyarıcı bir tonla mırıldandı. “Bunlar önemli insanlar. Mümkünse çenelerini dağıtma.”

Richard ona göz ucuyla bakıp muzipçe sırıttı.

“*Bu, Doğruluk İzcisi Öfkeli Richard,*” dedi Savidlin gururla. Yaşlılara doğru eğilip ciddi bir ses tonuyla, “*Onu bize İtirafçı Kahlan getirdi. Sözüünü ettiğiniz, yağmurları getiren adam o. İtirafçı Kahlan bana öyle söyledi,*” dedi.

Kahlan endişelenmeye başlamıştı, Savidlin’in neden söz ettiğini bilmiyordu. Kaşlarını çatan Toffalar dışında büyüklerin yüzleri ifadesizdi.

“*Güçlen Öfkeli Richard,*” diyen Toffalar, Richard’a hafif bir tokat attı.

Adını duyan Richard, kendi dilinde “Güçlen Toffalar,” dedi ve Toffalar’ın tokadına karşılık verdi.

Kahlan, Richard’ın hafif bir tokat attığını görünce rahatladı. Savidlin sevinçle dudağını gösterdi yine. Toffalar en sonunda gülümsedi. Diğer büyükler de sırayla selamlarını verip gülümsedi.

Ama sonra tuhaf bir şey yaptılar.

Altı büyük ve Savidlin, Richard’ın karşısında diz çökerek başlarını eğdi. Kahlan birdenbire gerildi.

“Neler oluyor?” diye sordu Richard ağzının kenarından. Kahlan’ın endişesini görünce telaşlanmıştı.

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi Kahlan alçak sesle. “Belki de Doğruluk İzcisi’ni böyle selamlıyorlar. Böyle bir şey yaptıklarını daha önce hiç görmedim.”

Adamlar gülümseyerek ayağa kalktılar. Toffalar elini kaldırdı ve kadınlara işaret etti.

“*Lütfen,*” dedi Richard ve Kahlan’a. “*Lütfen bizimle oturun. İkinizi aramızda görmekten onur duyuyoruz.*”

Richard'ı da kendisiyle birlikte aşağı çeken Kahlan, ıslak tahta zemine bağdaş kurup oturdu. Konukları oturduktan sonra büyükler de yerlerine geçti. Richard'ın kılıca yakın duran elini görmezden geldiler. Kadınlar ince, yuvarlak tava ekmeği ve yiyeceklerin bulunduğu hasır tepsilerle geldiler. Önce Toffalar'a sonra diğer büyüklere yemek ikram ederken gözlerini ve gülümsemelerini Richard'dan ayırmadılar. Çoğu, Kahlan'ı görmezden gelirken Öfkeli Richard'ın ne kadar iriyarı ve elbiselerinin ne kadar tuhaf olduğundan söz ediyordu.

Orta Dünya kadınları, İtirafçıları sevmezdi. Bağımsız İtirafçıları kocalarını ellerinden alacak bir tehlike ve hayat tarzlarına bir tehdit olarak görürlerdi. Kahlan kadınların soğuk bakışlarını umursamadı, böyle şeylere alışkındı.

Toffalar ekmeğini üçe bölerek bir parçasını Richard'a, öteki parçasını da Kahlan'a verdi. Başka bir kadın gülümseyerek her birine birer çanak kızarmış biber sundu. Kahlan ve Richard birer biber alıp yaşlı adamın yaptığı gibi ekmeklerin arasına koydular. Kahlan, Richard'ın sağ eliyle kılıcını tuttuğu için sol eliyle yiyeceğini tam zamanında fark etti.

"Richard!" diye uyardı sert bir sesle fısıldayarak. "Sakın sol elinle yeme."

Richard donakaldı. "Neden?"

"Çünkü Çamur Adamlar, yalnızca kötü ruhların sol elleriyle yemek yediklerine inanırlar."

"Bu çok saçma," dedi Richard hoşgörüsüz bir ses tonuyla.

"Richard, lütfen. Sayıca bizden üstünler. Bütün silahlarının ucu zehirlidir. Batıl inançları tartışmak için çok kötü bir zamanlama."

Kahlan, büyüklere gülümserken Richard'ın bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Göz ucuyla baktığında Richard'ın yemeği sağ eline aldığını görüp rahatladı.

“Lütfen fakir soframız için bizleri bağışlayın,” dedi Toffalar. *“Bu gece bir ziyafet düzenleyeceğiz.”*

“Hayır!” diye atıldı Kahlan. *“Size yük olmak istemeyiz.”*

Biraz hayal kırıklığına uğrayan Toffalar omzunu silkti. *“Dilediğiniz gibi olsun.”*

“Burada olmamızın nedeni, Çamur Adamların ve başka birçok insanın hayatının tehlikede olması.”

Büyükler gülümseyerek başlarını salladılar. *“Evet,”* dedi Surin. *“Ama Öfkeli Richard'ı bizlere getirdiğine göre her şey yoluna girecektir. Teşekkür ederiz İtirafçı Kahlan, yaptıklarını asla unutmayacağız.”*

Kahlan büyüklerin mutlu yüzlerine baktı. Bu gelişmeleri neye yoracağını bilmediği için güzel kokulu tava ekmeğine sarılı kızarmış biberlerden bir ısırık alarak düşünmek için zaman kazandı.

“Ne diyorlar?” diye sordu Richard, ekmeğini ısırmadan önce.

“Nedenini bilemiyorum ama seni buraya getirdiğim için çok sevinçliler.”

Richard ona bir göz attı. *“Neden sevindiklerini sorsana,”* dedi.

Kahlan başını sallayarak Toffalar'a döndü. *“Saygıdeğer Toffalar, korkarım Öfkeli Richard hakkında ne bildiğinizi bilmiyorum.”*

Toffalar bilmiş bilmiş güldü. *“Üzgünüm küçüğüm. Kâhinler Konseyi'ni topladığımızda burada olmadığımı unuttum. Kuraklık yaşanıyor ve ürünlerimiz yok oluyordu. Halkımız kıtlık tehlikesiyle karşı karşıya kaldı. Bu yüzden ruhların yardımını istemek için bir toplantı yaptık. Ruhlar, beraberinde yağmur getirecek bir*

adamın geleceğini söylediler. Söz verdikleri gibi yağmurlar geldi ve işte Öfkeli Richard da yanımızda.”

“Burada olmasına sevinmenizin nedeni, kehanette onun geleceğinin söylenmiş olması mı?”

“Hayır,” dedi Toffalar heyecandan gözleri irileşerek. “Mutlu olmamızın nedeni, bir ata ruhunun bizi ziyarete gelmiş olması.” Yaşlı adam, Richard’ı işaret ederek, “O bir ruh adam,” dedi.

Kahlan, bu sözler üzerine, az kalsın ekmeğini düşürüyordu. Şaşırmış bir halde arkasına yaslandı.

“Sorun nedir?” diye sordu Richard.

Kahlan gözlerini Richard’a dikerek, “Yağmur çağırmak için bir toplantı düzenlemişler,” dedi. Ruhlar, beraberinde yağmur getirecek bir adamın geleceğini söylemişler. Senin, atalarının ruhlarından biri olduğunu düşünüyorlar. Yani bir ruh adam olduğunu söylüyorlar.”

Richard, Kahlan’ın yüzünü bir süre dikkatle inceledi. “Hayır, ben ruh adam değilim.”

“Öyle olduğunu düşünüyorlar. Richard, bir ruh için her şeyi yaparlar. İstersen, Kâhinler Konseyi’ni bile toplarlar.”

Richard’dan böyle bir istekte bulunmak, Kahlan’ın hiç hoşuna gitmiyordu. Çamur Adamları kandırmayı da içine sindiremiyordu ama kutunun yerini öğrenmek zorundaydılar. Richard, Kahlan’ın sözleri üzerine bir süre düşündü. Richard, Kahlan’ın bakışlarını kaçırmamasına izin vermeden, “Hayır,” dedi.

“Richard, yapmamız gereken önemli bir görevimiz var. Senin bir ruh olduğunu düşünüyorlarsa ve böyle düşünmeleri kutuyu bulmamıza yardımcı olacaksa, gerisinin ne önemi var?”

“Önemi var çünkü yalan söylemiş oluruz. Böyle bir şey yapmam.”

“Rahl’ın kazanmasını mı tercih edersin?” diye sordu Kahlan yavaşça.

Richard ona sert bir bakış attı. “İlk olarak, böylesine önemli bir konuda bu insanları kandırmak çok yanlış olur. İkincisi, bu insanlar önemli bir güce sahip, zaten bu yüzden buradayız. Beraberinde yağmur getirecek bir kişinin geleceğini biliyorlardı. Buraya kadar doğru. Heyecana kapılarak doğru olmayan bir sonuca vardılar. Ama gelecek kişinin bir ruh olduğunu söylediler mi?” Kahlan başını salladı. “İnsanlar bazen yalnızca inanmak istedikleri için inanırlar.”

“Senin ruh olduğunu düşünmeleri hem bizim hem de onların işine geliyorsa, ne sakıncası var?”

“İşin tehlikesi, Çamur Adamların gücünde yatıyor. Ya konsey toplandığında gerçeği, benim bir ruh olmadığımı öğrenirlerse? Yalan söyleyerek onları kandırdığımız için sevineceklerini mi sanıyorsun? İşte o zaman bizi öldürürler ve Rahl kazanır.”

Kahlan arkasına yaslanıp derin bir nefes aldı. Büyücü, İzci’sini iyi seçiyor, diye düşündü.

“*Ruhu öfkелendirdik mi yoksa?*” diye sordu Toffalar, yıpranmış yüzünde endişeli bir ifadeyle.

“Neden kızgın olduğunu bilmek istiyor. Ona ne söyleyeyim?”

Richard önce büyüklere, ardından Kahlan’a baktı. “Ben söylerim. Sen sözlerimi çevir.”

Kahlan başını salladı.

“Çamur Adamlar bilge ve güçlü,” diye söze başladı Richard. “İşte bu yüzden buraya geldim. Atalarınızın ruhları, yağmurları getireceğimi söylerken haklıydı.” Kahlan, Richard’ın sözlerini çevirdiğinde büyükler memnun oldu. Bütün köy halkı çıt cı-karmadan onları dinliyordu. “Ama size her şeyi anlatmamışlar.

Ruhların böyle davrandıklarını hepimiz biliyoruz.” Büyükler, Richard’ın sözlerini başlarını sallayarak onayladılar. “Söylediklerinin geri kalanının doğruluğunu bilgeliğinize bıraktılar. Böylece güçlü kalırsınız. Çocuklarınız her istediklerini karşıladığınız için değil, onlara rehberlik ettiğiniz için güçlü yetişir. Her anne babanın umudu, çocuklarının kendi başlarına düşünebilecek kadar güçlü ve akıllı olmasıdır.”

Bu kez tek tük başını sallayanlar oldu. Arkada oturan büyüklerden Arbrin, “*Ne demek istiyorsun büyük ruh?*” diye sordu.

Kahlan sözlerini çevirirken Richard elini saçlarında gezdirdi. “Evet, yağmurları ben getirdim ama dahası da var. Belki de ruhlar halkınız için daha büyük bir tehlike gördü. Gelmemin en önemli nedeni bu olabilir. Halkınızı yönetip kölesi yapmak isteyen çok tehlikeli bir adam var. Adı Darken Rahl.” Büyükler arasında gülüşmeler oldu.

“Öyleyse, bize aptallarla hükmedeceğini sanıyor,” dedi Toffalar.

Richard onları öfkeyle süzünce gülüşmeler kesildi. “Kendinize aşırı güvenmenizi sağlayarak sizi tuzağa düşürmek istiyor. Sakın kanmayın. Sizden sayıca üstün halkları gücü ve büyüyle fethetmeyi başardı. İsteddiği zaman sizi ezebilir. Yağmurlar geldi çünkü yerimi bilmek için bulutları peşimden yolluyor. Ben bir ruh değilim. Ben Doğruluk İzcisi’yim. Yalnızca bir insanım. Halkınız ve başka halkların dilediği gibi yaşayabilmesi için Darken Rahl’i durdurmak istiyorum.”

Toffalar gözlerini kıstı. “Söylediklerin doğruysa, yağmurları Rahl adındaki adam gönderdi ve halkımızı kurtardı. Gönderdiği misyoner de Rahl’in hepimizi kurtaracağını söylemişti,” dedi.

“Hayır. Rahl bulutları sizi kurtarmak için değil, beni izlemek için gönderdi. Atalarınızın ruhlarının da söylediği gibi buraya gelmeyi kendim seçtim. Beraberinde yağmurları getirecek bir

adamın geleceğini söylemişlerdi. Bir ruhun geleceğini söylememişlerdi.”

Kahlan, Richard’ın sözlerini çevirirken büyüklerin yüzlerinden hayal kırıklığı okunuyordu. Kahlan bunun öfkeye dönüşmemesini diledi.

“*Belki de ruhlar bizi köyümüze gelecek bir adama karşı uyarıyordu,*” dedi Surin.

“Belki de sizi Rahl’a karşı uyarmak istiyorlardı,” diye hemen karşılık verdi Richard. “Size doğruları sunuyorum. Doğruları görmek için bilgeliğinizi kullanmalısınız, aksi takdirde halkınız yok olur. Hayatınızı kurtarmak için sizlere bir şans veriyorum.”

Büyükler, Richard’ın sözlerini sessizce düşündüler. “*Sözlerin kulağa doğru geliyor Öfkeli Richard ama karar vermemiz gerek,*” dedi Toffalar en sonunda. “*Bizden istediğin nedir?*”

Büyüklerin yüzlerindeki neşe kaybolmuştu. Köy halkının geri kalanı korkuyla bekliyordu. Richard yaşlıların yüzüne sırayla baktıktan sonra yavaşça konuştu.

“Darken Rahl, Çamur Adamlar da dâhil olmak üzere herkese egemen olmasını sağlayacak bir büyü arıyor. Bu büyüyü ben de arıyorum çünkü bu büyü sayesinde, istediği gücü elde etmesine engel olabilirim. Çok geç olmadan ve Rahl büyüyü bulmadan önce Kâhinler Konseyi’ni toplayarak bu büyüyü nerede bulabileceğimi öğrenmek istiyorum.”

Toffalar’ın yüz ifadesi sertleşti. “*Yabancılar için Kâhinler Konseyi’ni toplamayız.*”

Kahlan, Richard’ın kızmaya başladığını ve kendine hâkim olmaya çalıştığını görebiliyordu. Başını çevirmeden göz ucuyla özellikle silahlı erkeklerin yerlerini belirledi. Kaçma şanslarının hiç de yüksek olmadığını gördü. Richard’ı buraya hiç getirmemiş olmayı diledi.

Richard köy halkına, sonra da yaşlılara bakarken gözleri ateş saçıyordu. “Sizlere yağmuru getirmem karşılığında, yalnızca şimdi karar vermemenizi istiyorum. Nasıl bir insan olduğumu bir düşünün.” Sakin bir sesle konuşuyordu ama sözlerinin anlamı açıktı. “Sözlerimi iyi düşünün. Birçok insanın hayatı, vereceğiniz karara bağlı. Benim. Kahlan’ın. Sizlerin.”

Kahlan, Richard’ın sözlerini çevirirken, onun köy büyükle-riyle konuşmadığını anlayarak buz kesti. Richard, başka biriyle konuşuyordu. Birdenbire, o başkasının gözlerini üzerinde hissetti Kahlan. Bakışları kalabalığa kaydı. Herkes onlara bakıyordu ama hissettiği gözlerin sahibini bulamadı.

“Güzel,” dedi Toffalar en sonunda. “Bizler düşünürken, halkı-mızın arasında onur konukları olarak özgürce hareket edeceksiniz. Lütfen yiyeceğimizi ve evlerimizi paylaşın ve keyfinize bakın.”

Büyükler yerlerinden kalkarak çiseleyen yağmurun altında ortak binalara yürümeye başladılar. Kalabalık dağıldı, çocuklar uzaklaştırıldı ve herkes işinin başına döndü. En son ayrılan Sa-vidlin oldu. Gülümseyerek ihtiyaç duydukları her konuda yardım edebileceğini söyledi onlara. Kahlan ona teşekkür etti. Richard’la birlikte damdan akan damlalardan korunmaya çalışarak ıslak tahta zeminde oturmaya devam ettiler. Tava ekmeği dolu örme tepsiyi ve kızarmış biber çanağını kimse almamıştı. Kahlan yiye-ceklere uzanıp tava ekmeğinin arasına bir biber koydu. Ekmeği Richard’a uzattıktan sonra kendine de bir tane yaptı.

“Bana kızgın mısın?” diye sordu Richard.

“Hayır,” dedi Kahlan gülümseyerek. “Seninle gurur duyuyorum.”

Richard küçük bir oğlan çocuğu gibi gülümsedi. Sağ elinde tuttuğu ekmeği çabucak yedi. Son lokmasını yuttuktan sonra konuşmaya başladı.

“Sağ omzumun üzerinden baksana. Bir adam var. Duvara yaslanıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, uzun kır saçlı. Kim olduğunu biliyorsan söyler misin?”

Kahlan, Richard’ın omzunun üzerinden bakarken ekmekten ve biberden bir ısırık aldı.

“Ona Kuş Adam derler. Hakkında tek bildiğim, kuşları çağırabildiği.”

Richard bir parça daha ekmek alıp arasına biber koyarak rulo yaptı. “Sanırım gidip onunla konuşmamızın zamanı geldi.”

“Neden?”

Richard kaşlarını kaldırıp Kahlan’a baktı. “Çünkü burada sorumlu o.”

Kahlan kaşlarını çatarak, “Buradaki her şeyden köy büyükleri sorumdur,” diye karşılık verdi.

Richard’ın dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. “Ağabeyim gerçek otoritenin halkın önüne çıkmadığını söylerdi.” Gri gözlerini Kahlan’ın üzerinden ayırmıyordu. “Büyükler göstermelik. Saygı duyuldukları için başkalarının karşısına çıkarılıyorlar. Sırıklardaki kurukafalardan farksızlar, tek farkları hâlâ etlerinin olması. Saygı duyuldukları için güçleri var ama asıl otorite onlar değil.” Richard gözüyle arkasındaki duvara yaslanan Kuş Adam’ı işaret etti. “Buranın başı o.”

“Öyleyse neden kendini tanıtmadı?”

“Çünkü ne kadar zeki olduğumuzu öğrenmek istiyor,” dedi Richard sırtarak.

Ayağa kalkıp elini Kahlan’a uzattı. Kahlan lokmasını ağzına atıp elini pantolonuna sildikten sonra Richard’ın elini tuttu. Richard’m elini uzatması hoşuna gidiyordu. Doğruluk İzcisi

bugüne kadar ona elini uzatan tek kişiydi. Bu, Richard’la birlik-teyken kendini iyi hissetmesinin nedenlerinden yalnızca biriydi.

Soğuk yağmurun altında Kuş Adam’a doğru yürüdüler. Adam yerinden kıpırdamadan onları izliyordu. Kurşunu gri uzun saçları omuzlarından dökülerek pantolonu gibi geyik derisinden dokunmuş tuniğine geliyordu. Giysileri sadeydi. Boynuna, deri bir kayışa geçirdiği kemik bir süs asmıştı. Yaşını kestirmek imkânsızdı ama yakışıklıydı. Boyu, Kahlan kadardı. Yanık yüzünün teni, geyik derisinden giysileri kadar sert gözüküyordu.

Kuş Adam’ın önünde durdular. Adam bir ayağını dizinden büküp duvara yaslamıştı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde, Richard ile Kahlan’ın yüzünü inceliyordu.

Richard da kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bir ruh olabileceğimden korkmuyorsan seninle konuşmak istiyorum.”

Kuş Adam önce Richard’ın sözlerini çeviren Kahlan’a, sonra da sözlerin sahibine baktı.

“*Daha önce ruh görmüştüm,*” dedi alçak sesle. “*Kılıç taşımazlar.*”

Kahlan’ın Kuş Adam’ın sözlerini çevirmesi üzerine Richard gülümsedi. Kahlan, onun içten gülüşünü seviyordu.

“Ben de ruh görmüştüm ve haklısın kılıç taşımıyorlar.” Kuş Adam’ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. Kollarını çözüp doğruldu. “*Güçlen Doğruluk İzci.*” Richard’a hafifçe vurdu.

“Güçlen Kuş Adam,” dedi Richard tokada karşılık vererek.

Kuş Adam boynundaki deri kayışa asılı kemikten süsü alıp dudaklarına götürdü. Kahlan bunun aslında bir düdük olduğunu fark etti. Kuş Adam düdüğü çalarken yanakları şişti ama hiçbir ses duyulmadı. Düdüğü bırakıp kolunu ileri uzattı. Bütün bu süre boyunca gözlerini Richard’dan ayırmamıştı. Bir süre sonra,

gökyüzünden çıkagelen gri bir şahin alçalarak Kuş Adam'ın koluna kondu. Siyah gözlerini kırıştırtıp tüylerini kabarttı.

“*Gelin,*” dedi Kuş Adam, “*konusacağız.*”

Büyük ortak binaların arasından geçip ötekilerden uzakta kurulmuş küçük bir binaya geldiler. Kahlan içeri hiç girmemiş olmasına rağmen bu penceresiz evi biliyordu. Burası konseyin toplandığı ruhlar eviydi.

Kuş Adam kapıyı açıp içeri girmelerini işaret ederken şahin hâlâ kolunda duruyordu. Odanın arka köşesindeki bir çukurda yanan ateş, karanlık odayı bir parça olsun aydınlatıyordu. Ateşten yükselen dumanlar damdaki küçük bir delikten çıkıyordu ama bunun çok işe yaradığı söylenemezdi. İçeride keskin bir duman kokusu vardı. Yerde önceki yemeklerden kalan çanaklar duruyordu. Duvarlardan birindeki rafta iki düzine kadar kurukafa sıralanmıştı. Odada başka eşya yoktu. Kuş Adam odanın ortasında, damdan akan suların ıslatmadığı bir yer bulup toprak zemine oturdu. Kahlan ve Richard, onun karşısına yerleştiler. Şahin onları dikkatle izliyordu.

Kuş Adam, Kahlan'ın gözlerine baktı. Kahlan onun insanları bakışlarıyla korkutmaya alışkın biri olduğunu söyleyebilirdi çünkü o da alışkındı buna. Kuş Adam, bu kez karşısında korku görmedi.

“*İtirafçı Ana, henüz bir eş seçmedin.*” Kahlan'ı izlerken yavaşça şahinin başını okşuyordu.

Kahlan, Kuş Adam'ın ses tonunu beğenmediğine karar verdi. Kuş Adam onları deniyordu. “*Hayır, seçmedim. Kendini mi sunuyorsun?*”

Kuş Adam yavaşça gülümseyerek, “*Hayır. Özür dilerim,*” dedi. “*Seni kırmak istemedim. Neden yanında bir büyücü yok?*” diye sordu.

“İkisi hariç öteki büyücülerin hepsi öldü. Geriye kalanlardan biri, para karşılığında bir kraliçenin hizmetine girdi. Öteki de Ölüler Dünyası’ndan bir canavarın saldırısına uğradı ve şu anda uykuda. Beni koruyacak hiç kimse yok. Öteki İtirafçılar öldürüldü. Karanlık bir dönemden geçiyoruz.”

Kuş Adam’ın gözlerinde anlayışlı bir ifade vardı ama ses tonu hiç de öyle değildi. *“Bir İtirafçı’nın tek başına dolaşması tehlikelidir.”*

“Evet. Önemli bir isteği olan bir İtirafçı’yla baş başa kalmak da bir erkek için tehlikelidir. Buradan bakıldığında seni bekleyen tehlike daha büyük.”

“Olabilir,” dedi Kuş Adam şahini okşayarak. Yine gülümsedi. “Olabilir. Bu gerçek bir İzci mi? Bir büyücü tarafından mı seçildi?”

“Evet.”

Kuş Adam başını salladıktan sonra, *“Yıllardır gerçek bir Doğruluk izcisi görmedim,” dedi. “Bir keresinde köye sahte bir Doğruluk İzcisi gelmişti. İstedikini vermediğimiz için insanlarımızı öldürdü,” dedi.*

“Ölenler için üzgünüm,” dedi Kahlan.

Kuş Adam yavaşça başını salladı. *“Üzülme. Çabuk öldüler. Doğruluk İzcisi için üzülebilirsin. Çabuk ölme şansı olmadı.” Şahin gözlerini kırptırdı.*

“Sahte bir İzci hiç görmedim ama bu İzci’yi öfkeliyken gördüm, inan bana, sen ve halkın, onun, kılıcını öfkeyle çekmesini istemezsiniz. Büyüyü nasıl kullanacağını biliyor. Kötü ruhları kılıcıyla biçtiğini gördüm.”

Kuş Adam bir süre Kahlan’ın gözlerine bakarak sözlerinin doğruluğunu tarttı. *“Uyardığın için teşekkürler. Bu sözlerini unutmayacağım.”*

Richard en sonunda patladı. “Birbirinizi tehdit etmeyi bitirdiniz mi?” Kahlan şaşkınlıkla ona döndü. “Dillerini anlayamadığını sanıyordum.”

“Anlayamıyorum zaten ama gözlerinizi okuyabiliyorum. Bakışlar alev saçabilseydi, burası çoktan kül olmuştu.”

Kahlan, Kuş Adam’a geri döndü. “*Doğruluk İzcisi tehdit faslının bitip bitmediğini soruyor.*”

Kuş Adam, Richard’a dik dik baktıktan sonra Kahlan’a döndü. “*Sabırsız bir adam, değil mi?*”

Kahlan başını salladı. “*Bunu ben de söyledim. İnkâr ediyor.*”

“*Onunla yolculuk etmek zor olmalı.*”

Kahlan elinde olmadan gülümsedi. “Hayır, pek değil.”

Kuş Adam genç kadının gülümsemesine karşılık verip bakışlarını Richard’a çevirdi. “*Sana yardım etmeyecek olursak, kaçımızı öldürecek?*”

Kahlan söylenenleri çevirdi.

“Hiç kimseyi.”

Kuş Adam şahine bakarak, “*Ya Darken Rahl’a yardım etmeyecek olursak, o kaçımızı öldürecek?*”

“Er ya da geç, çoğunuzu.”

Kuş Adam elini şahinden çekip Richard’a keskin bir ifadeyle baktı. “*Bana öyle geliyor ki Darken Rahl’a yardım etmemiz için çalışıyorsunuz.*”

Richard’ın yüzünde bir gülümseme belirdi. “Bana yardım etmeyip tarafsız kalmayı seçerseniz, ki bu sizin hakkınız, hiç kimseye zarar vermeyeceğim. Ama Rahl size zarar verecek. Gerekirse yılmadan, son nefesimi verene kadar onunla mücadele edeceğim.” Birdenbire yüzünde tehlikeli bir ifade belirerek öne eğildi. “Ama Darken Rahl’a yardım etmeyi seçerseniz ve onu

yenecek olursam, geri döneceğim ve...” Parmağını boğazına götürerek izah etmeye gerek olmayan, hızlı bir el hareketi yaptı.

Kuş Adam ifadesiz bir yüzle sessizleşti. *“Tek istediğimiz kimsenin işimize karışmaması ve kimsenin işine karışmamak,”* dedi en sonunda.

Richard yere bakarak omzunu silkti. *“Bu isteğinizi gayet iyi anlıyorum. Ben de aynı şeyi istiyordum.”* Gözlerini kaldırdı. *“Darken Rahl babamı öldürdü ve peşimden babamın görüntüsünde kötü ruhlar gönderdi. Kahlan’ı öldürmeye çalıştı. Yaşadığım toprakları işgal etmek için sınırı yıkıyor. Köleleri iki eski dostuma saldırdı. Şimdi derin bir uykuda yatıyorlar ama en azından yaşayacaklar... Darken Rahl onları öldürmeyi başarana kadar. Kahlan, Darken Rahl’ın pek çok kişiyi öldürdüğünü söyledi. Çocukları... İnsanın içini kaldıran hikâyeler anlattı.”* Başını salladı, fısıltı kadar alçak bir sesle devam etti. *“Evet dostum, benim de tek istediğim kendi halimde yaşayıp gitmekti. Kışın ilk günü, Darken Rahl aradığı büyüü ele geçirirse hiç kimsenin karşı koyamayacağı bir güce sahip olacak. O zaman çok geç olacak.”* Elini kılıcına götürdüğünde Kahlan’ın gözleri büyüdü. *“Burada benim yerimde Darken Rahl olsaydı, bu kılıcı çekerek zorla yardım etmenizi sağlardı, yardım etmezseniz de kellenizi uçururdu.”* Elini kılıcından çekti. *“İşte bu yüzdendir ki dostum, bana yardım etmek istemezseniz size zarar veremem.”*

Kuş Adam bir süre put gibi oturdu. *“Darken Rahl ya da senin gibi bir düşmanım olsun istemem.”* Ayağa kalktı ve kapıya giderek şahini gökyüzüne saldı. Tekrar oturduğunda düşünceli bir halde iç geçirdi. *“Söylediklerin kulağa doğru geliyor ama henüz emin olamıyorum. Bu konuda samimi olduğumu sanıyorum. Sana yardım etmemizi isterken aynı zamanda bize yardım etmek istiyorsun. Tehditlere ya da oyunlara başvurmadan, yardım ederek yardım arayan kişi bilge bir adamdır.”*

“Oyunlara başvurarak yardımınızı almak isteseydim, bir ruh olduğuma inanmanıza izin verirdim.”

Kuş Adam’ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Kâhinler Konseyi’ni toptasaydık ruh olmadığımı öğrenirdik. Bundan bilge bir adam da şüphelenirdi. Öyleyse neden bize doğruyu söyledin? Bizi oyuna getirmek istemediğin için mi yoksa korktuğun için mi?”

Richard gülümseyerek karşılık verdi. “Aslında her ikisi de.”

Kuş Adam başını sallayarak, “Doğruyu söylediğin için teşekkür ederim,” dedi.

Richard sessizce oturdu. Derin bir soluk alıp verdi. “Kuş Adam, sana hikâyemi anlattım. Doğru olup olmadığına sen karar ver. Zaman aleyhimde işliyor. Yardım edecek misin?”

“Bu o kadar da basit değil. İnsanlar rehberlik etmem için bana güvenir. Aç olsaydın ona yemek verin derdim ve söylediğimi hemen yerine getirirlerdi. Ama sen Kâhinler Konseyi’nin toplanmasını istiyorsun. O zaman iş değişir. Kâhinler Konseyi, konuştuğun altı köy büyüğünden oluşuyor ve bir de ben varım. Büyükler geleneklere sıkı sıkıya bağlıdır. Daha önce bir yabancı için Kâhinler Konseyi’nin toplandığı hiç görülmemiştir. Bir yabancının, atalarımızın ruhlarını rahatsız etmesine asla izin vermedik. Çok geçmeden bu altı büyük de atalarının ruhlarına katılacak. Bir yabancı istediği için ruhlar dünyasından çağrılacaklarını düşünmek istemezler. Geleneği bozacak olurlarsa, bu sorumluluğu sonsuza kadar taşıyacaklar. Böyle bir şeyi onlardan isteyemem.”

“Bu yalnızca bir yabancının ihtiyacı değil,” dedi Kahlan sözlerini ikisine de çevirerek. “Bize yardım etmek, Çamur Adamlar’a yardım etmektir.”

“Sonuçta belki böyle olabilir,” dedi Kuş Adam, “ama başlangıç için aynısını söyleyemem.”

“Ya ben de Çamur Adamlardan biri olsaydım?” diye sordu Richard gözlerini kısarak.

“O zaman senin için konseyi toplar ve geleneğe karşı gelmemiş olurduk.”

“Beni Çamur Adamlardan biri yapabilir misin?”

Kuş Adam düşünürken gümüş saçları ateşin ışığında parlıyordu. “Bizden biri olmak istiyorsan, kendi çıkarının olmadığı, halkımıza yararı dokunacak bir şey yapmalısın. İyi niyetini kanıtlarsan, yardımın karşılığında bizden hiçbir şey beklemediğini gösterirsen ve bunu yaşlılar da isteyecek olursa, seni bir Çamur Adam yapabilirim.”

“Beni Çamur Adam yaptığında konseyin toplanmasını istersem konsey toplanır, değil mi?”

“Bizden biri olsaydın, çıkarlarımızı koruduğunu düşünürdük. Sana yardım etmek için Kâhinler Konseyi’ni toplarlardı.”

“Konseyi toplayacak olsalar, aradığım şeyin nerede olduğunu bulabilirler mi?”

“Bu soruya cevap veremem. Bazen ruhlar sorularımızı cevaplamaz, bazen soruların cevaplarını onlar da bilemez. Kâhinler Konseyi’ni toptasak bile, sana yardım edebileceğimizi garanti edemem. Yalnızca elimizden geleni yapacağımıza söz verebilirim.”

Richard düşünceli bir halde bakışlarını yere çevirdi. Parmağıyla bir parça çamuru, yağmurun damladığı ufak su birikintisine itti.

“Kahlan, kutuyu nerede aramamız gerektiğini söyleyebilecek güce sahip başka kimse var mı?” diye sordu usulca.

Kahlan da bütün gün aynı şeyi düşünmüştü. “Var ama bunların arasında bize yardım etmek için Çamur Adamlardan daha istekli olacak hiç kimse yok. Bazıları yalnızca yardım istediğimiz için bile bizi öldürebilir.”

“Yardım istediğimiz için bizi öldürmeyecek olanlar ne kadar uzaklıkta peki?”

“Kuzeye ilerleyerek Rahl’ın denetimindeki tehlikeli topraklardan geçerse en az üç hafta yolculuk etmemiz gerek.”

Richard hayal kırıklığını yansıtan bitkin bir sesle, “Üç hafta,” dedi.

“Ama Richard, Kuş Adam bize hiçbir şey vermiyor. Eğer onlara yardım etmenin bir yolunu bulursan, eğer bu büyüklerin hoşuna giderse ve Kuş Adam’dan seni bir Çamur Adam yapmalarını isterlerse, eğer Kâhinler Konseyi toplanırsa, eğer ruhlar cevabı biliyorsa... İşimiz hep ihtimallere bağlı. Yanlış bir adım atmak işten bile değil.”

“Onları kazanmam gerektiğini söyleyen sen değil miydin?” diye sordu Richard gülümseyerek.

“Bendim.”

“Öyleyse ne düşünüyorsun? Burada kalıp onları bize yardım etmeye mi ikna edelim, yoksa cevapları başka bir yerde mi arayalım?”

Kahlan yavaşça başını salladı. “Doğruluk İzcisi olan sensin, sanırım kararı senin vermen gerekecek.”

Richard tekrar gülümsedi. “Sen dostumsun. Öğüdünü can kulağıyla dinlerim.”

Kahlan saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Sana nasıl bir öğütte bulunacağımı ben de bilmiyorum Richard. Benim hayatım da senin yapacağın doğru seçime bağlı. Ama dostun olarak, doğru kararı vereceğinden emin olduğumu bilmeni isterim.”

“Yanlış karar verecek olursam benden nefret mi edeceksin?” diye sordu Richard sırtarak.

Kahlan, onun, yüreğini okuyabilen gri gözlerine baktı. Ona bakarken, duyduğu özlemle zayıf düşüyordu. Boğazında bir şeylerin düğümlendiğini hissederek, “Yanlış karar verecek olursan ve bu hayatıma mal olsa bile, senden asla nefret edemem,” diye fısıldadı.

Richard bakışlarını Kahlan’dan ayırıp yere indirdi. Sonra Kuş Adam’a baktı. “Suyu sızdıran damlarınız olmasından memnun musunuz?”

Kuş Adam kaşlarını çatı. “*Uyurken yüzüne su damlasa hoşuna gider miydi?*” diye sordu.

Richard gülümseyerek başını salladı. “Öyleyse neden akmayan damlar yapmıyorsunuz?”

Kuş Adam omzunu silkti. “*Çünkü bu yapılamaz. Kullanacak malzememiz yok. Kilden tuğlalar çok ağır ve kolayca yıkılıyor. Keresteyse çok az, ayrıca çok uzaktan getirmemiz gerek. Sahip olduğumuz tek şey ot ve otlar da su sızdırıyor.*”

Richard çömleklerden birini aldı ve su sızdıran deliklerden birinin altına götürerek baş aşağı çevirdi. “Çömlek yaptığınız kiliniz var.”

“*Fırınlarımız ufak, o kadar büyük bir çömlek yapamayız. Ayrıca çatlayıp yine su sızdırır. Böyle bir şeyin yapılması imkânsız.*”

“Sırf nasıl yapılacağını bilmediğiniz için bir şeyin imkânsız olduğunu söylemek yanlış olur. Bu doğru olsaydı, ben burada olmazdım.” Richard bu sözleri içtenlikle söylüyordu. “İnsanlarınız güçlü ve bilge. Kuş Adam, halkına su sızdırmayan ve aynı zamanda dumanı dışarı atan damların nasıl yapıldığını öğretmeme izin verirse büyük onur duyarım.”

Kuş Adam ifadesiz bir yüzle Richard’ın bu önerisi üzerine düşündü. “*Bunu başarabilirsen, halkımın çok işine yarayacak*

ve sana minnettar olacaklardır. Ama bunun dışında hiçbir söz veremem.”

Richard omzunu silkip, “Önemli değil,” dedi.

“Cevapları yine de hayır olabilir. Cevap hayır olursa, bunu kabul etmeli ve halkıma zarar vermemelisin.”

“Halkın için elimden geleni yapacağım ve hakkımda adil bir karara varmalarını bekleyeceğim.”

“Öyleyse denemekte özgürsün ama su sızdırmayacak ve çatlamayacak kil bir damı nasıl yapacaksın, hâlâ aklım almıyor.”

“Ruhlar evine binlerce çatlağı olan ama hiç su akıtmayan bir dam yapacağım. Sonra size bu damları nasıl yapacağınızı öğreteceğim.”

Kuş Adam gülümseyerek başını salladı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Annemden nefret ediyorum.”

Efendi, çimlerin üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordu. Başını eğip çocuğun yüzündeki acı dolu ifadeye baktı. Bir süre bekledikten sonra yavaş bir ses tonuyla cevap verdi. “Böyle şeyler söylememelisin Carl. Sonradan pişman olacağın sözler söylemeni istemem.”

“Bunu çok düşündüm,” diye karşılık verdi çocuk. “Uzun bir süre bunu konuştuk. Beni nasıl değiştirip kandırdıklarını şimdi anlayabiliyorum. Öyle benciller ki.” Gözlerini öfkeyle kıсарak, “Onlar halk düşmanları,” dedi.

Rahl başını kaldırıp pencerelere baktı. Batan güneşin son ışıkları bir avuç bulutu kızılımsı mor bir renge boyamıştı. Bu gece. Bu gece nihayet, Ölümler Dünyası'na geri dönecekti.

Hazırladığı özel lapayla yalnızca belirli saatlerde uyumasına izin vererek çocuğu günler, geceler boyu uyanık tutmuştu. Beynini yıkayıp kendi düşüncelerine göre biçimlendirmek için bu zorunluydu. Çocukla sürekli konuşarak başkaları tarafından kullanıldığı, ona yalan söylendiği ve istismar edildiği düşüncesini

aklına yerleştirmişti. Bazen söylenenleri düşünmesi için çocuğu tek başına bırakmış, babasının mezarını ziyaret ederek kutsal yazıları tekrar tekrar okumuş ya da dinlenmişti.

Sonra dün gece, biraz rahatlamak için o kızı yatağına almıştı. Küçük, geçici bir eğlence olacaktı. Heyecanını bastırmak için yumuşak bir ten hissetmek istemişti. Onunla birlikte olduğu için kızın onur duyması gerekirdi. Özellikle de ona karşı nazik ve çekici davrandıktan sonra. Rahl'la birlikte olmak için başta yeterince sabırsız davranmıştı.

Ama sonra ne yapmıştı? Gülmüştü. Yara izlerini görünce kahkahalarla gülmüştü.

Şimdi bile düşündükçe öfkeleniyordu. Carl'a güler yüz göstermeye ve sonuca bir an önce ulaşmak için duyduğu sabırsızlığı saklamaya zorladı kendini. Kıza yaptıklarını, serbest bıraktığı şiddetin verdiği keyfi ve kulak tırmalayıcı çığlıkları düşününce dudaklarında bir gülümseme belirdi. Kız, ona bir daha asla gülemeyecekti.

"Neden gülüyorsun?" diye sordu Carl.

Rahl başını eğip çocuğun iri, kahverengi gözlerine baktı. "Seninle ne kadar gurur duyduğumu düşünüyordum da." Kız çığlık atarken sıcak, yapış yapış kanının fişkırmasını hatırlayınca gülümsemesi genişledi. Canı yanarken o kendini beğenmiş gülüşüne ne olmuştu?

"Benimle mi?" diye sordu Carl çekingen bir gülümsemeyle.

Rahl başını salladı. "Evet Carl, seninle gurur duyuyorum. Senin yaşında olup da dünyayı senin kadar gerçekçi bir şekilde gören gençlerin sayısı çok az olmalı. Kendi sıradan hayatlarından sıyrılıp çevrelerindeki büyük tehlikeleri ve mucizeleri görmeyi başaranların sayısı çok azdır. Halkın güvenliğini ve barışı sağlamak için ne kadar çok çalıştığımı senin gibi fark edenler..."

Üzgün bir ifadeyle başını salladı. “Bazen, uğrunda böylesine mücadele ettiğim insanların bana sırtlarını döndüklerini görmek, çabalarımı hiçe saymaları, daha da kötüsü düşmanlarımın saflarına katılmaları beni kalbimden yaralıyor.

Benim için endişelenip sıkılmanı istemem ama şu anda seninle konuşurken bile bizi sindirmeyi amaçlayan kötü insanlar plan yapıyor. D’Hara’yı koruyan sınırı yıktılar ve artık ikinci sınır da yok. Bir işgal planladıklarından korkuyorum. İnsanları, Batı Dünya’dan gelecek tehlikeye karşı uyardım ve kendilerini korumak için önlem almalarını söyledim ama fakir ve basit insanlar oldukları için benim korumama muhtaçlar.”

Carl’ın gözleri büyüdü. “Baba Rahl, hayatın tehlikede mi?”

Rahl elini sallayarak meseleyi geçiştirdi. “Kendim için değil, halkım için endişeleniyorum. Ben ölecek olursam, onları kim koruyacak?”

“Ölmek mi?” Carl’ın gözleri dolmuştu. “Ah, Baba Rahl! Sana ihtiyacımız var! Onların sana zarar vermesine lütfen izin verme! Bırak da senin yanında çarpışayım. Seni korumak istiyorum. Senin incinmene dayanamam.”

Rahl’ın solukları hızlandı, kalbi daha kuvvetli çarpmaya başladı. Beklediği an yaklaşıyordu. Çok az kalmıştı. Kızın çığlıklarını hatırlayarak sıcak bir gülümsemeyle çocuğa baktı. “Benim için kendini tehlikeye attığını düşünmeye dayanamam. Carl, seni şu son günlerde tanıma şansını buldum. Ayine yardım etmek için seçilmiş bir genç değil, benim dostum oldun. Endişelerimi, umutlarımı ve düşlerimi seninle paylaştım. Bunları başkalarıyla paylaştığım pek söylenemez. Beni düşündüğünü bilmek bile bana yeter.”

Gözleri yaşaran çocuk, Rahl’a baktı. “Baba Rahl,” diye fısıldadı, “senin için her şeyi yaparım. Lütfen, kalmama izin ver. Ayinden

sonra seninle kalacak mıyım? İstedğin her şeyi yapacağıma söz veririm. Tek istediğim, seninle kalabilmek.”

“Carl, sen iyi bir çocuksun ama bir hayatın, ailen ve arkadaşların var. Köpeğin Tinker’ı unutmamalısın. Çok geçmeden onlara dönmek isteyeceksin.”

Carl gözlerini Rahl’dan ayırmadan yavaşça başını salladı. “Hayır, onlara dönmeyeceğim. Tek istediğim, seninle birlikte olmak Baba Rahl, seni seviyorum. Senin için her şeyi yaparım.”

Rahl yüzünde ciddi bir ifadeyle çocuğun sözlerini düşündü. “Benim yanımda kalman, senin için tehlikeli olur.” Rahl, kalbinin güm güm attığını hissedebiliyordu.

“Umurumda değil. Sana hizmet etmek istiyorum. Ölebilirim ama ölüm, umurumda bile değil. Tek istediğim, sana yardım etmek. Düşmanlarınla olan mücadelede sana yardım etmekten başka bir isteğim yok. Baba Rahl, sana yardım ederken ölürsem, buna değer. Lütfen, kalmama izin ver, istediğin her şeyi yapacağım. Sonsuza kadar.”

Rahl soluklarını düzenlemek için derin bir nefes alıp yavaşça verdi. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. “Söylediklerinden emin misin Carl? Söylediklerinde ciddi misin? Yani, hayatını benim için feda etmek istediğine emin misin?”

“Yemin ederim ki sana yardım etmek için hayatımı bile veriririm. İstersen, hayatım şenindir.”

Rahl geri çekildi. Ellerini dizlerine koyarak yavaşça başını salladı. Masmavi gözleri çocuğun üzerindeydi.

“Evet Carl, istiyorum.”

Carl bu söz üzerine gülümsemedi ama kabul edilmenin heyecanıyla hafifçe titredi. Yüzünde kararlı bir ifadeyle, “Ayine

ne zaman başlayabiliriz? Sana ve halkımıza yardım etmek istiyorum,” dedi.

Rahl gözlerini ona dikip, “Çok yakında,” dedi yavaşça. “Bu gece, seni besledikten sonra. Başlamaya hazır mısın?”

“Evet.”

Rahl, damarlarındaki kanın hızla aktığını hissederek ayağa kalktı. Heyecanın verdiği coşkuyu dizginlemeye çalıştı. Dışarıda hava kararmıştı. Meşalelerin titrek alevleri masmavi gözlerinde dans ederek uzun, sarı saçlarında parlıyor ve beyaz cüppesini kızıla boyuyordu. Demirhaneye gitmeden önce, besleme borusunu Carl’ın yakınına koydu.

Muhafızlar, karanlık odada kollarını göğüslerinde kavuşturmuş bekliyordu. İşle kararmış tenlerinden akan ter damlacıkları ince çizgiler halinde aşağı süzülüyordu. Demirhanenin ateşinde duran bir kazandan keskin bir koku yükseliyordu.

Gözleri irileşen Rahl muhafızlara seslendi. “Demmin döndü mü?”

“Döneli birkaç gün oluyor, Efendi.”

“Gelip beklemesini söyleyin,” diye fısıldadı Rahl. “Sonra, ikinizin beni yalnız bırakmasını istiyorum.”

Muhafızlar selam verip arka kapıdan çıktılar. Rahl’ın elini kazanın üzerinde gezdirmesiyle, kazandan yükselen keskin koku, iştah açıcı ve güzel bir kokuya dönüştü. Gözlerini kapayıp babasının ruhu için dualar okudu sessizce. Nefes nefese ve çabucak dualarını okudu. Coşkusu soluklarını hızlandırmıştı. Titreyen parmak uçlarını ıslatarak dudaklarına sürdü.

Elini yakmadan kaldırabilmek için kazana tahta saplar iliştirdi. Ağır kazanı zorlanmadan kaldırabilmek için büyü kullandıktan sonra kazanla birlikte odadan çıktı. Meşaleler çocuğun çevre-

sindeki alanı, semboller çizili beyaz kumları, yuvarlak çimenliği ve beyaz taş üzerindeki sunağı aydınlatıyordu. Meşalelerin ışığı, kapağında Shinga olan çelik çanağı taşıyan parlak taş bloğa yansırıyordu. Rahl bütün bu ayrıntıları zihnine kazıyarak Carl'ın tam önünde, beslenme borusunun ağzının yanında durdu. Çocuğun yukarı bakan yüzüne donuk bir ifadeyle baktı.

“Bundan emin misin Carl?” diye sordu boğuk bir sesle. “Hayatımı sana emanet edebilir miyim?”

“Sana sadık kalacağıma yemin ederim Baba Rahl. Sonsuza kadar.”

Rahl derin bir nefes alarak gözlerini yumdu. Yüzünde boncuk boncuk terler birikmiş, cüppesi bedenine yapışmıştı. Kazandan yükselen sıcak dalgasını hissedebiliyordu. İçindekilerin kaynamaya devam etmesi için büyüyle ısıtmaya devam etti.

Eski dilde kutsal ve büyülü sözleri söylemeye başladı. Efsunun ve sihrin gücü havada insanın tüylerini ürperten sesler çıkardı. Rahl'ın sırtı bedenine giren güçle büküldü. Çocuğun ruhuna büyülü sözleri tekrar ederken kendinden geçmiş bir halde titremeye başladı.

Gözlerini araladı. Masmavi gözlerinde vahşi bir arzunun ateşi okunuyordu. Kesik kesik soluyor, elleri hafifçe titriyordu. Gözlerini çocuğa dikti.

“Carl,” dedi boğuk bir fısıltıyla, “seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum Baba Rahl.”

Rahl'ın gözleri kapandı. “Ağzını boruya götür evlat ve onu sıkıca tut.”

Carl söyleneni yaparken Rahl, kalbi güm güm atarak son tılsımlı sözlerini söyledi. Yanan meşalelerin çıtırtıları ve harlamaları, büyü'nün sözlerine karıştı.

Sonra Rahl, kazandakileri boruya dökmeye başladı.

Carl'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Eritilmiş kurşun bedenini dağlarken, gayriihtiyari nefes alıp yutkundu.

Darken Rahl heyecandan titriyordu. Boş kazanın ellerinden kayarak yere düşmesine aldırmadı. Efendi, çocuğun ruhunu Ölümler Dünyası'na göndermek için büyülmüş sözlerin ikinci bölümünü söylemeye geçti. Her bir sözcüğü doğru sırayla ve düzgün bir biçimde söyleyerek Ölümler Dünyası'na giden yolu, o karanlık boşluğu açıyordu.

Ellerini havaya kaldırdığında çevresinde karanlık biçimler dolaşmaya başladı. Gecenin sessizliği dehşet verici ulumalarla bozuldu. Darken Rahl, soğuk taş sunağın önünde diz çöküp yüzünü taşa dayadı. Eski dilde Carl'ın ruhunu kendisine bağlayacak sözcükleri söyledi. Bir süre, gereken büyüleri yaptı. Bittirdiğinde yumruklarını iki yana sarkıtıp yüzü kıpkırmızı bir halde doğruldu. Demmin Nass gölgelerin içinden ortaya çıktı.

Rahl gözlerini dostuna dikti. "Demmin," diye fısıldadı sert bir sesle.

"Efendi Rahl," diye selam verdi Demmin başını saygıyla eğerek.

Rahl ter içinde kalmış solgun yüzüyle Demmin'e yaklaştı. "Çocuğun bedenini sunağın üzerine koy. Onu temizlemek için su kovasını kullan." Demmin'in üzerindeki kısa kılıca baktı. "Yalnızca kafatasını kır ve geri çekilip beni bekle."

Rahl ellerini Demmin'in başının üzerinde gezdirdi. "Bu büyü seni koruyacak. Şafaktan önce döneceğim, o zamana kadar beni bekleyeceksin. Sana ihtiyacım olacak." Kendi düşüncelerine dalarak başını çevirdi.

Rahl kendinden geçmişçesine gözleri kapalı bir halde ileri geri sallanıp büyülmüş sözcükleri söylemeye devam ederken, Demmin de emirleri yerine getirmeye koyuldu.

Demmin kılıcını kaslı bileğine sürerek temizledikten sonra kınına koydu. Hâlâ transta olan Rahl'a son bir kez baktı. "Bu bölümden nefret ediyorum," diye mırıldandı kendi kendine. Arkasını döndü ve ağaçların gölgeleri arasında kaybolarak efendisini yalnız bıraktı.

Darken Rahl derin derin nefes alarak sunağın arkasında durdu. Birdenbire elini ateş çukuruna uzatmasıyla alevler gürleyerek harladı. İki elini de uzatıp parmaklarını bükmesiyle birlikte demir kâse yükseldi ve havada süzülerek ateşin üzerine yerleşti. Rahl hançerini kınından çekti ve çocuğun ıslak karnına koydu. Cüppesini çıkarıp yere attı ve tekmeleyerek uzağa itti. Bütün bedeni ter içinde kalmıştı. Boynundan ter damlaları akıyordu.

Düzgün kaslarını kaplayan teni pürüzsüzdü. Ama sol kasığının üst tarafı, kalçası, karnının bir bölümüyle sertleşmiş cinsel organının sol tarafı yara izleriyle kaplıydı. Yaşlı Büyücü'nün gönderdiği alevlerin izleriydi bunlar. Babasını yakıp kavuran alevler onu da yalamış ve geride büyücü ateşinin korkunç acısını bırakmıştı.

Ötekilere benzemeyen bir ateşti bu. Yakan, ısırın, kavuran, canlı ve bir amacı olan bir ateş. Rahl, acıdan sesi çıkmayana kadar bağırıyordu.

Darken Rahl, parmaklarını ıslatıp yamru yumru izlerinin üzerine sürdü. İlk yandığında yarasını ıslatabilmeyi ve hiç bitmeyen acının ve yanmanın dehşetine bir son verebilmeyi o kadar çok istemişti ki.

Ama sağaltıcılar yarasına dokunmasına izin vermemişlerdi. Dokunmaması gerektiğini söyleyerek ellerini bağlamışlardı. Parmaklarını ıslatmış, ağlamamak için dudaklarına ve diri diri yanan babasının görüntüsünü zihninden atabilmek için göz-

lerine sürmüştü. Aylarca ağlamış ve yaraya dokunup ağrısını dindirmek için yalvarmış ama sağaltıcılar ona izin vermemişti.

Büyücüden nefret ediyordu, onu öldürmeyi her şeyden çok istiyordu. Onun gözlerinin içine bakarken çıplak elleriyle kalbini sökmek istiyordu.

Darken Rahl, parmaklarını yara izinden çekti ve bıçağı eline alarak geçmişe ait düşüncelerini bir yana bıraktı. Artık bir erkekti. Efendi'ydi. Bütün dikkatini yapacağı işe verdi. Doğru sihri yaptıktan sonra bıçağı çocuğun göğsüne sapladı.

Çocuğun kalbini büyük bir dikkatle çıkarıp kaynayan suyla dolu çelik kâseye koydu. Sonra beyni çıkarıp kâseye ekledi. Son olarak da testisleri kâseye kattı. Bedenini kaplayan ter damlacıkları kanla karışmıştı. Dirseklerinden kan damlıyordu.

Kollarını Carl'ın bedenine koyarak ruhlar için dualar okudu. Yüzünü tepedeki karanlık pencerelere kaldırıp gözlerini kapadı ve tılsımlı sözcükleri hiç düşünmeden söylemeye devam etti. Bir saat boyunca ayine devam etti ve zamanı geldiğinde, göğsüne çocuğun kanını sürdü.

Babasının mezarındaki tılsımlı sözcükleri de okumayı bitirdikten sonra çocuğun sınama süresince gömülü olduğu büyücü kumuna gitti. Kollarıyla kumu düzeltirken üzerindeki kanlar beyaz toz tabakasıyla kaplandı. Rahl yere çömeldi, yıllarını harcayarak öğrendiği büyülü sembolleri kumların merkez noktasından başlayarak çizmeye başladı. Bütün dikkatini yaptığı işe vererek uzun bir süre çalıştı. Düz, sarı saçları omuzlarından dökülmüş ve alnı dikkatle kırışmıştı çünkü herhangi bir çizgiyi ya da kıvrımı unutacak olursa sonuç ölümdü.

En sonunda işini bitirip kutsal kâseye gittiğinde, suyun kaynamış olduğunu gördü. Büyüyle kâse havada süzüldü ve düz taş parçasına oturdu. Rahl taş bir havaneli alıp içindekileri ezmeye

başlamadan önce biraz soğumasını bekledi. Yüzünden terler akarak çocuğun kalbini, beynini ve testislerini havaneliyle dövdü, sonra karışıma bir kenarda duran cüppesinin cebinden çıkardığı büyülu tozlar ekledi.

Sunağın önünde durup karışımın bulunduğu kâseyi havaya kaldırarak çağrı büyüüne başladı. Bitirdiğinde kâseyi yere indirdi ve Hayat Bahçesi'ne baktı. Ölüler Dünyası'na gitmeden önce güzel şeylere bakmayı severdi.

Parmaklarını kâseye daldırarak karışımı yemeye başladı. Etin tadından nefret eder ve sebzededen başka hiçbir şey yemezdi. Ama şimdi başka seçeneği yoktu. Ölüler Dünyası'na gitmenin tek yolu vardı. Oraya gitmek istiyorsa et yemek zorundaydı. Tadına aldırmadan bir sebze ezmesi yediğini düşünerek karışımı bitirdi.

Parmaklarını yalayıp temizledikten sonra kâseyi yere bıraktı ve beyaz kumların önündeki çimlere oturup bağdaş kurdu. Saçlarının kimi yerleri kurumuş kanla keçeleşmişti. Ellerini dizlerine dayayıp gözlerini kapadı ve birkaç kez derin derin soluk alarak çocuğun ruhuyla buluşmaya hazırlandı.

Efendi, en sonunda bütün hazırlıkları tamamlamış, bütün tılsımları okumuş ve bütün büyüleri yapmış bir halde başını kaldırıp gözlerini açtı.

“Bana gel Carl,” diye fısıldadı eski gizli dille.

Bir müddet süren ölüm sessizliğinden sonra, gürültülü bir feryat koptu. Yer sarsılmaya başladı.

Carl'ın ruhu, kumların ortasından, yeraltı canavarı Shinga'nın bedeninde yükselmeye başladı.

Shinga ilk başta, beyaz kumlardan kurtulmak istercesine yerden bir duman halinde döne döne yükseldi. Kuma çizilen sembollerin içinden kurtulmak için mücadele ederken başını çılgınca sallıyor, burun deliklerinden dumanlar çıkıyordu. Rahl,

korkunç yaratığın toprağı yarıp yanında kumları kaldırarak somutlaşmasını sakince izledi. Canavar, büyük bir feryat kopararak başını yukarı kaldırdı ve sonra arka ayaklarını da kurtarmayı başardı. Kapkara bir çukur açıldı. Çukurun kenarındaki kumlar dipsiz karanlığa döküldü. Shinga, çukurun üzerinde süzülüyordu. İnsanın içine işleyen kahverengi gözleriyle aşağıda duran Rahl'a baktı.

“Geldiğin için teşekkür ederim Carl.”

Canavar öne eğilip burnunu Efendi'nin çıplak göğsüne sürttü. Rahl ayağa kalktı, yola çıkmak için sabırsızlanan Shinga'nın başını okşadı. Canavar sakinleştiğinde, Rahl onun sırtına tırmandı ve boynuna sımsıkı tutundu.

Shinga parlak bir ışık halinde, sırtında Darken Rahl olduğu halde karanlık boşluğun içine dalarak döne döne aşağı uçmaya başladı. Yer tekrar sarsılmaya başladı ve çukur sert, çirkin bir sesle kapandı. Hayat Bahçesi gecenin sessizliğine gömüldü.

Demmin Nass alnı ter içinde kalmış bir halde, ağaçların gölgeleri arasından çıktı. “İyi yolculuklar dostum,” diye fısıldadı, “iyi yolculuklar.”

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Yağmur şimdilik durmuştu ama gökyüzü hâlâ kapalıydı. Kahlan'ın hatırlayabildiği kadarıyla gökyüzü neredeyse sürekli kapalıydı. Kahlan, küçük bir sıranın üzerinde tek başına oturmuş, ruhlar evinin damını inşa eden Richard'ı izliyordu. Richard'ın çıplak sırtından, güçlü kaslarından ve garın pençelerinin sırtında bıraktığı yara izlerinden ter akıyordu.

Richard, Savidlin ve birkaç erkekle çalışarak ne yapacaklarını gösteriyordu. Kahlan'a çeviri yapmasının gerekmediğini, el hareketlerinin evrensel olduğunu, ne demek istediğini kendileri anlamaya çalışırlarsa daha iyi kavrayacaklarını ve yaptıkları işten daha çok gurur duyacaklarını söylemişti.

Savidlin, Richard'ın anlamadığı sorular sorup duruyordu. Richard, karşılık olarak yalnızca gülümseyip kendi dilinde anlatmak istediklerini anlatıyor ve gerektiğinde uydurduğu el işaretlerini kullanıyordu. Zaman zaman ötekiler bu durumu komik bulup kahkahalarla gülüyordu. Birbirlerini anlamadıkları halde iyi iş çıkarmışlardı.

İlk başta Richard ne yapacağını Kahlan'a anlatmamış, gülümseyerek ona bekleyip görmesini söylemişti. İlk olarak, yirmi beş otuz santim boyutlarında kil bloklar alarak onlara dalgalı bir biçim vermişti. Kil bloğun yüzeyinin yarısı içbükey bir çukuru andırırken, öteki yarısı da bir tümsek oluştuyordu. İçlerini oyduktan sonra çömlek yapımında uğraşan kadınlardan bunları ısıtmalarını istedi.

Ardından, düz bir tahta levhanın her iki tarafına, aynı uzunlukta iki uzun tahta parçası ekledi ve tahtanın tam ortasına bir parça yumuşak kil koydu. Bir oklavayla kili yayıp düzleştirdi. İki uzun tahta parçası, kilin kalınlığını ölçmesine yarıyordu. Tahtanın altında ve üstünden artan killeri kopararak aynı boyutta ve kalınlıkta dört köşe kil parçaları meydana getirdi. Dört köşe parçaları, kadınların ısıttıkları kalıpların üzerine serdi. Bir sopayla blokların üst köşelerine delikler açtı.

Richard, kadınların, ne yaptığını dikkatle izlediklerini görünce onları da ekibe kattı. Çok geçmeden, Richard'ın çevresini gülüp konuşarak kilden büyük yassı parçalar yapıp biçimlendiren ve Richard'a nasıl daha güzel yapabileceğini gösteren bir kadın ordusu sarmıştı. Kil parçaları kuruyunca kalıplarından çıkarılabiliyordu. Parçalar pişerken merakla aralarında konuşan kadınlar parça yapmaya devam ediyordu. Daha ne kadar yapmaları gerektiğini sorduklarında, Richard yapabildikleri kadar yapmalarını söyledi.

Richard, kadınları yeni işlerine bırakarak ruhlar evine gitti ve barakaları inşa etmekte kullanılan kil tuğlalardan bir ocak yapmaya koyuldu. Richard'ın peşinden ayrılmayan Savidlin her şeyi öğrenmeye çalışıyordu.

"Kilden çatı kiremitleri yapıyorsun, değil mi?" diye sordu Kahlan.

“Evet,” dedi Richard gülümseyerek.

“Richard, su sızdırmayan sazdan dam örtüleri görmüştüm.”

“Ben de görmüştüm.”

“Öyleyse neden damlarını su sızdırmayacak bir hale getir-miyorsun?”

“Sazdan dam örtüsü nasıl yapılır biliyor musun?”

“Hayır.”

“Ben de bilmiyorum. Ama kilden çatı kiremitleri yapmasını bildiğim için bildiğimi yapıyorum.”

Richard, Savidlin’e bir ocağın nasıl yapılacağını gösterirken, öteki adamlar da çatıdaki otları temizliyordu. Otları temizlen-diğinde boylamasına uzanan sııklardan kurulu bir iskelet açığa çıktı. Ot yığınları eskiden bu iskelete bağlıydı. Artık bu sııkların üzerine kilden kiremitler yerleştirilecekti.

Kiremitler bir sıık sırasından diğerine uzanıyordu. Alt ke-narları ilk sıığa, üst kenarı ikincisine dayanıyor ve deliklerinden sıığa sıkıca bağlanıyorlardı. İkinci kiremit sırası ilk sıranın üst kenarının üzerine gelecek biçimde diziliyordu. Böylece kiremit-lerin bağlandığı delikleri kapatıyor ve dalgalı biçimleri sayesinde bir önceki parçaya kenetleniyordu. Kil kiremitler ottan ağır ol-duğu için Richard sııklar, çatının eğimi boyunca yerleştirdiği desteklerle güçlendirmişti.

Görünüşe bakılırsa, köy halkının yarısı inşaat işine katılıyordu. Kuş Adam ara sıra gelerek çalışmaları izliyordu. Gördüklerinden memnun kalmıştı. Bazen sessizce Kahlan’ın yanında oturuyor, bazen de onunla laflıyordu. Ama çoğunlukla inşaat çalışmalarını izliyordu. Ara sıra Richard’la ilgili sorular soruyordu.

Richard zamanının çoğunu çalışarak geçirdiği için Kahlan yalnız kalıyordu. Köyün kadınları, onun yardım teklifleriyle

İlgilenmiyordu. Erkekler uzaktan göz ucuyla onu izliyordu. Genç kızlarsa onunla konuşamayacak kadar çekingendi. Bazen kızların öylece durup kendisini izlediklerini görüyordu. Adlarını sorduğu zaman çekingen bir biçimde gülümseyerek kaçıyorlardı. Küçük çocuklar yanına yaklaşmak istiyordu ama anneleri onlara engel oluyordu. Yemek yapmaya ya da kiremitlerin inşasına yardım etmesine izin vermiyorlardı. Bütün yardım girişimleri, onur konuğu olduğu bahanesiyle kibarca geri çevriliyordu.

Ama Kahlan gerçeği biliyordu. Bir İtirafçı olduğu için ondan korkuyorlardı.

Kahlan bu tavırlara, bakışlara ve fısıltılara alışkındı. Bütün bunlar onu eskisi kadar rahatsız etmiyordu artık. Annesinin gülümseyerek, insanların böyle olduğunu ve bu durumun değişmeyeceğini, bu yüzden canını sıkmaması gerektiğini ve bir gün bu güçlüklerin üstesinden geleceğini söylediğini dün gibi hatırlıyordu. Bugüne kadar Kahlan, kim olduğunu ve bu hayatı kabullendiğini düşünmüştü. Başka insanların sahip olduklarına asla sahip olamayacağı için üzülmemeye çalışmıştı. Ama bu, Richard'ı tanımadan önceydi. Richard'ın onu bir dost kabul ederek onunla konuşmasından ve ona normal bir insanmış gibi davranmasından önceydi. Kahlan'a önem vermesinden önce.

Fakat Richard onun kim olduğunu bilmiyordu.

Hiç olmazsa Savidlin, Kahlan'a dostça davranıyordu. İkisini evine götürüp karısı Weselan ve küçük oğlu Siddin'le tanıştırmış, yerde uyuyacakları bir köşe vermişti. Savidlin'in ısrarıyla kabul etmiş bile olsa Weselan da Kahlan'ı büyük bir konukseverlikle karşılamış ve kocasının olmadığı zamanlarda bile ona sıcak davranmıştı. Gece olup da hava çalışamayacakları kadar karardığında Siddin, Kahlan'ın yanına oturuyor, Kahlan da ona krallar, kaleler, uzak diyarlar ve vahşi canavarlar hakkında

hikâyeler anlatıyordu. Siddin, Kahlan'ın kucağına tırmanıp daha çok hikâye anlatması için yalvarıyor ve ona sımsıkı sarılıyordu. Weselan'ın, oğlunu ondan uzaklaştırmaması, korktuğunu göstermeyecek kadar kibar oluşu, Kahlan'ın gözlerini yaşartıyordu. Siddin uyuduğunda Kahlan ve Richard, Savidlin'le Weselan'a Batı Diyar'dan buraya yaptıkları yolculukta başlarından geçen maceraları anlatıyorlardı. Savidlin mücadelede başarı kazanan insanlara saygı duyuyor ve anlatılanları oğlu gibi, hayret dolu gözlerle dinliyordu.

Kuş Adam yeni çatıdan memnun görünüyordu. İnşaat çalışmalarını çatının işe yarayacağını anlayacak kadar izledikten sonra kendi kendine gülerek başını yavaşça sallamıştı. Ama öteki altı köy büyüğü fazla etkilenmemişti. Onlara göre ara sıra damlayan birkaç damla su, üzerinde durulmayacak kadar önemsiz bir konuydu. Hayatları boyunca yağmur yağdığında ıslanmışlardı. Bir yabancıнын ne kadar aptal olduklarını göstermesine kızıyorlardı. Büyüklerden biri öldüğü takdirde yerini Savidlin alacaktı. Kahlan, büyüklerden biri ölseydi, aralarında güçlü bir müttefikimiz olurdu diye düşünüyordu.

Kahlan, çatı bittikten sonra büyükler, Richard'ı Çamur Adamların arasına kabul etmezse neler olabileceğini düşünerek endişeleniyordu. Richard, onlara zarar vermeyeceği konusunda Kahlan'a söz vermemişti. Kötülük yapacak bir insan değildi ama o bir Doğruluk İzcisi'ydi. Buradaki birkaç kişinin hayatından çok daha fazlası tehlikedeydi. İkisinin de bunu aklından çıkarmaması gerekiyordu.

Kahlan suikast timindeki son adamı öldürmenin Richard'ı değiştirip değiştirmediğini, onu daha sert bir insan yapıp yapmadığını bilmiyordu. Öldürmeyi öğrenmek her şeye farklı bir gözle bakılmasını sağladığı gibi, tekrar öldürmeyi de kolaylaştırırdı. Kahlan bu gerçeği gayet iyi biliyordu.

Kahlan, Richard'ın yardımı koşmamış ve o adamı öldürmemiş olmasını diliyordu. Richard'a adamı öldürmesinin gerekli olmadığını söyleyecek kadar yürekli değildi. Meseleyi kendi başına da halledebilirdi. Ne de olsa tek kişi onun için ölümcül bir tehdit değildi. İşte bu yüzden Rahl, İtirafçıları öldürmek için her zaman dört kişi gönderirdi: Biri, İtirafçı'nın gücüyle dokunması içindi, öteki üçü de İtirafçı ile dokunulan adamı öldürmek için. Bazen geriye yalnızca bir kişi kalırdı ama İtirafçı gücünü harcadıktan sonra, tek kişi bile onu öldürmeye yeterdi. Ama tek adamın neredeyse hiç şansı olmazdı. İriyarı bile olsa Kahlan ondan daha hızlıydı. Kılıcını savurduğunda, kolaylıkla kaçabilirdi. Kılıcını tekrar kaldırmaya fırsat bulamadan Kahlan ona dokunur ve onu denetimi altına alırdı. Bu da adamın sonu olurdu.

Kahlan, Richard'a o adamı öldürmesinin gerekli olmadığını söylemesinin olanaksız olduğunu biliyordu. En kötüsü de Richard'ın, Kahlan'ı kurtardığını düşünerek adamı öldürmüş olmasıydı.

Kahlan başka bir suikast timinin yolda olduğunu tahmin ediyordu. Suikastçılar amansız katillerdi. Richard'm öldürdüğü adam, bir İtirafçı'yla tek başına savaşmasının olanaksız olduğunu ve öleceğini bile bile peşlerinden gelmişti. Suikastçılar asla durmayacaktı, durmanın anlamını bilmiyorlardı, amaçlarından başka hiçbir şey düşünmezlerdi.

Üstelik İtirafçılara yaptıklarından büyük bir zevk alırlardı.

Kahlan, elinde olmadan kız kardeşi Dennee'yi hatırladı. Ne zaman suikast timlerini düşünse Dennee'ye yaptıkları aklına geliyordu.

Kahlan genç kız olmadan önce, annesi hiçbir sağaltıcının iyileştiremediği amansız bir hastalığa yakalanmış ve insanı güçten düşüren bu hastalık sonucunda çok geçmeden hayatını

yitirmişti. İtirafçılar birbirlerine bağlı bir topluluktu. Birinin derdi olduğunda bundan hepsi etkilenirdi. Dennee'nin annesi, Kahlan'ı yanlarına aldı ve onu teselli etmeye çalıştı. Çok iyi dost olan iki kız, kız kardeş olacaklarını işittiklerinde sevinmişler ve o günden sonra birbirlerini kardeş bilmişlerdi. Bu, annesini kaybeden Kahlan'ın acısını biraz olsun dindirmişti.

Dennee, Kahlan'm annesi kadar hassas bir kızdı. Kahlan'ın gücüne sahip değildi. Zamanla Kahlan onun koruyucusu oldu. Kahlan, gücünü kullandıktan sonra, bir iki saate kalmadan gücüne tekrar kavuşabiliyordu ama Dennee'nin eski gücüne kavuşması bazen birkaç gün sürüyordu.

O korkunç günde Kahlan asılmak üzere olan bir katilin itirafını almak üzere kısa bir süreliğine evden ayrılmıştı. Bu görev aslında Dennee'ye aitti. Kahlan, kardeşinin yerine bu görevi üstlenmişti. Dennee itiraf almaktan, itirafını aldığı kişinin gözlerindeki ifadeyi görmekten nefret ederdi. İtiraf aldıktan sonra bazen günlerce ağlardı. Kahlan'dan asla kendi yerine itiraf almaya gitmesini istememişti, istemezdi de ama Kahlan gideceğini söylediği zaman yüzünde beliren rahatlama ifadesi sözcüklerden fazlasını anlatıyordu. Kahlan da itiraf almaktan hoşlanmazdı ama daha güçlü, daha mantıklı ve daha düşünceliydi. Gücünü anlıyor ve kabul ediyordu. Kim olduğunu kabullendiği için Dennee kadar acı çekmiyordu. Kahlan için aklının sesi her zaman için kalbinin sesinden önce gelmişti ve Dennee için her şeyi yapardı.

Eve dönerken yolun kenarındaki çalılıkların arasından acı dolu iniltiler işitmişti. Dennee'yi çalılıkların arasında bulduğunda dehşete kapılmıştı. "Seni... karşılamaya geliyordum... eve seninle dönmek istemiştım," demişti Dennee, başını Kahlan'm kucağına yaslayarak. "Beni bir suikast timi yakaladı. Üzgünüm. İçlerinden birini hakladım Kahlan. Ona dokundum. İçlerinden birini hakladım. Benimle gurur duyardın."

Kahlan, şok içinde Dennee'nin başını tutarak kardeşini teselli etmeye çalışmış ve her şeyin düzeleceğini söylemişti.

"Lütfen Kahlan... elbisemi benim için aşağı indirebilir misin?" Sesi çok uzaktan gelirmişçesine zayıftı. "Kollarım tutmuyor."

Yaşadığı şoku atlatan Kahlan, Dennee'nin isteğinin nedenini görmekte gecikmemişti. Dennee'nin kolları zalimce kırılmıştı. Bir kulağından kan damlıyordu. Kahlan, kız kardeşinin kanlar içinde kalmış elbisesinden geriye kalanlarla üzerini elinden geldiğince örtmeye çalışmıştı. Dennee'ye yapılanlar karşısında kapıldığı korkudan başı dönüyordu. Boğazındaki düğüm konuşmasına engel oluyordu. Kız kardeşini daha fazla korkutmamak için çığlıklarına hâkim olmaya çalışıyordu. Onun için son bir kez daha güçlü olması gerektiğini biliyordu.

Dennee, Kahlan'ın adını fısıldayarak daha yakına gelmesini istemişti. "Bunu bana Darken Rahl yaptı... Burada değildi ama bunu bana o yaptı."

"Biliyorum," demişti Kahlan bütün şefkatiyle. "Kıpırdama, her şey düzelecek. Seni eve götüreceğim." Yalan söylediğini, Dennee'nin asla iyileşmeyeceğini biliyordu.

"Lütfen Kahlan," diye fısıldamıştı Dennee, "onu öldür. Bu çılgınlığa bir son ver. Keşke yeterince güçlü olabilseydim. Onu benim için öldür."

Kahlan'ın içinde büyük bir öfke doğmuştu. Gücünü ilk kez bir başkasının canını yakmak ve öldürmek için kullanmak istiyordu. Daha önce hiç hissetmediği bir duygunun eşiğine gelmişti. Derinlerden gelen korkunç bir gazap, doğuştan gelen korkutucu bir güç. Titreyen parmaklarıyla Dennee'nin kanlar içinde kalmış saçlarını okşamıştı.

"Öldüreceğim," diye söz vermişti.

Dennee rahatlayarak Kahlan'ın kollarına yaslanmıştı. Kahlan kemik kolyesini çıkarıp kız kardeşinin boynuna takmıştı.

"Bunu almanı istiyorum. Seni koruyacaktır."

"Teşekkür ederim Kahlan." Dennee, kocaman gözlerinden akan yaşlar yanaklarından aşağı süzülürken gülümsemişti. "Ama beni artık hiçbir şey koruyamaz. Kendini kurtar. Seni ele geçirmelerine izin verme. Bundan zevk alıyorlar. Canımı öyle yaktılar ki... Üstelik bundan çok zevk aldılar. Bana güldüler."

Kahlan, kız kardeşinin içler acısı halini görmeye daha fazla dayanamayarak gözlerini kapamış ve onu kollarında sallayarak alnından öpmüştü.

"Beni unutma Kahlan. Birlikte geçirdiğimiz mutlu günleri unutma."

"Kötü anılar mı?"

Kahlan düşüncelerinden sıyrılarak başını kaldırdı. Kuş Adam'ın yanına geldiğini fark etmemişti. Yanında durmuştu. Kahlan evet dercesine başını sallayıp başka yere baktı.

Gözyaşlarını silerken, *"Zayıflık gösterdiğim için beni affet,"* dedi boğazını temizleyerek.

Kuş Adam kahverengi gözleriyle Kahlan'a baktıktan sonra yavaşça yanına oturdu.

"Kurban olmak zayıflık değildir."

Kahlan, elinin tersiyle burnunu sildikten sonra boğazından yükselmeye çalışan feryadı bastırmayı başardı. Kendini o kadar yalnız hissediyordu ki... Dennee'yi çok özliyordu. Kuş Adam kolunu yavaşça Kahlan'ın omzuna koydu ve ona babacan bir tavırla kısa bir süre sarıldı.

"Kız kardeşim Dennee'yi düşünüyordum. Darken Rahl'in emriyle öldürüldü... Kollarımda can verdi... Canımı öyle yakmışlardı ki.

Rahl öldürmekle yetinmiyor. İnsanları öldürmeden önce onların acı çektiklerini görmek istiyor.”

Kuş Adam, Kahlan'ın sözlerini anladığını gösterircesine başını salladı. *“Farklı insanlar olmamıza rağmen aynı şekilde acı çekeriz.”* Başparmağıyla Kahlan'nın yaşlarını silerek elini cebine götürdü. *“Elini uzat.”*

Kahlan söyleneni yaptı ve Kuş Adam onun eline birkaç ufak tohum döktü. Gökyüzüne baktıktan sonra boynundaki sessiz düdüğü öttürdü. Çok geçmeden parlak sarı renkte bir kuş kanat çırparak parmağına kondu. Kuşun, tohumları yiyebilmesi için elini Kahlan'm eline yaklaştırdı. Kahlan, tohumları gagalayan kuşun küçük pençelerinin etini sıkıca kavradığını hissediyordu. Kuşun renkleri o kadar parlak ve güzeldi ki Kahlan elinde olmadan gülümsedi. Kuş Adam'ın kayış tenli sert yüzünde de bir gülümseme belirdi. Kuş, tohumları yemeyi bitirince tüylerini kabartıp korkusuzca ve halinden memnun bir biçimde Kahlan'ın avucunda durdu.

“Bütün bu çirkinliklerin ortasında güzel bir şey görmek isteyeceğini düşündüm.”

“Teşekkür ederim,” diye gülümsedi Kahlan.

“Senin olmasını ister misin?”

Kahlan kuşun parlak tüylerini, başını bir yana eğip havaya kaldırışını izledi.

“Buna hakkım yok,” dedi kuşun uçup gitmesini izlerken. *“Özgür kalmalı.”*

Kuş Adam başını sallayarak hafifçe gülümsedi. One eğilip dirseklerini dizlerine dayayarak ruhlar evine baktı. Çatının tamamlanmasına en fazla bir gün kalmıştı. Uzun, gri saçları yüzünü kapadığı için Kahlan onun ifadesini göremiyordu. Kahlan bir süre daha oturup Richard'ın çatıda çalışmasını izledi. Richard'ın

ona sarılmasını hiç bu kadar çok istediğini hatırlamıyor ama buna izin veremeyeceğini de biliyordu.

“*Şu Darken Rahl’ı öldürmeyi istiyor musun?*” diye sordu Kuş Adam yüzünü Kahlan’a dönmeden.

“*Hem de çok.*”

“*Yeterli gücün var mı?*”

“*Hayır,*” diye itiraf etti Kahlan.

“*Peki Doğruluk İzcisi’nin kılıcında onu öldürecek güç var mı?*”

“*Hayır. Neden soruyorsun?*”

Gün sona ererken bulutlar giderek koyulaştı. Yağmur yine çiselemeye başlamıştı ve binaların arasındaki karanlık gittikçe artıyordu.

“*Dediğin gibi, çok büyük bir ihtiyacı olan bir İtirafçı’yla birlikte olmak çok tehlikelidir. Bu, Doğruluk İzcisi için de geçerli. Belki daha fazla geçerli.*”

Kahlan biraz duraksadıktan sonra yavaşça konuşmaya başladı. “*Darken Rahl’ın Richard’ın babasına yaptıklarını sözcüklerle anlatabilmem mümkün değil. Anlatacaklarım, ondan daha çok korkmana neden olacaktır. Ama Richard da kuşu özgür bırakırdı.*”

Kuş Adam hiç ses çıkarmadan gülümsedi. “*Sen ve ben oyun oynamayacak kadar zekiyiz. Bunları bir yana bırakalım.*” Arkasına yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu. “*Öteki büyüklerle Doğruluk İzcisi’nin halkımız için ne kadar harika bir iş yaptığını ve bizlere bunu öğretmesinin büyük bir iyilik olduğunu anlatmaya çalıştım. Büyükler benim kadar emin değil. Onlar bazen fazlasıyla sabit fikirli ve inatçı olabiliyorlar, hatta bazen benim hoşgörü sınırlarımı bile zorlayabiliyorlar. Büyükler hayır diyecek olursa, senin ve İzci’nin halkıma yapacaklarınızdan korkuyorum.*”

“*Richard, halkınıza zarar vermeyeceğine dair söz verdi.*”

“Sözler, bir babanın ya da kız kardeşin kanı kadar güçlü değildir.”

Kahlan sırtını duvara yaslayıp ıslak esintiden korunmak için pelerinine sarındı. *“Bir İtirafçı'yım çünkü bir İtirafçı olarak doğdum. Bu gücü ben istemedim. Seçme şansım olsaydı sıradan biri olmayı tercih ederdim. Ama bana verilen bu güçle yaşamalı ve onu en iyi şekilde kullanmalıyım. Çoğu insanın düşündüğünün aksine, burada olmamızın amacı insanlara ve gerçeğe hizmet etmektir. Orta Diyar'ın bütün halklarını seviyorum ve onları koruyup özgür kalabilmeleri için hayatımı bile veririm. Yapmak istediğim tek şey bu. Ama yapayalnızım.”*

“Richard gözünü senden ayırmıyor, sana göz kulak oluyor, önem veriyor.”

Kahlan göz ucuyla ona baktı. *“Richard, Batı Diyar'dan geliyor. Kim olduğumu bilmiyor. Bilseydi...”* Sözlerinin devamını getiremedi.

Kuş Adam bu sözleri duyunca kaşlarını çattı. *“Doğruluğa hizmet eden bir kişi...”*

“Lütfen bana hatırlatma. Bu sorunu kendi başıma ben açtım. Çok korkuyorum ama sonuçlarına katlanmam gerek. Bu da sözlerimin doğruluğunu kanıtlar. Çamur Adamlar öteki halklardan uzak yaşıyor. Bu sayede geçmişte sorunlardan uzak kalma gibi bir lüksünüz oldu. Bu seferki sorunun kolu her yere uzanıyor, size de uzanacak. Büyükler istedikleri kadar yardım edip etmeyeceklerini tartışsın, gerçeğe karşı koyamazlar. Bu birkaç yaşlı adam için gururları sağduyudan önce gelirse, bedelini bütün halkınız ödeyecektir.”

Kuş Adam saygıyla ve dikkatle Kahlan'ın sözlerini dinliyordu. Kahlan ona döndü.

“Şu anda büyükler hayır diyecek olursa ne yapacağımı bilmediğimi dürüstçe söylemeliyim. İnsanlarınıza zarar vermek değil, onları kendi gözlerimle gördüğüm acıları çekmekten korumak istiyorum. Darken Rahl’ın insanlara neler yaptığını gördüm. Neler yapacağını da biliyorum. Savidlin’in tek oğlunu öldürerek Rahl’a engel olacağımı bilseydim, hiç tereddüt etmeden, hatta gerekirse çıplak ellerimle onu öldürürdüm çünkü o çocuğu öldürmek yüreğimi ne kadar parçalasa da bu yolla öteki küçük çocukları kurtardığımı bilirdim. Bir savaşçının sorumluluğunu taşımak korkunç bir yük. Başkalarını kurtarmak için can almış birisin ve bu işten hiç de zevk almadığını biliyorum. Bana inan, Darken Rahl bundan büyük zevk alıyor. Lütfen, halkından hiç kimseye zarar vermeden onları kurtarmama yardım et.” Yanakları yaşlarla ıslanmıştı. “Hiç kimseye zarar gelmesini istemiyorum.”

Kuş Adam sevecen bir biçimde Kahlan’ı kendine çekerek omzunda ağlamasına izin verdi. “Orta Diyar’ın insanları senin gibi bir savaşçıya sahip oldukları için şanslılar.”

“Aradığımızı bulur ve kışın ilk gününe kadar saklayabilirsek, Darken Rahl ölecek. Başka hiç kimseye zarar gelmeyecek. Ama aradığımızı bulabilmek için yardıma ihtiyacımız var.”

“Kışın ilk günü. Fazla zamanınız yok. Bu mevsim yakında sona eriyor, bir sonraki mevsime az kaldı.”

“Hayatın kurallarını ben koymuyorum, onurlu köy büyüğü. Zamanı durdurmanın bir yolunu biliyorsan lütfen söyle de, çok geç olmadan durdurabileyim.”

Kuş Adam hiç cevap vermeden sessizce oturdu. “Daha önceki ziyaretlerinde halkımın arasındaki davranışlarını gözledim. İsteklerimize her zaman için saygı gösterdin, bize zarar verecek hiçbir harekette bulunmadın. Doğruluk İzcisi için de aynısı geçerli. Ben senin yanındayım küçüğüm. Ötekileri de kendi tarafıma çe-

kebilmek için elimden geleni yapacağım. Tek dileğim, sözlerimin yeterli olması. Halkıma zarar gelsin istemiyorum.”

“Büyükler hayır diyecek olursa, korkman gereken ben ya da İzci olmayacak,” dedi Kahlan. Kuş Adam’a yaslanıp boşluğa baktı. “Korkman gereken kişi, D’Hara’dan gelecek. Bir kasırga gibi gelip sizi yok edecek. Buna karşı hiçbir şansınız yok. Hepinizi katledecek.”

O gece Savidlin’in sıcak evinde Kahlan, Siddin’e bir balığa dönüşerek gölde yaşayan ve hiç yakalanmadan oltaların kancalarından yemleri çalan balıkçının hikâyesini anlattı. Ona da Siddin’in yaşlarındayken bu hikâyeyi annesi anlatmıştı. Siddin’in yüzündeki büyülenmiş ifade Kahlan’a, hikâyeyi ilk dinlediğinde duyduğu heyecanı hatırlattı.

Sonra, Weselan tatlı kökleri pişirip yemek kokuları dumana karışırken Savidlin, Richard’a farklı hayvanlar için okların ucunu nasıl yontacağını ve ocak ateşinin kömüründe nasıl sertleştirip zehir süreceğini gösterdi. Kahlan yanına kıvrılmış Siddin’le birlikte yerde bir postun üzerinde yatıyordu. Yavaşça çocuğun siyah saçlarını okşuyordu. Kuş Adam’a gerekirse bu küçük çocuğu bile öldüreceğini söylediğini hatırladığında boğazındaki düğümü zorlukla yuttu.

Sözleri geri alabilmek isterdi. Doğru olduğunu bilse de, Richard onun Kuş Adam’la konuştuğunu görmemişti. Kahlan da bu konuşmadan ona söz etmemişti. Onu endişelendirmek gereksizdi, olacakların önüne geçilemezdi. Tek dileği büyüklerin aklın sesine kulak vermeleriydi.

Ertesi gün, hava rüzgârlı ve sıcaktı. Yağmur ara sıra çiseliyordu. Öğleden sonra erken saatlerde, çatının inşası tamamlandı. Yeni ocakta büyük bir ateş yakıldı ve büyük bir kalabalık ruhlar evine toplandı. Bacadan ilk dumanların yükselmesiyle birlikte, insanlardan heyecan ve hayret sesleri geldi. Kapı aralığından, içeriyi dumana boğmadan yanan ateşe baktılar. Gözleri duman-dan yaşarmadan yaşamak, kafalarına su damlamadan yaşamak kadar heyecan verici bir düşünceydi. En kötüsü de bugünkü gibi rüzgârla şiddetlenen yağmurdu. Böyle havalarda yağmur, ot damlardan olduğu gibi içeri sızardı.

Kalabalık, suların evin içine girmeden kiremitlerden aşağı akıp gitmesini coşkuyla izledi. Çatıdan aşağı inerken Richard'ın keyfi yerindeydi. İnşaat tamamlanmıştı. Çatı su sızdırmıyordu, ocağın bacası dumanı iyi çekiyordu ve bütün köy halkı, Richard'ın onlar için yaptıklarından oldukça memnun görünüyordu. Richard'a yardım eden erkekler başardıkları ve öğrendiklerinden gurur duyuyorlardı. Diğerlerine rehberlik yaparak inşaatın püf noktalarını gösteriyorlardı.

Richard yalnızca kılıcını kuşanmak için durup seyircilerin arasından geçti ve köyün ortasına, büyüklerin beklemekte olduğu sıırıklardan inşa edilmiş açık yapıya doğru ilerledi. Kahlan solunda, onun adına konuşmayı amaçlayan Savidlin sağındaydı. Kalabalık onun gidişini izledikten sonra gülüşmeler ve bağrışmalarla peşine takıldı. Richard'ın çenesi gergindi.

"Kılıcı alman gerekli mi?" diye sordu Kahlan.

Richard, uzun adımlarla ilerlemeye devam ederken Kahlan'a bakarak sıırıttı. Yağmur birbirine karışmış saçlarını ıslatıyordu. "Ben Doğruluk İzcisi'yim."

Kahlan, Richard'a hoşnutsuz bir bakış fırlattı. "Richard, bana oyun oynama. Ne demek istediğimi anladın."

Richard'ın gülümsemesi genişledi. “Doğru olanı yapmaları gerektiğini hatırlatması için kılıcı yanıma alıyorum.”

Kahlan'm içinde, her şeyin kontrolden çıkmaya başladığına, yaşlılar isteklerini geri çevirecek olursa Richard'ın korkunç bir şey yapacağına dair kötü bir his vardı. Richard büyüklerin desteğini almayı umarak sabahtan akşama kadar durmadan çalışmıştı. Halkın çoğunun sevgisini kazanmıştı ama önemli olan onlar değildi. Kahlan, büyükler hayır diyecek olursa, Richard'ın ne yapacağını mantıklı bir biçimde düşünmemiş olmasından korkuyordu.

Toffalar sııklı yapının tam ortasında gururla ve dimdik ayakta duruyordu. Yağmur damlaları, çevresindeki su birikintilerine düşüyordu. Surin, Caldus, Arbrin, Breginderin ve Hajanlet yanında duruyordu. Hepsi de tilki postlarını giymişti. Kahlan yalnızca resmî toplantılarda böyle bir şey yaptıklarını öğrenmişti. Bütün köy halkı dışarıdaydı. Herkes açık alana yayılmış, açık binaların çatılarının altından ve pencerelerden olup biteni izliyordu. Hayat durmuştu. Halk merakla büyüklerin gelecekleri hakkında verecekleri kararı bekliyordu.

Kahlan, Kuş Adam'ın, büyüklerin beklediği yerin yakınında silahlı birkaç adamla birlikte durduğunu gördü. Bakışlarının buluşmasıyla birlikte kalbi hızla çarpmaya başladı. Kahlan, Richard'ı gömleğinin kolundan yakalayarak ona doğru eğildi.

“Unutma, bu adamlar ne derse desin, Rahl'ı durdurmak için bir şansımız olsun istiyorsan, buradan sağ salım çıkmalıyız. Kılıç olsun olmasın biz iki kişiyiz, onlarsa sayıca üstün.”

Richard, Kahlan'ı duymazdan gelerek yüksek bir sesle, “Onurlu büyükler,” diyerek söze başladı. Kahlan, Richard'ın sözlerini çeviriyordu. “Ruhlar Evi'nin su akıtmayan yeni bir çatısının olduğunu haber vermekten onur duyarım. Ayrıca köyün öteki

binalarını da düzeltebilmeleri için bu çatıların nasıl yapıldığını halkınıza öğrettim. Bütün bunları halkınıza duyduğum saygıyla ve hiçbir karşılık beklemeden yaptım. Tek istediğim, sonuçtan memnun kalmanız.”

Altı büyük, Kahlan’ın çevirdiği bu sözleri asık suratlarla dinledi. Kahlan bitirdiğinde uzun bir sessizlik oldu.

En sonunda Toffalar, kararlı bir sesle konuştu. “Sonuçtan memnun değiliz.”

Kahlan, Toffalar’ın sözlerini çevirdiğinde Richard’ın yüzünde karanlık bir ifade belirdi. “Neden?”

“Biraz yağmur, Çamur Adamların gücünü azaltmaz. Çatın su sızdırmayabilir ama bunun tek nedeni zekice yapılmış olması. Yabancıların âdetleri kadar zekice. Bunlar bizim âdetlerimiz değil. Bu, yalnızca yabancıların bize ne yapacağımızı söylemelerinin ilk adımı olur. Ne istediğini biliyoruz. Bizden biri olup senin için Kâhinler Konseyi’ni toplamamızı istiyorsun. Bu, bir yabancının, bizi çıkarlarına göre kullanmak için başvurduğu numaralardan biri. Bizi kendi savaşına sürüklemek istiyorsun. Cevabımız hayır!” Savidlin’e dönerek, “Ruhlar Evi’nin çatısı eski haline getirilecek. Atalarımızın ruhları böyle istiyor,” dedi.

Savidlin öfkeden köpürüyordu ama hiç kıpırdamadı. Köy büyüğü dudaklarında hafif bir gülümsemeyle Richard’a döndü.

“Numaraların işe yaramadı,” dedi Toffalar küçümsemeyle. “Bize zarar vermeyi düşünüyor musun Öfkeli Richard?” Richard’ı küçük düşürmek için onunla açıkça alay ediyordu.

Kahlan, Richard’ı hiç bu kadar tehlikeli görmemişti. Richard bir an Kuş Adam’a baktıktan sonra altı büyüğe döndü. Kahlan nefesini tuttu. Kalabalığa ölüm sessizliği hâkim olmuştu. Richard, yavaşça insanlara döndü.

“Halkınıza zarar vermeyeceğim,” dedi ciddi bir sesle. Kahlan, Richard’ın sözlerini çevirirken herkes rahatlayarak derin bir nefes aldı. Kalabalık sessizleşince Richard sözlerine devam etti. “Ama halkınızın başına gelecekler için şimdiden büyük bir üzüntü duyuyorum.” Büyüklere dönmeden, kolunu yavaşça kaldırarak onları işaret etti. “Siz altı büyük için üzülmeceğim. Aptalların arkasından gözyaşı dökmem.” Sözleri zehir gibiydi. Kalabalık nefesini tuttu.

Toffalar’ın yüzünde acı ve öfke dolu bir ifade belirdi. Kalabalıktan korku dolu fısıltılar yükseldi. Kahlan, Kuş Adam’a baktı. Bir anda yaşlanmış gibiydi. Kahverengi gözlerinden üzüntüsü okunuyordu. Bir an için gözleri buluştu, ikisi de hayatlarını yok edecek felaketin üzüntüsünü paylaşıyordu, sonra Kuş Adam bakışlarını yere indirdi.

Richard yıldırım hızıyla kılıcını çekip büyüklere atıldı. O kadar hızlı hareket etmişti ki büyükler dâhil herkes şaşkınlıkla irkilerek geri çekildi. Büyüklerin gözlerinde korku vardı. Kalabalık sessizce geri çekilmeye başlamıştı ama Kuş Adam hiç kıpırdamadı. Kahlan, Richard’ın öfkesinden korkuyor ama aynı zamanda bu öfkeyi anlıyordu. Karışmamaya karar verdi ama Doğruluk İzcisi ne yaparsa yapsın, onu korumak için gereken her şeyi yapmaya hazırdı. Çıt çıkmıyordu. Ölüm sessizliğinde duyulan tek ses, çeliğin çınlamasıydı. Richard dişlerini sıkarak parlak çeliği yaşlılara doğrulttu. Kılıcın ucuyla büyükler arasında yalnızca birkaç santim vardı.

“Halkınız için son bir şey yapacak cesaretiniz vardır umarım.” Richard’ın ses tonu, Kahlan’ın ürpermesine neden oldu. Düşünmeden söylenenleri çevirdi. Sonra inanılmaz bir olay gerçekleşti, Richard kılıcın kabzasını büyüklere uzattı. “Kılıcı alın!” diye emretti. “Kadınları ve çocukları öldürmek için kullanın. Darken Rahl’in onlara yapacaklarının yanında, sizin yapacağı-

nız daha merhametli kalır. Onları işkenceden kurtaracak kadar cesaretiniz yok mu? Çabuk ölme şansını onlardan esirgemeyin.” Richard’ın ifadesini gören büyüklerin yüzleri bembeyaz kesildi.

Kahlan, çocuklarına sarılan kadınların ağladıklarını işitti. Ummadıkları kadar büyük bir korkuya kapılan büyükler hareket etmiyordu. En sonunda gözlerini Richard’ın sert bakışlarından kaçırdılar. Richard, son kurtuluş şanslarının da yok olduğunu göstermek istercesine kılıcını yavaşça ve dikkatle kınına soktu. Bu, büyüklerin, Doğruluk İzci’sinin yardımını sonsuza kadar kaybettiğini gösteren bir hareketti. Hareketin kesinliği korkutucuydu.

Richard öfkeli bakışlarını büyüklerin üzerinden çekip Kahlan’a döndü. Yüz ifadesi değişmişti. Kahlan, Richard’ın gözlerindeki ifadeyi gördüğünde güçlkle yutkundu. Zamanla sevmeye başladığı bu insanlara yardım edemediği için duyduğu üzüntü vardı yüzünde. Bütün gözler üzerinde olduğu halde Kahlan’a yaklaşip onu kolundan yavaşça tuttu.

“Eşyalarımızı toplayıp yola koyulalım,” dedi yavaşça. “Çok zaman kaybettik. Umarım çok geç kalmamışızdır.” Gri gözleri yaşarmıştı. “Üzgünüm Kahlan... Yanlış bir karar verdiğim için.”

“Sen yanlış bir karar vermedin Richard, onlar verdi.” Kahlan’ın büyüklere duyduğu öfke bu insanlar için son umudun da söndüğünü gösteriyordu. Onlara bir şans sunulmuştu ama kendi kaderlerini kendileri seçmişlerdi.

Savidlin’in yanından geçerlerken iki adam bir süre birbirlerinin kolunu sıkıca tuttu. Kalabalık dağılmadı ve iki yabancı’nın aralarında ilerlemesini izledi. Kahlan ve Richard ilerlerken, birkaç kişi uzanıp Richard’a dokundu. Richard, bu sessiz sevgi ifadesine karşılık insanlarla göz göze gelemeden onların kollarını sıkarakla yetindi.

Pelerinlerini çantalarına tıkıp Savidlin'in evinden eşyalarını topladılar. Ağızlarını bıçak açmıyordu. Kahlan kendini bomboş ve bitkin hissediyordu. En sonunda gözleri buluştuğunda, sessizce birbirlerine sarıldılar. Bu, yeni dostları için paylaştıkları üzüntüyü gösteriyordu çünkü onların başına neler geleceğini biliyorlardı. Sahip oldukları tek şey üzerine kumar oynamışlardı: Zaman. Kaybetmişlerdi.

Kahlan son birkaç eşyasını çantasına koyup ağzını kapadı. Richard pelerinini tekrar çantadan çıkarıp telaşla ceplerini yoklamaya koyuldu. Işıktan yararlanmak için kapıya kadar gidip çantasının içini de aradıktan sonra çantayı tutan kolu yavaşça aşağı indi ve panikle Kahlan'a baktı.

"Gece taşı kaybolmuş."

Kahlan, Richard'ın konuşma tarzından korkmuştu. "Belki de bir yerde bıraktın..."

"Hayır. Taşı çantadan hiç çıkarmadım. Hiç."

Kahlan, Richard'ın neden bu kadar endişelendiğini anlayamamıştı. "Richard, taş şu anda ihtiyacımız yok, geçitten geçtik. Adie'nin seni affedeceğinden eminim. Şu anda düşünmemiz gereken daha önemli şeyler var."

Richard, Kahlan'a bir adım yaklaştı. "Anlamıyorsun. Onu bulmamız gerek."

"Neden?" diye sordu Kahlan kaşlarını çatarak.

"Çünkü sanırım o taş ölüleri uyandırıyor." Duydukları karşısında Kahlan'ın ağzı bir karış açık kaldı. "Kahlan, bir süredir bunu düşünüyordum. Adie taşı verdiğinde ne kadar tedirgin olduğunu ve ben taşı cebime koyana kadar nasıl çevresini gözlediğini hatırlıyor musun? O Gölgele ne zaman bizi izlemeye başladı? Ben taşı çıkardıktan sonra. Hatırladın mı?"

Kahlan'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ama başka biri kullansa bile, taşın bir tek senin işine yarayacağını söylemişti."

"Bunu taşın ışık vermesi hakkında söylemişti. Ölülerini uyarılabileceği konusunda hiçbir şey söylememişti. Adie'nin bizi uyarmadığına inanamıyorum."

Kahlan boşluğa bakarak düşündü. Birdenbire, gerçeği fark edip gözlerini yumdu. "Adie bizi uyardı Richard. Seni bir efsuncu bilmeceyle uyardı. Daha önce aklıma gelmediği için üzgünüm. Bir efsuncu, her zaman bildiklerini açıkça söylemez ya da karşısındakini uyarmaz. Bazen bir bilmeceyle uyarır."

Richard kapıya yöneldi. "Buna inanamıyorum. Dünya bir felakete sürükleniyor ve bu yaşlı kadın bilmece çözmemizi bekliyor." Yumruğunu kapıya indirdi. "Bize söylemesi gerekirdi!"

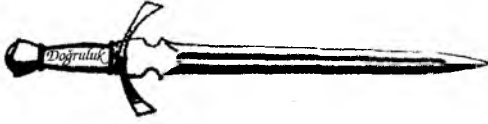
"Richard, belki de söylememek için bir nedeni vardı, belki de tek yolu buydu."

Richard aklından binbir düşünce geçerek kapıdan dışarı baktı. "Gerektiği zaman kullan demişti. Su gibi. Doğru şartlar altında değerli. Boğulan bir insan için suyun önemi olmadığı gibi aynı zamanda büyük bir tehlikedir demişti. Bizi böyle uyardı işte. Büyük tehlike." Odaya geri dönüp çantasını aldıktan sonra tekrar içine baktı. "Dün gece buradaydı, onu gördüm. Nereye gitmiş olabilir?"

Başlarını kaldırdıklarında göz göze geldiler.

"Siddin," dedi ikisi de aynı anda.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Richard ve Kahlan, çantalarını bırakıp dışarı fırladılar ve meydana doğru koştular, Savidlin'i en son burada görmüşlerdi. İkisi de Siddin'in adını haykırıyordu. Çamur sıçratarak koşarlarken, insanlar yollarına çıkmamak için kaçıştı. Meydana vardıklarında, kalabalık panik içinde binalara kaçıyordu. Büyükler platforma çekildiler. Kuş Adam neler olduğunu görmeye çalışıyordu. Arkasındaki avcılar, yaylarına oklarını yerleştirdiler.

Kahlan, oğlunun adını haykırdıkları için korkmuş ve aklı karışmış Savidlin'i gördü.

"Savidlin!" diye haykırdı. "Siddin'i bul! Elindeki keseyi açmasına izin verme!"

Yüzü bembeyaz kesilen Savidlin hızla dönerek çevresine baktıktan sonra düşe kalka koşmaya başladı. Kahlan, Weselan'ı hiçbir yerde göremiyordu. Richard ve Kahlan daha geniş bir alanı aramak için ayrıldı. Ortalık ana baba günü gibiydi. Kahlan, yoluna çıkan insanları itmek zorunda kalıyordu. Siddin'in keseyi açtığını düşündükçe yüreği ağzına geliyordu.

Sonra çocuğu gördü.

İnsanlar köy meydanını boşaltırken, Siddin çevresindeki telaşa hiç aldırmadan çamurun içine oturmuş, küçük elinde deri keseyi sallayarak gece taşını çıkarmaya çalışıyordu.

“Siddin! Hayır!” diye bağırarak küçük çocuğa doğru koşturdu Kahlan.

Siddin, Kahlan’ın çığlıklarını işitemiyordu. Belki de taşı keseden çıkaramayacaktı. O yalnızca savunmasız küçük bir çocuktu. Lütfen, diye yalvarıyordu Kahlan içinden, kader ona merhamet gösterebilir.

Taş keseden çıkarak çamurun içine düştü. Siddin gülümseyerek taşı kaldırdı. Kahlan bütün bedeninin buz kestiğini hissetti.

Her yerde Gölgeler belirmeye başlamıştı. Nemli havada duman bükümleri gibi kıvrılıp âdeta çevrelerine bakmıyorlardı. Sonra Siddin’e doğru süzölmeye başladılar.

Richard, Siddin’e doğru koşarken Kahlan’a bağıırıyordu: “Taşı al! Keseye geri koy!”

Richard önüne çıkan Gölgeyi biçerek Siddin’e doğru koştu. Kılıcın değdiği Gölge, acıyla uluyup yok oluyordu. Gölge korkunç çığlıklarını duyan Siddin başını kaldırdığında, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde donakaldı. Kahlan taşı keseye koyması için ona bağıırıyordu ama küçük çocuk başka sesleri dinlemiş gibi hareket edemiyordu. Kahlan, hayatında hiç koşmadığı kadar hızlı koşarak küçük çocuğa doğru süzölen Gölge Adamların arasından geçti.

Yanından vınlıyarak geçen karanlık, küçük bir nesne nefesini kesti. Sonra ardından bir başkası daha geldi. “Oklar,” dedi Kahlan. Kuş Adam, avcılarına Gölgeyi avlamalarını emretmişti. Atılan bütün oklar hedefini buluyordu ama dumanın içinden geçermişçesine, Gölge Adamların içinden geçip başka yerlere saplanıyordu. Zehirli uçlu oklar dört bir yana uçuşuyordu. Kah-

lan, oklardan biri kendine ya da Richard'a rastlarsa öleceklerini biliyordu. Şimdi hem Gölge Adamlara hem de oklara dikkat etmek zorundaydı. Kulağının dibinden bir ok vınlayarak geçerken son anda yere çömeldi. Biri bacağının yanından geçerek çamura saplandı.

Richard, çocuğun yanına ulaşmıştı ama taşı ele geçirememişti. Tek yapabildiği yaklaşan Gölgeleeri uzak tutmaktı. Taşı almak için Gölgeleerle savaşımayı bırakması gerekiyordu ki bunu yapamazdı.

Kahlan, Richard gibi Gölgeleerinin arasından koşamadığı için hâlâ uzaktaydı. Yanlışlıkla bir Gölge'ye değecek olursa öleceğini biliyordu. Çevresinde o kadar çok Gölge biçimleniyordu ki köy meydanı gri bir labirenti andırıyordu. Richard'ın çevresindeki çember sürekli daralıyordu. İki eliyle tuttuğu kılıcı rastgele savuruyordu. Gölgeleer durmadan çoğaldığı için bir an bile durmaya cesaret edemiyordu.

Kahlan bir ilerleme kaydedememişti. Gölgeleer havada süzülerek dört bir yandan önünü kesiyor, vınlayarak gelen oklar, tam bir boşluk bulup dalacağı sırada geri çekilmesine neden oluyordu. Richard'ın daha fazla direnemeyeceğini biliyordu. Bütün çabalarına rağmen çevresindeki çember sürekli daralıyor ve Gölgeleer çocuğa yaklaşıyordu. Tek şansları Kahlan'dı ve o da henüz yakında bile değildi.

Bir ok daha Kahlan'ın saçlarını sıyırarak geçti.

Kahlan, "Ok atmayın!" diye öfkeyle bağırdı Kuş Adam'a. "Ok atmayı kesin. Bizi öldüreceksiniz!"

Kuş Adam, Kahlan'ın çırpınışlarını anlayarak okçularına durmalarını işaret etti ama adamlar bu kez bıçaklarını çekerek Gölgeleere doğru ilerlemeye başladılar. Neyle karşı karşıya oldukları hakkında en ufak bir fikirleri yoktu. Hepsi ölecekti.

Kahlan yumruklarını sıkarak, *"Hayır!"* diye bağırdı. *"Onlara dokunursanız ölürsünüz! Geri çekilin!"*

Kuş Adam kolunu kaldırarak adamlarını durdurdu. Kahlan, Gölgeler'in arkasından sıyrılıp Richard ile Siddin'e yaklaşıırken, Kuş Adam'ın yüzündeki çaresizliği görebiliyordu.

Birdenbire başka bir ses işitti. Bağırın Toffalar'dı.

"Onları durdurun! Atalarımızın ruhlarını yok ediyorlar! Oklarınızla onları vurun! Yabancıları vurun!"

Okçular tereddüt içinde birbirleriyle bakışarak oklarını yaylarına tekrar yerleştirdiler. Büyüklerin emirlerine karşı gelemezlerdi.

Toffalar yüzü kıpkırmızı kesilmiş bir halde yumruklarını sıkarak, *"Onları vurun!"* diye bağırdı. *"Beni işittiniz! Onları vurun!"*

Yaylarını kaldırdılar. Kahlan oklar serbest bırakıldığında kaçabilmek için hazırlandı. Kuş Adam, okçuların önüne geçip Toffalar'ı dinlememelerini emretti. Kahlan, Kuş Adam ile Toffalar arasında geçen konuşmayı işitemiyordu ama fırsattan yararlanarak kollarını uzatmış, havada süzülen Gölgelelerin altından ilerledi.

Göz ucuyla baktığında Toffalar'ın bakışını yakaladı. Toffalar elinde bir bıçakla ona doğru koşuyordu. Kahlan, bu tehlikeyi fazla umursamadı, yaşlı adam er ya da geç bir Gölge Adam'a dokunup ölecekti. Toffalar zaman zaman durup Gölgelere yalvarıyordu. Kahlan, ulumalar arasında Toffalar'ın Gölgelere ne söylediğini işitemiyordu. İkinci kez dönüp baktığında, Toffalar arayı kapamıştı. Adamın Gölgelere dokunmadan ilerleyebilmesi şaşırtıcıydı. Toffalar korkusuzca Kahlan'a doğru koşarken, geçebilmesi için Gölgeler âdeta ona yol açıyordu. Yaşlı adamın yüzü öfkeyle buruşmuştu. Kahlan hâlâ Toffalar'ın yanına gelebileceğinden endişelenmiyor, çok geçmeden Gölgelerden birine dokunacağını düşünüyordu.

Kahlan meydanı geçmişti ama Gölgelelerin Richard'ın ve Siddin'in çevresinde oluşturduğu çember, geçit vermez gri bir duvarı andırıyordu. Onlara ulaşabileceği hiçbir açıklık yoktu. Sağa sola koşarak Gölge duvarını aşmanın bir yolunu bulmaya çalıştı. Çok yakın olmasına rağmen aslında onlardan çok uzaktaydı. Üstelik onun çevresindeki çember de giderek daralıyordu. Birkaç kez Gölgelelere dokunmaktan kıl payı kurtuldu. Richard, onun nerede olduğunu görmek için Gölgelelerin arasından bir an bakıyor, sonra onu yine kaybediyordu. Kahlan'a ulaşmak için birkaç kez Gölgelelerin arasından geçmeyi denediyse de, onları Siddin'den uzak tutmak için geri döndü.

Kahlan saldırıya geçen bıçağı görünce irkildi. Toffalar yanına ulaşmıştı. Öfkeden kudurmuş bir halde bir şeyler haykırıyordu. Ama Kahlan, yaşlı adamın bıçakla ne yapmak istediğini anladı. Toffalar onu öldürmek istiyordu. Kahlan bıçak darbesini savuşturmayı başardı. Saldırı sırası ondaydı.

Ama bir hata yaptı.

Toffalar'a dokunmak için elini uzattığında, Richard'ın kendisine baktığını gördü. Richard'ın gücünü kullandığını göreceğini düşünerek duraksadı. Kahlan'ın duraksaması Toffalar'a beklediği fırsatı verdi. Richard, uyarmak için Kahlan'a seslendi ama arkasındaki Gölgelelere dönmek zorunda kaldı.

Toffalar'ın bıçağı Kahlan'ın sağ koluna saplanarak kemiğine kadar dayandı.

Şaşkınlık ve acı, Kahlan'ın öfkesini ateşledi. Aptallık ettiği için köpürdü. Eline geçen fırsatı ikinci kez kaçırmadı. Sol eliyle Toffalar'ı boğazından yakaladı. Bir an adamın nefes alamadığını hissetti. Kahlan'ın onu alması için hafifçe dokunması bile yeterliydi, boğazını sıkmak öfkesinden kaynaklanan bir refleksti.

Çevredeki insanlardan yükselen korku dolu çığlıklar ve bağırışlar Richard'ın yok ettiği Gölgelelerin feryatlarına karışıyordu ama Kahlan hiçbir şey işitmedi. Zihnine tam bir sessizlik ve huzur hâkimdi. Yapacağı şeyin sessizliği.

Kahlan sonsuza kadar süren bir an boyunca Toffalar'ın gözlerindeki korkuya baktı. Yaşlı adam sonunun ne olacağını anlamıştı. Toffalar'ın gözlerinden, kendisini bekleyen sona karşı çıktığını okudu, mücadele etmek için kaslarının gerildiğini hissetti. Adam ellerini yavaşça ve umutsuz bir biçimde boğazını sıkıca kavramış olan Kahlan'ın eline götürdü.

Ama hiç şansı yoktu. Kontrol Kahlan'daydı. Zaman ondan yanaydı. Toffalar avucunun içindeydi. Kahlan ne acıma ne de vicdan azabı duyuyordu. Ölümcül bir sakinlik içindeydi.

İtirafçı Ana daha önce sayısız kez yaptığı gibi gücünü serbest bıraktı. Dizginlerinden kurtulan gücü, Toffalar'ın bedenine bütün şiddetiyle çarptı.

Havada şiddetli bir sıkışma ve sessiz gökgürültüsü. Kahlan'ın çevresindeki su birikintilerinden çamurlu su damlacıkları havaya sıçradı.

Toffalar'ın gözleri irileşti. Yüzünün kasları gevşedi ve ağzı açıldı.

“*Sahibe!*” diye fısıldadı.

Kahlan'ın yüzü öfkeyle gerildi. Bütün gücüyle Toffalar'ı, Richard ve Siddin'in çevresini saran Gölgelelere doğru itti. Toffalar uçarak Gölgelelerin arasına indi. Gölgelelere dokunduğunda bir çığlık atıp çamurlara yığıldı. Toffalar çarpınca Gölgelelerin oluşturduğu çember kısa bir süre için yarılmıştı. Kahlan hiç tereddüt etmeden çemberin içine girdi. Boşluk hemen arkasından kapandı.

Kahlan, Siddin'in üzerine kapandı.

“Acele et!” diye bağırdı Richard.

Siddin, Kahlan’a bakmıyordu bile. Bakışları, Gölgelere çevrilmiş, bütün bedeni kasılmıştı. Kahlan gece taşıını çocuğun küçücük yumruğundan almaya çalıştı ama Siddin yaşadığı korkunun etkisiyle taşı sımsıkı tutmuş bırakmıyordu. Kahlan, çocuğun öbür elinde tuttuğu deri keseyi kaptı. Sol eliyle deri keseyi ve Siddin’in bileğini tutarken, sağ eliyle de gece taşıını çocuğun küçük parmaklarından söküp almaya çalışıyor ve taşı bırakması için sürekli yalvarıyordu. Siddin onu duymuyordu. Kahlan’ın yaralı kolundan titreyen eline akan kan, yağmurla karışarak parmaklarını kayganlaştırıyordu.

Yüzüne gölgeden bir el uzanınca hemen geri çekildi. Doğruluk Kılıcı yüzünü sıyrarak Gölge’nin içinden geçti. Kahlan’a uzanan Gölge’nin feryadı, ötekilerin feryatlarına karıştı. Siddin kaskatı kesilmiş bir halde gözlerini Gölgelerden alamıyordu. Richard, Kahlan’ın tepesinde durmuş, Gölgelere kılıcını savuruyordu. Geri çekilecek yer kalmamıştı, üçü yalnızdı ve Siddin’in kaygan parmakları bir türlü açılmıyordu.

Kahlan dişlerini kenetleyip sağ kolundaki yaranın acısına aldırmadan taşı Siddin’in elinden almayı başardı en sonunda. Kan ve çamur yüzünden taş, Kahlan’ın elinden bir kavun tohumu gibi fırlayıp dizinin yanına düştü. Kahlan taşı hemen bir avuç dolusu çamurla birlikte kapıp deri kesesine koydu. Soluk soluğa başını kaldırdı.

Gölgeler durmuştu. Kılıcıyla Gölge’leri biçmeye devam eden Richard’ın kesik solukları iştiliyordu. Gölgeler ilk başta şaşırmış gibi, kaybettikleri bir şeyi ararcasına geri çekilmeye başladılar. Sonra bir anda yok olarak ait oldukları Ölümler Dünyası’na geri döndüler. Üçü, Toffalar’ın cansız bedeniyle birlikte çamurların ortasında yalnız kalmıştı.

Yüzünden yağmur damlaları akan Kahlan, Siddin'i kollarına aldı. Ağlamaya başlayan çocuğa sarılarak onu sıkıca göğsüne bastırdı. Richard yorgunluktan bitkin düşmüş bir halde gözlerini kapadı ve dizlerinin üzerine çöküp topuklarının üzerine oturdu. Başını eğip soluklarını düzenlemeye çalıştı. "Kahlan," diye sızlandı Siddin, *"adımı sesleniyorlardı."*

"Biliyorum," diye fısıldadı Kahlan, küçük çocuğu kulağından öperek. *"Artık geçti. Çok cesurdun. Bir avcı kadar cesurdun."*

Oğlan kollarını Kahlan'ın boynuna doladı. Kahlan kendini zayıf ve güçsüz hissediyordu. Tek bir kişinin hayatını kurtarmak için neredeyse canlarından olacaktı. Kahlan, Doğruluk İzcisi'ne başkasının hayatı için kendi hayatını asla tehlikeye atmaması gerektiğini söylemişti ama hiç düşünmeden kendilerini tehlikeye atmışlardı. Gölgelere karşı savaşmamaları mümkün müydü? Siddin'i kollarına almak, bütün çabalarına değmişti. Richard, ucu çamura gömülmüş kılıcını hâlâ iki eliyle tutuyordu. Kahlan uzanarak elini Richard'ın omzuna koydu.

Kahlan'ın eli değer değmez Richard başını kaldırdı ve kılıcını ona çevirdi. Kılıcın Kahlan'a değmesine ramak kalmıştı. Kahlan şaşkınlıkla irkildi. Richard'ın gözlerinde parlak bir öfke ateşi yanıyordu.

"Richard," dedi Kahlan ürpererek, "benim, Kahlan. Hepsi bitti. Seni korkutmak istemedim."

Richard gevşeyerek bedenini çamurlara bıraktı.

"Özür dilerim," demeyi başardı soluk almaya çalışırken. "Elin bana dokunduğunda... bir Gölge olduğunu sandım."

Birdenbire çevreleri sarıldı. Kahlan başını kaldırdığında Kuş Adam'ı, Savidlin'i ve Weselan'ı gördü. Weselan hüngür hüngür ağlıyordu. Kahlan ayağa kalkıp gözleri yaşlı anneye oğlunu

geri verdi. Weselan çocuğu kocasına vererek kollarını Kahlan'ın boynuna doladı ve İtirafçı Ana'nın yüzünü öpücüklere boğdu.

"Teşekkürler İtirafçı Ana. Oğlumun hayatını kurtardığın için sana çok teşekkür ederim!" diye haykırdı sevinçle, *"teşekkürler Kahlan, teşekkürler!"*

"Bir şey değil." Kahlan da sarılarak karşılık verdi. *"Artık hepsi geçti."*

Weselan oğlunu kucağına almak için gözyaşları içinde döndü. Kahlan, Toffalar'ın yakındaki cansız bedenini gördü. Tükenmiş bir halde çamurun içine oturarak dizlerini kaldırdı ve kollarını dizlerine doladı.

Yüzünü dizlerine dayayarak ağlamaya başladı. Toffalar'ı öldürdüğü için değil, tereddüt ettiği için ağlıyordu. Bu hatası yalnızca onun hayatına değil, Richard'ın, Siddin'in ve neredeyse bütün köyün hayatına mal olacaktı. Richard'ın görmesini istemediği için zaferi neredeyse Rahl'a kendi elleriyle teslim edecekti. Richard'a bir İtirafçı olduğunu söylememesi bir yana, Toffalar'ı öldürmekte gecikmesi bugüne kadar yaptığı en aptalca hataydı. Kendine duyduğu öfke yüzünden hüngür hüngür ağlıyordu.

Bir el Kahlan'ı sağlam kolundan tutup kaldırdı. Kuş Adam'dı. Kahlan ağlamamak için titreyen dudaklarını ısırıyordu. Bu insanlara zayıflığını gösteremezdi. O bir İtirafçı'ydı.

"Aferin İtirafçı Ana," dedi Kuş Adam, adamlarından birinin verdiği bezle Kahlan'ın yaralı kolunu sararak.

Kahlan başını kaldırdı. *"Sağ ol onurlu büyük."*

"Bu yaraya dikiş atılması gerekecek. Seninle en iyi sağaltıcımız ilgilenecek."

Kuş Adam yarayı sararken, Kahlan uyuşmuş bir halde durdu. Derin yara yakıcı bir acı veriyordu. Çamurların içinde dünyanın en rahat yatağında yatıyormuş gibi rahat görünen Richard'a baktı.

Kuş Adam kaşlarını çatarak Richard'ı işaret etti ve başını salladı. *"Doğruluk İzcisi'ne kılıcını kınından öfkeyle çekmesi için bir neden vermemem konusundaki uyarın, okçularımın okları kadar isabetliydi."* Gözlerinde hafif bir pırıltı vardı, dudaklarının ucunda bir gülümseme belirdi. Yerde yatan Doğruluk İzcisi'ne bakarak, *"Büyük bir savaşçı olduğunu gösterdin Öfkeli Richard. Neyse ki kötü ruhlar kılıç taşımayı henüz öğrenmemiş,"* dedi.

"Ne diyor?" diye sordu Richard.

Kahlan, Kuş Adam'ın sözlerini çevirdi. Richard ayağa kalkıp kılıcını kınına sokarken ikisinin arasındaki şakaya gülümsedi. Uzanarak Kahlan'ın dalgınlıkla sımsıkı tuttuğu keseyi onun elinden alıp cebine soktu. "Umarım kılıçlı ruhlarla asla karşılaşmayız."

Kuş Adam başıyla onu onayladı. *"Artık işimize bakalım."*

Yere uzandı. Toffalar'ın üzerindeki kurt postunu öfkeyle üzerinden çekince köy büyüğünün cansız bedeni bir yana yuvarlandı. Kuş Adam avcılara döndü.

"Cesedi gömün." Gözlerini öfkeyle kısarak, *"Bütün bedeni,"* dedi.

Adamlar kararsızlıkla bakıştı. *"Kafatası hariç bütün bedeni demek istediniz herhalde?"*

"Ne dediysem onu yapın! Hepsini gömün dedim! Bilgeliklerini hatırlamak için yalnızca onurlu büyüklerin kafataslarını saklarız. Aptalların kafataslarına ihtiyacımız yok!"

Bu sözler üzerine kalabalığı bir ürperti sardı. Bu, bir büyüğün başına gelebilecek en kötü şey ve aynı zamanda büyük bir saygı-

sızlıktı. Bu, Toffalar'ın hayatını boşa geçirmiş olduğu anlamına geliyordu. Adamlar başlarını salladı. Cesedin yanbaşındaki duran beş büyük de dâhil hiç kimse Toffalar'ı savunmaya çalışmadı.

"Bir büyüğe ihtiyacımız var," dedi Kuş Adam. Arkasına dönüp yavaşça çevreye göz attıktan sonra tilki postunu Savidlin'in göğsüne fırlattı. *"Seni seçiyorum."*

Savidlin çamurlu postu, altın bir tacı tutarmış gibi saygıyla tuttu. Yavaşça ve gururla gülümsedikten sonra başını sallayarak Kuş Adam'a selam verdi.

"Yeni seçilmiş bir köy büyüğü olarak halkımıza söylemek istediğin bir şey var mı?" Kuş Adam soru sormuyor, emrediyordu.

Savidlin öne çıkarak Kahlan ile Richard'ın ortasında durdu. Kurt postunu omzuna attı, gözleri gururla ışıdayarak Weselan'a baktı ve kalabalığa seslendi. Kahlan çevresine bir göz atınca, bütün köy halkının meydanda olduğunu gördü.

"En onurlu büyüğümüz," dedi Savidlin, Kuş Adam'a, *"bu iki insan hayatlarını hiçe sayarak halkımızı korudu. Eşsiz bir mücadele verdiler. Sırtımızı onlara aptalca çevirdiğimiz için bizi yalnız bırakabilirlerdi. Oysa nasıl insanlar olduklarını bize gösterdiler. En iyilerimizden hiçbir eksikleri yok."* Herkes başını salladı. *"Onları Çamur Adam ilan etmenizi istiyorum."*

Kuş Adam yavaşça gülümsedi ama diğer beş büyüğe dönerken dudaklarındaki gülümseme yok oldu. Duygularını ustaca saklıyordu ama gözlerindeki öfke okunabiliyordu. *"İleri çıkın."* Büyükler birbiriyle bakışıp söyleneni yerine getirdiler. *"Savidlin olağandışı bir şey talep etti. Bu karar ortak olarak alınmalı. Siz de aynı şeyi istiyor musunuz?"*

Savidlin hızlı adımlarla okçuların yanına gitti ve içlerinden birinin yayını aldı. Kısık gözlerini büyüklerin üzerinden ayırmadan yayın kirişine bir ok yerleştirdi. Yayı gerdikten sonra

büyüklerin karşısına geçti. *“Siz de isteyin. Yoksa isteyecek başka büyükler buluruz.”*

Büyükler yüzlerinde kararlı bir ifadeyle Savidlin’e bakıyordu. Kuş Adam araya girmek için hiçbir şey yapmadı. Kalabalık büyülenmiş bir halde beklerken sessizlik uzadı. En sonunda Caldus bir adım ileri çıktı. Elini Savidlin’in yayma koydu ve ucunu yavaşça yere çevirdi.

“Lütfen Savidlin, silah zoruyla değil, içimizden geldiği gibi konuşalım.”

“Konuş öyleyse.”

Caldus, Richard’a doğru yürüdü ve tam önünde durarak gözlerinin içine baktı.

Kahlan’ın çevirmesini bekleyerek, *“Bir insanın, özellikle ihtiyar bir adamın yapacağı en zor şey,”* dedi Caldus yumuşak bir sesle, *“aptalca ve bencilce hareket ettiğini itiraf etmesidir. Siz ne bencilce ne de aptalca davrandınız. Siz çocuklarımıza bizden daha iyi örnek oldunuz. Kuş Adam’dan sizleri Çamur Adam ilan etmesini istiyorum. Lütfen, Öfkeli Richard ve İtirafçı Ana, halkımızın sizlere ihtiyacı var.”* İyi niyetini göstermek istercesine ellerini açtı. *“Adına böyle bir talepte bulunamayacak değersiz biri olduğumu düşünüyorsan, lütfen beni öldür ki, bunu benden daha üstün biri talep etsin.”*

Başını eğerek Richard’ın ve Kahlan’ın önünde, çamurların içinde dizlerinin üzerine çöktü. Kahlan, Caldus’un sözlerini kelimesine kelimesine çevirirken yalnızca kendi unvanını atladı. Diğer dört büyük gelip Caldus’un yanına diz çöktü ve aynı içten isteği paylaştıklarını belirtti. Kahlan rahatlayarak derin bir nefes aldı. Sonunda istediklerini ve ihtiyaç duyduklarını elde etmişlerdi.

Richard kollarını göğsünde kavuşturmuş, tek kelime etmeden, diz çökmüş büyüklerin tepesinde dikiliyordu. Kahlan, onun

neden büyüklere her şeyin bittiğini ve ayağa kalkmalarını söylemediğini anlayamıyordu. Hiç kimse kıpırdamıyordu. Richard ne yapmaya çalışıyordu? Neyi bekliyordu? Her şey bitmişti. Neden pişmanlıklarını kabul etmiyordu?

Kahlan, Richard'ın çenesindeki kasların gerilip gevşediğini görebiliyordu. Bütün bedeni buz kesti. Onlara karşı çizgiyi aşmıştı. Aynı gün onlara karşı kılıcını nasıl çektiğini hatırladı. Richard onlara bir daha yardım elini uzatmayacağını söylemişti. İzci'nin aklından öldürmek geçiyordu.

Richard'ın kolları çözüldü, eli kılıcın kabzasına gitti. Kılıç önceki gibi kınından kayarak çıktı. Havada yankılanan çeliğin sesi Kahlan'ın tüylerini ürpertti. Richard'm göğsü inip kalkmaya başladı.

Kahlan, Kuş Adam'a bir bakış fırlattı. O da yerinden kıpırdamamıştı. Richard bilmiyordu ama Çamur Adamların yasalarına göre bu adamları öldürmeye hakkı vardı. Calduş yalan söylememişti. Savidlin de blöf yapmıyordu, gerekirse onları gözünü kırpmadan öldürebilirdi. Çamur Adamlara göre güç, düşmanı öldürme hakkı verirdi. Bu adamlar, köylülerin gözünde zaten ölmüştü. Yalnızca Richard onlara hayatlarını geri verebilirdi.

Yine de Çamur Adamların yasaları önemsizdi. İzci kendi başına bir yasaydı. Hiç kimseye hesap vermek zorunda değildi. Onu durdurabilecek kimse yoktu.

Richard, Doğruluk Kılıcı'nı iki eliyle büyüklerin üzerinde tutarken parmakları bembeyaz kesilmişti. Kahlan, onun öfkesinin arttığını görebiliyordu. Her şey, Kahlan'ın çaresizce seyirci kalıp önüne geçemediği bir rüyayı andırıyordu.

Kahlan, o güne kadar ölen masumları ve Darken Rahl'a engel olmak için hayatını feda edenleri düşündü. Dennee, diğer İtirafçılar, büyücüler, gece perisi Shar ve belki de Zedd ile Chase.

Durumu anladı.

Richard büyükleri öldürüp öldürmemeye değil, yaşayıp yaşamayacaklarına karar vermeye çalışıyordu.

Bu adamların Rahl'ı durdurmaya yardım edeceklerine, dü-rüstlüklerine güvenebilir miydi? Onlara hayatını emanet edebilir miydi? Belki de amacına daha iyi hizmet edebilecek yeni bir konsey toplamalıydı.

Bu adamların Rahl'a karşı onu doğru yöne göndereceklerine güvenemeyecekse, hepsini öldürüp onun tarafında olan yeni bir konsey toplamalıydı. Başarısının tehlikeye girmesi ihtimaline karşı bu adamların canına kıymalıydı. Kahlan, Richard'ın yaptığı'nın doğru olduğunu biliyordu. Onun yerinde olsa Kahlan da aynısını yapardı.

Büyüklerin başında dikilen Richard'ı izledi. Yağmur durmuştu. İzci'nin yüzü ter içinde kalmıştı. Richard'ın suikast ti-minin son adamını öldürdükten sonra çektiği acıyı hatırladı. Onu çekeceği acıdan korumasını umarak Richard'm öfkesinin büyümesini izledi.

Kahlan, bir İzci'den neden bu kadar çok korkulduğunu an-lıyordu. Bu bir oyun değildi. Richard ciddiye. Kılıcın büyüüne kapılıp kendi içine kapanmıştı. Engel olmaya çalışacak herkesi öldürecekti. Elbette bunu düşünenlerin önce Kahlan'ı geçmesi gerekecekti.

Richard kılıcın yüzünü kendine yaklaştırdı. Başını geri atıp gözlerini kapadı. Hiddetle titriyordu. İzci'nin önünde diz çöken beş büyük kıpırdamadı.

Kahlan, Richard'ın öldürdüğü adamın başının nasıl parçalan-dığını hatırladı. Her yer kanlar içinde kalmıştı. Richard, adamı doğrudan bir tehdit oluşturduğu için öldürmüştü. Öl ya da öldür, bu tehdidin ona ya da Kahlan'a yönelik olması önemli değildi.

Ama bu kez dolaylı bir tehdit söz konusuydu. Bu bir idamdı. Richard hem yargıç hem de cellattı.

Kılıcını tekrar eğdi. Büyüklere öfkeyle bakarak yumruğunu sıktı ve kılıcını yavaşça sol koluna sürttü. Bıçağın iki yüzünü de bileğinden akan kana buladı. Kanlar kılıcın ucundan süzülerek yere damladı.

Kahlan çabucak çevresine bakındı. Çamur Adamlar büyülenmiş gibi gözlerinin önünde sahnelenen ölümcül oyunu izliyordu. Bakışlarını çevirmeye çalıştılsa da başarılı olamadılar. Hiç kimse hareket etmiyor, konuşmuyor, hatta gözünü bile kırpıyordu.

Herkes, Richard'ın kılıcını tekrar kaldırıp alnına götürmesini izledi.

"Kılıç, doğruluğunla bana yol göster," diye fısıldadı.

Sol eli kanlar içindeydi. Kahlan, Richard'ın öldürme isteğiyle titrediğini görebiliyordu. Bıçaktaki kanların arasından çelik soğuk soğuk parlıyordu. İzci, büyüklere baktı.

"Bana bak," dedi Calvus'a. Yaşlı adam hiç kıpırdamadı. "Bunu yaparken yüzüme bak!" diye bağırды Richard. "Gözlerimin içine bak!" Calvus yine kıpırdamadı.

"Richard," dedi Kahlan. Richard öfkeli bakışlarını Kahlan'a çevirdi. Gözleri sanki başka bir dünyadaymış gibi bakıyordu. Gözbebeklerinde büyü dans ediyordu. Kahlan duygusuz bir sesle, "Seni anlamıyor," dedi.

"Öyleyse sen söyle!"

"Calvus." Yaşlı adam Kahlan'ın ifadesiz yüzüne baktı. "İzci, gözlerine bakmanı istiyor."

Calvus cevap vermeden Richard'ın gözlerine baktı.

Richard kılıcını hızla havaya kaldırırken derin bir nefes aldı. Kahlan kılıcın ucunun bir an havada asılı kaldığını gördü. Kimi

bu sahne karşısında başlarını çevirirken kimi de çocuklarının gözlerini kapadı. Kahlan nefesini tuttu ve akacak kandan korunmaya hazırlandı.

İzci haykırarak Doğruluk Kılıcını indirdi. Kılıcın ucu ıslık çalarak havayı yardı. Kalabalık nefesini tuttu.

Kılıç, Calduş'un başından birkaç santim uzakta durdu. Zedd'in, Richard'dan evinin önündeki ağacı kesmesini istediğinde olduğu gibi havada asılı kalmıştı.

Richard kollarındaki kaslar çelik kadar sertleşmiş olduğu halde, Kahlan'a yıllar sürmüş gibi gelen bir an boyunca kıpırdamadan durdu. En sonunda herkes rahatladı ve Richard öfkeli bakışlarını ve kılıcını Calduş'un üzerinden çekti.

Başını çevirmeden Kahlan'a, "Hayatlarınızı ve onurunuzu sizlere geri veriyorum'u nasıl dersin?" diye sordu.

Kahlan usulca cevap verdi.

"*Calduş, Surin, Arbrin, Breginderin, Hajanlet,*" dedi Richard, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. "*Hayatlarımızı ve onurunuzu size geri veriyorum.*"

Bir anlık sessizlikten sonra Çamur Adamlar sevinç çığlıkları atmaya başladılar. Richard kılıcını kınına soktu ve yaşlıların ayağa kalkmasına yardım etti. Büyükler, Richard'a solgun yüzlerle gülümsedi. İzci'nin yaptığını onaylamışlar ve kesinlikle çok rahatlamışlardı. Kuş Adam'a döndüler.

"*Saygıdeğer büyüğümüz, senden ortak bir talebimiz var. Söyleyecek bir şeyin var mı?*"

Kuş Adam kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde duruyordu. Bakışlarını yaşlılardan Kahlan ile Richard'a çevirdi. Az önce tanık olduğu duygusal sınavın verdiği gerginlik gözlelerinden okunuyordu. Kuş Adam, cesaretlerinden dolayı onları

kutlamak istercesine kollarını ikisinin omzuna attıktan sonra, büyüklerin sırtlarını sıvazlayarak her şeyin yolunda olduğunu gösterdi. Arkasını döndü ve peşinden gelmelerini işaret ederek önden yürümeye başladı. Kahlan ile Richard, Savidlin ve diğer büyüklerle birlikte onu izledi.

“Richard,” dedi Kahlan alçak sesle, “kılıcın duracağını tahmin ettin mi?”

Richard ileriye bakarak derin bir soluk verdi. “Hayır.”

Kahlan da aynı şeyi düşünmüştü. Bu zorlu görevin Richard’ı nasıl etkilediğini anlamaya çalışıyordu. Gerçi büyükleri öldürmemişti ama böyle bir olasılığı kabul edip kendini buna hazırlamıştı. Eylem gerçekleşmemiş olsa bile bunu istediğini unutmayacaktı.

Kahlan, Richard’ın onları öldürmemekle doğru şeyi yapıp yapmadığını merak ediyordu. Richard’ın yerinde olsaydı merhamet göstermeyeceğini çok iyi biliyordu. Birçok insanın hayatı tehlikedeydi. Ama Kahlan, Richard’dan daha çok şey görmüştü. Belki de öldürmeye daha hazırlıklıydı. Her tehlike anında karşısındakini öldüremezdi, tehlike her zaman vardı. Bir yerde durması gerekiyordu.

Richard, “Kolun nasıl?” diye sorup, Kahlan’ı daldığı düşüncelerden sıyırdı.

Kahlan, “Deli gibi zonklıyor,” diye itiraf etti. “Kuş Adam dikiş atılması gerektiğini söylüyor.”

Richard kasten Kahlan’ın yüzüne bakmadan yürüyordu. “Rehberime ihtiyacım var,” dedi duygusuzca. “Ödümü kopardın.”

Richard’ın azarlamasıyla Kahlan’ın yüzünü ateş basmıştı. İzci’nin, yüzünü görmemesine seviniyordu. Richard, Kahlan’ın neler yapabileceğini bilmiyordu ama tereddüt ettiğini biliyordu. Neredeyse ölümcül bir hata yapmış ve Richard’ın görmesini istemediği için hayatlarını tehlikeye atmıştı. Richard tıpkı şimdi

olduğu gibi eline fırsat geçtiğinde, haklı olduğunda bile ısrar etmemiş, onun duygularına öncelik vermişti. Yüreğinin parçalandığını hissediyordu.

Küçük katile, sırlıklı yapının platformuna çıktı. Yaşlılar geride, Kuş Adam da Richard ile Kahlan'ın ortasında durdu ve hepsi birden kalabalığa döndüler.

Kuş Adam, Kahlan'ı dikkatle süzerek, *“Bunu yapmaya hazır mısınız?”* diye sordu.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Kahlan, Kuş Adam'ın ses tonundan şüphelenerek.

“Çamur Adam olmak istiyorsanız, Çamur Adamların kurallarına uymalısınız. Yasalarımıza ve geleneklerimize saygı göstereceksiniz.”

“Neyle karşı karşıya olduğumuzu bir tek ben biliyorum. Bu uğurda ölmeye hazırım.” Kahlan bilerek sert bir tonla konuşuyordu. *“Pek çok kez ölümden döndüm. Bizim istediğimiz, halkınızı kurtarmak. Halkınızı kurtaracağımıza dair de hayatımız üzerine ant içtik. Bizden başka ne isteyebilirsiniz?”*

Kuş Adam, Kahlan'ın soruya kaçamak bir cevap verdiğini biliyordu ama bunu yapmasına izin vermedi. *“Bu, hafife aldığım bir şey değil. Mücadelenizde haklı olduğunuzu ve halkı yaklaştırmakta olan fırtınadan korumak istediğinizi bildiğim için yapıyorum. Ama bu konuda bana yardım etmelisin. Geleneklerimize uymalısın. Beni memnun etmek için değil, halkıma saygı duyduğunu göstermek için. Sizden bunu bekliyorlar.”*

Kahlan'ın boğazı o kadar kurumuştur ki güçlükle yutkunabilirdi. *“Ben et yemem,”* diye yalan söyledi. *“Buraya önceden de gelmiş olduğum için bunu biliyorsunuz.”*

“Bir savaşçı olduğun halde, aynı zamanda bir kadın olduğundan, bu bağışlanabilir. Bu kadarını yapabilirim. İtirafçı olduğun için sana bir ayrıcalık yapılabilir.” Kuş Adam'ın gözlerinden,

tavizlerinin buraya kadar olduğu okunabiliyordu. “Ama İzci’ye aynı ayrıcalığı tanıyamayız. Gerekenleri yapmalı.”

“Ama...”

“Onu kendine eş seçmeyeceğini söylemiştin. Kâhinler Konseyi’ni toplayacak olursa, bizden biri gibi olması gerek.”

Kahlan kendini kapana kısılmış hissediyordu. Richard’ı şimdi yüzüstü bırakacak olursa, ona öfkelenmek için haklı bir neden verecekti. Rahl’a karşı verdikleri mücadeleyi kaybedeceklerdi. Richard, Batı Diyar’dan geliyordu ve Orta Diyar halklarının farklı geleneklerine alışkın değildi. Bunlara uymaya istekli olmayabilirdi. Kahlan işi şansa bırakamazdı. Birçok insanın hayatı tehlikedeydi. Kuş Adam ondan cevap bekliyordu.

Kahlan gerçek düşüncelerini belli etmemeye çalışarak, “Yasalarınızın gerektirdiği gibi davranacağız,” dedi.

“Bu konuda Doğruluk İzci’sinin de fikrini almak istemez misin?”

Kahlan kalabalığın üzerinden ileriye bakarak, “Hayır,” dedi.

Kuş Adam, Kahlan’ın çenesini tutarak yüzünü kendisine çevirdi. “Öyleyse gerekenleri yerine getirmesini sağlamak senin sorumluluğun olacak. Sözüne sadık kal.”

Kahlan öfkesinin kabardığını hissediyordu. Richard, Kuş Adam’ın yanından eğildi.

“Kahlan, neler oluyor? Sorun ne?”

Kahlan’ın bakışları Richard’dan Kuş Adam’a kaydı. Başını sallayarak, “Hiç,” dedi. “Her şey yolunda.”

Kuş Adam, Kahlan’ın çenesini bıraktı ve halkına dönerek boynunda taşıdığı sessiz düdüğü çaldı. Kalabalığa tarihlerini, geleneklerini, yabancıları aralarına neden sokmadıklarını, neden onurlu bir halk olduklarını anlattı. Konuşmasını sürdürürken, güvercinler gelmeye ve insanların arasına konmaya başladı.

Platformda sessizce duran Kahlan, Kuş Adam'ı dinlemiyordu. Kendini kapana kısılmış bir hayvan gibi hissediyordu. Çamur Adamların dostluğunu kazanıp onlardan biri olmayı düşünürken bu tür şeyleri de kabul etmek zorunda kalacaklarını tahmin edememişti. Kabul töreninin formaliteden ibaret olduğunu, törenden sonra Richard'ın Kâhinler Konseyi'ni toplayabileceğini düşünmüştü. Olayların bu şekilde gelişeceğine ihtimal vermemişti.

Belki de Richard'a bütün gerçeği anlatmamalıydı. Richard'ın haberi bile olmazdı. Nasıl olsa dillerini anlamıyordu. Kahlan sessiz kalmaya karar verdi. En iyisi buydu.

Ama diğer şeyleri saklayamayacağını düşünmeden edemedi karamsar bir ruh haliyle. Kulaklarının kızardığını ve karnında bir şeylerin düğümlendiğini hissedebiliyordu.

Richard, Kuş Adam'ı henüz anlaması gerekmediğini hissederek Kahlan'dan çevirmesini istemedi. Kuş Adam giriş cümlelerini bitirdikten sonra en önemli bölüme geldi.

“Bu iki insan bize birer yabancı olarak geldi. Yaptıklarıyla halkımızı düşündüklerini ve ne kadar değerli olduklarını kanıtladılar. Bu günden itibaren Öfkeli Richard ve İtirafçı Kahlan, Çamur Adamlar olarak bilinecektir.”

Kalabalık, sevinç çılgınlıkları atarken, Kahlan yine kendi unvanını atlayarak Kuş Adam'ın sözlerini çevirdi. Richard gülümseyerek insanları selamlayınca kalabalıktan tezahüratlar yükseldi. Savidlin uzanarak Richard'ın sırtını sıvazladı. Kuş Adam elini ikisinin de omzuna koyarken az önce kabul etmeye zorladığı anlaşmanın sıkıntısını hafifletmek istercesine Kahlan'ın omzunu sıktı.

Kahlan derin bir nefes alarak kendini toparladı. Her şey kısa sürede sona erecek ve sonra Rahl'ı durdurmak üzere yola çıkacaklardı. Önemli olan da buydu. Ayrıca bu konuda üzülme hiç hakkı yoktu.

“Bir şey daha var,” diye devam etti Kuş Adam sözlerine. “Bu iki insan Çamur Adam olarak doğmadı. Kahlan bir İtirafçı olarak doğdu. Bu onun seçimi değil, kanının şart koştuğu bir şey. Öfkeli Richard, gelenekleri bizim için bir sır olan Batı Diyar’da, sınırın ötesinde doğmuş. Her ikisi de Çamur Adam olmayı, yasalarımıza ve geleneklerimize bugünden itibaren saygı göstermeyi kabul ettiler ama kendi geleneklerimizin de onlar için anlaşılmasız olabileceğini unutmayalım. Onlara sabır göstermeli ve hayatlarında ilk kez Çamur Adam olmaya çalıştıklarını aklımızdan çıkarmayalım. Bizler hayatımız boyunca Çamur Adamlar olarak yaşadık. Oysa bu onların ilk günü. Onlar bizim için yeni doğmuş birer bebek gibi. Çocuklarınıza göstereceğiniz anlayışı onlara da gösterin. Karşılığını en iyi biçimde vereceklerdir.”

Kalabalıktan heyecanlı bir uğultu yükseldi. Herkes başını sallayarak Kuş Adam’ın bilgeliğini onaylıyordu. Kahlan rahat bir nefes aldı. Kuş Adam, işlerin kötü gitme ihtimaline karşı onlara sığınabilecekleri bir mazaret vermişti. Gerçekten de akıllıcaydı. Kahlan’ın omzunu tekrar sıkınca genç kadm onun elini sıkarak minnetini gösterdi.

Richard bir saniye bile kaybetmeden yaşlılara döndü.

“Çamur Adamların arasına katıldığım için çok mutluyum. Nereye gidersem gideyim, benimle gurur duymanız için halkımızın onurunu her şeyden üstün tutacağım. Şu anda, insanlarımızı tehdit eden bir tehlike var. Kâhinler Konseyi’nin toplanmasını istiyorum. Bir toplantı istiyorum.”

Kahlan, Richard’ın sözlerini çevirdiğinde yaşlılar başlarını sallayarak onayladı.

“Olmuş bilin,” dedi Kuş Adam. “Toplantı için hazırlanmak üç gün sürecektir.”

“Saygıdeğer büyüğümüz,” dedi Richard kendini zor tutarak, “tehlike büyük. Geleneklerinize saygı gösteriyorum ama hazırlıkların daha çabuk yapılmasının bir yolu yok mu? Halkımızın hayatı buna bağlı.”

Kuş Adam derin bir nefes aldı. Uzun, gri saçları, loş ışığı yansıtıyordu. *“İçinde bulunduğumuz özel şartlar altında size yardım etmek için elimizden geleni yapacağız. Bu gece bir ziyafet vereceğiz, yarın gece de Kâhinler Konseyi’ni toplayacağız. Elimizden ancak bu kadarı gelir. Büyüklerin ruhlara ulaşmak için hazırlanmaları gerek.”*

Richard da derin bir nefes aldı. “Yarın gece öyleyse.”

Kuş Adam düdüğünü tekrar çaldığında güvercinler havalandı. Kahlan imkânsız ve aptalca umutlarının da kuşlarla kanatlanıp kaybolduğunu hissetti.

Son sürat hazırlıklara başlandı. Savidlin, Richard’ı kesiklerinin tedavi edilmesi ve temizlenmesi için eve götürürken Kuş Adam da yarasını tedavi ettirmek için Kahlan’ı sağaltıcıya götürdü. Sargı bezi tamamen kanlar içinde kalmıştı ve kolundaki kesik canını çok yakıyordu. Kuş Adam, kolunu koruyucu bir şekilde omuzlarına dolayarak onu dar yollardan geçirdi. Kahlan, Kuş Adam’ın ziyafetten söz açmamasına sevinmişti.

Kuş Adam, Kahlan’ı, Nissel adındaki kambur bir kadının bakımına bırakırken kadına, ona kendi kızıymış gibi bakmasını tembihledi. Nissel en olmadık anlarda hafifçe gülümsüyor ve emir vermek dışında fazla konuşmuyordu. Burada dur, kolunu yukarı kaldır, kolunu indir, nefes al, nefesini tut, bunu

iç, burada yat, Candra'yı ezberden oku. Kahlan, Candra'nın ne olduğunu bilmiyordu. Nissel omzunu silkti ve bunun yerine yarası temizlenirken, Kahlan'ın, karnının üzerinde birkaç düz taşı dengede tutmasını istedi. Kahlan canı yandığında ve taşlar kaymaya başladığında, Nissel, taşları dengede tutması için daha çok çabalaması konusunda onu uyardı. Kahlan'a çiğnemesi için birtakım acı yapraklar verip onu soydu ve yıkadı.

Yikanmak, yapraklardan daha iyi gelmişti. Hiçbir banyonun kendisini bu kadar iyi hissettirdiğini hatırlamıyordu Kahlan. Karamsar düşüncelerinin de bedeninden akan çamurla birlikte akıp gitmesine uğraşıyordu. O suyun içindeyken, Nissel giysilerini yıkayıp kuruması için çam reçenesi kokan, kahverengi bir merhemin kabarcıklar çıkardığı ateşin yanına koydu. Nissel, Kahlan'ın kurulanmasına yardım ederek onu sıcak postlarla sarıp sarmaladı ve yükseltilmiş ateş çukurunun yanındaki duvara bitişik sıraya oturttu. Kahlan çiğnedikçe yaprakların tadı daha da güzelleşiyordu ama başı dönmeye başlamıştı.

"Nissel, bu yapraklar ne için?"

Nissel, kendisine çok tuhaf gelen Kahlan'm gömleğini ince-liyordu. *"Yapraklar rahatlamanı sağlayacak, böylece acıyı hisset-meyeceksin. Çiğnemeye devam et. Merak etme küçüğüm. Öyle rahatlayacaksın ki, yarayı dikerken hiçbir şey anlamayacaksın."*

Kahlan hemen yaprakları tükürdü. Yaşlı kadın yerdeki çiğ-nenmiş yapraklara bakıp kaşlarını çatı.

"Nissel, ben bir İtirafçı'yım. Senin dediğin biçimde rahatlayacak olursam, gücüme hâkim olamayabilirim. Bana dokunduğunda, istemedен gücümü serbest bırakabilirim."

Nissel meraklı bir yüz ifadesiyle kaşlarını çatı. *"Ama uyu-yorsun küçüğüm. O zaman da rahatlıyorsun."*

“O farklı. Gücüm ortaya çıkmadan önce de uyuyordum. Yapraklarınla anlamadığım bir biçimde rahatlar ya da dikkatimi dağıtırsam elimde olmadan sana dokunabilirim.”

Nissel başını iki yana salladıktan sonra kaşlarını çattı. İyice öne eğildi. *“Öyleyse nasıl oluyor da...”*

Kahlan çok şey anlatan boş bir bakış fırlattı ona.

Nissel’in yüzü her şeyi anladığını gösteriyordu. Sağaltıcı doğruldu. *“Ah, şimdi anladım.”*

Kahlan’ın saçlarını şefkatle okşadıktan sonra odanın uzak köşesine gitti ve bir parça deriyle geri döndü. *“Bunu dişlerinin arasına koy.”* Kahlan’ın sağlam omzuna yavaşça vurdu. *“Tekrar yaralanacak olursan, seni Nissel’e getirsinler. Ne yapmamam gerektiğini biliyorum ve hiç unutmayacağım. Bazen, bir sağaltıcının yapmaması gerekeni bilmesi daha önemlidir. Belki İtirafçılar için de aynısı geçerlidir. Hımm?”* Kahlan gülümseyerek başını salladı. *“Küçüküm, şimdi benim için bu deriyi diş izin çıkacak kadar ısır.”*

Nissel işini bitirince, Kahlan’ın yüzünde biriken ter damlacıklarını soğuk ve ıslak bir bezle sildi. Başı dönen Kahlan’ın midesi o kadar bulanıyordu ki oturmakta zorlanıyordu. Nissel onu yattığı yerden kaldırmadan kahverengi merhemi koluna sürüp yarayı temiz sargı bezleriyle sardı.

“Bir süre uyumalısın. Ziyafetten önce seni uyandıracağım.”

Kahlan elini yaşlı kadının koluna koydu ve zorla da olsa gülümsedi. *“Teşekkür ederim Nissel.”*

Kahlan saçının tarandığını hissederek uyandı. Uyurken saçı kurumuştı. Nissel gülümsedi.

“Kolun iyileşene kadar saçını taraman oldukça güç olacak. Seninki gibi bir saça sahip olma onuruna erişen kadınların sayısı

azdır. Ziyafet için saçlarını taramamın hoşuna gideceğini düşündüm. Az sonra başlayacak. Dışarıda seni yakışıklı bir genç bekliyor.”

Kahlan doğruldu. “Ne kadar zamandır dışarıda?”

“Neredeyse sen uyuduğundan beri. Süpürgeyle onu kovalamaya çalıştım.” Nissel kaşlarını çatı. “Ama ne yaptırısam gitmedi. Çok dik kafalı. Değil mi?”

“Öyledir.” Kahlan gülümsedi.

Nissel onun temiz giysiler giymesine yardım etti. Genç kadının kolu eskisi kadar acımıyordu. Richard evin dış duvarına yaslanmış sabırsız bir halde bekliyordu. Kahlan dışarı çıkınca dimdik durdu. O da yıkanmıştı, tertemiz ve oldukça dinç görünüyordu, üzerindeki çamurlar gitmişti. Geyik derisinden pantolon ve gömlek giymiş, kılıcını kuşanmayı unutmamıştı. Nissel haklıydı, Richard gerçekten de yakışıklıydı.

“Nasılsın? Kolun nasıl oldu? İyi misin?”

Kahlan gülümseyerek, “Ben iyiyim,” dedi. “Nissel iyileştirdi.”

Richard yaşlı kadının alnını öptü. “Sağ ol Nissel. Süpürge olayı için seni affediyorum.”

Kahlan, Richard’ın sözlerini çevirince yaşlı kadın gülümsedi ve Richard’a rahatsız edici derin bir bakış attı.

“Ona güç verecek bir ilaç vereyim mi?” diye sordu Nissel, Kahlan’a dönerek.

“Hayır,” dedi Kahlan kaşlarını çatarak. “İhtiyacı olmadığın-
dan eminim.”

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Richard ve Kahlan birbirine yakın karanlık barakaların arasından yürürken köy meydanından kahkahalar ve davul sesleri yükseliyordu. Karanlık bulutlar yağmurlarını sonraya saklarken, nemli sıcak hava köyün çevresindeki ıslak otların kokusunu getiriyordu. Meşaleler sııklı yapıların platformlarını aydınlatıyor, meydanadaki büyük ateşler titrek gölgeler fırlatıyordu. Kahlan bu insanların yemek pişirmek ve ocak ateşi için ne kadar çok odun taşımaları gerektiğini biliyordu. Genellikle her zaman küçük ateşler yakılırdı. Bu durum, Çamur Adamların nadir görülen savurganlıklarından biriydi.

Yemek pişirilen ateşlerden yükselen muhteşem kokular, Kahlan'ın burnuna kadar gelmişti ama iştahı bir türlü uyanmıyordu. En parlak giysilerini giymiş kadınlar, yanlarında genç kızlarla birlikte, ufak tefek işleri görerek her şeyin yolunda gitmesini sağlıyordu. Erkekler en güzel postlarını giymiş, tören bıçaklarını kuşanmış ve saçlarını geleneksel biçimde yapışkan çamurla yatırmıştı.

Yemek yapmaya hiç ara verilmiyordu, insanlar gezinerek yemeklerin tadına bakıyor, sohbet ediyor ve birbirlerine hikâyeler

anlatıyordu. Görünüşe bakılırsa, insanların çoğu ya yemek yapıyor ya da yemek yiyordu. Her yerde çocuklar vardı. Oyun oynuyor, koşturuyor, gülüyor ve ateşlerle aydınlanan gecede heyecandan yerlerinde duramıyorlardı.

Ot damların altında müzisyenler davullar çalıp, çan biçiminde uzun boş tüplerden oluşan boldalarını tıngırdatıyordu. Ataların ruhlarını ziyafete çağırdığına inanılan etkileyici bir melodi kır-lara yayılıyordu. Meydanın karşı tarafında başka müzisyenler oturuyordu. İki grubun müziği bazen birbirine karışıyor, bazen ayrılıyor, bazen de hızlı ritimlerle birbirine eşlik ediyordu. Kimi hayvan kılığında, kimi de avcılar gibi boyanmış kostümlü erkekler zıplayıp dans ederek Çamur Adamların efsanelerindeki hikâyeleri canlandırıyorlardı. Neşeli çocuklar, dansçıların çevresini sarıp onları taklit ediyor ve davulların ritmiyle ayaklarını yere vuruyordu. Kuytu köşelerde birbirine sokulmuş çiftler vardı. Kahlan kendini hiç bu kadar yalnız hissettiğini hatırlamıyordu.

Yeni temizlenmiş kurt postunu omuzlarında taşıyan Savidlin onları bulduğunda, ikisini köy büyüklerinin yanına sürükledi. Yol boyunca Richard'ın sırtını sıvazlamayı da ihmal etmedi. Kuş Adam her zamanki gibi geyik derisi pantolonunu ve gömleğini giymişti. Üzerine başka bir şey giymesine gerek olmayacak kadar önemli biriydi. Diğer büyüklerin eşleriyle birlikte Weselan da oradaydı. Kadın, Kahlan'ın yanına gelip oturduktan sonra elini tutarak içten bir ilgiyle kolunun nasıl olduğunu sordu. Kahlan, insanların onu düşünmesine alışkın değildi. Görünüşte bile olsa Çamur Adamlardan biri olmak güzeldi. Kahlan sıradan bir insan olabilmeyi dilese de o bir İtirafçı'ydı ve bunu hiçbir şey değiştiremezdi. Genç yaşta yapmayı öğrendiği şeyi yaptı: Duygularını bastırıp önlerindeki zorlu görevi, Darken Rahl'ı, ne kadar az zamanları kaldığını ve Dennee'yi düşündü.

Kâhinler Konseyi için bir gün daha beklemek zorunda oldukları gerçeğine boyun eğen Richard bu fırsatı en iyi biçimde değerlendirmeye çalışıyor, gülümsüyor ve başını sallayarak anlamadığı öğütleri dinliyordu. Büyüklerin oturduğu platformun önünden akan kalabalık, aralarına yeni katılan Çamur Adamları selamlıyordu. Kahlan, Richard'a gösterdikleri saygının aynısını kendisine de gösterdiklerini görebiliyordu.

Çeşitli yemeklerin bulunduğu süslü kapların ve çömleklerin gerisinde bağdaş kurup oturarak insanları selamladılar. Bazıları bir süre onlarla oturdu. Richard sağ elini kullanmayı unutmadan yemekleri tadıyor, Kahlan'sa kaba görünmemek için tava ekmeğinden ufak ısırmalar alıyordu.

"Tadı güzel," dedi Richard bir kaburga kemiği daha alırken. "Sanırım domuz eti."

"Yaban domuzu," dedi Kahlan dansçıları izleyerek.

"Geyik eti de fena değil. Bir parça alsana." Richard, ona büyük bir pirzola uzattı.

"Hayır. Teşekkürler."

"İyi misin?"

"İyiyim."

"Çamur Adamlarla birlikte olduğumuzdan beri ağzına bir lokma et koymadın."

"Yalnızca aç değilim, hepsi bu."

Richard omzunu silkerek etini yedi.

Bir süre sonra, onları selamlayan kalabalık seyrekleşip dağıldı. Kahlan, Kuş Adam'ın elini kaldırarak uzaktaki birine işaret ettiğini gördü. Duygularını dizginledi ve gösterdiği gayreti saklayarak annesinin öğrettiği gibi bir İtirafçı'nın yüz ifadesini takındı.

Çekingen bir biçimde gülümseyen ve saçları çamurla ya-
pıştırılmış dört genç kadın yanlarına yaklaştı. Richard onları,
diğerlerini karşıladığı gibi gülümseyerek, başını sallayarak ve
hafifçe tokatlayarak karşıladı. Kızlar, ayakta durup birbirlerini
dürterek kıkırdıyor ve Richard'ın ne kadar yakışıklı olduğunu
fısıldıyorlardı. Kahlan, Kuş Adam'a dik dik baktı. Kuş Adam
başını sallamakla yetindi.

“Neden gitmiyorlar?” diye sordu Richard dudaklarını kıpır-
datmadan. “Ne istiyorlar?”

“Senin için geldiler,” dedi Kahlan ciddi bir sesle.

Richard karşısındaki dört kıza boş boş bakarken ateşin tit-
reyen ışığı bir an yüzüne vurdu. “Benim için mi? Peki onlarla
ne yapacaktım?”

Kahlan ateşe bakarak derin bir nefes aldı. “Ben yalnızca
rehberinim Richard. Bu konuda bilgi almak istiyorsan başkasına
danışmak zorundasın.”

Bir an sessizlik oldu.

“Dördü mü? Hepsi benim mi?”

Kahlan, Richard'a döndüğünde, yüzünde sinir bozucu bir
gülümsemenin olduğunu gördü.

“Hayır, birini seçeceksin.”

“Birini mi?” diye tekrarladı yüzündeki o aptal gülümsemeyle.

Kahlan, Richard'ın en azından bu aşamada bir sorun yarat-
mayacağı gerçeğiyle kendini avuttu. Richard kızlara tek tek baktı.

“Birini seçeceğim demek. Bu biraz zor olacak. Karar vermek
için ne kadar zamanım var?”

Kahlan bakışlarını ateşe çevirdikten sonra sabırla gözlerini
kapayarak Kuş Adam'a döndü. “Doğruluk İzcisi seçim yapmak
için ne kadar zamanı olduğunu bilmek istiyor.”

Kuş Adam bu soru karşısında şaşırmış göründü. “Yatağa gitmeden önce. İçlerinden birini seçecek ve halkımıza çocuğunu verecek. Böylece kan bağıyla bizlere bağlanmış olacak.”

Kahlan, Kuş Adam’ın söylediklerini aktardı.

Richard söylenenleri dikkatle düşündü. “Çok akıllıca.” Kuş Adam’a bakıp gülümseyerek başını salladı. “Kuş Adam çok akıllı.”

Kahlan sesine hâkim olmaya çalışarak, “İzci çok akıllı olduğunu söylüyor,” dedi.

Kuş Adam ve diğer büyükler bu sözlerden memnun olmuşa benziyordu. Her şey istedikleri gibi gidiyordu.

“Bu zor bir karar olacak. Bu konuda düşünmem gerekecek. Öyle acele etmek istemem.”

Kahlan saçlarını arkaya atarak kızlara döndü. “Doğruluk İzcisi karar vermekte güçlük çekiyor.”

Richard dört kıza sırtıp heyecanla platforma çıkmalarını işaret etti. İkisi Richard’ın öbür yanına otururken, diğer ikisi de Richard ile Kahlan’ın arasına sıkıştı ve otururken Kahlan’ı öteye gitmek zorunda bıraktılar. Kızlar, Richard’a yaslanarak ellerini onun kollarına koydular ve kıkırdayarak kaslarına dokundular. Kahlan’a, Richard’ın tıpkı onun gibi iriyarı olduğunu ve kocaman çocuklarının olacağını söylediler. Richard’ın kendilerini güzel bulup bulmadığını öğrenmek istiyorlardı. Kahlan bilmediğini söyledi. Richard’a sorması için ona yalvardılar.

Kahlan derin bir nefes daha aldı. “Onları güzel bulup bulmadığını öğrenmek istiyorlar.”

“Elbette güzel buluyorum! Hepsi de güzel! Hepsi. İşte bu yüzden karar veremiyorum. Sence de güzel değiller mi?”

Kahlan, Richard’ın sorusuna cevap vermek yerine dört kıza dönerek Richard’ın hepsini güzel bulduğunu söyledi. Kızlar çe-

kingen bir biçimde gülümsediler. Kuş Adam ve büyükler durumdan memnun görünüyordu. Hepsinin de yüzü gülüyordu, olayların gidişatına hâkimdiler. Kahlan gözlerini dikip uyuşmuş bir halde kutlamayı izledi.

Dört kız kıkırdayarak Richard'ı elleriyle besledi. Richard, Kahlan'a bunun katıldığı en güzel ziyafet olduğunu söyleyerek onun fikrini sordu. Kahlan uzaklara, karanlığa doğru yükselen kıvılcımlara boş boş bakıp boğazındaki düğümü yuttu ve ziyafetin kesinlikle muhteşem olduğunu söyledi.

Neden sonra, başını eğmiş yaşlı bir kadın elinde yuvarlak ve işlemeli, geniş bir tepsiyle yaklaştı. Tepside muntazam bir biçimde düzenlenmiş kurutulmuş etler vardı.

Kahlan düşüncelerinden sıyrıldı.

Yaşlı kadın başını kaldırmadan tepsiyi büyüklere sundu. Kuş Adam, biraz et alıp bir parça ısırdıktan sonra diğer büyükler de etten sırayla bir parça kopardı. Büyüklerin karılarından birkaçı da etten alırken kocasının arkasında oturan Weselan istemedi.

Kadın, tepsiyi Kahlan'ın önünde tuttu. Kahlan kibarca geri çevirdi. Kadın tepsiyi Richard'a uzatınca Richard bir parça aldı. Dört genç kadın, başlarını sallayarak eti geri çevirdiler ve Richard'ı seyretiler. Kahlan, Richard etten ısırık alana kadar bekledikten sonra kısa bir süre, Kuş Adam'la göz göze geldi. Sonra ateşleri izlemek için başını çevirdi.

“Bu genç ve güzel kadınlardan hangisini seçeceğime karar vermekte epey zorlanıyorum,” dedi Richard ilk lokmasını yutunca. “Bana yardım edebilir misin Kahlan? Hangisini seçmeliyim? Sen ne düşünüyorsun?”

Kahlan soluklarını düzenlemeye çalışarak Richard'ın sırttan yüzüne baktı. “Haklısın, zor bir karar. Bu kararı sana bıraksam daha iyi olur bence.”

Genç kadın dişlerini sıkıp yutkunurken, Richard etten biraz daha yedi.

“Bu tuhaf bir şey. Daha önce hiç böyle bir şey yememiştim.” Richard sesi değişerek duraksadı. “Bu nedir?” Soruyu öyle bir ses tonuyla sormuştu ki Kahlan irkilir gibi oldu. Richard’ın gözlerinde sert ve tehlikeli bir bakış vardı. Kahlan ona söylemeyi düşünmemişti ama bakışlarını görünce kendi kendine verdiği sözü unuttu.

Kahlan, Kuş Adam’a sorduktan sonra Richard’a döndü. “Bir Ateş Savaşçısı olduğunu söylüyor.”

“Bir Ateş Savaşçısı.” Richard öne eğildi. “Bu Ateş Savaşçısı ne tür bir hayvan?”

Kahlan, Richard’ın delici gri gözlerine baktı. Yumuşak bir sesle cevapladı. “Darken Rahl’in adamlarından biri.”

“Anlıyorum.” Arkasına yaslandı.

Biliyordu. Kahlan, Richard’ın soruyu sormadan önce, cevabı bildiğini fark etti. Kahlan’ın ona yalan söyleyip söylemeyeceğini görmek istemişti.

“Ateş Savaşçıları da kim?”

Kahlan, büyüklere Ateş Savaşçılarını nereden bildiklerini sordu. Savidlin hikâyeyi anlatmak konusunda çok istekliydi. O sözlerini bitirince Kahlan, Richard’a döndü.

“Ateş Savaşçıları ülkeyi dolaşarak insanların, Rahl’in koyduğu ateş yasağına uymalarını sağlamakla görevli kişiler. Bu görevlerini yerine getirirken oldukça zalim olabiliyorlar. İki hafta önce buraya iki Ateş Savaşçısı gelmiş. Ateşin yasaklandığını söyleyip tehditler savurmuşlar. İkisinin daha çok adamla döneceğinden korktukları için onları öldürmüşler. Çamur Adamlar düşmanlarını yiyerek onların bilgeliğini kazandıklarına inanırlar. Ça-

mur Adamlardan biri olmak için bu etten yemelisin, böylece düşmanın bilgeliğini kazanacaksın. Ziyafetlerin ana amacı da bu. Hem bu hem de atalarının ruhlarını çağırmak.”

“Peki, büyüklere tatmin edecek kadar yedim mi?” Gözlerindeki ifade, Kahlan’ı olduğu yere mhladı.

Kahlan oradan koşarak kaçmak istiyordu. “Evet.”

Richard büyük bir özenle et parçasını elinden bıraktı. Dudaklarında tekrar bir gülümseme belirdi. Kahlan’la konuşurken dört genç kadına bakarak kollarını en yakınındaki iki kıza doladı.

“Kahlan, bana bir iyilik yap. Git ve çantamdan bir elma getir. Ağzımı tatlandırmak için tanıdık bir lezzete ihtiyacım var.”

“Git kendin al,” diye tersledi Kahlan.

“Evet ama bu güzel kadınlardan hangisiyle yatacağıma karar vermek için biraz zamana ihtiyacım var.”

Kahlan ayağa kalktı. Kuş Adam’a öfkeli bir bakış fırlattıktan sonra hışımla Savidlin’in evine doğru yürümeye koyuldu. Richard’dan ve onu mincıklayan kızlardan uzaklaştığına memnundu.

Coşkulu insanların arasından yürürken tırnaklarını avuçlarına batırdığını fark etmedi bile. Dansçılar dans ediyor, davulcular davullarını çalıyor ve çocuklar gülüyordu. İnsanlar ona en iyi dileklerini sunuyordu. Kahlan ise hırsını alabilmek için birinin ters bir şey söylemesini bekliyordu.

Savidlin’in evine vardığında, kendini yerdeki postun üzerine attı. Ağlamamak için kendini zorladıysa da sonunda gözyaşlarına hâkim olamadı. Birkaç dakika, diyordu kendi kendine. Sonra toparlanacaktı. Richard, Çamur Adamların isteklerini, kendisinin Çamur Adam’a verdiği sözü yerine getiriyordu. Kızgın olmaya hiç hakkı yoktu; Richard ona ait değildi. Derin bir acıyla

gözyaşlarına boğuldu. Böyle hissetmeye ve ona kızmaya hakkı yoktu. Ama kızmıştı, hatta öfkeden köpürüyordu.

Kuş Adam'a bu derdi kendi başına kendisinin açtığını ve sonuçlarına katlanması gerektiğini söylemişti.

Richard, Kâhinler Konseyi'ni toplamak, kutuyu bulmak ve Rahl'ı durdurmak için gerekenleri yapıyordu. Kahlan gözyaşlarını sildi.

Ama Richard'ın bu kadar keyif alması gerekmiyordu. Bu kadar heyecanlanmadan da karar verebilirdi...

Richard'ın çantasından bir elma çıkardı. Ne önemi vardı ki? Durumu değiştirmezdi. Ama mutlu olması da gerekmiyordu herhalde. Alt dudağını ısırarak hışımla dışarı çıktı. Yüzüne duygusuz bir maske takmaya çalıştı ve karanlıkta kimsenin yüzünü görmeyeceği için şükretti.

Ziyafet çemberini geride bıraktığında, kızların Richard'ın çıplak göğsüne Çamur Adamların av sembollerini boyadığını gördü. Siyah beyaz çamurla Richard'ın göğsüne zikzaklar çiziyor, kollarına halkalar boyuyorlardı. Kahlan tepelerine dikilip aksi aksi bakınca kızlar durdu.

"Al." Elmayı Richard'ın eline bırakıp hışımla oturdu.

Richard, bir kızdan diğerine bakarken elmayı pantolonuna sürüp parlattı. "Hâlâ karar veremedim," dedi. "Kahlan, bir tercihin olmadığından emin misin? Yardım etsene." Sesi anlamlı bir biçimde alçaldı. "Hatta en başta benim için içlerinden birini seçmemene şaşırdım."

Kahlan sersemleyerek onun gözlerine baktı. Richard'ın haberi vardı. Bunun da Kahlan'ın, onun adına verdiği bir söz olduğunu biliyordu. "Hayır. Eminim sen en iyisini seçersin." Bakışlarını tekrar uzaklara çevirdi.

Richard, Kahlan'ın başını çevirmesini bekledikten sonra, "Kahlan, bu kızların büyüklerle bir yakınlığı var mı?" diye sordu.

Kahlan kızların yüzüne baktı. "Sağ kolundaki kız. Kuş Adam onun amcası."

"Amcası mı?" Elmayı bacağına sürtüp parlatmaya devam ederken gülümsemesi büyüdü. "Öyleyse, sanırım onu seçeceğim. Kuş Adam'ın yeğenini seçerek büyüklere ne kadar saygılı olduğumu göstereceğim."

Kızın başını iki elinin arasına alarak alnından öptü. Kızın gözleri sevinçle parladı. Kuş Adam ve diğer büyükler de mutluydu.

Kahlan, Kuş Adam'a baktığında adamın anlayışlı bakışlarla onu süzdüğünü gördü. Kahlan duyduğu acıyla onlara sırtını döndü ve dalgın dalgın gecenin karanlığına baktı. Richard kararını vermişti. Büyükler bir tören düzenledikten sonra mutlu çift bebek yapmak için bir yere çekilecekti. El ele yürüyen çiftleri izleyen Kahlan ağlamamak için kendini güç tuttu. Richard'm aptal elmasını büyük bir şapırtıyla ısırdığını duydu.

Hemen ardından büyüklerin ve eşlerinin şaşkınlıkla nefeslerini tuttuğunu gördü. Sonra bağrışlar işitti.

Elma! Orta Diyar'da elma zehirli bir meyveydi. Elmanın ne olduğunu bilmiyorlardı! Richard'ın zehir yediğini sanıyorlardı! Kahlan hızla onlara döndü.

Richard, büyüklere yerlerinden kalkmayıp sessiz olmalarını işaret etti. Kahlan'ın gözlerinin içine bakıyordu.

"Onlara oturmalarını söyle," dedi yavaşça.

Kahlan gözleri irileşmiş bir halde büyüklere dönerek Richard'ın sözlerini aktardı. Büyükler kararsız bir biçimde yerlerine oturdu. Richard arkasına yaslandı. Yüzünde masum bir ifadeyle onlara döndü.

“Benim geldiğim yerde biz bunları hep yeriz.” Elmasından birkaç ısırık daha aldı. Herkes iri gözlerle onu seyrediyordu. “Bildığım kadarıyla herkes yiyor. Kadını da erkeği de. Çocuklarımız sağlıklıdır.” Bir ısırık daha aldı ve sözlerini çeviren Kahlan’ı izledi. Lokmasını tembel tembel çiğnerken uzun süren bir gerginlik oldu. Başını çevirip Kuş Adam’a baktı. “Elbette, erkeklerimizin tohumu kendi soyumuzdan olmayan bir kadını zehirleyebilir. Bildiğim kadarıyla daha önce hiç denemedik.”

Kahlan çevirirken, Richard sözlerinin daha iyi anlaşılması için elmasından bir ısırık daha alarak gözlerini ona dikti. Yanındaki kız tedirgindi. Büyükler tedirgindi. Kuş Adam’ın duygularını anlamak imkânsızdı. Richard kollarını yarı kavuşturmuştu, bir eliyle dirseğini tutarak herkesin iyice görebilmesi için elmayı ağzına yakın tutuyordu. Tam ısıracakken Kuş Adam’ın yeğenine de ikram etmek aklına geldi. Kız başını çevirince Richard büyüklere baktı.

“Kızlar çok güzel. Gerçekten de.” Omzunu silkti. “Ama bu meyvelerin, tohumumu zehirleyip zehirlemediği konusu var. Denemeye istekli olmadığımı düşünmenizi kesinlikle istemem. Yalnızca bilmenizi istedim, hepsi bu. Çamur Adam olmak için yerine getirmem gereken görevlerden kaçtığımın söylenmesini hiç istemem. İstekliyim. Hem de çok.” İşaret parmağının arkasını kızın yanağında gezdirdi. “Bunun benim için büyük bir onur olduğundan hiç şüpheniz olmasın. Eminim ki bu genç ve güzel kız, çocuğuma kusursuz bir anne olacaktır.” Richard derin bir iç çekti. “Tabii yaşarsa.”

Büyükler endişeyle bakıştı. Ağızlarını bıçak açmıyordu. Platformdaki hava değişmiş, kontrolü Richard ele geçirmişti. Her şey göz açıp kapayana kadar olup bitmişti. Büyükler korkudan put gibi duruyordu. Richard onlara bakmadan konuşmaya devam etti.

“Elbette, karar size kalmış. Deneme konusunda istekliyim ama anavatanımın âdetlerini bilmenizi istedim. Bunu size söylememek haksızlık olurdu.” Richard kaşlarını çatarak büyüklere döndü. “Bu yüzden bilge büyükler benden bu görevi yerine getirmemi istemezlerse anlayışlı olacağım ve üzülerek isteklerine uyacağım.”

Sert bakışlarını büyüklerin üzerinden ayırmadı. Savidlin gülümsedi. Diğer beş büyük Richard’a karşı çıkacak değildi, düşüncesini öğrenmek için Kuş Adam’a döndüler. Kuş Adam’ın boynundan iri bir damla ter aktı. Gümüş rengindeki saçları, gömleğinin omzuna dökülüyordu. Bir süre sessizce Richard’ın gözlerinin içine baktı. Dudaklarında gözlerine de yansıyan hafif bir gülümseme belirdi. Kendi kendine yavaşça başını salladı.

“Öfkeli Richard,” dedi Kuş Adam, yalnızca yaşlıların değil, kalabalığın da duyacağı güçlü bir sesle. “*Yabancı topraklardan geldiğin için tohumun bu kadını...*” kaşlarını çatarak biraz öne eğildi, “...yeğenimi,” kıza baktıktan sonra tekrar Richard’a döndü, “*zehirleyebilir. Bu geleneğimizi yerine getirmemeni, onu karın olarak almamanı diliyoruz. Senden böyle bir istekte bulunduğum için üzgünüm. Bize bir çocuk vermek istediğinden hiç şüphem yok.*”

Richard ciddi bir tavırla başını salladı. “Evet, istekliydim. Ama bu başarısızlığımın yaşamak ve halkımın Çamur Adamların, benimle başka yollardan gurur duymalarını sağlamak zorundayım.” Richard bu anlaşmayı kendi koyduğu bir koşulla kapıyordu: Kararlarından geri dönmelerine izin vermeyecekti. O artık bir Çamur Adam’dı ve bu olay hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Diğer büyükler aynı anda rahat bir nefes aldılar. Hepsi de konunun Richard’ın istediği gibi kapanmasından memnundu. Genç kadın rahatlayarak amcasına gülümsedi ve gitti. Richard, ifadesiz bir yüzle Kahlan’a döndü.

“Bilmediğim başka şartlar var mı?”

“Hayır.” Kahlan’ın aklı karışmıştı. Richard’m eş almaktan kurtulduğuna mı sevinsin, yoksa onu aldattığını düşündüğüne mi üzülsün bir türlü karar veremiyordu.

İzci, büyüklere döndü. “Bu gece daha fazla burada bulunmam gerekmiyor sanırım.”

Beş büyük de memnuniyetle Richard’a gidebileceğini söyledi. Savidlin hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Kuş Adam, Doğruluk İzcisi’nin halkı için büyük bir kurtarıcı olduğunu, görevlerini onuruyla yerine getirdiğini ve gün içindeki zorlu mücadeleden dolayı yorgunsa ayrılabilceğini söylemişti.

Richard yavaşça ayağa kalkarak Kahlan’ın tepesine dikildi. Çizmeleri, Kahlan’ın tam önündeydi. Kahlan, Richard’ın kendisine baktığını biliyordu ama başını kaldırıp ona bakmadı.

“Daha önce hiç dostun olmadığı için,” dedi Richard, nazikliğiyle Kahlan’ı şaşırtan bir ses tonuyla, “sana bir tavsiye. Dostlar, birbirlerinin hakları ya da yürekleriyle pazarlık yapmaz.”

Kahlan başını kaldıramıyordu.

Richard, elmanın koçanını Kahlan’ın kucağına bıraktı ve kalabalığın arasında kayboldu.

Kahlan, büyüklerin platformunda tek başına oturmuş, titreyen ellerine bakıyor, diğerleri dansçıları seyrediyordu. Büyük bir çabayla davul vuruşlarını sayarak soluklarını düzenlemeye, göz yaşlarını tutmaya çalışıyordu. Kuş Adam gelip yanına oturunca bir parça neşelendi.

“Bir gün, bu İzci’yi atayan büyücüyle tanışmalıyım. Böyle İzcileri nereden bulduğunu öğrenmek isterim,” dedi Kuş Adam.

Kahlan hâlâ gülebildiğini fark ederek şaşırdı.

“Bir gün,” dedi Kuş Adam’a gülümseyerek, “hayatta kalırsam ve kazanırsak, söz veriyorum ki tanışman için o büyücüyü buraya getireceğim. Birçok yönden, Richard kadar olağanüstü bir insandır.”

Kuş Adam kaşlarını çattı. *“Karşılaşmada kendimi koruyabilmek için bütün yeteneklerimi bileyeceğim.”*

Kahlan başını adamın göğsüne yaslayıp ağlamaya başlayınca kadar güldü. Kuş Adam kollarını şefkatle Kahlan’ın omzuna doladı.

Kahlan hıçkırıkları arasında, *“Seni dinlemeliydim,”* dedi. *“Richard’a ne istediğini sormalıydım. Böyle yapmaya hakkım yoktu.”*

“Darken Rahl’ı durdurma arzun, gerekli olduğunu düşündüğünü yapmaya zorladı. Bazen yanlış karar vermek, hiç karar vermemekten daha iyidir. Devam edebilecek cesaretin var, ki bu eşine ender rastlanır bir özelliktir. Yol ayrımında durup hangi yolu seçeceğine karar veremeyen bir insan hiçbir yere ulaşamaz.”

“Ama onun bana bu kadar kızgın olması beni çok üzüyor,” diye ağladı Kahlan.

“Yararlanamayacak yaşa gelene kadar öğrenemeyeceğin bir sır vereceğim sana.” Kahlan yaşlı gözlerle Kuş Adam’ın gülümseyen yüzüne baktı. *“Onun sana kızgın olması seni ne kadar üzüyorsa, sana kızgın olmak da onu o kadar çok üzüyor.”*

“Gerçekten mi?”

Kuş Adam sessizce gülüp başını salladı. *“İnan bana küçüğüm.”*

“Hiç hakkım olmayan bir şey yaptım, sonucunu tahmin etmeliydim. Böyle davrandığım için çok üzgünüm.”

“Bunu bana değil, ona söyle.”

Kahlan geri çekilerek Kuş Adam'ın yılların izini taşıyan yüzüne baktı. *"Sanırım söyleyeceğim. Teşekkür ederim saygıdeğer büyüğüm."*

"Kendin özür diledikten sonra benim özürlerimi de ilet."

Kahlan kaşlarını çatı. *"Neden?"*

Kuş Adam içini çekti. *"Yaşlı olmak, aptalca şeyler düşünmeyeceğin anlamına gelmez. Bugün hem Richard hem de yeğenime karşı bir hata yaptım. Benim de böyle bir şeye hakkım yoktu. İnsanları sorgulamam gerekip de sorgulamadığım zorunluluklar dayatmama engel olduğu için ona teşekkürlerimi ilet,"* dedi, sonra boynundaki düdüğü çıkardı. *"Gözlerimi açtığı için teşekkürlerimle birlikte bu hediyeyi de ilet. Yarın ona nasıl kullanılacağını öğreteceğim."*

"Ama kuşları çağırmak için buna ihtiyacın var."

Kuş Adam gülümsedi. *"Başka düdüklerim de var. Git hadi."*

Kahlan düdüğü sımsıkı tuttu. Yüzündeki gözyaşlarını sildi. *"Hayatım boyunca çok ender ağlamışımdır. D'Hara ile Orta Diyar arasındaki sınır ortadan kalktığından beri tek yaptığım ağlamak sanki."*

"Hepimiz ağlarız küçüğüm. Git hadi."

Kahlan, Kuş Adam'ın yanağına çabucak bir öpücük kondurup yanından ayrıldı. Meydanı aradıysa da Richard'a rastlayamadı. Sorduğu insanlar onu görmemişti. Etrafta dört dönerek Richard'ı aradı. Neredeydi? Çocuklar onu dansa çekmeye çalıştı, insanlar yemek ikram etti, bazıları onunla konuşmak istedi. Kahlan, hepsinin isteğini kibarca geri çevirdi.

En sonunda, Richard'ın, Savidlin'in evinde olacağına karar verdi. Ama ev boştu. Yerdeki posta oturarak düşünmeye koyuldu. Richard onsuz gitmiş olabilir miydi? Kalbi güm güm atıyordu.

Gözleriyle çevreyi aradı. Hayır. Çantası Kahlan'ın elmayı aldıktan sonra bıraktığı yerdeydi hâlâ. Hem, Kâhinler Konseyi toplanmadan önce gidemezdi.

Birdenbire kafasında bir şimşek çaktı. Richard'ın nerede olduğunu biliyordu. Kendi kendine gülümseyip çantadan bir elma aldı ve barakalar arasındaki dar yolları izleyerek Ruhlar Evi'ne gitti.

Aniden, karanlıkta parlayan bir ışık çevresindeki duvarları aydınlattı. İlk başta Kahlan ne olduğunu anlayamadı. Barakaların arasından baktığında şimşegi gördü. Ufuk çizgisi boyunca kızgın parmaklarını gökyüzüne uzatan şimşekler, karanlık bulutları aydınlatıyordu. Hiç gökgürültüsü yoktu. Bir süre sonra şimşekler kesildi ve karanlık bir kez daha bastırdı.

Hava hiç düzelmeyecek mi diye merak etti Kahlan. Yıldızları ya da güneşi bir daha hiç göremeyecek miydi? Başını sallayarak büyücüler ve bulutları dedi. Zedd'i bir daha görüp göremeyeceğini merak ediyordu. En azından bulutlar Richard'ı Darken Rahl'dan koruyordu.

Ruhlar Evi, ziyafet sesleri ve gecenin eğlencelerinden uzakta, karanlıklar içindeydi. Kahlan, kapıyı temkinli bir biçimde araladı. Richard ateşin karşısında oturmuştu, kılıcı yerde, yanında duruyordu. Kapı sesi üzerine dönmedi bile.

“Rehberin seninle konuşmak istiyor,” dedi Kahlan yavaşça.

Kapı gıcırdayarak arkasından kapandı. Dizlerinin üzerine çökerek Richard'ın yanına otururken kalbi güm güm atıyordu.

“Peki, rehberim bana ne söylemek istiyor?” dedi Richard elinde olmadan gülümseyerek.

“Bir hata yaptığını,” dedi Kahlan yavaşça, pantolonundan çıkmış bir iple oynayarak. “Üzgün olduğunu da. Hem de çok

üzgün olduğunu. Yalnızca yaptıkları yüzünden değil, sana güvenmediği için de üzgün.”

Richard dirseklerini dizlerine yaslamış, bir eliyle diğer elini kavramıştı. Ateşin kırmızı ve sıcak pırıltısı yumuşak gözlerine yansıyor ve Kahlan’a döndü.

“Aklımda bir konuşma hazırlamıştım. Ama şu an tek kelimesini bile hatırlamıyorum. Benim üzerimde böyle bir etkin var.” Tekrar gülümsedi. “Özrün kabul edilmiştir.”

Kahlan’ın içini büyük bir rahatlık duygusu sardı. Yüreğinin ferahladığını hissedebiliyordu. Richard’a baktı. “Güzel bir konuşma mıydı?”

Richard’ın dudaklarındaki gülümseme bütün yüzüne yayıldı. “O zaman kulağa hoş geliyordu ama artık böyle düşünmüyorum.”

“Konuşma konusunda çok iyisin. Kuş Adam dâhil bütün büyüklerin ödünü kopardın.” Uzandı ve düdüğün asılı olduğu kayışı Richard’ın boynuna astı.

Richard ellerini serbest bırakıp düdüğe dokundu. “Bu ne için?”

“Kuş Adam’dan bir hediye. Seni istemediğin bir şeye zorladığı için özür diliyor ve kalbinin gözlerini açtığı için sana bu hediyeyle teşekkürlerini iletiyor. Yarın sana bu düdüğü nasıl kullanacağını öğretecek.” Kahlan sırtını ateşe dönerek Richard’a yaklaştı. Richard’la karşı karşıya oturuyordu. Sıcak bir geceydi ve ateşin sıcaklığında Richard’ın göğsü ter içinde parlıyordu. Göğsüne ve kollarının üst kısımlarına çizilmiş semboller ona vahşi bir görünüm veriyordu. “İnsanların gözlerini açmak gibi bir özelliğin var,” dedi Kahlan çekingen bir sesle. “Büyü kullanıyor olmalısın.”

“Kullanmış olabilirim. Zedd iyi bir numaranın bazen en iyi büyü olduğunu söylüyor.”

Richard'ın ses tonu, Kahlan'ın yüreğinin derinliklerinde birtakım duyguları harekete geçirmiş, kendisini zayıf hissetmesine neden olmuştu. "Adie de büyülü bir dilin olduğunu söylemişti," diye fısıldadı.

Gri gözlerindeki bakış, Kahlan'ı bütün gücüyle delip geçerek soluklarını hızlandırdı. Boldaların uzaktan gelen tuhaf sesleri, ateşin çıtırtısına ve Richard'ın soluklarına karışıyordu. Kahlan kendini hiç bu kadar huzurlu, bu kadar rahat ve bu kadar gergin hissetmemişti. Hele bu duyguların hepsini aynı anda hissettiği hiç olmamıştı. Bu çok kafa karıştırıcı bir durumdu.

Bakışları Richard'm gözlerinden yüzünün başka yerlerine kaydı: Burnunun biçimine, elmacık kemiklerine, çenesinin çizgisine. Gözleri dudaklarına kilitlendi. Birdenbire, Ruhlar Ev'i'nin çok sıcak olduğunu hissetti. Başı hafifçe dönüyordu.

Richard'ın gözlerine bakarak elmayı cebinden çıkardı ve dişlerini geçirerek yavaşça sulu bir ısırik aldı. Richard'm gözlerindeki çelik gibi ifade bozulmadı. Hiç düşünmeden elmayı Richard'ın ağzına götürdü ve Richard kocaman, sulu bir ısırik alana kadar orada tuttu. Keşke dudakları bana da böyle dokunabilse diye düşündü Kahlan.

Neden olmasın? Kadın olmasına izin verilmeden amacı uğruna ölecek miydi? Yalnızca bir savaşçı mı olmak zorundaydı? Herkesin mutluluğu için savaşacak ama kendisi hiç mutlu olmayacak mıydı? İzçiler, barış zamanlarında bile çabuk ölürdü ki barış zamanında yaşamadıkları kesindi.

Dünya sona ermek üzereydi.

Richard'ın öldüğünü düşününce yüreği sızladı.

Richard'ın gözlerini seyrederken, elmayı onun dişlerine daha da sert bastırdı. Richard'ı alsa bile, yine de onun yanında, belki de daha büyük bir kararlılıkla savaşırdı. Nedenleri farklı olsa

bile çok daha tehlikeli bir savaşçı olacaktı. Ama değişecek ve bir daha asla eski Richard olmayacaktı. Sevdiği insan sonsuza kadar yok olacaktı.

Ama en azından Kahlan'ın olacaktı. Richard'ı çaresizce istiyordu, hem de daha önce hiçbir şeyi istemediği kadar acı verici bir biçimde istiyordu. Hayatlarını diledikleri gibi yaşayamadan ölecekler miydi? Richard'a ihtiyacı olduğunu düşünerek ürperdi.

Alay edercesine elmayı İzci'nin ağzından çekti. Elmanın suyu Richard'm çenesinden akıyordu. Kahlan yavaşça bu tatlı suyu yaladı. Richard hiç kıpırdamadı. Yüzleri birbirinden yalnızca birkaç santim uzaktaydı, Richard'ın sıcak nefesini soluyordu. O kadar yakındı ki gözleri Richard'ın gözlerine zor odaklanıyordu. Ağzında biriken ıslaklığı yutkunmak zorunda kaldı.

Hızla yok olan mantık, yerini boş umutlara ve bütün benliğine yayılan sıcak arzulara bıraktı.

Elmayı bırakıp parmaklarını Richard'ın ağzına götürdü. Kahlan dilini üst dudağına gezdirerek Richard'm her parmağını yavaşça ağzına alarak suyunu emmesini izledi. Parmaklarıyla Richard'ın sıcak, ıslak ağzını hissettiğinde baştan aşağı ürperdi.

Dudaklarından küçük bir inleme çıktı. Kalbi güm güm atıyor, göğsü hızla inip kalkıyordu. Islak parmaklarını Richard'ın çenesinden boynuna ve sonra göğsüne kaydırarak sembollerin üzerinde yavaşça gezdirdi. Parmaklarının altında kaslarının bombelerini hissetti.

Dizlerinin üzerinde doğrularak parmaklarını onun sert göğüs uçları çevresinde gezdirdi. Gözlerini yumup dişlerini sıkarak göğsünü kararlı ellerle okşadı. Nazikçe ama güç kullanarak Richard'ı sırtüstü yere yatırdı. Richard karşı koymadı. Kahlan, göğsüne bastırıldığı eliyle destek alarak üzerine eğildi. Richard'ın bedenine dokunup kadife kadar yumuşak teninin

örttüğü kaslarının sertliğini, terinin ıslaklığını, tüylerini ve sıcaklığını hissedince şaşırmadan edemedi. İzci yavaş yavaş nefes alıp verirken göğsü inip kalkıyordu.

Kahlan bir dizini Richard'ın kalçasının yanına, öbür dizini de bacaklarının arasına koydu. Gözlerinin içine bakarken gür saçları Richard'ın yüzüne düştü. Bir eli hâlâ onun göğsündeydi. Elini çekmek ve Richard'ın ıslak teniyle olan bağını koparmak istemiyordu. Sıcaklığıyla Kahlan'ı yakıp kavuran bir bağdı bu.

Dizlerinin arasında, Richard'ın bacağındaki kaslar gerildi. Kahlan'ın kalbi daha da hızlı atmaya başladı. Soluk almak için ağzını açmak zorunda kaldı. Richard'ın gözlerinde kaybolmuştu âdeta. Bu gözler ruhunu delip geçiyor ve onu çırlıçıplak bırakıyordu. Bu gözler, Kahlan'ın içini yakan bir ateş dalgası gönderiyordu.

Kahlan diğer eliyle de gömleğinin düğmelerini yavaşça çö-zerek eteklerini çıkardı.

Bir eliyle Richard'ın kaslı boynunu tutarken, diğer eliyle de göğsünden destek alarak kendini ondan uzak tutuyordu. Parmaklarını onun nemli saçlarında gezdirip saçlarından tutarak Richard'm başını yere bastırdı.

İri ve güçlü bir el, Kahlan'ın gömleğinden içeri girdi. Küçük daireler çizerek sırtını okşadıktan sonra, yavaşça omurga çizgisini izleyerek kürek kemiklerinde durdu. Kahlan, Richard'm eline yaslanarak soluk soluğa kalmış bir halde onu kendisine çekmesini bekledi.

Dizini sonuna kadar Richard'ın bacaklarının arasından yukarıya çekti. Soluklarının arasında kısa iniltiler çıktı Kahlan'dan. Richard'm göğsü, elinin altında hızla inip kalkıyordu. Altında yatan Richard'ın daha önce gözüne bu kadar iri göründüğünü hatırlamıyordu.

“Seni istiyorum,” dedi kesik kesik soluyarak.

Richard'ın gözlerinden acı dolu bir bakış geçti. "Önce bana kim olduğunu söylersen."

Bu sözler Kahlan'ı bıçak gibi kesti. Gözleri büyüdü ve başını biraz geri çekti. Ona hâlâ dokunuyordu. Richard onu durduramazdı, durdurulmak istemiyordu. Gücünü zaten zorlukla tutabiliyordu. Dudaklarını Richard'ın dudaklarına götürdü ve solukları arasında inledi.

Sırtındaki el, gömleğinden yukarı çıkıp onu saçından tutarak başını yavaşça uzaklaştırdı.

"Kahlan, ciddiym. Önce bana kim olduğunu söylemelisin."

Mantığı zihnine geri dönerek kanını ve arzusunu dondurdu. Hayatta hiç kimseyi bu kadar sevmemişti. Gücüyle Richard'a nasıl dokunabilirdi? Bunu ona nasıl yapabilirdi? Kendini geri çekti. Ne yaptığını sanıyordu? Neler düşünmüştü böyle?

Topuklarının üzerine oturarak elini Richard'ın göğsünden çekti ve ağzına götürdü. Bütün dünyası yıkılmıştı. Richard'a nasıl anlatabilirdi? Ondan nefret edecek, Kahlan da onu kaybedecekti. Baş, midesini bulandıracak kadar çok dönüyordu.

Richard doğrularak elini yavaşça Kahlan'ın omzuna koydu. "Kahlan," dedi yavaşça, kızın endişeli gözlerine bakarak, "istemiyorsan söylemek zorunda değilsin. Yalnızca bunu yapmak istiyorsan..."

Kahlan ağlamamak için kendini güç tutuyordu. "Lütfen." Sözcükler dudaklarından güçlkle döküldü. "Yalnızca sarıl bana."

Richard, Kahlan'ı yavaşça kendine çekerek başını omzuna yasladı. Bir İtirafçı olmanın acısıyla buz kesmişti Kahlan. Richard, korumak istercesine diğer kolunu da ona doladı ve kızı kollarında hafifçe salladı.

"Dostlar böyle günler içindir," diye fısıldadı kulağına.

Kahlan ağlayamayacak kadar bitkindi.

“Richard, sana söz veriyorum, bir gün söyleyeceğim. Ama bu gece olmaz. Bu gece bana yalnızca sarıl. Lütfen.”

Richard güçlü kollarıyla Kahlan'ı sımsıkı sararak onunla birlikte yere uzandı. Kahlan parmaklarının eklem yerlerini ısırırken, diğer eliyle Richard'a sarıldı.

“İstedğin zaman söyle. Daha önce değil,” dedi.

İtirafçı olmanın dehşeti, Kahlan'ı buzdan bir kucak gibi sardı. Gözleri uzun bir süre kapanmadan titreyerek yattı. En sonunda, Richard'ı düşünerek uykuya daldı.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

“Bir kez daha dene,” dedi Kuş Adam. “İstediğin kuşu aklınla düşünmeyi de bırak.” Bükülü parmaklarıyla Richard’ın başına vurdu. Richard’ın karnına parmağını bastırıp, *“Kuşu buranla düşün!”* dedi.

Kahlan, Kuş Adam’ın sözlerini çevirdikten sonra Richard başını salladı ve düdüğü dudaklarına götürüp üfledi. Her zamanki gibi hiç ses çıkmadı. Kuş Adam, Richard ve Kahlan gözlerini dümdüz arazide gezdirdi. Çayırlara kadar onlara eşlik eden, toprağa batırdıkları mızraklarına yaslanmış avcılar tedirgin bakışlarla gökyüzüne baktılar.

Birdenbire ortaya çıkan binlerce sığırcık, serçe ve küçük tarla kuşu, alçalarak küçük grubun üzerine çullandı. Avcılar bütün gün yaptıkları gibi yine kahkahalarla iki büküm oldu. Gökyüzünü kapkara bir bulut gibi kaplamış, havayı karatmışlardı. Katıla katıla gülen avcılar yere yatıp başlarını korudular. Richard gözlerini devirdi. Kahlan başını çevirip gülmeye devam etti. Kuş Adam düdüğünü dudaklarına götürmüş, telaşla tekrar tekrar çalarak kuşları umutsuzca geri göndermeye çalışıyordu. En sonunda kuşlar onun çağrılarına kulak verdi ve bir kez daha

gökyüzünde kayboldu. Yerlerde yuvarlanarak gülen avcılar dışında çayır eski sessizliğine kavuştu.

Kuş Adam derin bir nefes alarak elini beline koydu. *“Pes ediyorum. Sabahtan beri çalışıyoruz ve başladığımız noktaya geri döndük. Öfkeli Richard, sen bugüne kadar gördüğüm en kötü kuş çağırıcısın. Bir çocuk üç denemede öğrenebilirdi ama sen, ömrünün sonuna kadar öğrenmeye çalışsan bile nefesin yetmez. Durum umutsuz. Düdüğün yalnızca, ‘gelin, burada yemek var’ diyor.”*

“Ama aklımdan ‘şahin’ diye geçiriyordum. Doğru söylüyorum. Söylediğin her kuş adını elimden geldiğince düşündüm, gerçekten.”

Kahlan çevirince avcılar daha da çok güldü. Richard onlara dönüp kaşlarını çattıysa da bir yararı olmadı. Kuş Adam içini çekerek kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Yararı yok. Gün sona eriyor, Kâhinler Konseyi’nin toplanmasına az kaldı.” Kolunu çaresizce İzci’nin omuzlarına koyarak, *“Bu düdüğü yine de hediyem olarak sakla. Sana hiç yardımı dokunmayacak. En azından bazı konularda ne kadar iyi olsan da bu işte bir çocuktan daha beceriksiz olduğunu hatırlarsın,”* dedi.

Avcılar kahkahalarla gürlledi. Richard içini çekip Kuş Adam’a başını salladı. Eşyalarını toplayıp hep birlikte köye geri döndüler.

Richard, Kahlan’a eğilerek, “Elimden geleni yaptım. Gerçekten. Neden olmadığını bir türlü anlamıyorum,” dedi.

Kahlan gülümseyerek onun elini tuttu. “Elinden geleni en iyisini yaptığına eminim.”

Hava kararıyor olmasına karşın, bu bulutlu gün Kahlan’ın uzun zamandır geçirdiği en aydınlık gündü, keyfinin yerine gelmesine yardımcı olmuştu. Ama Kahlan’a en çok, Richard’ın ona karşı davranışı yardımcı olmuştu. Richard hiçbir şey sormadan

Kahlan'ın önceki gecenin yaralarını sarmasına zaman tanımıştı. Onu kendi haline bırakıp yalnızca sarılmakla yetinmişti.

Aralarında başka bir şey geçmemişti ama Kahlan kendini ona her zamankinden daha yakın hissediyordu. Aynı zamanda bunun iyi bir şey olmadığını da biliyordu. Yalnızca içinde bulunduğu çelişkiyi artırıyor. Önceki gece az kalsın çok büyük bir hata, hayatının en büyük hatasını yapacakken, Richard onu hatanın eşiğinden döndürdüğü için rahatlamıştı. Ama bir parçası da Richard'ın bunu yapmamış olmasını diliyordu.

Richard'ın ertesi sabah uyandığında, onun hakkında ne hissedeceğini, üzgün ya da kızgın olup olmayacağını ya da ondan nefret edip etmeyeceğini bilmiyordu. Bütün gece boyunca üstü çıplak bir halde Richard'a sarılıp uyuduğu halde, gömleğinin düğmelerini iliklerken utanarak arkasını dönmüştü. Hiç kimsenin Richard kadar sabırlı bir dosta sahip olamayacağını, bir gün onun kadar iyi bir dost olmayı umduğunu söylemişti.

"İyi bir dost olduğunu kanıtladın. Güvenini ve hayatını elle-rime teslim ettin. Beni koruyacağına dair hayatın üzerine yemin ettin. Daha başka kanıtı neden gerek duyayım?"

Kahlan onu öpmek için duyduğu şiddetli isteğe karşı koymaya çalışarak teşekkür etmişti.

"Ama itiraf etmeliyim ki," demişti Richard gülümseyerek, "bir daha elmaya hiçbir zaman aynı gözle bakamayacağım."

Bu sözler Kahlan'ı biraz utandırır da güldürmeye yetmiş ve uzun süre birlikte gülmüşlerdi. Her nasılsa Kahlan bundan sonra kendini daha iyi hissetmiş ve kalıcı bir iz bırakabilecek yarasını kapamıştı.

Richard birden durdu. Diğerleri yürümeye devam ediyordu.

"Richard, sorun nedir?" diye sordu Kahlan onun yanında durarak.

“Güneş.” Yüzü solgun görünüyordu. “Bir an için yüzüme bir parça güneş vurdu.”

Kahlan batıya döndü. “Tek görebildiğim bulutlar.”

“Bulutların arasında küçük bir boşluk vardı ama şimdi ben de göremiyorum.”

“Bunun bir anlamı olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

Richard başını salladı. “Bilmiyorum. Ama Zedd onları gökyüzünde topladığı günden beri bulutlar arasında en ufak bir boşluk bile olmamıştı. Belki de hiçbir anlamı yoktur.”

Tekrar yürümeye koyuldular. Boldaların hüzünlü sesleri rüzgârın estiği kırlarda onlara eşlik ediyordu. Köye vardıklarında hava kararmıştı. Ziyafet geçen gece olduğu gibi bütün hızıyla devam ediyordu. Kâhinler Konseyi toplantısı sona erene kadar da devam edecekti. Çocuklar hariç herkes canlı görünüyordu. Çoğu çocuk uykulu uykulu ortalıkta dolanıyor, bazıları da orada burada uyukluyordu.

Altı büyük platformdaydı, eşleri ayrılmıştı. Özel kadınlar tarafından sunulan bir yemek yiyorlardı. Yalnızca bu kadınların Kâhinler Konseyi ziyafetini hazırlamaya izni vardı. Kahlan, kadınların büyüklere sırasıyla bir içecek vermesini izledi. Ziyafetteki bütün içkilerden farklı, kırmızı bir sıvıydı. Altı büyük donuk gözlerle uzaklara bakıyor, sanki başkalarının görmediği şeyler görüyorlardı. Kahlan ürperdi.

Atalarının ruhları yanlarına gelmişti.

Kuş Adam büyüklerle konuştu. Her ne işitiyorsa memnun kalmış gibi başını salladı ve altı büyük ayağa kalkıp tek sıra halinde Ruhlar Evi’ne yürüdü. Davulların ve boldaların sesleri, Kahlan’ı ürperten bir tona büründü. Kuş Adam, Richard ile Kahlan’a doğru yürüdü. Gözleri her zamanki gibi keskin ve anlamlıydı.

"Zamanı geldi," dedi Kahlan'a. "Richard ve ben gitmeliyiz."

"Richard ve ben' de ne demek oluyor? Ben de geliyorum."

"Gelemezsin."

"Neden?"

"Çünkü Kâhinler Konseyi'ne yalnızca erkekler katılır."

"Ben Doğruluk İzcisi'nin rehberiyim, sözlerinizi çevirmem için orada olmam gerek."

Kuş Adam'ın gözleri rahatsız olmuşçasına oynadı. Daha iyi bir neden bulamamış olacaktı ki, "Ama Kâhinler Konseyi'ne yalnızca erkekler katılır," diye yineledi.

Kahlan kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu seferkine bir kadın da katılacak."

Richard, bir Kahlan'a bir de Kuş Adam'a baktı. Kahlan'ın ses tonundan bir şeyler döndüğünü anlayabiliyordu ama karışmamayı tercih etti. Kuş Adam, Kahlan'a doğru eğilerek sesini alçalttı.

"Ruhlarla buluştuğumuzda onlar gibi olmalıyız."

Kahlan gözlerini kısarak, "Giysilerimizin olmayacağını mı söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu.

Kuş Adam derin bir nefes alıp başını salladı. "Çamurla boyanman da gerek."

"Güzel," dedi Kahlan başını kaldırarak. "Hiç itirazım yok."

Kuş Adam geri çekildi. "Ya Doğruluk İzcisi? Az sonra yapacakların hakkında ne hissedeceğini belki ona sormak istersin."

Kahlan bir süre gözlerini Kuş Adam'dan ayırmadı. Sonra Richard'a döndü. "Sana bir şey açıklamam gerek. Biri, Kâhinler Konseyi'nin toplanmasını istediğinde, onurlu bir amaca hizmet edip etmediğini öğrenmek için bazen ruhlar tarafından büyükler aracılığıyla kendisine sorular sorulur. Ataların ruhları, soruya verdiğin cevabın doğru olmadığını ya da senin onur kırıcı bir

davranışta bulunduğunu düşünecek olursa... seni öldürebilirler. Büyükler değil, ruhlar öldürebilir.”

“Kılıcım var,” dedi Richard.

“Hayır, kılıcını yanına almayacaksın. Kâhinler Konseyi’nin toplanmasını istiyorsan büyükler gibi yaparak ruhların karşısına doğduğun gibi çıkacaksın. Yani ne giysin ne de kılıcın olacak. Ayrıca üzerine çamur sürmeleri gerekecek.” Kahlan derin bir nefes alarak saçını arkaya attı. “Orada olup söylenenleri çevirmezsem, yalnızca soruyu anlayamadığın için cevap veremezsin ve ölürsün. Böylece Rahl kazanır. Ruhların sözlerini çevirmek için orada olmalıyım. Ama orada olursam, üzerimde giysilerim olmayacak. Kuş Adam bu konuda kaygılanıyor ve ne düşündüğünü bilmek istiyor. Böyle bir şeye izin vermeyeceğini umuyor.”

Richard kollarını göğsünde kavuşturarak Kahlan’ın gözlerine baktı. “Sanırım öyle ya da böyle, Ruhlar Evi’nde soyunmaya kararlısın.”

Richard gözlerinde bir pırıltıyla hafifçe gülümserken Kahlan gülmemek için alt dudağını ısırды. Kuş Adam akli karışmış bir halde bir Kahlan’a, bir Richard’a bakıyordu.

“Richard!” dedi Kahlan uyaran bir ses tonuyla. “Bu ciddi bir konu. Boşuna umutlanma. İçerisi karanlık olacak.” Ama kahkahasını daha fazla tutamadı.

Richard, Kuş Adam’a dönerken yüzü eski ciddiyetine büründü. “Kâhinler Konseyi’nin toplanmasını ben istedim. Kahlan’a ihtiyacım var.”

Kahlan sözlerini çevirirken, Kuş Adam’ın çekindiğini görebiliyordu. “İkiniz de geldiğinizden beri sabrımı zorluyorsunuz.” Yüksek sesle iç geçirdikten sonra, “Neden şimdi farklı bir şey olmasını bekliyorum ki? Haydi gidelim,” dedi.

Kahlan ve Richard, Kuş Adam'ın arkasından yan yana yürüdüler. Kuş Adam birkaç kez sağa, birkaç kez de sola dönerek onları köyün karanlık yollarından geçirdi. Richard, Kahlan'ın elini tuttu. Kahlan sekiz çıplak erkeğin karşısında çırlıçıplak oturmak konusunda görüldüğünden daha tedirgindi. Ama Richard'ın toplantıya onsuz katılmasına izin vermeyecekti. Ellerine geçen bu fırsatı kaçıramazlardı: Bunun için çok uğraşmışlardı. Zaman daralıyordu. Kahlan, itirafçı maskesini taktı.

Kuş Adam, Ruhlar Evi'ne varmadan önce onları dar bir kapı aralığından geçirerek yakındaki bir binada küçük bir odaya soktu. Diğer büyükler de buradaydı. Bağdaş kurarak yere oturmuş, boş bakışlarla ileri bakıyorlardı. Kahlan, Savidlin'e gülümsedi ama Savidlin ona karşılık vermedi. Kuş Adam küçük bir sıra ve iki çanak aldı eline.

"Ben adınızı söyleyince dışarı çıkın. O zamana kadar bekleyin."

Kuş Adam kendi sırasını ve çanaklarını alıp odadan çıkarken, Kahlan söylenenleri Richard'a aktardı. Kuş Adam bir süre sonra önce Caldu'su, sonra da sırayla diğer büyükleri ve en sonunda Savidlin'i çağırdı. Savidlin onlarla konuşmadı, orada olduklarını bile fark etmemiş gibiydi. Gözleri yalnızca ruhları görüyordu.

Kahlan ve Richard boş odada karanlıkta sessizce oturup beklediler. Kahlan çizmesinin topuğuyla oynayarak nasıl bir işe bulaştığını düşünmemeye çalıştı ama başka da bir şey düşünemiyordu.

Richard içeriye kılıcı olmadan, silahsız ve korunmasız girecekti. Ama Kahlan güçsüz olmayacağı için Richard'ı koruyabilirdi. Söylememişti ama Ruhlar Evi'nde bulunmakta ısrar etmesinin diğer nedeni de buydu. İşler ters gidecek olursa ölecek kişi Richard değil, kendisi olacaktı. Kahlan, Richard'ı korumakta kararlıydı. Kuş Adam, Richard'ı çağırıyordu. Richard ayağa kalktı.

“Umarım işe yarar. Yaramazsa başımız dertte demektir. Senin de orada olacağına seviniyorum.” Richard tetikte olmaları gerektiğini söylüyordu.

Kahlan başını salladı. “Richard, şunu aklından çıkarma ki bu insanlar artık bizim insanlarımız. Bize yardım etmek istiyorlar, ellerinden geleni yapacaklardır.”

Kahlan çağrılana kadar dizlerine sarılarak bekledi, sonra gecenin soğuk karanlığına çıktı. Kuş Adam, Ruhlar Evi’nin dışında, sırasında oturuyordu. Kahlan karanlıkta onun çıplak olduğunu gördü. Bedeninin her noktasına semboller çizilmişti, gümüş rengindeki saçları çıplak omuzlarına dökülüyordu. Yakındaki bir duvara tünemiş tavuklar onları izliyordu. Kuş Adam’ın yanında bir avcı belirdi. Ayaklarının dibinde kurt postları, giysiler ve Richard’ın kılıcı yatıyordu.

“Giysilerini çıkar,” dedi Kuş Adam.

Kahlan avcıyı işaret ederek, “*Bu da ne demek oluyor?*” dedi.

“*Giysileri almak için burada. İnsanların toplantıda olduğumuzu bilmeleri için elbiseleri büyükler platformuna götüreceksin. Şafak sökmeden önce giysileri geri getireceksin, böylece insanlar toplantının bittiğini anlayacaklar.*”

“Öyleyse şöyle arkasını dönsün.”

Kuş Adam emri verir vermez avcı arkasını döndü. Kahlan kemerini çözdü. Kuş Adam’a bakarak duraksadı.

“*Küçüğüm,*” dedi Kuş Adam yavaşça, “*bu gece sen ne kadınsın ne de erkek. Sen bir Çamur Adam’sın. Bu gece ben de bir erkek ya da kadın değilim. Yalnızca ruhların rehberiyim.*”

Kahlan başını sallayıp soyundu. Kuş Adam’ın karşısında dururken gecenin soğuk havasını çıplak teninde hissedebiliyordu. Kuş Adam çanakların birinden bir avuç dolusu beyaz çamur

aldı ama elini Kahlan'a uzatırken duraksadı. Az önce söylediklerine rağmen, yapacağı iş onu huzursuz ediyordu. Görmek başka, dokunmak başkaydı.

Kahlan uzanıp adamın elini yakaladı ve karnına bastırarak soğuk çamuru teninde hissetti.

"Devam et," diye emretti.

İşleri bitince kapıyı açıp içeri girdiler. Kuş Adam bedenleri boyalı büyüklerin oluşturduğu çemberin içinde yerini alırken Kahlan da onun karşısına, Richard'ın yanına oturdu. Richard'ın yüzüne çapraz siyah beyaz çizgiler çizilmişti. Bu çizgiler, ruhlar için takılan bir maskeydi. Raflarda duran kurukafalar çemberin ortasına yerleştirilmişti. Kahlan'ın arkasındaki ocakta yanan küçük ateşten tuhaf, keskin bir koku yükseliyordu. Büyükler, ritmik bir şekilde Kahlan'ın anlayamadığı birtakım sözcükleri tekrar ediyordu. Gözleri sabit bakışlarla ileri bakıyordu. Kuş Adam'ın uzaklara dalmış gözleri yukarıya dikildi. Kapı kendiliğinden kapandı.

"Şu andan itibaren, şafak vaktine kadar işimiz bitmeden hiç kimse çıkamaz, hiç kimse giremez. Kapı ruhlar tarafından kapatıldı."

Kahlan'ın gözleri odayı araştırdı ama hiçbir şey göremedi. Bütün bedeni ürpermişti. Kuş Adam yanında duran sepeti alıp içine uzandı. Küçük bir kurbağa alıp sepeti yanındaki büyüğe geçirdi. Her büyük, bir kurbağa alıp hayvanın sırtını göğsüne sürtmeye başladı. Sıra Kahlan'a geldiğinde başını kaldırıp Kuş Adam'a baktı.

"Bunu neden yapıyoruz?"

"Bunlar ender bulunan kırmızı ruh kurbağalarıdır. Sırtlarında bize bu dünyayı unutturan ve ruhları görmemizi sağlayan bir madde vardır."

“Saygıdeğer büyük, Çamur Adamlardan biri olabilirim ama aynı zamanda bir İtirafçı’yım. Gücümü her an dizginlemeliyim. Bu dünyayı unutursam, gücüme hâkim olamayabilirim.”

“Geri dönmek için çok geç. Ruhlar bizimle. Seni ve gözlemini açan sembolleri gördüler. Gidemezsin. Onlara kör olan biri varsa o insanı öldürüp ruhunu çalarlar. Sorununu anlıyorum ama sana yardım edemem. Gücüne hâkim olmak için elinden geleni yapmaktan başka çaren yok. Hâkim olamazsan, içimizden birini kaybederiz. Bu ödememiz gereken bir bedeldir. Ölmek istiyorsan, kurbağanı sepetin içine bırak. Darken Rahl’ı durdurmak istiyorsan, kurbağayı al.”

Kahlan hayretle Kuş Adam’ın sert yüzüne baktıktan sonra elini sepetin içine uzattı. Kurbağa elinde kıpır kıpır oynarken, sepeti Richard’a uzatıp ne yapacağını anlattı. Güçlkle yutkunarak diğerlerinin yaptığı gibi kurbağanın soğuk ve kaygan sırtını göğüslerinin arasına, bedeninde sembollerin çizili olmadığı tek yere sürttü. Hayvanın yapış yapış sırtının değdiği yerler karıncalanıp gerildi. Bu duygu bir süre sonra bütün bedenine yayıldı. Davulların ve boldaların sesi o kadar yükseldi ki Kahlan bir süre sonra onlardan başka ses işitemez oldu. Bedeni müziğin ritmiyle titriyordu. Gücüne hâkim olup bastırdı ve bütün dikkatini onu kontrol etmeye verdi. Ardından, bu kadarının yeterli olduğunu umarak kendini bıraktı.

Herkes yanındakinin elini tutarken odanın duvarları dalgalanıp yok oldu. Bilinci tıpkı bir gölün dalgalanması gibi dalgalandı, kabardı ve alçaldı. Kahlan diğerleriyle birlikte, ortada kurukafaların olduğu bir çemberin içinde döndüğünü hissediyordu. Kurukafalar parlayıp çemberdekilerin yüzlerini aydınlattı. Hepsi de yavaşça bir hiçlik denizi tarafından yutuluyordu. Çemberin ortasından yükselen ışık huzmeleri onlarla birlikte dönüyordu.

Dört bir yanda beliren biçimler çembere yaklaşmaya başladı. Kahlan, ne olduklarını görünce korkuya kapıldı.

Gölgeler.

Kahlan nefesi kesilmiş bir halde çığlık atamadan Richard'ın elini sıktı. Onu koruması gerekiyordu. Richard'a dokunmaları için ayağa kalkarak kendini onların üzerine atmaya çalıştı. Ama bedenini hareket ettiremiyordu. Büyük bir korkuyla hareket edememesinin nedeninin Gölğelerin kendisine uzanan elleri olduğunu anladı. Richard'ı korumak için var gücüyle mücadele etti. Duyduğu endişeyle aklından binbir düşünce geçiyordu. Yoksa onu çoktan öldürmüşler miydi? Artık yalnızca bir ruh muydu? Bir daha hiç hareket edemeyecek miydi?

Gölgeler gözlerini Kahlan'a dikti, oysa Gölğelerin yüzü yoktu. Ama bunların vardı. Bu yüzler, Çamur Adamlara aitti.

Kahlan derin bir nefes alarak gelenlerin Gölğeler olmadığını fark etti. Gelenler, ataların ruhlarıydı. Soluk alıp paniğini bastırdı ve rahatladı.

“Bu toplantıyı kim istedi?”

Ruhlar bir ağızdan konuşuyordu. Ölülerin derinden gelen tekdüze ve tok sesleri, Kahlan'ı neredeyse soluksuz bırakmıştı. Ruhlar, Kuş Adam'ın ağzından konuştu.

“Bu toplantıyı kim istedi?”

“Bu adam,” dedi Kahlan, “yanımda oturan bu adam istedi. Öfkeli Richard.”

Ruhlar, büyüklerin arasında süzülerek çemberin ortasında toplandılar.

“Onun ellerini bırakın.”

Kahlan ve Savidlin, Richard'm elini bıraktı. Ruhlar, çemberin ortasında hızla döndükten sonra sırayla Richard'ın bedeninin içinden geçmeye başladılar.

Richard keskin bir nefes alarak başını geriye attı ve ruhlar içinden geçerken acı dolu bir feryat kopardı.

Kahlan ayağa fırladı. Bütün ruhlar, Richard'ın çevresinde durdu. Büyükler gözlerini kapadı.

“Richard!”

Richard başını indirdi. Kısık bir sesle, “Her şey geçti, iyiyim,” demeyi basardı ama hâlâ acı çektiği belliydi.

Ruhlar, büyüklerin arkasından çemberin çevresinde dolaştılar, sonra da tek tek büyüklerin bedenine yerleştiler. Ruh ve insanın aynı zamanda ve aynı yerde buluşmasıyla büyüklerin beden hatları hafifçe yumuşadı ve belirsizleşti. Sonra gözleri açıldı.

“*Bizi neden çağırdın?*” diye sordu Kuş Adam, ruhların tok, uyumlu sesleriyle.

Kahlan, gözlerini Kuş Adam'dan ayırmadan Richard'a doğru eğildi. “Kâhinler Konseyi'nin toplanmasını neden istediğini soruyorlar.”

Richard ruhların az önce yaptıklarından sonra kendine gelmeye çalışarak birkaç kez derin derin nefes aldı.

“Kâhinler Konseyi'nin toplanmasını istedim çünkü Darken Rahl bulmadan ve kullanmadan önce bulmam gereken büyüğü bir nesne var.”

Ruhlar, büyükler aracılığıyla konuşurken Kahlan söylenenleri çeviriyordu.

“*Kaç adam öldürdün?*” diye sordu Savidlin ruhların sesiyle.

Richard hiç tereddüt etmeden cevap verdi. “İki.”

“*Neden?*” diye sordu Hajanlet, ruhların korkunç tonlamasıyla.

“Beni öldürmelerine engel olmak için.”

“İkisini de mi bu yüzden öldürdün?”

Richard bir an düşündü. “İlkini kendimi korumak için öldürdüm. İkincisini bir dostumu korumak için öldürdüm.”

“Dostunu korumanın sana öldürme hakkını verdiğini mi düşünüyorsun?” Bu kez Arbrin’in ağzı oynamıştı.

“Evet.”

“Senin dostunu öldürmeye çalışmasının tek nedeninin kendi dostunun hayatını korumak olduğunu düşündün mü?”

Richard derin bir nefes aldı. “Bu soruyu sormaktaki amaç nedir?”

“Bir dostunu korumak için öldürdüğünde haklı olduğuna inanıyorsan, o zaman düşmanın gördüğün kişi de kendi dostunu korumak için senin dostunu öldürdüğünde haklı olurdu. Onun da haklı bir nedeni olduğuna göre bu senin hakkını geçersiz kılmaz mı?”

“Her sorunun cevabı yoktur.”

“Belki de her sorunun hoşuna giden bir cevabı yoktur.”

“Belki.”

Kahlan, ses tonundan Richard’ın kızmaya başladığını anlayabiliyordu. Büyüklerin, ruhların gözleri Richard’ın üzerindeydi.

“O adamı öldürmekten zevk aldın mı?”

“Hangisini?”

“İlkini.”

“Hayır.”

“İkincisini?”

Richard’ın çenesindeki kaslar gerildi. “Bütün bu soruları neden soruyorsunuz?”

“Her sorunun sorulma nedeni farklıdır.”

“Bazen de nedenlerin soruyla hiç ilgisi yoktur, değil mi?”

“Soruyu cevapla.”

“Önce bu soruyu neden sorduğunuzu söyleyin.”

“Buraya bize soru sormak için geldin. Sana nedenlerini soralım mı?”

“Zaten soruyorsunuz gibime geliyor.”

“Sorumuza cevap vermezsen, sorularına cevap vermeyeceğiz.”

“Sorunuza cevap verirsem, benim soruma cevap vereceğinize söz veriyor musunuz?”

“Buraya pazarlık yapmaya gelmedik. Çağrıldığımız için geldik. Ya soruya cevap verirsin ya da toplantı biter.”

Richard derin bir nefes aldı ve başını kaldırıp boşluğa bakarken yavaşça nefesini verdi. “Evet. Doğruluk Kılıcı’nın büyüü yüzünden o adamı öldürmekten zevk aldım. Kılıcın büyüü böyle etkiliyor. Eğer onu kılıç olmadan öldürseydim, onu öldürmekten zevk almayacaktım.”

“Önemsiz.”

“Ne?”

“‘Öldürseydim’ önemsiz. ‘Öldürdüm’ önemli. İkinci adamı öldürmek için iki neden verdin: Dostunu korumak istemen ve öldürmekten zevk alman. Hangisi asıl nedenin?”

“İkisi de. Bir dostumun hayatını korumak için o adamı öldürdüm ve kılıcın büyüü yüzünden de öldürürken zevk aldım.”

“Ya dostunu korumak için o adamı öldürmen gerekmeseydi? Ya yanlış düşündüysen? Ya dostunun hayatı aslında tehlikeye girmediyse?”

Kahlan bu soruyu işitince gerildi. Soruyu çevirmeden önce bir an tereddüt etti.

“Bence eylem değil amaç önemlidir. Dostumun hayatının gerçekten tehlikede olduğuna inandığım için o adamı öldürmekte kendimi haklı gördüm. Bir an önce harekete geçmem gerekiyordu. Kararsızlık, dostumun ölümüyle sonuçlanırdı. Ruhlar o adamı öldürmemin yanlış olduğunu ya da o da haklı olabileceği için benim bir hakkım olmadığını düşünüyorlarsa, aramızda bir anlaşmazlık var demektir. Bazı sorunların kesin bir çözümü yoktur. Bazen sorunun üzerinde düşünecek zaman olmaz. Duygularımla hareket etmeliydim. Bilge bir adamın da bana söylediği gibi, her katil, öldürürken haklı olduğunu düşünür. Kendimin, bir dostumun ya da masum bir insanın öldürülmesine engel olmak için öldürürüm. Bunun yanlış olduğunu düşünüyorsanız söyleyin. Bu acı veren sorulara bir son verip aradığım cevapların peşine düşeyim.”

“Buraya pazarlık yapmaya gelmediğimizi daha önce de söylemiştik. Eylemin amaç kadar önemli olmadığını söyledin. Öldürmek isteyip öldüremediğin biri var mı?”

Sesleri acı veriyordu. Kahlan derisi dağlanıyor gibi hissediyordu. “Söylediklerimi yanlış anladınız. Öldürmemin zorunlu olduğunu düşündüğüm için öldürdüm çünkü dostumu öldürmeyi amaçlıyordu. Bir şeyler yapmasaydım dostum ölmüş olacaktı. Bu, ne düşünüyorsam onu yaptığım anlamına gelmez. Öyle ya da böyle mutlaka birilerini öldürmek istemişimdir.”

“Öldürmek istediysen neden öldürmedin?”

“Birçok nedenden ötürü. Bazı durumlarda haklı bir neden göremedim, tek yaptığım aklımdan geçirmekti. Yapılan bir haksızlığın acısını dindirmek için belki de. Bazı durumlarda

kendimi haklı görmeme rağmen öldürmeden de işin içinden çıkabiliyordum. Bazı durumlarda da öldüremedim işte, hepsi bu.”

“Beş büyüğü mü kastediyorsun?”

Richard iç geçirerek, “Evet,” dedi.

“Ama onları öldürmeyi düşündün.”

Richard cevap vermedi.

“Bu, amacın eylemle bir olduğu bir durum mu?”

Richard güçlükle yutkunarak, “Evet, kalbimde öyle. Onları öldürmeyi istemiş olmam beni onları öldürmüşüm gibi yaralıyor,” dedi.

“Öyleyse söylediklerinden tamamen bir yanlış anlam çıkaramadık.”

Kahlan, Richard’ın gözyaşlarını görebiliyordu. “Bu soruları bana neden soruyorsunuz?”

“Bu büyüğü nesneyi neden istiyorsun?”

“Darken Rahl’ı durdurmak için!”

“Peki bu büyüğü nesneyi bulmak onu nasıl durduracak?”

Richard arkasına yaslandı. Gözleri iri iri açıldı. Anlamıştı. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. “Çünkü nesneyi ele geçirip ondan uzak tutabilirsem ölecek. Onu ancak böyle öldürebilirim,” diye fısıldadı.

“Aslında, bizden, başka birini öldürmek için yardım istiyorsun.” Sesler karanlıkta yankılandı.

Richard başını sallamakla yetindi.

“Bu soruları sana bu yüzden soruyoruz. Öldürmek için yardımımızı istiyorsun. Öldürülmesine yardım edeceğimiz insanın nasıl bir insan olduğunu öğrenmeye hakkımızın olmadığını mı düşünüyorsun?”

Richard'ın yüzünde boncuk boncuk terler birikmişti. "Sarımlı haklısınız." Gözlerini yumdu.

"Bu adamı neden öldürmek istiyorsun?"

"Birçok neden yüzünden."

"Bu adamı neden öldürmek istiyorsun?"

"Çünkü babama işkence edip onu öldürdü. Çünkü işkence ederek daha birçok insanı öldürdü. Çünkü ben onu öldürmezsem, o beni öldürecek. Çünkü ben onu öldürmezsem, daha birçok insanın canını alacak. Onu durdurmanın tek yolu bu. Onunla anlaşmak mümkün değil. Onu öldürmekten başka seçeneğim yok."

"Bir sonraki soruyu iyi düşün. Doğru cevap ver, yoksa bu toplantı sona erer."

Richard başını salladı.

"Bu adamı öldürmek istemenin en önemli nedeni nedir?"

Richard başını eğerek gözlerini tekrar yumdu. "Çünkü ben onu öldürmezsem," diye fısıldadı en sonunda, gözlerinden yaşlar boşanarak, "o, Kahlan'ı öldürecek."

Kahlan karnına bir darbe yemiş gibi hissediyordu. Richard'ın sözlerini güçlükle çevirebildi. Uzun bir sessizlik oldu. Richard birçok yönden çırlıçıplaktı. Kahlan, ruhların ona bunu yapmalarına kızmıştı. Richard'a kendi yaptıkları da onu kahrediyordu. Shar haklı çıkmıştı.

"Kahlan bir neden olmasaydı, yine de bu adamı öldürmek ister miydin?"

"Kesinlikle. Diğerlerinden daha önemli olan nedeni sordunuz. Ben de söyledim."

"Aradığın bu büyü nü nesne nedir?" diye sordular birdenbire.

"Bu, öldürme nedenlerimi kabul ettiğiniz anlamına mı geliyor?"

“Hayır. Kendimize ait nedenlerden dolayı sorunu cevaplamaya karar verdiğimiz anlamına geliyor. Tabii cevaplayabilirsek. Aradığın büyüğü nesne nedir?”

“Orden’in Üç Kutusu’ndan biri.”

Kahlan çevirdiğinde ruhlar acı çekiyormuşçasına inledi. “Bu soruya cevap vermemize izin yok. Orden kutuları kullanılıyor. Bu toplantı bitmiştir.”

Büyüklerin gözleri kapanmaya başladı. Richard ayağa fırladı. “Yardım edebilecek gücünüz varken, Darken Rahl’ın bütün bu insanları öldürmesine göz mü yumacaksınız?”

“Evet.”

“Torunlarınızı öldürmelerine izin mi vereceksiniz? Kendi canınızdan ve kanınızdan torunlarınızı öldürmelerine seyirci mi kalacaksınız? Sizler halkımızın atalarının ruhları değil, hain ruhlarsınız!”

“Doğru değil.”

“Öyleyse bana cevap verin!”

“İznimiz yok.”

“Lütfen! Bizi yardımsız bırakmayın. Bir soru daha sormama izin verin.”

“Orden kutularının yerini söylemeye izniniz yok. Bu yasak. Düşün ve başka bir soru sor.”

Richard yere oturdu. Parmaklarının ucuyla gözlerini ovuşturdu. Bedenine boyanmış sembollerle vahşi bir yaratık gibi görünüyordu. Yüzünü ellerinin arasına alarak düşündü. Sonra başını kaldırdı.

“Kutuların yerini bana söyleyemiyorsunuz. Peki başka kısıtlamalar var mı?”

“Evet.”

“Peki Rahl’ın elinde kaç kutu var?”

“İki.”

Richard ciddi gözlerle büyüklere baktı. “Az önce iki kutunun nerede olduğunu söylediniz. Bu yasaktı,” diyerek hatırlattı. “Yoksa bu da niyetin, siyah ya da beyaz olmadığı durumlardan biri mi?”

Sessizlik.

“Bu bilgiyi vermeye izniniz var. Sorunu sor.”

Richard iz süren bir köpek gibi öne eğildi. “Son kutunun yerini bana söyleyebilir misiniz?”

Kahlan bu sorunun cevabını Richard’ın en başından beri bildiğinden şüphelendi. Yalnızca kulağını tersinden göstererek bir sonuca ulaşmaya çalışıyordu.

“Son kutunun kimde olduğunu ve yakınındaki birkaç kişinin kim olduğunu biliyoruz ama onların adını söyleyemeyiz çünkü bu, kutunun yerini söylemekle aynı anlama gelir. Bu da yasaktır.”

“Kutuya sahip olmayan, onun uzağında olan ama yerini bilen, Rahl dışında başka birinin adını verebilir misiniz?”

“Adını verebileceğimiz bir kişi var. Kutunun yerini biliyor. Sana onun adını söyleyecek olursak, bu seni yalnızca ona götürür, kutuya değil. Buna izin var. İstedğin bilgiyi almak sana kalıyor.”

“Öyleyse sorum bu, kutunun yerini bilen kişi kim?”

Ruhlar konuştuğunda Kahlan irkilerek donakaldı. Sözleri çeviremedi. Bu adın yüksek sesle söylenmesi bile beş büyüğü titretmişti.

“Kimmiş? Adı ne?” diye sordu Richard.

Kahlan başını kaldırıp Richard’a baktı.

“İşimiz bitti,” diye fısıldadı.

“Neden? Kimmiş?”

Kahlan'ın omuzları çöktü. "Cadı Shota."

"Peki onun nerede olduğunu biliyor musun?"

Kahlan korkuyla kaşlarını çatarak başını salladı. "Agaden Geçidi'nde yaşıyor." Sözcükler dudaklarından zehirliymişçesine döküldü. "Bir büyücü bile Agaden Geçidi'ne gitmeye cesaret edemez."

Richard, Kahlan'm yüzündeki korku dolu ifadeyi inceledikten sonra titreyen büyüklere baktı.

"Öyleyse bu cadı Shota'yı bulmak için Agaden Geçidi'ne gidiyoruz," dedi Richard ciddi bir sesle. "Kutunun nerede olduğunu öğreneceğiz."

"Şansınız açık olsun," dedi ruhlar, Kuş Adam'ın ağzından. "Torunlarımızın hayatı sizin elinizde."

"Yardımanız için teşekkürler, onurlu atalar," dedi Richard. "Rahl'ı durdurmak ve halkımıza yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

"Aklını kullanmalısın. Darken Rahl böyle yapıyor. Onun kurallarına göre oy narsan kaybedersin. Kolay olmayacak. Başarmak için eline şans bile geçmeden, halkımız ve başka halklar gibi acı çekmen gerekecek. Büyük ihtimalle yine de başarısız olacaksın. Uyarımıza kulak as Öfkeli Richard."

"Sözlerinizi unutmayacağım. Elimden geleni yapacağıma söz veririm."

"Öyleyse sözlerinin doğruluğunu zamanla göreceğiz. Sana söylemek istediğimiz bir şey daha var." Bir an duraksadılar. "Darken Rahl burada. Seni arıyor." Kahlan bu sözleri çabucak çevirerek ayağa fırladı. Richard da onun yanına geldi.

"Ne? Şu anda burada mı? Nerede? Ne yapıyor?"

"Köy meydanında. İnsanları öldürüyor."

Kahlan'ı büyük bir korku sardı. Richard bir adım öne çıkarak, "Buradan çıkmalıyım. Kılıcımı almalıyım. Onu durdurmaya çalışmalıyım!" diye bağırdı.

"Nasıl istersen. Ama önce bizi dinle. Otur," diye emretti ruhlar.

Richard ve Kahlan şaşkınlıkla birbirlerine bakarak oturdu ve el ele tutuştu. Kahlan'ın gözleri yaşarmıştı. "Acele edin öyleyse," dedi Richard.

"Darken Rahl seni istiyor. Kılıcın onu öldüremez. Bu gece güç dengesi ondan yana. Dışarı çıkarsan seni öldürecek. Hiç şansın yok. Hem de hiç. Kazanmak için güç dengesini değiştirmelisin ki bunu bu gece yapamazsın. Dışarı çıkıp onunla dövüşsen de dövüşmesen de bu gece öldüreceği insanlar için artık çok geç. Dışarı çıkarsan daha çok insan ölecek. Hem de çok. Başarmak istiyorsan, bu gece bu insanların ölmelerine seyirci kalacaksın. Başka bir zaman Rahl'ın karşısına çıkıp dövüşmek için kendini kurtarmalısın. Bu acıya katlanmak zorundasın. Kazanmak istiyorsan, kılıcından çok aklını kullanmalısın."

"Ama er ya da geç dışarı çıkmam gerekecek!"

"Darken Rahl birçok karanlık dehşeti serbest bıraktı. Zaman da dâhil birçok şeyi dengeye oturtmalı. Bütün gece bekleyecek kadar vakti yok. Seni istediği an yenebileceğinden çok emin. Beklemek için nedeni yok. Başka karanlık işleri halletmek ve seni başka bir gün aramak için yakında buradan gidecek."

"Bedenine boyanan semboller gözlerimizi sana açtığı için seni görebiliyoruz. Ama semboller onun gözlerini kapıyor. Kılıcını çekene kadar seni göremez. O zaman seni görür ve yakalar. Semboller üzerinde oldukça ve kılıcının büyüü ortaya çıkmadıkça, Çamur Adamların topraklarında bulunduğun sürece seni bulamaz."

"Ama burada kalamam!"

“Onu durdurmak istiyorsan kalmalısın. Bölgemizi terk edersen, sembollerin gücü kaybolur ve seni görür.”

Richard güçlükle nefes alıyor, ellerinin titremesine engel olamıyordu. Kahlan, onun yüz ifadesinden uyarılara aldırmadan savaşmak için dışarı çıkacağını görebiliyordu.

“Seçim sana kalmış,” dedi ruhlar. “Ya Rahl birkaçımızı öldürene kadar bekler ve o gidince kutunun peşine düşer ve onu öldürürsün. Ya da şimdi dışarı çıkıp hiçbir şey elde edemezsin.”

Richard gözlerini sımsıkı yumarak güçlükle yutkundu. Zorla nefes alırken göğsü inip kalkıyordu.

“Bekleyeceğim,” dedi Richard, Kahlan’ın güçlükle duyabildiği bir sesle.

Kahlan kollarını Richard’ın boynuna dolayıp başını onun başına yasladı. İkisi de ağlıyordu. Büyükler çemberi tekrar dönmeye başladı.

Kuş Adam tarafından uyandırılana kadar son hatırladığı bu oldu. Ruhların, Çamur Adamların öldürülmesi ve kutuyu bulmak için Agaden Geçidi’ndeki cadı kadın Shota’ya gitmeleri hakkındaki sözlerini hatırlayınca kendini bir kâbustan uyanıyormuş gibi hissetti. Cadı kadını düşünerek ürperdi. Diğer büyükler ikisine ayağa kalkmaları için yardım ediyordu. Hepsinin yüzü asıktı. Kahlan gözlerine dolan yaşları tuttu.

Kuş Adam kapıyı açınca, gecenin soğuşunu hissederek yıldızlar tarafından aydınlatılmış gökyüzünü gördüler.

Bulutlar, hatta yılan biçimindeki bulut bile gitmişti.

Şafağın sökmesine bir saatten az vardı. Doğuda gökyüzü, sabahın ilk belirtilerini gösteriyordu. Yüzü asık bir avcı onlara elbiselerini, Richard’a da kılıcını verdi. Tek kelime etmeden giyinip dışarı çıktılar.

Bir avcı ve okçu topluluğu, Ruhlar Evi'ni korumak için çevresini sarmıştı. İçlerinden birçoğu kanlar içindeydi. Richard ileri atılarak Kuş Adam'ın önüne geçti.

"Neler olduğunu anlatın," diye emretti alçak bir sesle. Mızraklı bir adam öne çıktı. Kahlan adamın söyleyeceklerini çevirmek için Richard'm yanında bekliyordu. Adamın gözlerinde büyük bir öfke ateşi yanıyordu.

"Sırtında bir adam taşıyan kırmızı şeytan gökyüzünden geldi. Seni istiyordu." Gözlerinde öfkeli pırıltılarla mızrağını Richard'ın göğsüne tuttu. Kuş Adam yüzünde taş gibi bir ifadeyle mızrağın ucunu Richard'dan öteye çevirdi. *"Elbiselerini bulunca, insanları öldürmeye başladı. Çocuklar öldürüldü!"* Duyduğu öfkeden göğsü hızla inip kalkıyordu. *"Oklarımız onu bir türlü vuramıyordu! Mızraklarımız ona değmiyordu. Onu vurmaya çalışanların çoğu büyümlü ateşle can verdiler. Ateş kullandığımızı görünce öfkesi daha da arttı. Bütün ateşleri söndürdü. Ardından, kırmızı şeytanın sırtına binip ateşi tekrar kullandığımızı görecekt olursa, geri dönüp köydeki bütün çocukları öldüreceğini söyledi. Büyü kullanarak Siddin'i havaya kaldırdı ve kolunun altına aldı. Bir dostuma hediyeye dedi. Ardından uçup gitti. Sen ve kılıcın nerelerdeydiniz?"*

Savidlin'in gözleri yaşardı. Kahlan, yüreğine saplanan acıyı bastırabilmek için elini göğsüne götürdü. Hediyein kime olduğunu biliyordu.

Adam, Richard'a tükürdü. Savidlin adamın üzerine yürümek istediye de Richard kolunu uzatıp ona engel oldu.

"Atalarımızın ruhlarının sesini işittim," dedi Savidlin. "Bunun onun hatası olmadığını biliyorum!"

Kahlan kollarını Savidlin'e dolayarak onu teselli etmeye çalıştı. *"Güçlü ol. Onu kaybettiğimizi sandığımız bir anda kurtarmıştık. Yine kurtaracağız."*

Savidlin metin olmaya çalışarak başını sallarken Kahlan geri çekildi. Richard yavaşça Savidlin'e neler söylediğini sordu.

"Acısını dindirmek için bir yalan," diye cevap verdi Kahlan.

Richard başını sallayarak mızraklı adama döndü.

"Bana öldürülenleri göster," dedi duygusuzca.

"Neden?" diye sordu adam.

"Böylece bunları yapan adamı neden öldüreceğimi asla unutmayacağım."

Adam, büyüklere öfkeli bir bakış fırlatarak onları köy meydanına götürdü. Kahlan neler göreceğini bildiğinden, kendini korumak için yüzüne duygusuz maskesini yerleştirdi. Başka köylerde ve başka yerlerde benzer manzaralarla birçok kez karşılaşmıştı. Tahmin ettiği gibi, bu seferki manzara da önceden gördüklerine benziyordu. Çocukların bedenleri paramparça edilmiş, kadınların ve erkeklerin bedenleri yakılmıştı. Bazı cesetlerin kolları ya da çeneleri yoktu. Ölenler arasında Kuş Adam'ın yeğeni de vardı. Richard ağlayıp dövünen insanların ve cesetlerin arasında yürürken hiçbir duygusunu ele vermiyordu. Gözlerinde fırtına öncesi yaşanan sessizlik vardı.

"*Bu felaketi başımıza sen getirdin,*" diye tısladı adam. "*Hepsi senin hatan!*"

Richard, diğerlerinin de başlarını salladıklarını görünce bakışlarını mızraklı adama çevirdi. Yumuşak bir sesle konuşmaya başladı.

"Böyle düşünmek acınızı dindirecekse durmayın, beni suçlayın. Sizin yerinizde olsam, eline kan bulaşan kişiyi suçlardım." Kuş Adam ve yaşlılara dönerek, "Bütün bunlar sona erene kadar ateş kullanmayın. Bu yalnızca daha çok ölüme yol açar. Bu adamı öldüreceğime ve bu uğurda hayatımı ortaya koyacağıma yemin

ederim. Bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim dostlarım,” dedi.

Bakışlarını Kahlan’a çevirdi. Richard’ın, gördükleri karşısında duyduğu öfke gözlerinden okunabiliyordu. “Gidip şu cadıyı bulalım,” dedi dişlerini sıkarak.

Elbette başka şansları yoktu. Ama Kahlan, Shota’yı tanıyordu. Öleceklerdi.

Darken Rahl’a gidip son kutunun nerede olduğunu sorsalar daha iyiydi.

Kahlan, Kuş Adam’a doğru yürüyüp birden ona sarıldı.

“Beni unutma,” diye fısıldadı.

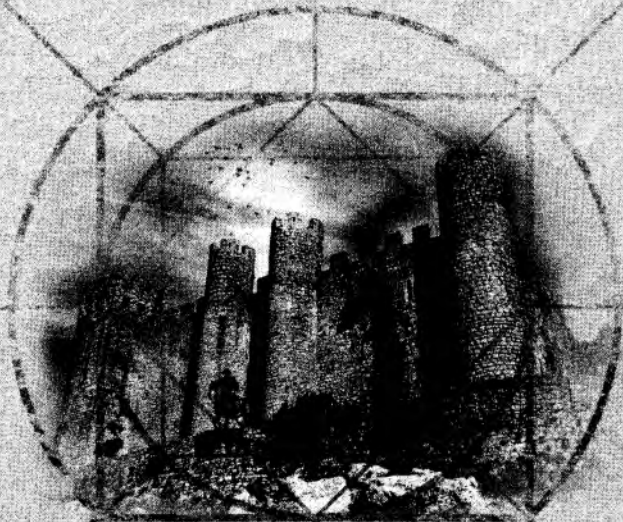
Ayrıldıklarında, Kuş Adam sert bir yüzle çevrelerindeki insanlara baktı.

“Sınırlarımıza kadar güvenli bir şekilde ulaşabilmeleri için bu ikisinin birkaç adama ihtiyacı var.”

Savidlin hemen öne çıktı. Savidlin’in en iyi on avcısı da hiç tereddüt etmeden yanında durdu.

TERRY GOODKIND

DOĞRULUK KILICI SERİSİ 1

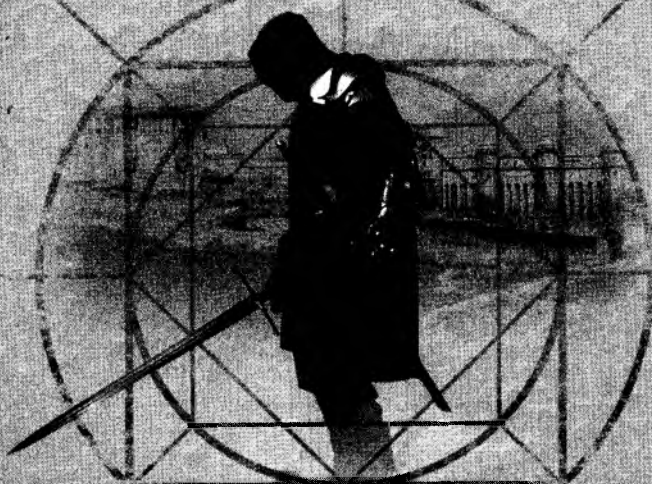
BÜYÜCÜNÜN İLK KURALI

KISIM II

TERRY GOODKIND

DOĞRULUK KILICI SERİSİ 2

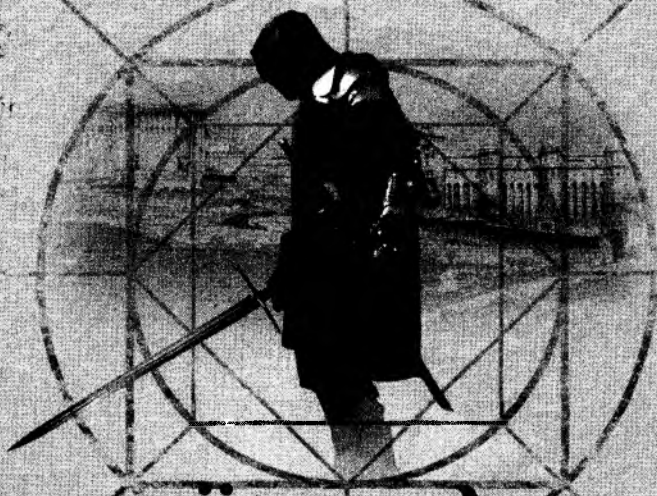
GÖZYAŞI TAŞI

KISIM I

TERRY GOODKIND

DOĞRULUK KILICI SERİSİ 2

GÖZYAŞI TAŞI

KISIM II

TERRY GOODKIND

1948 yılında Birleşik Devletler'de doğan Terry Goodkind, *Doğruluk Kılıcı* serisinin ve *Dokuzlar Yasası* isimli kitabın yazarıdır.

**BİR EFSANE, KAPISINI ARALAYIP SİZİ İÇERİ
DAVET EDİYOR. BURADA BÜYÜ, İYİYİ VE
GÜZELİ GÜÇLENDİRİR AMA İHANETİ VE
KAYBI DA BİR O KADAR AĞIRLAŞTIRIR.
BURASI DOĞRULUK KILICI'NIN DÜNYASI.
BÜYÜNÜN ETKİSİNE GİRMEYE HAZIR OLUN.**

Farklı diyarların bulunduğu bir dünya düşünün, her birinin kendine ait bir düzeni olan. İşte bu düzen artık yıkılmak üzere çünkü karanlık büyücü Darken Rahl bütün diyarlara hükmetmek istiyor. Onu da yalnızca Büyük Büyücü Zedd'in atayacağı Doğruluk İzcisi durdurabilir. Ancak Zedd yıllar önce ortadan kaybolmuştur...

Richard Cypher'm hayatı Kahlan isminde güzel bir kadını suikast timinden kurtarmasıyla tamamen değişir. Batı Diyar'm yabancısı olan bu kadın son büyücü Zeddicus Zu'l Zorrander'i, namı diğer Zedd'i aramaktadır. Richard ister istemez kendisini bu genç kadına yardım ederken bulur. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır. Richard bile...

"Büyücünün İlk Kuralı'nın, Tolkien'in Yüzüklerin Efendisi'nin altmışlarda yaptığı gibi bütün ülkeyi saracağına yürekten inanıyorum. Yazar için kısa zamanda koroya dönüşecek olan övgülere ben de katılabildiğim için kıvanç duyuyorum. Daha şimdiden bir kere daha okumak için sabırsızlanıyorum."

Marion Zimmer Bradley

